

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

T O M V S V

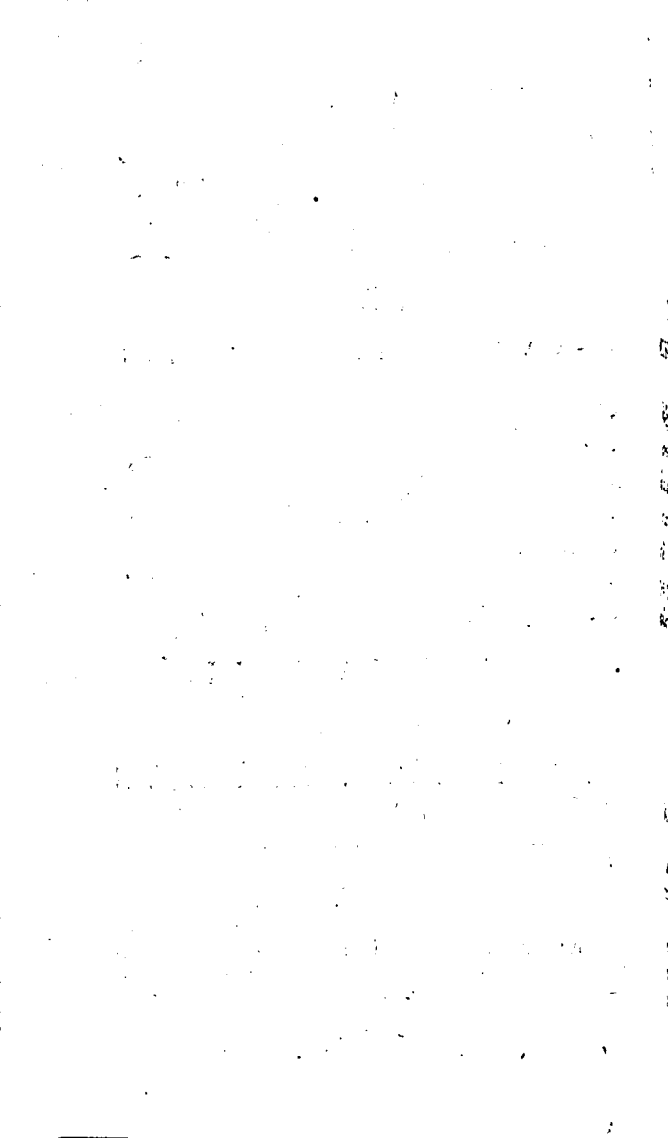
C V R A V I T

I O . P E T R . S C H M I D I V S

M I T A V I A E

A P V D I A C O B V M F R I D E R . H I N Z I V M

M D C C L X X V I I I I .

Ὀνειρος, ἢ Ἀλεκτρυών.

Μίκυλλος, Ἀλεκτρυών καὶ Σίμων.

ΜΙΚ. Ἀλλά σε, ὦ κήκισε ἀλεκτρυών, ὃ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρέψει, φθονερὸν ἄνω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὅς με πλατύντα, καὶ ἡδίστω ὀνείρω ξυνόντα, καὶ θαυμασὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονῶντα, διάτορον τι καὶ γεγωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γὰρ τὴν πολὺ σὲ μισρωτέραν πενίαν διαφύγοίμι. καίτοι εἴγε χρὴ τακμαίρεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἐτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ

Somnium, seu Gallus.

Micyllus, Gallus et Simon.

MIC. A t te, iscelestissime galle, Iupiter ipse obstat, invidum adeo et clamorū animal, qui me diuitem, et iucundissimo in somnio versantem, et admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaueris, ut ne nocte quidem paupertatē, multam vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, si quidem ex illo multo adhuc silentio est coniecere, et frigore quod nondum me, ut
Luc. Op. T. VI. A solet

ὥσπερ εἶωθεν ἀποκιναιόντι (γνώμων γὰρ ἔτος
 ἀψευδές αὐτός μοι, προσελαυνέσης ἡμέρας) ἀδέ-
 πω μέσα νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ αὖπνος ἔτος, ὥσ-
 περ τὸ χρυσὸν ἐκείνο κώδιον φυλάττων, ἀφ'
 ἐσπέρας εὐθύς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' ἔτι χαίρων
 γε· ἀμυνέμαι γὰρ εὐθύς σε, ἣν μόνον ἡμέρα
 γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γὰρ μοι
 πράγματα παρέξεις, μεταπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ.
 ΑΛΕΚ. Μικυλλε δέσποτα, ὦμην τι χαρίει-
 σθαί σοι Φθάνων τῆς νυκτός, ὅποσον δυνάμην,
 ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν
 ἔργων. ἦν γὰρ πρὶν ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν κρη-
 πίδα ἐργάσαιο, προοδὲ ἔση τᾶτο ἐς τὰ ἄλφι-
 τα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἡδίων,
 ἐγώ

solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi
 aduentantis diei indicium) media nondum nox
 sit. At hic peruigil, tanquam aureum illud vel-
 lus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed
 certe non sic auferet. Vliscar enim te cum pri-
 mum influxerit, et baculo tibi dispergam cereb-
 brum: nunc enim negotium mihi facilleres ex-
 fillendo in tenebris. GALL. Micyllo, heres
 quantum tibi me putabam facturum, si noctis
 quantum possem canu anteuenterem, ut posses
 ante lucem aggressus laborem, illa multa tua
 opera absolvere: si enim ante solis exortum cre-
 pidam vnā perficias, luxro tibi iste labor ad
 victum cesserit. Sin dormire tibi iucundius est,
 equidem

ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαι σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότε-
ρος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὄρα ὅπως μὴ
ἓναρ πλατῶν, λιμώττης ἀνεγρόμενος.

ΜΙΚ. ὦ Ζεῦ τέραςίε, καὶ Ἡρόκλεις ἀλεξί-
κακε, τί τὸ κακὸν τῷτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλά-
λησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἴτά σοι τέρας
εἶναι δοκεῖ τὸ τοιῷτον, εἰ ὁμόφωνος ὑμῖν εἶμι;
ΜΙΚ. Πῶς γὰρ ἔ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπετε, ὦ
θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σὺ μοι
δοκεῖς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι,
μηδὲ ἀνεγνώκεναι τὰ Ὀμήρου ποιήματα, ἐν οἷς
καὶ ὁ τῷ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Εἰάνθος, μακρὰ
χαίρειν φράσας, τῷ χρεμετίζειν, ἔσηκεν ἐν μέ-
σῳ τῷ πολέμῳ διαλεγόμενος, ἔπη ὅλα ῥαψω-
δῶν,

equidem tacebo tibi, et piscibus ipsis magis mu-
tus ero. Sed tu vide, ne, diues per quietem,
excitatus deinde esurias.

2. MIC. O Iupiter prodigialis, o depulsor
malorum Hercules, quid hoc mihi est? humana
voce gallus loquutus est! GALL. Tum tibi pro-
digium esse videtur hoc, si eadem, qua vos voca-
tor? MIC. Qui enim non sit prodigium? Sed
auerruncate Dii a nobis malum. GALL. Vide-
ris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse,
nec legisse Homeri poemata, in quibus Xanthus
Achillis equus, valere, longum iusso hinnitu,
stetit medio in bello loquens, versus totos con-

διῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων,
 ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα
 προεθέσπιζε, καὶ εἴδεν τι παράδοξον ἐδόκει πα-
 εῖν, εἰδὲ ὁ ἀνὴρ ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν
 ἀλεξίνακον, ἀποτροπαιὸν ἡγούμενος τὸ ἀνέσμα.
 καί τοι τί ἂν ἐποίησας, εἴ σοι ἡ τῆς Ἀργεὺς τρο-
 πὴς ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ Φηγὸς ἐν Δωδωνῇ
 αὐτόφωνος I) ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες
 ἐρπύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίονα
 καὶ ἐφθὰ, περιπεπαρμένα τοῖς ὄβελοῖς; ἐγὼ
 δέ, Ἑρμῆ πάρεδρος ὢν, λαλίστα καὶ λογισ-
 τάτε

suens, non vt ego nunc extra modulos: verum
 ille vaticinabatur etiam et diuinabat futura, nec
 tamen inopinatum quid videbatur facere; nec
 qui audiebat, inuocabat ita depulso rem malo-
 rum, abominandumue putabat, quod audiret.
 Verum quid fecisses, si tibi illa Argus navis ca-
 rina locuta esset, vt quondam illa Dodonae fagus
 sua voce vaticinata est? aut si tergora vidisses re-
 pentia, et bouum carnes mugientes, semiaffas et
 elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio af-
 fiduus comes, loquacissimo et eloquentissimo
 Deo

I. αὐτόφωνος] Quid hoc sit, et quando Or-
 acula dici coeperint αὐτόφωνα, ex No-
 stro discas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud
 alium iuuenies. du Sonh.

τάτ' εἰδὼν πάντων, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαιτος
 ὑμῖν καὶ σύντροφος, ἔ' χαλεπῶς ἐμελλόν ἐκμα-
 θήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην Φωνήν· εἰ δὲ ἔχε-
 μυθήσειν ὑπόσχοιό μοι, ἔκ' ἂν δυνήσαιμ' ἐπεὶ
 τὴν ἀληθεσέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁ-
 μοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχει μοι ἔτ' ὡς λαλεῖν.

ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρος καὶ ταῦτά ἐσιν, Ἀ-
 λεκτρυὼν ἔτ' ὡς πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπέ δ'
 ἔν' πρὸς τῷ Ἑρμῇ, ὃ βέλτιον, ὅ, τι καὶ ἄλλο
 σοι τῆς Φωνῆς αἴτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι, καὶ
 πρὸς ἑδέναι ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι, τίς γὰρ
 ἂν πισεύσειέ μοι, εἴ τι διηγοίμην ὡς ἀλεκτρυό-
 νος αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς; ΑΛΕΚ. Ἄκουε
 τρίτον.

Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis
 vester atque convictor, non multum laboraturus
 eram in addiscendo vestro sermone. Si vero lan-
 ctum mihi silentium promiseris, non pigror
 verioremi tibi causam meae cum sermone vestro
 communionis dicere, et vnde sic loqui mihi
 contigerit.

3. MIC. Verum nonne somnium et hoc est;
 gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mer-
 curium, optime, quae etiam alia tibi sit loque-
 hae causa. Ut vero taceam, et ad neminem
 quidquam dicam, quid est quod metuas? Quis
 enim crederet mihi, si cui narrarem, tanquam
 qui de gallo ista dicente audierim? GALL.

τοίνυν. παραδόξοτάτον σοι λόγον εἶ οἶδ' ὅτε
λέγω, ὦ Μίκυλλα. ἔτοσί γάρ ὁ νῦν σοι ἀλε-
κτρυὼν Φαινόμενος, ἔπρὸ πολλῆ ἀνθρωπος ἦν.
ΜΙΚ. Ἦκυστά τι καὶ πάλαι τοιᾶτον ἀμέλει πε-
ρὶ υἱῶν, ὡς ἀλεκτρυὼν τις νεανίσκος Φίλος γέ-
νοιτο τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνοι τῷ θεῷ καὶ συγ-
κωμάζοι, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. ὁπότε
γὰρ ἀπίοι παρὰ τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ
Ἄρης, ἐπάγασθαι καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ
ἐπειδήπερ μάλιστ' αὐτὸν Ὁφειρᾶτο, μὴ
κατιδὼν ἐξείκη πρὸς τὸν ἩΦαιστον, ἔξω πρὸς
ταῖς θύραις ἀπολείπειν αἰεὶ τὸν νεανίσκον, μή-
νυσοντα ὁπότε φαίνοι ὁ Ἥλιος· εἴτα ποτὲ κα-
τακοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδῶ-
ναι

Audi ergo. Remotum ab omnium opinione ef-
se, quod tibi dico, bene noui Micylle. Hic
enim, qui nunc tibi gallus esse apparet, non ita
multo ante homo erat. MIC. Audiui quiddam
tale olim sane de vobis, Gallum quendam iue-
nem amicum fuisse Martis, potasse cum Deo et
comissatum iuisse, et amoribus illius subseruuisse.
Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulterii
caussa, adduxisse etiam Gallum: cumque Solem
praesertim suspectum haberet, ne rem visam Vul-
cano enunciarer; extra ad ianuas reliquisse sem-
per iuuenem, indicaturum sibi, quando Sol ap-
pareret. Tum obdormiuisse aliquando Gallum,
suum-

νοῖ τὴν Φρερὰν ἄκοντᾶ· τὸν δὲ Ἥλιον λαθόντα
 ἐπίσηται τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόν-
 τιδι ἀναπαυομένῳ, διὰ τὸ πισεῦεν τὸν ἀλεξ-
 ἡτρουόνα μὴνῦσαι αὐν, εἴ τις ἐπίοι, καὶ ἄτω τὸν
 Ἥφαιστον παρ' Ἥλιε μαθόντα συλλαβεῖν αὐ-
 τες, περιβαλόντα καὶ σαρκηνεύσαντα τοῖς δε-
 σμοῖς, ὃ πάλαι μεμηχάνητο ἐπ' αὐτῆς· ἀφε-
 θέντα δὲ, [ὡς ἀφείδη] 2). τὸν Ἄρην ἀγανα-
 κτῆσαι κατὰ τῆ Ἀλεκτρυόκος, καὶ μεταβαλεῖν
 αὐτὸν εἰς τατὶ τὸ ὄρεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς ἀν-
 τί τῆ κράνης τὸν λόφον ἔχειν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ.
 διὰ τῆτο ὑμᾶς ἀπολογημένοις τῷ Ἄρει, ὅτ' ἔ-
 δέν

suumque praesidium imprudentem prodidisse: So-
 lem vero non animadvertam adstitisse Veneri et
 requiescenti sine cura Marti, qui crederet indica-
 turum, si quis adveniret, Gallum. Atque ita
 Vulcanum a Sole edoctum ipsos comprehendisse,
 iniectis vinculis irretitos, quae olim illis parasset.
 Dimissum vero Martem iratum Gallo, illum ipsis
 cum armis in auem cognominem mutasse, ut pro
 galea cristam haberet in capite. Eam ob causam
 vos, ut excusetis vos Marti, cum nihil iam

A 4

prodest,

2. ὡς ἀφείδη] Tam manifesta haec est expli-
 catio praemissi participii ἀφεθέντα, ut vix
 mihi temperarim, quin contra Edd. omnes
 eiecissem. Sed ne temerarius videar, vncis
 ut suspectum seclusi. Reitz.

δὲν ὄφελος, ἐπειδὴν αἰσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, πρὸ πολλῶν βοᾶν, ἐπισημαινομένης τὴν ἀνατολὴν αὐτῆς.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε, τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖον τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἐναγ-
χος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα. ΜΙΚ.
Πῶς; ἐθέλω γὰρ τῆτο μάλις εἰδέναι. ΑΛΕΚ.
Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σά-
μιον; ΜΙΚ. Τὸν σοφιστὴν λέγεις; τὸν ἀλαζό-
να, ὃς ἐνομοθέτει μήτε κρεῶν γεύεσθαι, μήτε
κυνάμας ἐσθίειν, ἥδισον ἐμοὶ γῆν ὄψον ἐκτρά-
πεζον ἀποφαίνων 3); ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς
ἀνθρώ-

prodest, cum sentias orientem Solem, canere
diu ante, eiusque ortum significare.

4. GALL. Aiunt quidem et ista Micylle.
Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in
gallum transferim. MIC. Quomodo? velim enim
hoc maxime scire. GALL. Nosti igitur Pythago-
ram Mnesarchi F. Samium? MIC. Sophistam illum
ais, superbum, qui legem tulit, de carnibus non
gustandis, de non edendis fabis, *qua lege* suavis-
simum mihi quidem pulmentum, et facillimum
concoctu, a mensis remouit: qui praeterea per-
suasit

3. γῆν — ἀποφαίνων] Non agnoscit ἀπο-
νον *Flor.* Ed. ante ἀποφαίνων. *du. Soul.*
Duas habeo de hoc loco coniecturas: vnam,
vt ἀπονον transponamus, et adiiciamus co-
pulam,

ἀνθρώπου ἐς πέντε ἔτη μὴ διαλέγεσθαι. ΑΛΕΚ. Ἰσθι ἤητα καὶ κῆνο, ὥς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου. Εὐφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητα, Φασί, καὶ ταρχτεργὸν τὸν ἄνθρωπον, ὦ ἀλεκτρυόν. ΑΛΕΚ. Ἐκείνος αὐτὸς ἐγὼ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥς περὶ, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, ἐκ εἰδῶς οἷός τις ἦν τὸν τρόπον. ΜΙΚ. Τᾷτ' αὖ

suasit hominibus, ut per quinque annos inter se non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphorbum. MIC. Impostorem aiunt et praestigiato- rem fuisse hominem, o galle. GALL. Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine, bone vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus moribus fuerim. MIC. Hoc iam multum illo

A 5

por-

pulam, hoc modo, ἡδίστον ἐμοὶ γὰρ ὄψον καὶ ἄπωνον, eo sensu, quem in interpreta- tione posui. Altera est, an forte legendum sit ἄπωνον, qua ratione locum sequare pos- set suum, et iungi cum ἐκτραπέζον. Nem- pe ἄπωνον significare puto contrarium no- minis εὐωνος: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἄπωνον fue- rit, quod non prostat venale, nec proinde facile emi potest. Gesner. Si καὶ additum usquam inuenissem, transpositionem Gesneri etiam in textum recepissem. Iam vero satis habui lectionem Fl. reuocare, sensum opti- mum exhibentis. Reitz.

αὐτὸ μακροῦ ἐκείνῃ τερατωδέεσθον, ἀλεκτρυών Φι-
λόσοφος. εἶπε δὲ ὁμῶς, ὡς Μνησάρχου παῖ,
ὅπως ἡμῖν ἀντὶ μὲν ἀνθρώπου ὄρνις, ἀντὶ δὲ
Σαμίου Ταναγραῖος 4) ἀναπέφηνας; ἡ πιθανὰ
γὰρ ταῦτα, ἐδὲ πᾶν πισεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ καὶ
δύο ἤδη μοι τετηρημένα δοκῶ πᾶν ἀλλότρια
ἐν σοὶ τῷ Πυθαγόρῃ. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; ΜΙΚ.
Ἐν μὲν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κρακτικός· ὁ δὲ σιω-
πᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήναι· ἕτερον
δὲ καὶ παντελῶς παράνομον. ἐ γὰρ ἔχων ὁ, τί
σοι παραβάλοιμι, κυάμας χθρῆς, ὡς οἶσθα,
ἔχων, ἦκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας
αὐτὰς·

portentosius, gallus philosophus! Verum dic ta-
men Mnesarchi fili, quomodo nobis pro homine
autis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis:
nec enim probabilia sunt ista, neque valde credi-
tu facilia, cum praesertim duo iam mihi obser-
vasse in te videar plane a Pythagora aliena.
GALL. Quanam? MIC. Unum, quod lo-
quax es, et clamorosus; at ille tacere quinque,
puto, annos solidos hortabatur: alterum autem
omnino etiam legibus illius aduersum. Cum
enim non haberem quod tibi obicerem in cibum,
fabas heri, quod scis, habens domum veni, et tu
nihil

4. Ταναγραῖος] Nimirum Tanagram Galli pa-
triam suam non minus ac Rhodum nobilita-
runt. Plin. 10, 21. 24. Gesner.

αὐτάς· ὥς ἢ ἐψαῦσθαι σε ἀνάγκη, καὶ ἄλλων
εἶναι, ἢ Πυθαγόρα ὄντα παρὰ νομικόν, καὶ
τὰ ἴσον ἡσεβηκέναι κυάμους Φαγόντα, ὡς ἂν εἰ
τὴν κεφαλὴν τῶ πατρὶς ἐδηδύκεις.

ΑΛΕΚ. Οὐ γὰρ οἶσθαι, ὦ Μίκυλλε, ἥτις
αἰτία τῶτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἐκάσω βίω·
ἐγὼ δὲ τότε μὲν ἂν ἡσθιον τῶν κυάμων, ἐφι-
λοσέφην γάρ· νῦν δὲ Φάγοιμι ἂν, ὀρνιθικὴ γάρ
καὶ ἂν ἀπέρρητος ἡμῖν ἢ τρεφὴ. ἀλλ' εἴ σοι
Φίλον, ἄκχε πῶς ἐκ Πυθαγόρα τῶτε νῦν εἰμι,
καὶ ἐν ὅσας πρότερον ἐβιάτουν βίοις, καὶ ἄτι-
να τῆς μεταβολῆς ἀπολέλαινα ἐκάσης. ΜΙΚ.
Λέγοις ἂν, ὡς ἔμοι γε ὑπερήδισον ἂν τὸ ἄλγος,
γένοιτο,

nihil cunctatus illas legisti. Itaque alterutrum
necesse est, aut mentitum te et alium esse, aut
si sis Pythagoras, legem a te violatam, et aequè
factum impie, cum fabas deuorasti, quam si ca-
put parentis edisses.

5. GALL. Videlicet non nosti Mycille, quae
sit horum causa, neque quae unicuique vitae
conueniant. At ego tum fabas non edebam;
philosophabar enim; iam vero licet edam; galli-
naceus enim, nec interdictus ille nobis cibus.
Sed si placet audi, quomodo ex Pythagora hoc
nunc sim, et in quibus ante vitis vixerim, et
quid ex vnaquaque mutatione commodi vel in-
commodi ad me peruenerit. ΜΙΚ. Dixeris:
nam mihi quidem supra quam dici potest iucun-
dum

γένοιτό, ὥς· εἴ τις αἴρεσιν προδείη, πότερον
μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκχεῖν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος,
ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκείνον αὐθις ὁρᾶν,
τὸν μικρὸν ἐμπροσθεν, ἐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν
ἐλοίμην, ἔτῳς ἀδελφὰ ἡγῆμαι τὰ σὰ τοις ἡδί-
στοις Φανῆσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω, σέ τε,
καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. Ἐτι
γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸν ὄνειρον, ὅστις πότε ὁ
Φανῆς σοι ἦν, καὶ τίνα ἐνδάλματα μάταια δια-
φυλάττεας, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς λόγος,
ἀμειννήν τίνα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιδώκων;

ΜΙΚ. Ἀλλ' ἔδ' ἐπιλήσομαι ποτε, ὦ ἀλε-
κτρυὼν, εὖ ἴσθι, τῆς ὀψέως ἐκείνης. ἔτῳς μοι
πολύ

dum fuerit audire: adeo ut si quis mihi optio-
nem proponat, vtrum malim te audire talia enar-
rantem, an illud beatum vndique somnium,
quod paullo ante *mibi obtigit*, rursus somniare,
nesciam vtrum praeoptem: adeo geminos arbi-
tror tuos *sermones* visis iucundissimis, et in ae-
quali vos honore habeo, te, et pretiosissimum
illud somnium. GALL. Adhuc nimirum re-
tractas illud somnium, quodcunque demum fuit,
quod tibi oblatum est, et vana quaedam simula-
cra illius seruas, inanem, et poetico verbo fuga-
cem quandam felicitatem memoria persequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliui-
scar, bene noris, illius visi: adeo multo mihi
melle

καὶ τὰ μέλη ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ἔναιρος κα-
ταλαπὼν ὥχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφα-
ρα ὑπὸ αὐτῷ, εἰς ὕπνον αὐτοῖς κατασπώμενα,
οἷον ἂν ἐν τοῖς ὡσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται σρεφό-
μενα. τοῦτον γάρ γαλον παρείχετό μοι τὰ ὀρώ-
μενα. ΑΛΕΚ. Ἡράκλει, δεινὸν τινα φῆς
τοῦ ἔρωτα τῷ ἐνυπνίῃ, εἶγε πτηνὸς ὢν, ὡς
Φασι, καὶ ὄρον ἔχων τῆς πτήσεως τὸν ὕπνον,
ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει
ἀνενγῶσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ
ἐναργὲς φαινόμενος· ἐθέλω γὰρ ἀκῶσαι· οἷός
τίς ἐστίν, ἔτω σφατρίπλοθος ὢν. ΜΙΚ. Ἐ-
τομος λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνήσθαι τι, καὶ
διεξέναι τι περὶ αὐτῷ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυ-
θαγόρα, διηγῇσθαι τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν;

ΑΛΕΚ.

melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae
illo palpebras, in somnum rursus tractas. Qua-
le quid igitur conuersae in auribus plumae effi-
ciunt, talem illa visa praestitere mihi titillatio-
nem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras,
amorem insomnii; si volucre cum sit, et termi-
num sui volatus somnum habeat, iam transilit li-
neam, et apertis oculis commoratur, mellitum
adeo, et manifesto conspiciendum se praebens.
Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit
desiderabile. MIC. Paratus sum dicere: suaue
enim est recordari, et aliquid de illo narrare:
tu vero, Pythagora, quando de mutationibus
expo-

ΑΛΕΚ. Ἐπειδὴν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὄνει-
 ρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ
 μέλι; τὸ νῦν δὲ πρότερος εἶπέ, ὡς μάθω εἶτε
 διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν 5), εἶτε διὰ τῶν
 κερατίκων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πετόμενος. ΜΙΚ.
 Οὐδὲ δι' ἐτέρας τέτων, ὦ Ποθαγόρα. ΑΛΕΚ.
 Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. ΜΙΚ.
 Ἐα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκείνον ποιητὴν, ἔδδ' εἰ-
 δάτω ὄνειρων πέρι. οἱ πένητες ἴσως ἄνθρωποι διὰ
 τῶν παιγμάτων ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκείνος εἴρα,
 ἔδδ' ἐπ' αὐτῷ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὢν. ἐμοὶ δὲ
 διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιος ἀφίκετο, χρυ-
 σῆς

expones? GALL. Cum tu, Micylle, somnare
 desieris, et deterferis mel a palpebris. Iam vero
 prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas
 portas, an per corneas aduolauerit tibi somnium.
 MIC. Per neutram harum, Pythagora. GALL.
 Verum Homerus solas istas duas refert. MIC.
 Valere iube nugatorem illum poetam, somnio-
 rum imperitum. Paupercula forte insomnia per
 illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide,
 caecus homo, videbat. At mihi per aureas quas-
 dam portas venit dulcissimum, aureum et ipsum,
 et

5. Ἐλεφαντίνων πυλῶν] Somnia vana emittit
 per portam eburneam, vera per corneam,
 vid. etiam ap. Virgil. Aeneid. VI, 894. Sane
 geminae somni portae etc. Reitz.

σῆς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾷ πάντα περιβεβλημέ-
κος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ.
Παῦε, ὦ Μίδα βέλτισε, χρυσολογῶν. ἀτε-
χνῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνῃ σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον,
καὶ μέταλλα Θ) ὅλα χρυσίῳ κεκοιμησθαι μοι
δοκεῖς.

ΜΙΚ. Πολύ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον,
πολύ· πῶς οἶει καλόν, οἷάν τήν αὐγὴν ἀπα-
ξράπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρός Φησι περὶ αὐτῆς
ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὅπῃ
τε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἴτα τὸ χρυσίον θαν-
μάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθύς τῇ καλλίστῃ
τῶν

et auro vestitum vndique, multum quoque auri
secum adferens. GALL. Define, bone Mida,
aurum loqui. Sine dubio enim ex illius voto
istud tibi somnium, et tota auri metalla somniasse
mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi,
multum: quam putas pulchrum! quo splendore
fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude
dicit? in memoriam me repone, si nosti, cum
ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admi-
ratur, bene ille quidem, in principio statim pul-
cherri-

6. μέταλλα] Metalla Latinis et Graecis scri-
ptoribus sunt loca, vnde metalla effodiuntur.
Graevius.

τῶν ἀσμάτων ἀπάντων. ΑΛΕΚ. Μῶν ἐκείνο
ζητᾷς,

"Αρῖσον μὲν ὕδωρ·

Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθρόμενον πῦρ

"Ατε διαπρέκει νυκτί,

Μεγάνορος ἔξοχα πλάττῃ;

ΜΙΚ. Νῆ Δία, αὐτὸ τῆτο. ὥσπερ γὰρ τῶμόν
ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ἔτως ἐπαινεῖ τὸ
χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθης οἷόν τι ἦν, ἄκασον,
ᾧ σοφιάτατε ἀλκιδρυῶν. ὅτι μὲν ἐκ οἰκόσιτος
ἦν χθές, οἶσθα· Εὐκράτης γὰρ με ὁ πλάσιος
ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λασάμενον 7) ἦκεν ἐκέλευε
τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ.

cherrimi canticorum omnium. GALL. Num
illud quaeris,

Aqua est illa quidem optima:

Aurum at, ardida flamma

Veluti nocte lucet,

Super inclyta munera Pluri est.

ΜΙΚ. Per Iouem, hoc ipsum. Velut enim so-
mnium meum vidisset Pindarus, sic laudat au-
rum. Vt vero iam scias, quale fuerit, audi, gal-
le doctissime. Heri me domi non coenasse, νό-
στι. Eucrates enim diues in foro me cum vidis-
set, a balneo venire iussit hora dicta ad coenam.

8. GALL.

7. λασάμενον} Vera hic obseruatur verbi
medii potestas, i. e. *quum lauerim me.* Reitz.

ΑΛΕΚ. Οίδα πάντα τῆτο, πενάσας παρ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἑσπέρας ἦν ἐς ὑποβαβεγμένος, τὰς πέντε ἐκείνους κυάμους κομίζων, ἔ πάνυ δαψιλές τὸ δειπνον ἀλεκτρυόνι ἀδληθῆ ποτε γενομένῳ; καὶ Ὀλύμπια ἐκ ἀφανῶς ἀγωνισάμενῳ. ΜΙΚ. Ἐπεὶ δὲ δεπνήσας ἐπανεῴθην, ἐκάθευδον εὐθύς, τοὺς κυάμους σοι παραβαλὼν. εἴτά μοι κατὰ τὸν Ὀμηρον, ἀμβροσίην διὰ νύκτα θεῖός τις, ὡς ἀληθῶς, ὄνειρος ἐπίσας. . . ΑΛΕΚ. Τὰ παρὰ τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, καὶ τὸ δειπνον, οἷόν ἐγένετο, καὶ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδὲν αὐτίς σε δεπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δειπνου
ἐκεί-

8. GALL. Probe equidem noui, qui toto die esurierim, donec mihi sero vespere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lautam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria certauerit Olympia. MIC. A coena igitur redux, obiectis tibi fabis, eubitum statim concessi. Tum mihi, vt Homerus ait, *Nocte sub ambrosia diuinum*, vere, *somnium adesse*. . . GALL. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micylle, narra, et coenam qualis fueris, et conuiuii rationem vniuersam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus denuo coenes, et tamquam somnium
Luc. Op. T. VI. B quod-

ἐκείνους προάγοντα, καὶ ἀναμνησκόμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

MIK. "Ωμίην ἐνοχλήσειν, καὶ ταῦτα διηγόμενος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, καὶ δὴ λέγω. αἱ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, παρὰ πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ᾧπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· καὶ ἐγὼ μὲν προσεipὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἶωθεν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμεν, ὡς μὴ κατασχύναμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τριβωνι συμπαραμαρτῶν. ὁ δὲ, Μίκυλλέ, Φησι, θυγατρός τήμερον ἐσιῶ γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλὰς. ἐπεὶ δὲ τινα φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐχ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ

quoddam illius coenae effingas, et memoria cibos quasi ruminando retrahes.

9. MIC. Putabam molestum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem. Quando autem et turvis, sane dico. Nunquam ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud diuitem coenasssem, bona quaedam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutasssem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem affectator cum paupere ac detricto palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebros, et vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum;

οὐ αὐτ' ἐκείνῃ ἦκε λῆσάμενος, ἣν μὴ ὄγε κλη-
θεὶς αὐτὸς εἶπῃ ἀφίξεσθαι, ὥς νῦν γε ἀμφί-
βολός ἐστι. τὲτο ἀκῶσας ἐγὼ, προσκυνήσας,
ἀπῆσεν εὐχόμενος ἅπασιν θεοῖς ἡπίαλόν τινα, ἢ
πλευρεῖτιν, ἢ ποδάγραν ἐπιπέμψαι τῷ μαλακι-
ζομένῳ ἐκείνῳ, ἔ' ἐφεδρος ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος,
καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ τὸ ἄχρι λουτρῆ,
αἰῶνα μήκισον ἐτίθεμην, συνεχῆς ἐπισκοπῶν 8),
ῥησάπην τὸ σπριχεῖον εἶη, καὶ πηνίκα ἤδη λῆ-
σθαι δεῖ. καὶ περὶ ποτε ὁ καιρὸς ἀφίκετο,
πρὸς

tu pro illo veni a balneo, nisi ipse qui vocatus
est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius
est. His ego auditis, illoque adorato, discessi
vota faciens omnibus Diis, vt febricolosum hor-
rorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto
immitterent, cui subessor ego, et coenae vica-
rius atque successor vocatus eram. Atque tem-
pus illud vsque ad balneum, saeculum computa-
bam longissimum, respiciens saepe, quot pedum
umbra solaris esset, et quando me lotum esse
oporteret. Et cum tandem venisset tempus, ce-

B 2

leri-

8. ἐπισκοπῶν] respiciens, quot pedum esset so-
laris umbra. Veteres enim tempus metie-
bantur pedibus ad proprii corporis umbram.
Pollux lib. VI. c. 8. τῇ σκιά δ' ἐτεκμαί-
ροντο τὸν καιρὸν τῆς ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ.
ἦν καὶ σπριχεῖον ἐκάλαν. Gratius.

πρὸς τάχος ἑμαυτὸν ἀπορρίψας ἀπέρχομαι,
κοσμίως μάλ᾽ ἐσχηματισμένος, ἀντιςτρέψας τὸ
τριβώνιον, ὥς ἐπὶ τῷ καθαρωτέρῳ γένοιτο ἡ
ἀναβολή.

Καταλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλας τε
πολλὰς, καὶ δὴ καμῖνον, Φοράδην ὑπὸ τεττάρ-
ων κεκομισμένον, ὃ μὲ ὑποδειπνεῖν ἔδει, τὸν
ἠνοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλωε δὲ πονήρως ἔχων.
ὑπέσενε γὰρ, καὶ ὑπέβηττε, καὶ ἐνεχρέμπετο
μύχιόν τι, δυσπρόσοδον, ὡχρὸς ὧν ὅλος, καὶ
διωδικῶς, ἀμφὶ τὰ ἐξήκοντα ἔτη σχεδόν. ἐλέ-
γετο δὲ φιλόσοφος τις εἶναι τῶν πρὸς τῷ μέ-
γακτι Φλυαρέντων. ὁ γὰρ πῶγόν μάλ᾽ ἀν-
γίγος

leriter me in pedes conicio, ab eo, in decentem
maxime habitum compositus, conuerso palliolo,
ut purior pars extra obuersa esset.

10. Ac deprehendo ad ianuam cum alios mul-
tos, tum illum quoque, a quatuor hominibus
in lectica gestatum, cui ego substitutus conuiua
esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur;
et manifestum erat illum male habere; subinde
enim ingemiscebat, et tussiebat ex imis recessi-
bus, ita ut prope ipsum accedere metueres, pal-
lidus totus, atque tumidus, sexagenarius circi-
ter: dicebatur vero philosophus esse de eo ge-
nere, qui garrere solent apud adolescentulos.
Barba quidem ei plane caprina erat, supra mo-
dum

γινώσκων ἦν, ἐς ὑπερβολὴν κερταῶν· καὶ αἰτιωμένῃ
 ἂν Ἀρχιβίῳ τὰ ἰατρὰ, διότι ἔτις ἔχων ἀφί-
 κητο, Τὰ καθήκοντα, ἔφη, ἔχρη προδιδόναι,
 καὶ ταῦτα Φιλόσοφον ἀνδρα, καὶ κυρία νόσοι
 ἀποδὼν ἰσῶνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης ὑπερ-
 εμῶσθαι πρὸς ἡμῶν. ἔμενεν εἶπον ἐγὼ, ἀλλ'
 ἐπαινέσεται σε, ἦν οἶκος παρὰ σεαυτῷ μᾶλλον
 ἀποθανεῖν εὐδαίσις, ἢ περ ἐν τῷ συμποσίῳ συν-
 παχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τῷ Φλέγμα-
 τος. ἐκεῖνος μὲν αὖν ὑπὸ μεγαλοφροσύνης οὐ
 προσεπαιεῖτο ἀκηκοέναι τὰ σκώμματος· ἐφί-
 σαται δὲ μετὰ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λαβόμενος,
 καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν (τῷτο γὰρ ὁ Φιλόσο-
 φος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλέ, Φησιν, εὐ μὲν ἐποίη-
 σας αὐτὸς ἦκων πρὸς ἡμᾶς· ἔ μείον δ' ἂν τι σοι
 ἐγένετο,

dum tonsorem inultans. Atque accusante illum
 Archibio medico, quod ita sese habens veniret,
 officium, inquit, non decet deferere, virum prae-
 ferim philosophum, si vel sexcenti morbi obstitant:
 contemptum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin,
 dicebam ego, laudabit te, si domi apud te potius
 mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita
 animam extuffeas. Ille quidem magnitudine
 quadam animi se audisse dictum dissimulabat.
 Adest vero paullo post lotus Eucrates ac videns
 Thesmopolin, hic enim vocabatur philosophus,
 Bene tu quidem, inquit, fecisti, Magister, ad nos
 cum venisti: sed nihil damni facturum eras, nam

ἐγένετο, καὶ ἀπάντι γὰρ ἅπαντα ἐξῆς ἐπέσκατο ἅν. καὶ ἅμα λέγων εἰσήει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ καὶ τοῖς οἰκίσταις.

Ἐγὼ μὲν ἔν ἀπίσῃ παρσκευαζομένην· ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἐπιπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπέτρας πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριδι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδοίπνει μεθ' ἡμῶν· τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ νελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρός ἐσιαθῆναι, ὥς σὺ χώραν ἔχης· εἰσήειν οὖν μάλιστα λύκος χαιῶν παρὰ μικρὸν αἰσχυρόμενος ὅτι ἐδόκεν ἐξεληρκαέναι τῷ συμπασίᾳ τὸ παιδίον τῷ Εὐκράτῃ. καὶ περὶ καὶ τακλίνεσθαι καιρὸς ἦν, πρῶτον μὲν ἀρχόμενοι, ὠνέδεσαν τὸν Θεσμόπολιν, ἔκ ἀπαραγμένως, καὶ Δία,

absenti etiam omnia deinceps missurus eram: et cum his verbis intrat manus illi praebens seruis insuper innixo.

II. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vultu me valde deiecto videret, *Accede*, inquit, *tu etiam Micylle, et coena nobiscum. Filium enim iubebo in gynaeconide epulari cum matre, ut locum tu habeas.* Intro igitur eo, tantum non frustra hians lupo, erubescens quod conuivio expulsi viderer filium Eucratis. Cum accumbendi iam tempus esset, primo sublatum apposuerunt Thesmopolin non sine labore quinque, puto, iuue-

Δία, πέντε, οἶμα, ντανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπ-
 αυχένια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς δια-
 μένοι ἐν τῷ σχήματι, καὶ ἐπιπολὺ καρτεροῖν
 δύναιτο. εἶτα μηδανὸς ἀνσχομένη πλεσίον κα-
 τακῆσθαι αὐτῆ, ἐμὲ κατακλίνεσι φέροντας,
 ὡς ὁμοτράπεζοι 9) εἶημεν. τέντεῦθεν ἐδειπνῶ-
 μεν, ὦ Πυθαγόρα, πολυψόν τι καὶ παιμῶν
 δεῖπνον, ἐπὶ χρυσᾷ πολλῇ, καὶ ἀργύρῃ· καὶ ἐκ-
 πώματα ἢ χρυσᾷ, καὶ διάκονοι ὠραῖοι, καὶ
 μουσουργοί, καὶ γελωτοποιοί, καὶ ὅλως, ἡδί-
 57

iuvenes bene magni, ceruicalibus illum falcien-
 tes vndique, vt eo sita maneret, ac durare ali-
 quamdiu posset. Deinde quod nemo prope il-
 lum accumbere sustineret, me eo detrudunt, vt
 eadem mensa vteremur. Hinc igitur coenau-
 mus, Pythagora, multi cibi coenam et variam,
 auriq̃ue multi atque argenti. Et pocula erant
 aurea, et ministri formosi, et symphoniaci, et
 ridicularii: atque in vniuersum, suauissime tem-
 B 4 pus

9. ὁμοτράπεζοι]. Non hoc solum videtur velle
 Micylus, eodem se in lecto accubuisse, sed
 mensae societatem indicat, non modo illam
 communem, verum etiam peculiarem. Nem-
 pe mensa etiam minor suppellex, tabula,
 lanx, in qua vni vel duobus sua cibi portio
 apponitur. Notum est illud Aen. VII, 15.
Heus etiam mensas consumimus. Gesner.

ση τίς ἦν ἡ διάτριβή, πλὴν ἀλλὰ ἐν-με ἐλύπη-
 ἔ μετρίως, ὁ Θεσμύπολις ἐναχλῦν, καὶ ἀρετὴν
 τινὰ πρὸς με διδίων, καὶ διδάσκων, ὡς αἱ δύο
 ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελεῖσι, καὶ
 ὡς εἰ ἡμέρα ἐστὶ, νύξ-ἐκ ἐστίν, ἐπὶ οὗτο δὲ καὶ κέ-
 ρατα ἔφασκεν εἶναι μοι, καὶ τοιαῦτα πολλά ἐν
 δὲν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν συγείρει, καὶ ὑπε-
 τέμνετο τὴν εὐφροσύνην, ἐκ ἐὼν ἀπῆκεν τῶν
 κινδυνισόντων, ἢ ἀδόντων. τὰτα μὲν σοι, ὦ
 ἀλεκτρῶν, τὸ δαῖπνον. ΑΛΕΚ. Οὐχ ἡδιστὸν
 ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκλήρωθης τῷ
 λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

ΜΙΚ. Ἄγε δὴ καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὦμην γὰρ
 τὸν Εὐκράτην αὐτὸν ἀπαιδα ἔντα, ἐκ οἷδ' ὅπως
 ἀπο-

pus traducebatur: nisi quod vnum male me ha-
 bebat, nempe non mediocriter molestus mihi
 Thesimopolis, qui quandam mihi Virtutem nar-
 raret, doceretque; negationibus duabus vnam
 effici affirmationem; et, si dies sit, noctem non
 esse; et, cornua dicebat me habere; ac talia mul-
 ta, philosophiam mihi non petenti impertiens,
 continuato sermone blaterabat, interpellabatque
 hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsanti-
 tibus canentibusque attendere. Habes, galle,
 coenam. GALL. Non iucundissimam, Micylle, ma-
 xime cum fors te ad delirum illum senem detulerit.

12. MIC. Iam audi etiam Somnium. Vide-
 batur mihi ipse Eucrates, orbis nescio quomo-
 do,

ἀποθνήσκον, εἴτα προσκαλεσάντες με, καὶ δαίμων
 θήκας θάμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἀπάντων
 ἐγὼ, μικρὸν ἐπισχόντα, ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν
 δὲ παρελθόντα εἰς τὴν εἰάν, τὰ μὲν χρυσίον
 καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν· σκιάφαις τισὶ μεγά-
 λαις, ἀέναόν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον· τὰ δ' ἄλλα
 τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ σκεύηματα, καὶ
 διακόνες, πάντα ἔμει, ὡς τοῦ εἰκός, εἶναι. εἴ-
 τα ἐξήλαυνον ἐπὶ λευκῇ ζεύγες, ἑξυπτίζων,
 περιβλεπτός· ἅπαντα τοῖς ὄρωσι καὶ ἐπέφθονες,
 καὶ προσέθον πολλοί, καὶ περιπύπτεον, καὶ εἴ-
 ποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα τὴν ἐκείνη
 ἔχων, καὶ δαντύλις βαρεῖς ὅσον ἐγκαίδεκα ἑξ-
 ημμένες τῶν δαντύλων, ἐκέλευον ἐξίσσιν τινὰ
 λαμ-

do, moribundus aduocare me, et testamenti
 condito, quo heres ex asse scriptus eram ego,
 paullo post mori. Me autem adita hereditate
 aurum quidem et argentum scaphis quibusdam
 magnis haurire, perpetuo et copiose adfluens.
 reliqua autem, vestem, mensas, pocula, mini-
 stros, mea esse nimirum omnia. Tum albis eue-
 hebar bigis, supinus, conspiciendus omnibus,
 qui me viderent, et inuidendus. Ac praecurre-
 bant multi, ac circa me equitabant, plures au-
 tem sequebantur. Ego autem vestem habens il-
 lius et anulos, quam graues sexdecim, aptos
 digitis, iubebam conuiuium quoddam splendi-

λαμπρὰν εὐτρέπιαθῆναι ἐς ὑπόδοχὴν τῶν Φί-
λων· οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκός, ἤδη παρήσαν,
καὶ τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο 10), καὶ ὁ
πότος συνεαρότειτο· ἐν τῷ ὄντα μὲ, καὶ Φι-
λοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς Φιάλαις ἐκά-
στω τῶν παρόντων, ἤδη τῷ πλανκῆντος εἰσκαρ-
ζομένῃ, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν
ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέ-
ζας, πόν δὲ πλῆτον ἐκεῖνον διασκεδάσας, ὅπη-
νέμιον φέρεσθαι παρεσκευάσας. ἄρα σοι ἀλό-
γως

dum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero,
ut in somnio etiam fieri probabile est, iam ade-
rant. Ac coena iam referebatur; iam instaura-
batur potatio. In hoc iam eram, et amicitiae
poculum in aureis phialis propinabam praesen-
tium unicuique; iam placenta efferebatur, cum
tu intempestivo cantu perturbasti nobis conui-
vium, mentes evertisti, diuitias illas dissipasti,
et ut ludibrium ventis volaret effecisti. Num-
quid

10. τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum
hoc, ad mortuorum curam et sepulturam
pertinens, non sine lepore ad finem coenae,
et ciborum ablationem refertur, cum satura-
ti cibo conuiuae ad laetiores inuitatiuncu-
las et pocula vberiora transeunt. Itaque
probaui lectionem Ald. 2. et Hagen. ἐκομι-
ζομένη. Gesner.

ἦν ἀγανακτῆσαι κατὰ σῆ δόξαν, ὡς τρεῖς πε-
ρον ἂν ἡδέως ἐτι εἶδον τὸν ὄναιρέν μοι γεγόμενον;

ΑΛΕΚ. Οὕτω Φιλόχρυσος εἰ καὶ Φιλόπλε-
τος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τῶτο ἐξ ἀπαντος
θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὐδαίμων εἶναι πολὺ κεντῆ-
σθαι χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυ-
θαγόρα, τῶτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτός, ὅποτε Εὐ-
φορβος ἦσθα χρυσὸν καὶ ἀργυρον ἐξημμένους
τῶν βοσρύχων ἐξήεις πελεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς,
καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα εἰδήσομαι μᾶλλον
ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ καὶ τότε ἤξιμα
χρυσῷ διαδοδεμένους τὰς πλοκάμους ἔχων δια-
κινδυνεύειν. καὶ μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τού-
το Χαρίτυσσιν ἑμοίως εἰπεῖν σου τὰς κόμας,
ὅτι

quid fine ratione indignari tibi videor, qui tri-
bus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret
illud somnium, lubens illud viderem?

13. GALL. Adeone amans es auri atque diui-
tiarum, Micylle, et tantum hoc ex omnibus ad-
miraris, et beatum esse putas multum possidere
aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc
facio, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses,
aurum atque argentum de cincinnis suspensum
gerens in pugnam contra Achiuos exhibas, in
bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum
præstabat. Tu vero tum etiam volebas reuin-
ctos auro cincinnos habens subire pericula. Et
videtur mihi ob id ipsum *similes Græciis* vocasse
comas

ὅτι χρυσὸν τε καὶ ἀργύρεα ἐσφηνώνοντο· μακρὰ
 γὰρ αἰμέναις δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφάνοντο
 τοῦ συναναπαυλόμενου τῷ χρυσίῳ, καὶ συνα-
 ποκρίμπασαι μετ' αὐτῶν· καίτοι τὰ μὲν σὰ, ὡς
 χρυσοκόμη, μέτρια, εἰ Πάνθη υἱὸς ὦν, ἐπὶ
 μας τὸ χρυσίον· ὁ δὲ πάντων θεῶν πατήρ,
 καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνος καὶ Ῥέας, ὡς ποτε ἤρατ'
 σθῆ τῆς Ἀργολικῆς ἐκείνης μετράμος, ἐκ ἑκάσ-
 τος ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβέλοι, ἐδὲ
 ὅπως αὖ διαφθείρει τῇ Ἀκρίσι τὴν Φρουρὰν;
 ἀκρίσις ἤδη πᾶς ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυτίς
 διὰ τῶν τέγες, συτὴν τῇ ἀγαπημένῃ. ὥς· τί
 αὖ σοι τὸ ἐπὶ τ' τῷ ἐτι· λέγοιμι; ὅσας μὲν
 χρεῖας παρέχεται ὁ χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἀνπαρῆ;
 καλλας

comas tuas Homerus, quod argento confringere-
 bantur et auro. Longe nimirum praestantiores
 videbantur et amabiliore, implexae auro et cum
 illo lucentes. Atque illud de te quidem medio-
 cre est, si, Panthi filius, magni aurum fecisti.
 Verum ille Deum pater atque hominum, Satur-
 ni ille et Rheae filius, qui quondam Argolicae
 illius puellae amore captus est, cum non habe-
 ret in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii
 eustodiam quomodo corrumpere, iam audisti
 alicubi, ut aurum factus illapsusque per tegulas,
 cum amasia congressus sit. Quid ergo post il-
 lud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates
 praestet? Quam illos, quibus adsit, pulchros
 ipsos

καλῆς τε αὐτὰς, καὶ σεφῆς, καὶ ἰσχυρὰς ἀπο-
εργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπτων, καὶ ἐξ
ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτους καὶ
ἀσιδίμους ἐν βραχεὶ τίθησι.

Τὸν γείτονα γὰρ μοι τὸν ἐμέτεχνον οἶσθα,
τὸν Σίμωνα, ὃς πρὸ πολλῶ δαιπνήσαντα παρ
ἡμῶν, ὅτε τὸ ἔθνος ἦψεν τοῖς Κρωνοῖς, δύο τὰ
μὲν τῷ ἀλλαντῷ ἐμβαλὼν. ΑΛΕΚ. Οἶδα
τὸν σιμῶν, τὸν βραχύν, ὃς τὸ κεραμεῦν τρυ-
βήτον ὑφελόμενος, ὥχετο ὑπὸ μάλης ἔχων,
μετὰ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδόν
γὰρ αὐτός, ὦ Μικυλλε. ΜΙΚ. Οὐκᾶν ἐκεῖνος
αὐτὸ κλέψας, εἴτα ἐπώμοσατό. θεοὺς ποσοῦ-
τούς, ἀλλὰ τί ἐκ ἐμήνυες, καὶ ἐβόας τότε,

iplos et sapientes et fortes reddat, honore ipsi
conciliato et gloria? quamque ex obscuris igno-
bilibusque interdum conspicuos breui reddat ac
celebres?

14. Nosti enim vicinum meum, artificii mei
hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum
mecum coenauit, cum coquerem ex fractis le-
guminibus pultriculam, Saturnalibus, iniectis duo-
bus de farcimine frustis. GALL. Noui, si-
mum illum, breuem, qui fictilem quam solam
habebamus patellam furatus, et sub ala occultans
abiit post coenam, Vidi enim ipse, Micylle.
MIC. Igatur ille furatus, tot deinde peierauit
Deos? Sed cur non indicabas, et clamabas tum,
galle,

αἱ ἀλεκτρονίων, ληίζουμένους ἡμᾶς ἐρεῖν; ΑΛΕΞ.
 Ἐκόνκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατόν ἦν. τι
 φ' ἐν ὃ Σίμων; εἰκόεις γὰρ τι περὶ αὐτῷ ἐρεῖν
 ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλάστις ἐς ὑπερβολήν,
 Δριμύλος τ' ὄνομα· ἔτος ζῶν μὲν ἐδὲ ὀβολὸν ἔ-
 δωκε τῷ Σίμωνι· πῶς γὰρ; ὃς ἐδὲ αὐτὸς ἤπτα-
 το τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρὶν ἢ
 ἅπαντα ἐκείνα κατὰ τὰς νόμους, Σίμων II.]

οὐ τὰ
 galle, cum spoliari nos videres? GALL. Cu-
 curriebam, quod solum tum poteram. Quid
 ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus ali-
 quid. MIC. Patruelis erat ipsi locupletissimus;
 Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec
 obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui
 nec ipse opes suas attingeret? Postquam vero
 nuper mortuus est, illa omnia ex lege heres Simo-
 nis

II. ἅπαντα ἐκείνα — Σίμων] Illud, ὃ τὰ
 ῥάνια τὰ πινάρ', ita Lucianeum est, ut
 qui illi ereptum eat, non nosse virum vi-
 deatur. Sed neque non commode (in fu-
 toris praesertim semidocti sermone familiari,
 et ad sapientiam ostendendam abrupto)
 iungi videntur ista ἅπαντα ἐκείνα ἐξαλαύ-
 νει. Quae abseonderat Drimylus, quae at-
 tingere ausus non fuerat, ea Simon ἐξαλαύ-
 νει, protrahit e tenebris et prodire in lucem at-
 que conspectum iubet, dum illis quae domi
 qua in publico utitur etc. Si τὰ ἐξαλαύ-
 νει placeat solennem illam in equo vel curru
 proce-

ὁ τὰ ῥάμια τὰ πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλον περιλεί-
χων ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλκρυῇ καὶ ὑσγίνοβα-
Φῇ. (2) ἀμπεσχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ
χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέ-
ζας ἔχων, ὑφ' ἀπάντων προσκυνέμενος, οὐδὲ
προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναγχος γὰρ ἐγὼ μὲν
ιδὼν προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ
ἀγκυαντήσας, Εἰπατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ
κατασμικρύνειν μου τοῦμομα· οὐ γὰρ Σίμων
ἀλλὰ

ille cum pannis sordidis, ille qui patellam ligur-
riebat, laetus domo exigit, purpuras indutus et
hyfgina, seruos, et bigas, et aurea pocula, et
mensas eburneis pedibus habens, adorandus ab
omnibus, nos neque respiciens amplius. Nu-
per enim ego procedentem videns, *Salut*, dice-
bam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit,
mendico, meum nomen ne deminuat: neque enim Si-
mon

procedendi significationem seruare: tunc
ἄσμενος illud iungendum cum περιλεί-
χων, et intelligendum ad ἅπαντα ἐκείνα,
et quae sequuntur, verbum ἔχει. *Gesner.*

12. ὑσγίνοβαΦῇ] *Aelian* V. H. III. c. 9. Φλό-
γινα ἐνδεδυκότες καὶ ὑσγίνοβαΦῇ. Vbi *Pe-
ritz.* ex *Salmas.* Exerc. *Plin.* p. 272. docet,
colorem ὑσγίνοβαΦῇ medium fuisse inter
coccum et purpuram, propiorem tamen
purpurae. *Reisz.*

ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνειμάζομαι· τὸ δὲ μέγιστον,
ὅτι καὶ ἐρώσιν αὐτὰ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρυ-
πτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς
μὲν προσίσταται, καὶ ἰσώς ἐς αὐτὰς, αἱ δὲ ἀπειλᾷ αὐ-
τὰς ἀνελθεῖν αὐτὰς, ἀμελόμενα· ὁρᾷς ὅσων ἀγα-
θῶν ὁ χρυσὸς αἰτίος, εἴ γε καὶ μεταποιεῖ τὰς
εὐμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεσθαι, ὥσπερ ὁ
ποιητικὸς ἐκείνος κερδός· ἀκούεις δὲ καὶ τῶν
ποιητῶν λεγόντων·

Ω χρυσὲ δεξιῶμα κάλλιστον κτέρας 13). καὶ,
Χρυσὸς γάρ ἐστιν, ἐς βροτῶν ἔχει κράτη.
ἀλλὰ τί μεταξὺ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυῶν;

ΑΛΕΚΤ.
non vocor, sed Simonides. Maximum vero illud
est; quod eum amant etiam mulieres: at ille
apud has quoque delicatum se facit, easque de-
spicit: et alias quidem admittit propitius; aliae
vero minantur, futurum ut mortem sibi confici-
scent, si porro negligantur. Vides, quantorum
bonorum aurum causa sit; siquidem deformes
etiam refingit, et, ut poëticus ille cestus, reddit
amabiles. Audis vero et poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; et,

Pecunia in res regimen humanae tener.

Sed quid inter hæc ridebas, galle?

15. GALL.

13. κτέρας] Κτέρας hic locum habere non
videtur. Guiet. Recipiatur ergo pro eo
βροτοῖς ex Eurip. vertaturque, Aurum res
iucundissima mortalibus. Reitz.

ΑΛΕΚ. "Οτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ
 ἐν τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τῶν
 πλασίων. οἷδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον
 ὑμῶν τὸν βίον βίῃσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης
 καὶ πλάσιος πολλάνκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος
 βίᾳ πεπειραμένος· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς
 εἴη ἑκάστω. ΜΙΚ. Νῆ Δία, καιρὸς γένῃ ἤδη
 καὶ σέ εἰπῶν ὅπως ἡλλάχῃς, καὶ ἅ συννοισθῇ τῷ
 βίῳ ἑκάστω. ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσούτον γε προ-
 σδώς, μηδένα με σὲ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα
 ἑωρακέναι. ΜΙΚ. Ἐμᾶ, ὦ Ἀλεκτροῦν; ἄτω
 σοι γένοιτο. προσάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι
 ἀλλὰ εἰπέ ἀπὸ Εὐφόρβου ἀρξάμενος, ὅπως
 εἶς

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu et-
 iam, Micylle, similiter ac reliquum vulgus, de-
 ceptus es circa diuites. At illi, bene noris, mul-
 to miseriores quam vos vitam agunt. Hoc tibi
 dico, qui et pauper et diues saepe fuerim, et vi-
 tae vniuscuiusque fecerim experimentum: paullo
 post autem tu quoque scies singula. MIC. Sic
 per Iouem: tempus enim iam est, vt dicas, quo-
 modo mutatus fueris, et quorum de vnaquaque
 vita tibi sis conscius. GALL. Audi ergo. Ve-
 rum hoc ante noris, neminem mihi visum, te
 qui viveret beatior. MIC. Me, galle? Ita tu
 beatus sis! irrita enim me, vt tibi maledicam.
 Verum dic ab Euphorbo inde facto initio, quo-
 Luc. Op. T. VI. C. 15. modo

ἐς Πυθαγόραν μεταβλήθης, εἴτα ἐξῆς ἄχρι τῆς
ἀλεκτρυόνης· εἰκὸς γάρ σε ποικίλα καὶ ἰδεῖν καὶ
παθεῖν, ἐν παλαιοῖσι τοῖς βίοις.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος 14) τὸ πρῶ-
τον ἡ ψυχὴ μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδω
ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἦν τινα τὴν καταδίκην ἐκ-
τελέσῃ, μακρὸν ἄν εἴη λέγειν, ἄλλως τε ἔτε
ὅσιον ἔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, ἔτε σοὶ ἀκέραια τοιαῦ-
τα. ἐπεὶ δὲ Εὐφορβος ἐγενόμην . . . ΜΙΚ.
Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς
ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ καὶ γῶ ποτε
ἡλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα.
ΜΙΚ.

modo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps
vsque ad gallum: verisimile enim est multa vi-
disse te ac passum, in diuersis adeo, vitis.

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum
anima mea deuolans in terram hominis corpus
subierit, quam ita poenam luerit, longum fuerit
dicere: et alioqui neque dicere mihi talia fas est,
neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem . . .
MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis
fuerim, hoc mihi prius dicito. Vtrum ego quo-
que, sicut tu, immutatus sum? GALL. Ita sane.
MIC.

14. ἐξ Ἀπόλλωνος] Seruat decorum Lucia-
nus. Volebat suspicionibus quibusdam ho-
mines inducere Pythagorae, vt crederent,
se esse Apollinem. Vid. Iamblicus l. 177.
et Porphyry l. 28. Gesner. l. 177.

ΜΙΚ. Τίς ἔν ἦν, εἴ τι ἔχεις ἐπεῖν; ἐθέλω γάρ
 τῷτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικὸς
 τῶν τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. ΜΙΚ. Εἶτα
 ὤκνην ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἤκειν
 ἐς τὸν βίον, ἐξ ἐκείνου ἐπισιτισάμενος (15); ἀλ-
 λὰ καὶ τί μετὰ τῷτο ἔσομαι, εἰπέ' εἰκὸς γάρ
 εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, ἀπάγξομαι
 ἤδη ἀναστὰς ἀπὸ τῆ πατρίδα, ἐφ' ἧ σὺ ἔζηκας.
 ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τῷτο ἄδεμιᾶ μηχανῇ.

Πλήν

MIC. Quis igitur fui? numquid habes dicere?
 volo enim hoc scire. GALL. Tu formica Indica
 de eo genere, quae aurum effodiunt. MIC.
 Tum pigratus sum miser, pascarum micarum
 sumto inde viatico in hanc vitam venire? Ve-
 rum etiam, quid post ero, mihi dic: verisimile
 enim est te scire. Si enim bonum quid fuerit,
 surgam statim, et ab ipso illo, in quo tu modo
 insistis, clauo me suspendam. GALL. Nullo
 istud modo rescifcas.

C 2

17. Ve-

15. ὤκνην — ἤκειν — ἐπισιτ.] Nihil desest
 ad sensum, modo aliter construantur verba;
 quam adhuc factum, aut leuissima transpo-
 sitione inuentur, ad quam Gesneri versior
 prouum iter monstrat. Conf. supr. Alex. c.
 6. ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρπύεντα, infra
 Icar. c. 11. Bis Accus. c. 28. ἐπεὶ δὲ ἰκα-
 νῶς ἐπεσιτίσαντο. Vnde videbis, non esse
 alq. comedo, vt. vulgo, sed in uaticum capio,
 s. de frumento mihi prospicio. Reitz.

Πλὴν ἀλλὰ ἐκείπερ Εὐφῶρβος ἐγενόμην. (ἐπ-
 αίνεμι γὰρ ἐπ' ἐκείνα) ἐμαχόμεν ἐν Ἰλίῳ, καὶ
 ἀποθανῶν ὑπὸ Μενελάῳ, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυ-
 θαγόραν ἦκον. τέως δὲ περιέφευγον αἰσῶς,
 ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος ἐξεργάσθηταί μοι τὸν οἴ-
 κον. ΜΙΚ. Ἀσιτος ὢν, ὦ τῶν, καὶ ἄπατος;
 ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. εἰδὲ γὰρ εἶδει τάτων, ἢ μέ-
 νω τῷ σώματι. ΜΙΚ. Οὐκᾶν τὰ ἐν Ἰλίῳ πρό-
 τερόν μοι εἶπέ τοιαῦτα ἦν οἷά φησιν Ὀμηρὸς
 γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκείνος ἠπίστα-
 το, ὦ Μίκυλλε, ὅς γιγνομένων ἐκείνων, καμῆ-
 λος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ δὲ τοσούτον σοι φημί
 ὑπερφυῆς μηδὲν γενέσθαι τότε, μήτε τὸν Αἴαν-
 τα

17. Verum enim vero cum Euphorbus essem,
 ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfe-
 ctusque a Menelao, interiecto aliquo tempore
 veni in Pythagoram: interim vero sine domo
 mansi, dum pararet mihi Mnesarchus domici-
 lium. MIC. Cibine, o noster, expers et po-
 tus? GALL. Nimirum. neque enim indige-
 bat his, nisi solum corpus. MIC. Numquid er-
 go res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales sunt,
 quales gestas esse Homerus ait? GALL. Vnde
 ista sciret, Micylle? qui, cum ista fierent, Ca-
 melus esset in Bactris? Ego vero tantum tibi
 dico: supra naturam tum factum esse nihil, nec
 fuisse tum, neque ita magnum Aiacem, neque Hele-

τα ἔτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν ἔτω
καλὴν, ὡς οἴονται. εἶδον γάρ, λευκὴν μὲν τινα
καὶ ἐπιμήκη τὸν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνε
θυγατέρα εἶναι· τᾶλλα δὲ, πάνυ πρεσβύτιν,
ἡλικιωτὶν σχεδὸν τῆς Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς
πρῶτον ἀρπάσας, ἐν Ἀφιδναίῳ εἶχε, κατὰ τὸν
Ἡρακλέα γεγόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶ-
λε Τροίαν κατὰ τὰς πατέρας ἡμῶν, τὰς τότε
μάλισα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθης ταῦτα,
κομιδῇ μεिरάκιον ὦν, ἐωρακέναι λέγων τὸν Ἡ-
ρακλέα. ΜΙΚ. Τί δὲ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιῶτος ἦν
ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα;
ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μί-
κυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι οὕτως ἀκριβῶς τὰ
παρὰ

Helenam ipsam ita pulchram, vt putant. Vidit
enim candidam quidem aliquam, longo collo, vt
cycni filiam agnosceres, caeterum valde anum,
et Hecubae fere aequalem; quam Theseus pri-
mum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Her-
cule vixit. Hercules autem prius Troiam cepe-
rat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter
aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, di-
cens, visum a se, pro admodum, Herculem.
MIC. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestan-
tissimus vndique? an haec quoque temere confi-
cta? GALL. Cum illo nihil mihi negotii fuit,
Micylle. Neque possum tibi accurate adeo, quae
C 3 apud

παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πύθεν γάρ, πόλε-
μιος ὢν; τὸν μέντοι ἐταῖρον αὐτῷ τὸν Πάτρο-
κλον ἔχαιε πῶς ἀπέκτεινα, διελάσας τῷ δό-
ρατι. ΜΙΚ. Εἴτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχε-
ρέστερον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγό-
ρα δὲ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστῆς
ἄνθρωπος ἦν, χρη γάρ, οἶμαι, τάληθ' ἔλεγειν.
ἄλλως δὲ ἔκ ἀπαίδευτος ἔδ' ἀμελέτητος τῶν
καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴ-
γυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφῆταις ἐπὶ
σοφίᾳ, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα κατελθὼν, ἐξέμαθον
τὰς βίβλους τὰς Ὠρε καὶ Ἰσιδος, καὶ αὐθις εἰς
Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηναι τοὺς κατ'
ἐκείνην

apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo
enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patro-
clum amicum non magno negotio hasta traie-
ctum interemi. MIC. Deinde te multo etiam
minori Menelaus. Sed satis de his. Iam dic
de Pythagora.

12. GALL. In vniuersum, Micylle, Sophista
fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin
nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optima-
rum disciplina. Peregrinatus sum in Aegyptum,
vt de sapientia conferrem cum prophetis; atque
admissus in adyta, Hori libros et Ifidis edidici:
tum rursus naui in Italiam delatus, eo adduxi
Grae-

ἐκέῖνα Ἑλλήνας 16), ὥςθ' θεὸν ἦγον με. ΜΙΚ.
 Ἦκιστα ταῦτα, καὶ ὥς δόξαις ἀναβεβιωκέναι
 ἀποθανόν, καὶ ὥς χρυσὲν τὸν μῆρόν ἐπιδείξαί
 ποτε αὐτοῖς. ἐκέῖνο δέ μοι εἶπε, τί σοι ἐπῆλ-
 θε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυά-
 μων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάγκη ταῖς τοιαῦτα,
 ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Διατί, ὦ ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ.
 Ὅτι αἰσχύνομαι λῆγειν πρὸς σὲ τὴν ἀληθεῖαν
 ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν εἰδέν ὅκνεῖν ἐχρῆν
 λῆγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ Φίλον· δεσπό-
 την γὰρ αἶψ' ἂν εἴποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. εἰδέν ὑγιές,
 εἰδέν

Graecos illius regionis, vti me pro Deo habe-
 rent. MIC. Audiui ista, teque putatum esse re-
 vixisse post mortem, et ostendisse iis aliquando
 femur aureum. Verum illud mihi dic, quid in
 mentem tibi venit, vt legem ferres de carnibus
 fabisque non edendis? GALL. Noli perqui-
 rere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle?
 GALL. Quia pudet me verum tibi de illis di-
 cere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad
 virum contubernalem et amicum; dominum
 enim non amplius dixerim. GALL. Sanum ni-
 hil

C 4

16. κατ' ἐκεῖνα Ἑλλήνας] L. Bos de Ellipfi
 p. 93. super hoc loco ait: κατ' ἐκεῖνα di-
 ci pro κατ' ἐκεῖνα μέρος τῆς γῆς. Adeo-
 que reddendum, Graecos, qui isthic erant.
 Reitz.

ἔδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἐώρων ὅτι εἰ μὲν τὰ συνή-
θη, καὶ ταῦτά τοις πολλοῖς νομίζοιμι, ἤκιστα
ἐπισπάσομαι τὰς ἀνθρώπους εἰς τὸ θαῦμα· ὅσω
δὲ ἂν ξενίζοιμι 17), τοσάτω καινότερος ὦμην
αὐτοῖς ἔσεσθαι, διὰ τὸ το καινοποιεῖν εἰλόμην,
ἀπόρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτέαν, ὡς εἰκάζον-
τες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθ-
άπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. ΜΙΚ.
'Ορᾶς; καταγελαῖς μὲ καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει 18)
τοσάτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταπον-
τίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι
ἐπομέ-

hil neque sapiens erat. Sed videbam, si con-
fucta et eadem, quae vulgus, in legibus pone-
rem, in admirationem me non perducturum esse
homines. Quo magis autem peregrina statue-
rem, tanto magis nouum *arque admirabilem* me
illis putabam futurum. Itaque nouare quaedam
institui, arcanam eius rei fingens causam, vt
coniecturis vtentes alii aliis, omnes admiratione
percellerentur, vt in obscuris oraculis. ΜΙC.
Vides? non minus me pro mea parte derides,
quam Crotoniatas et Metapontinos et Tarenti-
nos, et reliquos, qui muti te sequebantur, ado-
rabant-

17. ὅσω δὲ ἂν ξενίζοιμι] Ante ξενίζοιμι, μάλ-
λον intelligendam relinquitur. Reitz.

18. ἐν τῷ μέρει] Similis locutio est apud Ari-
stoph. Ran. I. vbi Scholiastes exponit ἐν τῷ
ἔσω μέρει. Reitz.

ἐπομένων, καὶ προσκυνοῦντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ
πατῶν ἀπολαμβάνεις.

Ἀποδυσάμενος δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα μετ-
ημφιάσω μετ' αὐτόν; Α Λ Ε Κ. Ἀσπασίαν
τὴν ἐκ Μιλήτης ἐτάρακν. ΜΙΚ. Φαῦ τῷ λόγῳ,
καὶ γυνὴ γὰρ ἐγένετο ἐν τοῖς ἄλλαις, ὁ Πυθαγόρας;
καὶ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε καὶ σὺ ὡτόκεις,
ὡ ἀλεκτρυόνων γενναϊότατε, καὶ σπῆσαι Περ-
ικλεῖ, Ἀσπασία ἔσα; καὶ ἐκύεις ἀπ' αὐτοῦ,
καὶ ἔρια ἔξακες; καὶ κρέστην κατήγες, καὶ ἐγυ-
ναμίζε ἐς τὸ ἐταιρικόν; Α Λ Ε Κ. Πάντα ταῦ-
τα ἐποίησν, ἔ μόνος, ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας πρὸ
ἐμῶ, καὶ ὁ Ἐλάτῃ παῖς ὁ Καίνεϋς, ὥς ἐ ὅποσα
ἀν ἀποσχωψῆς εἰς ἐμέ, καὶ εἰς ἐκείνας ἀποσχωψας
ἔση.

rabantque, quae tu inambulans relinqueres,
vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post ea in-
duisti? GALL. Aspalam, meretricem Mile-
siam. MIC. Vah quid ais? Mulier etiam inter
alia fuit Pythagoras? fuitque tempus aliquando,
vbi oua etiam tu pareres, gallorum generosissi-
me. Consueuisti itaque cum Pericle, quum ef-
fes Aspasia? et vterum ex eo gestasti, et lanae
carpsisti, et deduxisti fila, et meretricium gynae-
ceum habuisti? GALL. Feci haec omnia equi-
dem, non solus, sed etiam Tiresias ante me,
et Elatis Caeneus filius. Quaecumque igitur in
me ieceris ridicula, eadem in illos ieceris. MIC.

ἔση. ΜΙΚ. Τί ἔν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοὶ ἦν, ὅτε ἀνὴρ ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς ὥπαιεν; ΑΛΕΚ. Ὅρῳς, οἷον τῆτο ἡρώτησας, εἰδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκῆσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπίδης διέκρινε τὸ τοῖστον, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν θέλοι παρ' ἀσπίδα σῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, καὶ εἰς μακρὰν ὠδίνεσσαν. ἔση γάρ ποτε γυνὴ καὶ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιέδῳ πολλάνικς. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμενος Μελησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ ἔν Φασι, καὶ Πυθαγόραν ἄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάνικς Ἀσπασίαν γε- νέσθαι τῷ τυράννῳ.

Τίς

Quid ergo? vtra tibi vita fuit iucundior, cum vir esses, an cum subagitaret te Pericles? GALL. Scis, quid interrogaris? nec Tiresiae profuisse responsum? MIC. Sed etsi tu non dicas, satis Euripides illud diremit, cum dixit, malle se ter cum clypeo stare *in acie*, quam semel parere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum non ita multo post ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, et saepe, in multiplici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Milesios esse aut Samios. Igitur aiunt, te etiam cum Pythagoras esses et forma splendida, saepe Aspasiā fuisse tyranno.

Τίς δὴ μετὰ τὴν Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐ-
 ρις ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης.
 ΜΙΚ. ὦ Διοσκῶρω, τῆς ἀνομοιοτήτος, ἐξ ἐταί-
 ρας Φιλόσοφος; ΑΛΕΚ. Εἴτα βασιλεὺς, εἴτα
 πένης, καὶ μετ' ὀλίγον, Σατραπὴς, εἴτα ἵπ-
 πος, καὶ κολοῖος, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλαι μυ-
 ρία· μακρὸν δ' ἂν γένοιτο καταριθμῆσθαι
 ἕκαστα, τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλάκις·
 ἦσθην γὰρ τῷ βίῳ· καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δε-
 λεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις,
 τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καταγελῶν
 ἰσημέραν σὲ ποτνιαμένον καὶ οἰμώζοντος ἐπὶ τῇ
 πείρᾳ, καὶ τὰς πλασίας θαυμάζοντος, ὑπ' ἀ-
 γνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γὰρ
 ἦδεις

20. Equis vero post Aspasia vir, aut quae
 mulier denuo prodisti? GALL. Cynicus Cra-
 tes. MIC. O Iouis pueri! quae dissimilitudo,
 ex meretrice Philosophus. GALL. Tum rex,
 deinde pauper, et paullo post Satrapa, deinde
 equus, et graculus, et rana, et sexcenta alia.
 Sed longum fuerit enumerare singula. Denique
 vero gallus saepe fui (gaudeo enim hac vita)
 et apud multos alios feruens, reges, pauperes,
 diuites; postremo nunc tecum viuo, deridens
 quotidie te conquerentem et deplorantem tuam
 paupertatem, et admirantem diuites, ignorantia
 malorum quae ipsis adsunt. Si enim scires curas
 illo-

ἡδεις τὰς Φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλ-
 λασας ἂν ἐπὶ σφυτῷ πρῶτον οἰηθέντι ὑπερευ-
 δαιμονεῖν ἀεὶ τὸν πλάσιον. ΜΙΚ. Οὐκὲν, ὦ
 Πυθαγόρα, ἢ ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλλέμενος,
 ὥς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλ-
 λον καλῶν. ΑΔΕΚ. Διοίσει μὲν ἔδδεν, ἦν τε
 Εὐφορβον, ἦν τε Πυθαγόραν, ἦν τε Ἀσπασίαν
 καλῆς, ἢ Κράττηα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἶ-
 μι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τῆτο, ἀλεκτρυόνα
 ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὥς μὴ ἀτιμάζοις
 εὐτελες εἶναι δοκῆν τὸ ὄρεον, καὶ ταῦτα, τοσ-
 αύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον.

ΜΙΚ. Οὐκὲν, ὦ ἀλεκτρυῶν, ἐπεὶ δὴ ἀπάν-
 των σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα
 οἶσθα,

illorum, quas habent, ipsum te rideres, qui
 prius putaueris ex omni parte beatum semper
 esse diuitem. ΜΙΚ. Igitur Pythagora, aut quo
 maxime nomine gaudes, ne confundam sermo-
 nem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil qui-
 dem interfuerit, siue Euphorbum, siue Pythago-
 ram, siue Aspasiā vocaueris, siue Cratetem:
 omnia enim ego haec sum. Verum si, id quod
 nunc videor, gallum nominaueris, melius fece-
 ris, ne contumeliosus sis in auem, quae vilis vi-
 detur, cum tamen tot in se animas habeat.

21. ΜΙΚ. Igitur, galle, cum omnia prope
 vitae genera expertus sis, et omnia noueris, dic
 mihi

οἷσθαι, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς· ἰδίᾳ μὲν τὰ τῶν
 πλεσίων, ὅπως θιᾶσι, ἰδίᾳ δὲ τὰ πτωχικὰ.
 ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς, εὐδαιμονέστερον
 ἀποφαίνων με τῶν πλεσίων. ΑΛΕΚ. Ἰδὲ δὴ
 ἔτῳς ἐπίσκηψαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲν ἄτε πο-
 λέμε πολὺς λόγος, ἣν λέγεται ὡς οἱ πολεμίαι
 ἐπελαύνουσιν, ἔδὲ φροντίζεις μὴ τὸν ἀγρὸν τέ-
 μωσιν 19) ἐμβαλόντες 20), ἢ τὸν παράδεισον
 συμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπελάς διηλώσωσιν, κἀ-
 λὰ τῆς σάλπιγγος ἀκῶν μόνον, εἴπερ ἄρα, πε-
 ριβλέπεις τὸ κατὰ σεαυτὸν, οἱ τραπόμενοι χρεῖ-
 σωθῆ-

mibi iam diserte et separatim tum diuitum ra-
 tiones, quomodo uiuant, tum pauperum; ut
 cognoscam, vere ne dicas ista, cum beatiorem
 me diuitibus pronuncias. GALL. Nimirum
 hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli
 non multa cura est, si dicantur hostes inuadere;
 neque sollicitus es, ne irruptione facta agrum
 populentur, aut hortos conculeent, aut excin-
 dant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo
 illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis
 causa

19. τὸν ἀγρὸν τέμωσιν] Respicitur ad arbores
 et segetes, quas hostis succidit. Reitz.

20. ἐμβαλόντες] Intellecto εαυτῶς. Est au-
 tem hoc verbo huic ita proprium, ut fere
 perpetuo sic absolute ponatur, quando pro
 inuadere, s. iniicere se aliquo, ponitur. Reitz.

σωθῆκαί, καὶ τοῦ κίνδυνου διαφυγεῖν. αἱ δ' εὐ-
 λαβένται μὲν καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ
 ἐρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα
 ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἦν τε εἰσφέρειν 21)
 δέη, μόνον καλῶνται· ἦν τε ἐπεξιέναι, προκιν-
 δυνεύουσι στρατηγόντες· ἢ ἱππαρχόντες· σὺ δὲ
 οἰσύνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλής καὶ κῆφος εἰς
 πωτηρίαν, ἑτοιμος ἐστῆσθαι τὰ ἐπινίκια, ἐπει-
 δὲν θύῃ ὁ στρατηγὸς πενικησῶς.

Ἐν

caussa conuertas, et periculum effugias: at illi
 et sibi timent, et anguntur cum vident de moe-
 nibus, agi ferrique, in agris quaecunque habue-
 rant. Et si tributum pendendum sit, vocantur
 foli; et si erumpendum, primi subeunt, vel toto
 ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula.
 Tu vero scutum habens vimineum, expeditus
 ac levis ad euadendum, paratus ad obeundas
 epulas, cum post victoriam triumphale imperator
 sacrificium celebrat.

22. In

21. εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple χρή-
 ματα εἰς τὸν πόλεμον, ut *Plutarch.* in casu
 non abssimili. Non inusitatum tamen est
 pro *tributum saluere*, solum dicere, εἰσφέ-
 ρειν, sine ulla adiectione. Atque hinc est
 quod εἰσφέρειν sit idem ac τέλεσμα, tribu-
 tum. Leedes.

Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲν τᾶ δῆμῳ ὦν, ἀνα-
 βὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τῶν πλεσίων, οἱ
 δὲ Φρίττεσι, καὶ ὑποπτήσῃσι, καὶ διαναμαῖς
 ἰλάσκονταί σε. λατρά μὲν γὰρ ὡς ἔχοις καὶ ἀ-
 γῶνας καὶ θεάματα καὶ τᾶλλα διαρκῆ ἅπαντα
 ἐκείνοι πονῶσι, σὺ δὲ ἐξετασῆς καὶ δοκιμασῆς
 πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, ἔδὲ λόγῳ μεταδιδῶς 22)
 ἐνίοτε, καὶ σοι δοκῇ, κατεχалаζήσας αὐτῶν
 ἀφθόνως τὰς λίθους, ἢ τὰς ἐσίας αὐτῶν ἐδή-
 μευσας· ἔτε δὲ συνοφάντην δέδicias αὐτὸς, ἔτε
 λησὴν, μὴ ὑφέληται τὸ χρυσίον, ὑπερβῶς
 τὸ θριγκίον, ἢ διορύξας τὸν τοῖχον, οὔτε
 πράγμα-

22. In pacē rursus tu quidem, de plebe vnus
 in concionem ascēdens tyrannidem exerceas in
 diuites; at illi horrent, et metuunt, et placant
 te diuisionibus. Balnea enim vt habeas, et cer-
 tamina, et spectacula, et reliqua quantum satis
 est, elaborant illi omnia: tu vērō exactor atque
 censor acerbus, tamquam dominus, ne fermo-
 nem quidem interdum illis impertis. Et cum
 tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut
 bona illorum publicas. Neque vero calumnia-
 torem ipse metuis, neque latronem, ne aurum
 tibi vel lorica domus superata, vel pariete per-
 fossa,

22. ἔδὲ λόγῳ μεταδιδῶς] Ad ostracismum
 puto, et tacita illa testarum, vt Romae ta-
 hellarum, suffragia respicit. Gesner.

πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ ποῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεῦων, καὶ πρὸς τοσαύτας φρεντίδας μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπίδα συντελέσας, ἑπτὰ ὀβολὸς τὸν μισθὸν ἔχων, ἐπαναστὰς περὶ δαίτην ἀψίαν, λασάμενος, ἢν δοκῇ, σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρεμμύων κεφαλίδας ὀλίγας πριάμενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ἄδων τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελτίᾳ περὶ προσφιλοσοφῶν.

Ὡς διὰ ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρρωσαι τὸ πῶμα, καὶ διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρεῖος. οἱ πόνοι γὰρ σε παραθήγοντες ἢ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφάνησι πρὸς τὰ δοκῆντα τοῖς ἄλλοις ἁμαχα εἶναι. ὥς ἐδέν σοι τῶν χαλεπῶν
τέτων

sollo, surripiat: neque molestias habes putandi rationes, aut debira repetendi, aut cum scelestis dispensatoribus conflictandi, nec inter tot curas distraheris: sed perfecta crepida, septem obolorum mercedem habens, circaferam velperam surgens, et lotus, si videtur, saperda aliqua emta, aut maenis aliquot, aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens saepe et cum optima illa paupertate philosophatus.

23. Itaque his de causis bene vales, et robusto es corpore, et frigoris patiens. Labores enim acuunt te, et aduerfariū non contemnendum reddunt contra ea, quae inuicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus istis morbis infidia-

τέτων νοσημάτων ἐπιβελύει· ἀλλ' ἦν ποτε
 κἄφορ πυρετὸς ἐπιλάβηται, πρὸς ὀλίγον ὑπὴ-
 ρστήσας αὐτῷ ἀντὶπῆδησας εὐθύς, ἀποσεισάμε-
 νος τῇ ἀσιτίᾳ, ὃ δὲ Φεύγει αὐτίκα φοβηθεὶς
 σε· ψυχρῶ τε ὀρῶν ἐμφορέμενον, καὶ μακρὰ
 οἰμῶσεν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς περιόδοις 23)·
 οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τι τῶν κακῶν οὐκ
 ἔχασι, ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ περιπνευ-
 μονίας, καὶ ὑδῆρας; ταῦτα γὰρ τῶν πολυτελῶν
 ἐκείνων δειπνῶν ἀπόγονα. τοιγαρῶν οἱ μὲν αὐ-
 τῶν ὥσπερ ὁ Ἰκαρος ἐπιπολὺ ἄραντες αὐτὰς,
 καὶ πλησιάζαντες τῷ ἡλίῳ, ἐκ εὐδότες ὅτι κη-
 ρῶ

sidiatur. Sed si quando levis te febricula inua-
 dat, pauxillo interiecto tempore, tuo solius mi-
 nisterio vsus, statim iterum depulso per inedia
 morbo exsilis. Nempe e vestigio ille fugit, te
 metuens, cum videt te frigidam ad satietatem bi-
 bere, et plorare iubere medicos illos circuitus.
 Verum isti per intemperantiam suam miseri quid
 malorum non habent, podagras, tabes, et pul-
 monis inflammationes, et hydropes? haec enim
 sumtuosarum illarum coenarum suboles. Itaque
 alii illorum Icarum instar eum multum se sustule-
 re, et appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi
 compa-

23. περιόδοις] Conf. T. I. Nigr. §. 22. ἰα-
 τρὸς περιέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. Reitz.
 Luc. Op. T. VI. D

ρῶ ἤρμωσιν αὐτοῖς ἢ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸν
 πάταγον ἐποίησαν, ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πέλαγος
 ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πά-
 νυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσ-
 γεια, ὡς νοτίζεσθαι ἐνίοτε τῇ ἀλμῇ τὸν κη-
 ρὸν, ὡς τὸ πολὺ ἔτοι μσφαλῶς διέσπτησαν.
 MIK. Ἐπιεικῆς τινὰς καὶ συνετὲς λέγεις. ΛΑΕΚ.
 Τῶν μέντοι γε ἄλλων, ὧ Μίνυλλε, τὰς ναυα-
 γίας πάνυ αἰσχυρὰς ἴδοις ἂν, ὅταν ὁ Κροῖστος πα-
 ριτετιλμένος τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ. Πέρ-
 σαις, ἀναβαίνων ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἢ Διονύσιος
 καταλυθεὶς τῆς τυραννίδος, ἐν Κερίνθῳ γράμ-
 ματα διδάσκη, μετὰ τηλικαύτην ἀρχὴν παιδίᾳ
 συλλαβίζειν ἀναγκάζων.

MIK.

compactum esse illud alarum remigium, ma-
 gnum non nunquam strepitum, praecipites in
 mare delapsi excitant. Qui vero Daedali instar
 non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina
 terrae, ut marina adspargatur nonnunquam cera,
 illi tere secure transuolant. MIC. Aequos nem-
 pe et prudentes viros dicis. GALL. Verum cae-
 terorum naufragia turpia sane videas, cum euul-
 sis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in-
 rogi adscensu; aut extincta tyrannide Diony-
 sius Corinthi doceat literas, ac post tantum im-
 perium syllabas colligere cogat pueros.

24. MIC.

ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυὼν, σὺ δὲ ὁπό-
τε βασιλεὺς ἦσθα (Φῆς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι).
ποίᾳ τινὸς ἐπειράθης ἐκλίνε τῷ βίῃ; ἦ πᾶ παν-
ευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρ ἐστι
τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων, ἔχων. ΑΛΕΚ. Μὴ
δὲ ἀναμνήσης με, ὦ Μίκυλλε, ἔτῳ τρισάθλιος
ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅπερ ἔφθισθα,
πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαις ἀ-
νάγκαις συνών. ΜΙΚ. Τίσι ταύταις; παραδόξα
γάρ, καὶ ἐπ' ἅπαντι πιστὰ Φῆς. ΑΛΕΚ. Ἦρχον
μὲν ἐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, παμφόρου
τινός, καὶ πλήθει ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν
πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, πο-
ταμοῖς τε ναυσιπόροις καταρρέουμένης, καὶ θα-
λάττῃ

24. MIC. Dic mihi, galle, tu cum rex, esses,
nam regnasse etiam te dicis, qualem illam exper-
tus es vitam? Ecquid ex omni parte beatus fui-
sti, cum caput quod est bonorum omnium, ha-
beres? GALL. Noli me admonere, Micylle,
adeo ter infelix tum eram, qui, cum externis
omnibus, quod modo dicebas, beatus undique
viderer, innumerabilibus intus confictarer miseriis.
MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis et vix
credibilia. GALL. Imperabam equidem regio-
ni non parvae, Micylle, fertilissimae, et ob mul-
titudinem hominum, urbiumque pulchritudi-
nem, admirandae ut quae maxime, quae flumi-
nibus perlueretur navium patientibus, et portuoso

λάττη εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιὰ ἦν πολλή, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν αὖ ὀλίγον, καὶ τριῆρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς 24) τραγωδία πᾶσα, ἐκ ὑπερβολὴν ἐξωγνωμένη· ὥς, ὅποτε προΐοιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνεν, καὶ θεὸν τινα ὄραν ᾤοντο, καὶ ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις συνέθρον ὀψόμεναί με· οἱ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἐωρακέναι τὸ ζεύγος, τὴν ἐφεστίδα, τὸ διάδημα, τοὺς προπέμποντας, τὰς ἐπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅποσα με ἡνία καὶ

ēseret-
vteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatusissimus, satellitium non paruum, triremes, et pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, et aliud imperii choragium ad excessum usque exaggeratum. Itaque si quando procederem, vulgus quidem me adorare, et Deum se quendam videre arbitrari, et alii super alios ad me videndum concurrere: alii etiam tectis conscensis, magnum putabant accurate vidisse bigas, togam, diadema, praecedentes, sequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent

24. τῆς ἀρχῆς] τραγωδία τῆς ἀρχῆς est regii fastus choragium, omnia, quibus reges superbiunt, et suam ostentant potentiam. Graecius.

ἔσρεφεν, ἐκείνοις μὲν τῆς ἀγνοίας συνηγνώ-
σκον, ἑμαυτὸν δὲ ἤλεεν, ὁμοιον ὄντα τοῖς με-
γάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, οἷα ἡ Φειδίας, ἡ
Μύρων, ἡ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ
ἑκαστος, τὰ ἐκτὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἡ Ζεὺς ἐς
πάγκαλος, χρυσῷ (25) τε καὶ ἐλέφαντος ξυνη-
γασμένος, κεραυνόν, ἡ ἄστραπην, ἡ τρίαιναν
ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἢν δὲ ὑποκύψας ἰδῆς τὰ ἐνδο-
θεν, ὅψαι μοχλᾶς τινὰς καὶ γόμφους, καὶ ἤλας
δακμπᾶς πεπερονημένους, καὶ κορμὰς καὶ σφῆ-
νας, καὶ πύτταν, καὶ πηλόν, καὶ τοιαύτην τι-
νά

rent mihi conscius, illorum quidem ignoscebam
ignorantiae, me ipsum vero miserabar, qui simi-
lis essem magnis illis Colossis, quales Phidias,
aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum
enim unusquisque extra aut Neptunus est, aut
Iupiter pulcherrimus undique, ex auro elabora-
tus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem
tenens dextra. Si vero interna inspicias, vinctes
quosdam videas et paxillos, et clauos per inte-
riora adactos, et stipites quosdam et cuneos, et
picem luto mixtam, et multam intus habitantem

D 3

in

25. χρυσῷ] MS. Graevii ἐκ χρυσῷ. Quod
vulgata habet ἑλλειπτικῶς, id MS. plane
exhibet. Solent nempe Graeci saepissime
materiam, vnde quid factum sit, ponere in
secundo casu, per ellipsin praepositionis ἐκ
vel ἀπό. Iensius.

νὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποικεῖσθαι· ἐὼ λέγειν
 μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν ἐμπολιτευόμενον αὐ-
 τοῖς ἐνίοις. τοιᾷτόν τι καὶ βασιλεία ἐστίν. •

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφησθα τὸν πηλὸν, καὶ τὰς
 γόμφας, καὶ μοχλὰς, οἳ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς,
 εἰ δὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλὴν, ἣτις ἐστίν·
 ὡς τόγε ἐξελαύνειν ἀποβλεπόμενον, καὶ τοσού-
 των ἄρχοντα, καὶ προσκυνέμενον δαιμονίως,
 ἔοικεν ἔτως Κολοσσιζίῳ παραδείγματι. θεσπέ-
 σιον γάρ τι καὶ τᾷτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἐνδόν ἤδη
 τῷ Κολοσσῷ λέγεις. ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἶπω
 σοι, ὦ Μίκυλλε; τὰς φόβας, καὶ τὰ δῆγματα,
 καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ παρὰ τῶν συνόντων,
 καὶ

in eo genere deformitatem. Mitto dicere mu-
 rium multitudinem, aut mustelarum, qui ciui-
 tatem sibi in illis nonnunquam constituere. Ta-
 le quid etiam regnum est.

25. MIC. Nondum dixisti lutum, et paxil-
 los, et vectes, qui sint imperii, nec multam il-
 lam, quae sit, deformitatem. Nam illud inuehi
 in publico, conspici, tot hominibus imperare,
 et numinis instar adorari sic satis simile est Co-
 lossaeo exemplo: excellentissimum enim quid-
 dam etiam hoc. Tu vero iam interiora quoque
 huius Colossi dicito. GALL. Quid primum tibi
 dicam, Micylle, metus, et morsus, et suspicio-
 nes, et odium a familiaribus, et insidias; ac
 pro-

καὶ ἐπιβλαῖς, καὶ διὰ ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον,
ἐπιπόλαιον καὶ κείνον, καὶ ταραχῆς μεσὰ ὀνεί-
ρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκες, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ
πονηρὰς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμούς,
καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προσάγματα,
καὶ συνθήματα, καὶ λογισμὰς; ὅφ' ὧν οὐδὲ
ὄναρ ἀπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ
ἀνάγκη ὑπὲρ πάντων μόνον διασκοπεῖν, καὶ
μυρία ἔχειν πράγματα·

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα, —

Ἵπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ Φρεσὶν ὀρμαίνοντα.
καὶ ταῦτα ἐσθλόντων Ἀχαιῶν πάντων. λυ-
πεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὦν τὸν Πέρ-
σην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν· ἄλλον δὲ
Δίῳ,

propter ista somni parum, idque ipsam non pro-
fundum *et placidum*, et plena terroris insomnia;
et spes semper malas: an occupationem nimiam,
et agendi respondendique necessitatem, et iudi-
cia, et expeditiones, et imperia, et conuentio-
nes, et rationes? a quibus omnibus nec per
quietem frui suauitate vlla contingit, sed necesse
est pro omnibus dispicere vnum, et innumerabi-
les habere molestias.

Nec enim Agamemnona Atriden

Somnus habet dulcis, voluentem pectore multa,
idque stertentibus Achiuis omnibus. Dolo-
re au-
tem afficit Lydum mutus filius; Persam Clear-
chus in Cyri gratiam peregrinum militem le-
gens:

Δίων, πρὸς ἕς τιςι τῶν Συρακουσίων κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίων ἐπαινέμενος, καὶ Περδίκκην Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ καὶ κείνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνών, καὶ παλλακίς ἄλλω χαίρῃσα, καὶ ἀποσησέσθαι τινες λεγόμενοι, καὶ δὴ ἡ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους διαψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τὰς Φιλτάτας μάλισα, καὶ ἐκείνων αἰεὶ τι δεινὸν ἦξεν ἐλπίζειν 26). ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ τῷ παιδὸς ἀπέθανεν ἐν Φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῷ ἐρωμένῳ, τὸν δὲ ἄλλον ἴσως ἐμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

MIK.

gens: alium Dion cum Syraculanorum quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, et Perdiccam Ptolemaeus, et Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem adferunt, si amasius coactus praebeat, et alio gaudeat peller, et si defecturi dicantur quidam, et duo vel quatuor satellitum inter se susurrent. Quod vero maximum, suspectos habere oportet carissimos maxime, et ab illis semper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii sui veneno mortuus est, hic et ipse a suo amasio; alterum vero similis forte mors oppressit.

26. MIC.

26. ἐλπίζειν] De mali expectatione ἐλπίδα vid. supra *Tyr.* c. 3. ἐλπίζω *Long. Past.* I. p. 7. de quavis expectatione: ἄδεν εἶδεν, ὧν ἤλπισεν. *Reitz.*

MIK. Ἀπαγε. δεινὰ ταῦτα Φῆς, ὦ ἀλε-
κτρῶν. ἐμοὶ γὰρ πολὺ ἀσφαλέςτερον σκυτο-
τομεῖν ἐπιμεκυφύτα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσεῆς Φιά-
λης, κωνεῖω καὶ ἀκονίτῳ συνανακραθεῖσαν Φι-
λοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν, εἰ παρολι-
ψθῶ τὸ σμιλίον, καὶ ἀμάρτοι τῆς τομῆς. τῆς
ἐπ' εὐθὺς, ἐλέγοντι αἰμάξαι τῷ δακτύλῳ ἐντε-
μόντα· οἱ δὲ, ὡς Φῆς, θανάσιμα εὐωχένταί
καὶ ταῦτα μυρίοις κακοῖς συνόντες. εἴτ' ἐπειδὴν
πέσωσιν, ὅμοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγι-
κοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἐστὶ, τέως
μὲν Κέρροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τη-
λέφους, διαδήματ' ἔχοντας, καὶ ξίφῃ ἐλεφαν-
τόκω-

26. MIC. Apage, tristia sunt quae dicis,
galle. Mihi ergo multo securius est inclinato
corpore scindere coria, quam aurea in phiala bi-
bere temperatum cicuta et aconito amicitiae po-
culum. Periculum autem mihi quidem, si fallat
scalprum, et a recta incisione aberret, cruentare
vulnuscule parvam partem digiti: at illi, ut nar-
ras, mortiferas epulantur coenas, atque infinitis
versantur in malis. Deinde cum cecidere, simil-
limi videntur tragicis actoribus, quorum multos
videre est aliquamdiu quidem, Cecropes nempe
cum sunt, aut Silyphi, aut Telephi, diademata
habere et gladios eburneis capulis, et iubam flu-

τόκωπα, καὶ ἐπίσεισον κόμην 27), καὶ χλαυ-
δα χρυσόπασον. ἦν δὲ, οἷα πολλὰ γίνεται,
προσκηρῶσας τις αὐτῶν ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ κατα-
πέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρέχει τοῖς θεαταῖς,
τῷ προσωπείῃ μὲν συντριβέντος αὐτῷ διαδή-
ματι, ἡμαγμένης δὲ τῆς ἀληθοῦς κεφαλῆς τῷ
ὑποκριτῷ, καὶ τῶν σκελῶν ἐπιπολὺ γυμναμέ-
νων, ὡς τῆς τε ἐσθῆτος τὰ ἐνδοθεν φαίνεσθαι
ἐλαφία δύσῃνα ὄντα, καὶ τῶν ἐμβάδων τὴν ὑπό-
δεσιν ἀμορφωτάτην, καὶ ἐχὼ κατὰ λόγον τῷ
ποδός.

Etuantem, et chlamydem auro distinctam. Si
vero, qualia multa accidunt, fallente inani ve-
stigio illorum aliquis in media scena concidat,
risum nempe praebet spectantibus, fracta cum
ipso diademate persona, cruentatoque vero acto-
ris capite, et cruribus magnam partem denudatis,
ut appareat, interiora vestitus esse panniculos
miseros, et cothurnosum subligationem defor-
missimam, nec ad pedis rationem respondentem.

Vides

27. ἐπίσεισον κόμην] Κόμη ἐπίσεισος est coma
promissa, quae flagellat ceruices, quae motu
corporis aut aurae facile mouetur. Pollux
IV, 19. ubi agit de personis Comicis: τῷ
δὲ ἐπισείσω σφατιώτῃ ὄντι, — ἐπισείον-
ται αἱ τρίχες. Militi vero, qui a coma di-
cebatur ἐπίσεισος, — mouentur seu vibran-
tur capilli. Graevius.

ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν ἐδίδαξας ἤδη,
ὦ βέλτις αἰλεκτρυών; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιού-
τον τι ὠφθῇ ἔσθαι, ἵππος δέ, ἢ κύων, ἢ ἰχθύς,
ἢ βατραχὸς ὅποτε γέναια, πῶς ἔφθρες ἐκείνην
τὴν διατριβήν;

. ΑΛΕΚ. Μακρὸν τέττον ἀνακινεῖς τὸν λόγον,
καὶ οὐ τοῦ παρόντος καιρῷ, πλὴν τόγῃ κεΦά-
λαιον 28), ἔδοξέ μοι τῷ ἀπραγμονέσθῃ τῶν
βίων ἔδοξέ μοι τῷ ἀνθρωπείῳ, μόναις ταῖς Φυ-
σικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρεῖαις ἐμμεμετρημένος·
τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην βατραχόν,
ἢ σο-

Vides quomodo iam me quoque similitudine uti
docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem
talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut ca-
nis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo
tulisti commorationem?

27. GALL. Longum hunc sermonem mo-
ves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc
caput est, nulla harum vitarum non magis,
quam est hominum, tranquilla mihi visa est,
quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus
et necessitatibus metiretur. Publicanum vero
equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophi-
stam

28. τόγῃ κεΦάλαιον] Nigr. c. 1. ἐν κεφα-
λαίῳ *sumptuarium* est. Quom. Hist. c. 28. αὐ-
τὰ δὲ κεφάλαια, ipsa capita et *sumptaria*.
Char. c. 2. τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομέ-
νων. Reitz.

ἢ σοφιστὴν κολοῖον, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κί-
ναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τᾶλλα, ὅσα ὑμεῖς ἐπι-
τηδεύετε, ἢ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

MIK. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών.
ἐγὼ δὲ ὅγε πέπονθα, καὶ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ
λέγειν. εὐδέπω δύναμαι ἀπομαθεῖν τὴν ἐπιθυ-
μίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλάσιος γενέσθαι·
ἀλλὰ μοι καὶ τὸν νύπνιον ἔτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
ἔστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα
ἐπὶ τῷ κατὰ κράτος Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυ-
φῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσέτοις. AL EK. Ἐγὼ σε
ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπείπερ ἔτι νῦν ἔστιν,
ἐξαναστὰς ἔπα μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν
ἐκείνον τὸν Σίμονα, καὶ εἰς τὰς τῶν ἄλλων
πλκ-

stam graculum, aut coquum culicem, aut cinae-
dum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis,
in illis non videas.

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero
quomodo affectus sim, dicere apud te non eru-
besco. Nondum possum dediscere cupiditatem,
quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi
et insomnium adhuc stat ante oculos, aurum
ostendens, et maxime de execrabili illo Simone
angor, qui in tantis bonis delicate vivit. GALL.
Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox
est, surge, sequere me. Abducam enim te ad
ipsum illum Simonem, et in aliorum diuitum
domos,

πλασίων οίκίας, ὥς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῦ
 ἐσι. ΜΙΚ. Πῶς τῆτο, κεκλεισμένων τῶν θυ-
 ρῶν; εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με συναναγκάσεις;
 ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, ἔπερ ἱερός
 ἔμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τῆτο, ἣν τις τὸ ἑ-
 ραῖον πτερόν τὸ μήκισον, ὃ δι' ἀπαλότητα ἐπι-
 καμπές ἐσι. ΜΙΚ. Δύο δ' ἔσι σοι τοιαῦτα.
 ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ ἀπο-
 σπάσας παράσχῳ ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βέλομαι,
 ἀνοίγειν τε ὁ τοιῦτος πᾶσαν θύραν δύναται,
 καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, ἔχ' ὁρώμενος αὐτός. ΜΙΚ.
 Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρῶν, καὶ σὺ γόης ὦν.
 ἐμοὶ δ' ἔν ἦν τῆτο ἅπαξ παράσχης, ὅψαι τὰ
 Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μετενηνεγμένα.
 μετοί-

domos, ut videas, qualis sit illorum conditio.
 MIC. Quomodo hoc clavis ianuis? nisi forte
 parietes perfodere me cogas? GALL. Minime.
 Sed Mercurius, cuius sacer sum, eximium hoc
 mihi dedit, si quis longissimam in cauda pen-
 nam, quae propter mollietiem inflectitur. . .
 MIC. Duae sunt tales. GALL. Dextram igitur
 si cui habendam praebeam, quamdiu volue-
 ro, ille aperire ianuam vnamquamque potest,
 et videre, non visus ipse, omnia. MIC. Ne-
 sciebam, te quoque, galle, praestigiatores esse.
 Si ergo hanc mihi semel commodaueris, videbis
 huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo
 enim

μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθόν. ὁ δὲ αἰθῆς πε-
ριτρώζεται ἀποπίνων 29) τὰ καττύματα.
ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι τῆτο. παρήγγει-
λε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἦν τοιᾶτόν τι ἐργάσῃται ὁ
ἔχων τὸ πτερόν, ἀναβοήσαντά με καταφωρεῖσθαι
αὐτόν. ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτῃν
τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τῷ
τοιᾷτῃ. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφ᾽έξομαι γὰρ τῷ
χευσίῃ, ἦν δύνωμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ
Μικυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τῆτο; ἄμ-
Φω

epim abiens huc ea transferam: ille vero rursus
arrodet, dum producit, solcas. GALL. Ne-
fas est hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercu-
rius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut
cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam.
MIC. Non est verosimile quod dicis. Furem
Mercurium ipsum inuidere illud aliis. Sed ta-
men abeamus, abstinebo enim auro, si potero.
GALL. Euellle prius, Micylle, pennam. Quid
hoc?

29. ἀποπίνων] Hoc vetus futorum crimen est,
ore illos et dentibus extendere coria, *Mar-
tialis* de futore, quem Simonis huius Lucia-
nei archetypum dicas, adeo similis est 9, 74.
*Dentibus antiquas solizus producere pelles,
Et mordere luto putre verusque solum.* E-
quidem non dubito, dedisse Lucianum
ἀποτεινών, quod inter dictantem et scriben-
tem facillime in ἀποπείνων mutari potuit.
Certe sic interpretatus sum. *Gesner.*

Φω ἀπέτιλας; ΜΙΚ. Ἀσφαλέςερον ἔτως, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σοὶ ἦττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὥς μὴ χωλεύοις διὰ θάτερον τῆς ἑρᾶς μέρος.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· ἐπὶ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἀπὶ-
μεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλεσίων; ΜΙΚ.
Οὔμενεν, ἀλλὰ παρὰ τὸν Σίμωνα, ὅς ἀντὶ δι-
συλλάβου τετρασύλλαβος ἦδη, πλετήσας, εἶναι
ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ἐπὶ τὰς θύρας. τί ἔν
ποιῶ τὸ μετὰ τῆτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτε-
ρὸν ἐπὶ τὸ κλεῖθρον. ΜΙΚ. Ἰδὲ δὴ, ὦ Ἡρά-
κλεις, ἀναπεπέτασαι ὥσπερ κλειδί ἡ θύρα.
ΑΛΕΚ. Ἡγὲ ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀ-
γρυπνῶντα, καὶ λογίζ' μενον; ΜΙΚ. Ὅρῶ, νῆ
Δία, πρὸς ἀμαυράν γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλ-
λίδα,

hoc? euellisti ambas. MIC. Sic tutius est,
galle, et tibi minus deforme fuerit, ne claudi-
ces alterutra caudae parte.

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem primo abi-
mus, an ad alium quendam diuitum? MIC.
Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo
quadrissyllabus iam, diues factus, esse postulat.
Et sane adsumus ad ianuam. Quid ergo post
haec agam? GALL. Admoue pennam ad se-
ram. MIC. En tibi. O Hercules! aperta est
velut clauis ianua. GALL. Praecede porro, vi-
den' illum vigilantem et subducentem rationes?
MIC. Video, per Iouem, ad obscuriusculam,
quidem

λῖδα, καὶ ὥχρὸς δ' ἔστιν ἐκ οἷδ' ὀπόθεν, ὃ
 ἀλεκτρυών, καὶ κατέσκηληκεν ὅλος, ἐκτετηκώς
 ὑπὸ Φροντίδων δηλαδὴ, ἔ γάρ νοσεῖν ἄλλως
 ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. "Αἰκισον ἃ Φησιν, εἴτη γὰρ
 ὄθεν ἄτως ἔχει. ΣΙΜ. Οὐκἔν τάλαντα μὲν
 ἐβδομήκοντα ἐκείνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ
 κλίνῃ κατορώρενται, καὶ ἔδεις ὅλως εἶδε· τὰ
 δὲ ἑκαίδεκα εἶδε, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἵπποκό-
 μος ὑπὸ τῇ Φάτνῃ κατακρύπτοντά με· ὅλως
 γὰρ περὶ τὸν ἵππῶνά ἐστιν, ἔ πάνυ ἐπιμελὴς
 ἄλλως, ἔδὲ Φιλόπονος ὢν. εἰκὸς δὲ διηρη-
 σθαι πολλῷ πλείω τέτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τί-
 βιος τάριχον αὐτῷ ἄτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθρῶ;
 ἐλέγε-

quidem et sitientem lucernam. Est autem palli-
 dus, nescio unde, galle: et totus exaruit, tabe-
 factus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare
 dictus est. GALL. Audi, quae dicit. Scies
 enim, unde sic habeat. SIM. Ergo talenta qui-
 dem septuaginta illa, secure omnino sub lecto
 sunt defossa, et nemo omnino vidit. Sed sexde-
 cim illa, vidit me, puto, Sosylus equiso occul-
 tare sub praesepio. Semper enim nunc circa sta-
 bulum versatur (*in stab. occupatus est*) qui alias
 omnino nec eius curiosus, nec laboris est amans.
 Verisimile autem est, multo his plura esse dire-
 pta. Unde enim alias tantum sibi falsamentum
 obsonasset heri Tibius? dicebatur vero etiam
 inau-

ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἐλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε
 δραχμῶν· ὅλως τὰ μὲν ἔτοι σπαθῶσι τῷ κα-
 κοδαίμονος. ἀλλ' ἐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφα-
 λεί μοι ἀπόκειται, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γὰρ
 μή τις ὑπορύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦ-
 τα. πολλοὶ φθονῶσι, καὶ ἐπιβλεύουσί μοι,
 καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νὴ Δία,
 σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια ὑπὲρ μά-
 λης ἀπείμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μί-
 κυλλε, μὴ καταφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ.
 Ἄριστον γὰρ ἀγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν· ἀπα-
 σαν περίειμι διαναζὰς ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς
 ἔστος; ὀρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρέχε, μὰ Δία· ἐπεὶ
 κίων γε ὧν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω
 αὐτίς

inaurem emisse contubernali suae drachmis quin-
 que. Omnino mea infelices isti per luxum dif-
 perdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi
 sunt reposita: metuo igitur ne quis perfosso pa-
 riete, ea subducatur. Multi invident mihi et infi-
 dianitur, et maxime Micyllus vicinus. MIC.
 Ita me Iupiter: tui nempe similis ego, et pa-
 tellas sub ala habens abeo. GALL. Tace, Mi-
 cylle, ne adesse nos deprehendat. SIM. Opti-
 mum igitur fuerit, ut somno me abstineam:
 omnem surgens circumeo domum. Quis hic?
 Equidem te video perfossor parietum, per Io-
 vem. . . Quandoquidem columna es, bene ha-
 bet.

αὐθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με πρῶην διέ-
λαθεν. ἰδὲ πάλιν ἐψόφηκέ τις ἐπ' ἐμέ, δηλα-
δὴ πολιορκᾶμαι, καὶ ἐπιβλεύομαι πρὸς ἀπάν-
των. πᾶ μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θά-
πτωμεν αὐθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίνυλλε, τὰ
Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινά, ἕως
ἔτι ὀλίγον τῆς νυκτὸς λοιπὸν ἔσιν. ΜΙΚ. Ὁ
κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς ἔτῳ
πλετῆν γένοιτο· κατὰ κόρῃς γὰρ πατάξας αὐ-
τὸν, ἀπελθεῖν βέλομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ
με, λησεύομαι ὁ δυστυχής. ΜΙΚ. Οἴμωζε,
καὶ διαγρύπνει, καὶ ὅμοιος γίγνηται τὸ χρῶμα τῷ
χρυσῷ,

bet. Numerabo iterum effossum aurum, num-
quid me forte nuper fugit? En iterum aliquis
prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, et
clanculum oppugnor ab omnibus. Vbi mihi
pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rur-
sus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio.
Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum
pauillum adhuc noctis superest. MIC. Infelix!
qualem viuit vitam! inimicis ita diuitibus esse
contingat! Percussa ergo illius mala, volo disce-
dere. SIM. Quis me percussit? a latronibus
miser pereor! MIC. Plora et vigila, et similis
quantum ad colorem auro tuo euade, illi inta-
hescens.

χρυσῷ, προσετηκῶς αὐτῷ. ἡμεῖς δέ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανεισὴν ἰδωμεν, ἔ μακρὰν δὲ καὶ ἔστος οἰκεῖ. ἀνέφικται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ τοῦτον ἐπὶ Φρεντίδων, ἀναλογιζόμενον τὰς τόνκας, καὶ τοὺς δακτύλους κατεσιληκότα 30), ὃν δεήσει μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα λιπόντα, σιλῶην, ἢ ἐμ-

bescens. Nos vero, si videtur Gniphonem videamus danistam: non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis ianua.

31. GALL. Vides vigilantem et hunc prae curis, computantem vsuras ad digitos, aridum tunc, quem paullo post oportebit relictis hisce

E 2 omni-

30. καὶ τὰς δακτύλους κατεσιληκότα] Tolerabile forte diuiti incommodum, si digiti soli occallescant, tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, musca fit, et iam est, hic Gnipho, totus conlabuit, ἐκτέτηκεν ὅλος, vt statim dicetur. Quid igitur sibi volunt hic digiti? ad computationem pertinent vsurarum: Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τὰς τόνκας κατὰ τὰς δακτύλους. Si cui audax nimium videatur mutatio; ponat per ἓν διὰ δυοῖν iuncta ἀναλογιζόμενον τὰς τόνκας καὶ τὰς δακτύλους. nam reuera et vsuras et digitos numerat, qui vsuras computat digitis vel ad digitos. *Gesner.*

ἢ ἐμπίδα, ἢ κυνόμυιαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὅρῳ
κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, ἔδὲ νῦν
πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδας ἄμεινον βιζντα·
ὥς δὲ καὶ ἔτος ἐκτέτηκεν ὅλος ὑπὸ τῶν λογι-
σμῶν· ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

ΑΛΕΚ. Παρά τὸν σὸν Εὐκράτην, εἰ δοκεῖ·
καὶ ἰδὲ γὰρ ἀνέωκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε
εἰσίσωμεν. ΜΙΚ. "Απαντα ταῦτα μικρὸν ἔμ-
προσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. "Ετι γὰρ σὺ ὄνειρο-
πολεῖς τὸν πλῆτον; ὁρᾷς γέν τὸν Εὐκράτην αὐ-
τὸν μὲν ὑπὸ τῷ οἰκέτῃ πρεσβύτην ἄνθρωπον;
ΜΙΚ. Ὅρῳ, νῆ Δία, καταπυγασύνην τινὰ,
καὶ πασχητiasμόν, καὶ ἀσέλγειαν ἐκ ἀνθρωπί-
νην·

omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam
fieri? MIC. Video miserum et dementem ho-
minem, ne nunc quidem blatta aut culice me-
lius viventem, quam vero hic quoque totus pu-
tandis rationibus contabuit! Ad alium abeamus.

32. GALL. Ad Eucraten, si videtur. Et
ecce aperta et haec est ianua. Ingrediamur ergo.
MIC. Isthaec omnia paullo ante mea erant.
GALL. Adhuc enim diuitias tu somnias?
Vides igitur Eucraten ipsum a suo seruo . . .
hominem senem? MIC. Video, ita me Iupiter,
paedicationem, et morbum pathicum, et libidi-
nem

την· τὴν γυναῖκα δὲ ἐτέρωθι ὑπὸ τῷ μαγείρου
μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

ΑΛΕΚ. Τί ἔν ἐθέλοις ἂν καὶ τέτων κληρο-
νομεῖν, ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐ-
κράτης; ΜΙΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῶ
πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιῆτόν τι πείσωμαι.
Χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβο-
λοὶ ἔμοι γε πλεόνος ἐς μάλλον, ἢ τοιχωρυχεῖ-
σθαι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν,
ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτὸ, ἀπίω-
μεν οἴκαδε παρ' ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαυθις
ὄψει, ὦ Μίκυλλε.

nem non humanam: vxorem vero altero in an-
gulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

33. GALL. Quid ergo velisne istorum quo-
que heres fieri, Micylle, et omnia habere Eu-
cratis? MIC. Nequaquam, galle. Fame in-
teream potius, quam tale quid patiar. Valeat
aurum et coenae, duo oboli diuitiae mihi sint
potius, quam vt paries mihi sic perfodiatur a fer-
vis. GALL. Sed nunc, dies enim iam circa
ipsum diluculum est, domum ad nos abeamus.
Reliqua alias, Micylle, videbis.

Ἰκαρομένιππος, ἢ Ὑπερνέφελος.

Μένιππος καὶ Ἐταῖρος.

MEN. Οὐκὲν τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς σα-
διοὶ μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶ-
τος ἡμῖν σαθρός. τέντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον
ἄνω παρασάγγα πρὸς πεντακίσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ
τέττε εἰς αὐτὸν ἤδη τὸν ἔρανόν, καὶ τὴν ἀκρό-
πολιν τὴν τῷ Διὶ, ἀνοδὸν, καὶ ταῦτα γένοιτο
εὐζώνῳ ἀετῷ μίᾳς ἡμέρας. ETAIP. Τί ταῦ-
τα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ
ἰσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί
σε παρακολυθῶν, ἡλίας καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ
Φορτικὰ ταῦτα σαθμούς τινας, καὶ παρα-
σάγγας ὑποξερίζοντος. MEN. Μὴ θαυμάσης,
ὦ

Icaromenippus, siue Hypernephelus.

Menippus et Sodalis.

MEN. Igitur ter mille haec erant a Terra inde
stadia ad Lunam vsque, quae prima
nostra mansio. Hinc ad Solem fursum parasan-
gae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum
caelum, et arcem Iouis arduam . . . et haec
fuerint expedito aquilae vnus diei. SOD. Quid
haec, per Gratias, Menippe, de astris disputas,
et immurmurans ea velut dimetiris? olim enim,
dum sequor, te audio, Soles et Lunas, insuper
vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam
et paralangas, peregrina ratione memorare.
MEN.

ὦ ἐταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέτρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμαυτὸν λογίζομαι τῆς ἐναγχοῦς ἀποδημίας. ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ γὰρθε, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτευμαίρεται τὴν ὁδόν; ΜΕΝ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιέμην τὴν ἀποδημίαν. ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρὸν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλας.

ΜΕΝ. Ὅνειρον γὰρ, ὦ τάν, δοκῶ σοι λέγειν, ὥς ἀρτίως ἀφῆγμαι παρὰ τῷ Διὶ; ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετῆς πάρεστιν ἐξ ἔρανθ; ΜΕΝ. Καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρ' αὐτῷ ἐκείνῃ τῷ πάντῃ Διὶς ἦκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκέσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τῷτο

ΜΕΝ. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria vidcar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto. SOD. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas viam? ΜΕΝ. Non, ita me Iupiter; sed ipsis in astris peregrinatus sum. SOD. Longum Heracle somnium narras, si imprudens paralangas totas dormisti.

2. ΜΕΝ. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Ioue tibi adsum. SOD. Quid ais? Menippus nobis a Ioue demissus e caelo adest? ΜΕΝ. Ego vero ab ipso tibi illo summo Ioue aduenio hodie, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine

τῷτο ὑπερευφραίνομαι, τὸ πέρα πίσεως εὐτυ-
χεῖν. ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε,
καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ
ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλω ἀν-
δρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἶπω, τῶν ἔρασι-
νων ἐνὶ; ἀλλ' ἐκείνῳ μοι Φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα
τρόπον ἤρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμα-
κα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ
τὴν ὄψιν ἔπ' ἀνυ εἰκας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥσε
καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἶνεσχέσοντά πε ἀνά-
κασον γεγονέναι πρὸς τῷ ἀετῷ. ΜΕΝ. Σὺ μὲν
πάλα σκώπτων δῆλος.εἶ, καὶ θαυμαστὸν ἔδεν,
εἴ σοι τὸ παράδοξον τῷ λόγῳ μύθῳ δοκεῖ προσ-
Φερές· ἀτὰρ ἔδεν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἀνοδὸν,
ἔτε

vehementer delector, quod ultra fidem beatus
sum. SOD. Et quomodo ego, diuine atque
Olympie Menippe, natus ipse et terrestris qui
sim, fidem negare possim viro supra nubes elato,
et, vt secundum Homerum dicam, caelicolarum
vni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione
fursum sublatus sis, et vnde copia tibi tantarum
scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem,
non valde similis illi Phrygi es, vt etiam conii-
cere possimus, te quoque ad pincernae forte of-
ficiū in sublime raptum ab aquila. ΜΕΝ.
Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota
a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi
videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum ne-
que

ἔτε τῆς κλίμακος, ἔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ
 ἀετῆ. σικεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερὰ. ΕΤΑΙΡ.
 Τῆτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφη-
 σθα, εἶγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἰ-
 ραξ τις ἢ κολοῖος ἐξ ἀνθρώπων γενόμενος. ΜΕΝ.
 Ὁρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ ἐκ ἀπὸ σκοπῆς εἰκασας,
 τὸ Δαίδαλειον γὰρ ἐκείνο σέφισμα τῶν πτερῶν
 καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ τολμηρότατε πάντων,
 ἐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ περ τῆς θαλάσσης κατα-
 πεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ
 Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;
 ΜΕΝ. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἄτε
 κρηῶ τὴν πτέρωσιν ἡμεοσμένος, ἐπειδὴ τάχις α
 πρὸς

que scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae,
 qui meas mihi alas habuerim. SOD. Iam supra
 ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem
 praeter caetera, nobis non sentientibus, accipi-
 ter vel graculus ex homine factus es. ΜΕΝ.
 Recte sodalis, nec *procul* a scopo coniecisti.
 Daedaleum enim illud alarum commentum ipse
 quoque machinatus sum.

3. SOD. Tum tu, audacissime omnium, non
 metuebas, ne tu quoque, in quamcunque maris
 regionem delapsus, Menippeum quoddam pela-
 gus nobis, sicut Icarium, tuo signatum nomine
 faceres? ΜΕΝ. Nequaquam. Nam Icarus, cu-
 ius pennae cera aptae erant, cum primum illa

πρὸς τὸν ἥλιον ἐκείνος ἐτάκη, πτεροῖν ῥυήσας, εἰ-
κότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκυ-
πτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ
οἶδ' ὅπως ἡρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλή-
θειαν τῆς διηγήσεως. ΜΕΝ. Ὡς πῶς· ἀστὸν
εὐμεγέθη συλλαβῶν, ἔτι δὲ γῦπα τῶν καρτε-
ρῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλένας τὰ πτερὰ, μᾶλ-
λον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι
σχολή, δέειμι. ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς
ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς
τὸ τέλος ἤδη κέχηναι τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς
Φιλίε με περιΐδης 1), ἄνω πε τῆς διηγήσεως
ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρητημένον.

MEN.

ad solem liquefacta esset, defluentibus pennis
non potuit non decidere: at nostrae sine cera
fuerunt alae. SOD. Quid ais? iam enim ne-
scio quomodo sensim me ad veritatem narratio-
nis perducis. MEN. Sic fere. Aquilam cepi
bene magnam, et vulturem de robustis illis, ho-
rum alis abscessis . . . sed potius totum ab initio
inde consilium, si tibi otium est, persequar.
SOD. Omnino vero. Suspensus enim sum ex-
pectatione narrationis tuae, et fini auditionis
inhio. Ne vero, per ego te Philium Iovem ob-
secro, me contemnas, ab initio tuae narrationis
auribus quasi suspensum.

4. MEN.

1. με περιΐδης] Vsum talium formularum in
preci-

MEN. Ἀκουε τοίνυν· εἰ γὰρ ἀσέτ' ὄν γε τὸ
 θέαμα, κεχρηνότα Φίλον ἐγκυπταλιπεῖν, καὶ
 ταῦτα, ὡς σὺ Φῆς, ἐκ τῶν ὤτων ἀπηρτημέ-
 νον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κα-
 τὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, καὶ ἀβέβαια
 τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον, πλεῖστας λέγω,
 καὶ ἀρχαίς, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπεδὴν ἀσχο-
 λίαν τῶν ἀληθῶς σπεδαίων ὑπολαβὼν, ἀνα-
 κύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπει-
 ρώμην. καὶ μοι εἰταῦθα, πολλὴν τινα παρεῖ-
 χε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς ἔτος ὁ ὑπὸ
 τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον
 εὑρεῖν ἔθ' ὅπως ἐγένετο, ἔτε τὸν δημιουργόν,
 ἔτε

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum est
 spectaculum, hiantem amicum destituere, eum-
 que suspensum, ut tu ais, auribus. Ego enim
 cum primum examinandis vitae rationibus, ridi-
 cula, et humilia, et infirma, humana omnia de-
 prehendissem, diuitias dico, et imperia, et po-
 testates: contemtis illis, (qui studium circa ista
 obstare putarem, ne rebus studio vere dignis va-
 care liceret) tollere oculos, et ad ipsum hoc
 vniuersum respicere, tentabam. Et hic mihi
 multam dubitationem obiecit primo quidem ipse
 hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque
 enim inuenire poteram, quomodo exstitisset, ne-
 que

precibus declinamus ad Φιλοπατρ. c. 3. pr.
 Gesner.

ἔπε ἀρχὴν, ἔθ' ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτῷ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπορρεῖν ἠναγκαζομένην· τὰς τε γὰρ ἀσέρας ἑώρων ὡς ἔτυχεν· 2) τῷ ἔραντ' διερρημμένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπύθευ εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἄτοπα μοι, καὶ πανταλῶς παράδοξα κατεφάνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. ἔ· μὴν ἄλλ' αὖ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρρέαγείσα, καὶ ὑετός, ἢ χιών, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκασα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν.

Οὐ-

que opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellae enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, et Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, et omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: et multiplicem illius figurarum diuersitatem occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, et prorumpens tonitru, et pluuias, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant mihi imperuestigabilia.

5. Ita

2. ὡς ἔτυχεν] Sine ordine, temere. Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. Reiz.

Οὐκ ἔν ἐπειδὴ πέρ ἔτῳ διεκείμην, ἄριστον εἶναι ὑπελάμβανον παρὰ τῶν Φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐμαθεῖν. ὥμην γὰρ ἐκείνης πᾶσαν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. ἔτῳ δὲ τὰς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι 3), καὶ χροῆς ὡχρότητι, καὶ γενεῇ βαδύτητι (μάλα γὰρ ὑψαγέρας τινές, καὶ ἔρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τέτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαὐθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλᾷ τῆς σοφίας διαμολογησάμενος,

5. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu iudicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, posse dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, et colore pallido, et menti hirsuties, valde enim altiloqui et coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa et fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri,

3. σκυθρωπότητι] Solemne fuisse hypocritis triste ac seuerum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. *Elfner*. Obseruatt. ad *Marib.* VI, 16. *Reitz.*

νος, ἡξίαν μετεωρολόσχης 4) τε διδάσκεισθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τούτῳ ἄρα ἐδόκησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥς τε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχὰς τινάς, καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ιδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὕσμύρειν καὶ καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγ' ἔν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαι τέ με ἡξίεν, καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν λόγον ἔκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο. ΕΤΑΙΡ. Ἀποπον λέ-

γεις,

quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, et ornatum huius vniuersi edificare. At illi, tantum aberat vt veteri illa me ignorantia liberarent, vt in multo etiam maiores me dubitationes coniicerent, principia quaedam, et fines, et atomos, et inania, et materias, et formas, et talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnantia omnia et sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, et ad suam quisque rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, si viri sapientes de

4. μετεωρολόσχης] *Aristoph.* in *Nub.* passim Socratem hoc nomine traducit; vt μετεώρων speculatorem ac nugatorem. *Reitz.*

γῆς, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐσαΐαζον πρὸς αὐτὰς περὶ τῶν ὄντων, καὶ ἔτ' αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, γελάσῃ ἀκῆσας τὴν τε ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τεραταργίαν· οἷγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' ἔδ' ὀξύτερον τῷ πλησίον δοδουκότες, ἐνιοὶ δὲ ὑπὸ γῆρας, ἢ ἀργίας ἀμβλυώπτοντες, ὅμως ἔραν' τε πέρατα διοραῖν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρην, καὶ τοῖς ὑπὲρ τῆς σελήνης ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀσέρων καταπυσσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι,
μηδὲ

de natura rerum inter se diffederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, sodalis, si audias superbiam illorum, et prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, et nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen et caeli se fines peruidere dicerent; et Solis circuitum metirentur, et per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: et, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum et formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque
Mega-

μηδὲ ὅποσοι σταδίοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζε εἰσιν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τῆς ἡλίου χωρίον ὅπως εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, αἴρος τὲ ὕψη, καὶ θαλάττης βάθος, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετρῶντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαῖρας τινὰς ποικίλας, τὸν ἔρανόν δῃθεν αὐτὸν ἐπιμετρῶντες.

Ἐπειτα δὲ καὶ κἄν ποῶς ἐκ ἀγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν ἔτι αἰδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαινέσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαι τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν μόνον
 εχι

Megarīs quot stadia sint Athenās vsque, accurate noissent, interiecta inter Lunam et Solem regio quot sit vlnarum, auderent dicere: aërilque altitudines, et profunditates maris, et terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, et triangula super quadratis formantes, et sphaeras quasdam varias, caelum nempe ipsum permetientes.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impudens et omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro coniectura profuerunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum

εἴη διομνυμένως, μύδρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὑδατοποτεῖν δὲ τὰς ἀσέρας, καὶ τῷ ἡλίῳ καθάπερ ἰμονιᾷ τινεὶ τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντος, καὶ ἄπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανέμοντος.

Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὁπόση τῶν λόγων, ῥᾶδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολλὸν διεσθηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τῷ κοσμοῦ γνώμη διάφορος, εἶγε τοῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτῷ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· ἕς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινὰ τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφί-

non deierant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, et omnibus deinceps potum dispenset.

8. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Iouem te rogo, vtrum vicinae sint hae sententiae, et non plurimum inter se dissidentes. Primo enim illis sententia de mundo diuersa est, quandoquidem aliis generationis et interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius et modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem

Luc. Op. T. VI. F huius

ἐφιστάντας, ἔ' προσιδέντας δὲ ἔτε ὅθεν ἦκων,
 ἔτε ὅπερ ἐς ὧς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καί τοι πρό-
 γε τῆς τῷ παντός γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρό-
 νον καὶ τόπον ἐπινόειν. ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς,
 ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ θαυματοποιὰς ἄν-
 δρας λέγεις. ΜΕΝ. Τί δ' εἰ ἀνίστασαι, ὦ θαυ-
 μάσιε, περὶ τε ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διβζ-
 έρχονται, ἢ τὰς περὶ τῷ πέραςτός τε καὶ ἀπεί-
 ρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς
 ἡ μάχη· τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράφει,
 τοῖς δὲ ἀτελεῖς τῷ εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ
 μὴν ἀλλὰ καὶ παμπόλλους τινὰς εἶναι τὰς κόσμους
 ἀπεφαίνοντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνός αὐτῷ δια-
 λεγομένων κατεγίγνωσκον. ἕτερος δέ τις, ἐκ
 εἰρηνι-

huius vniuersi constituerunt, non adiecerunt au-
 tem, neque vnde veniens, neque vbi consistens,
 fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum
 huius vniuersi neque tempus neque locum co-
 gitare possimus. SOD. Audaces sane quoddam
 et praestigiatores homines narras. ΜΕΝ. Quid
 vero si audias illos, carissime, de ideis et incor-
 poreis quae disputant, aut illorum de fine et in-
 finito sermones? Nam haec rursus vehemens illis
 pugna est, aliis fine quodam totum hoc circum-
 scribentibus: aliis autem infinitum hoc esse pu-
 tantibus. Verum etiam multos quosdam esse
 mundos pronunciabant, et eos, qui tanquam de
 vno disputarent, damnabant. Alius vero qui-
 dam

εἰρηνικός ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε.

Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ἔπε τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμνυτο. καὶ οἱ μὲν τὰς ἄλλας ἅπαντας θεὸς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥς ἡρέμα καὶ ἄχθουσθαι με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκχόνοντα. οἷδ' ἔμπαλιν ἐπιδάψιλευόμενοι, πολλὰς τε αὐτὰς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλαν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἀμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς πε-

dam vir non pacificus, bellum patrem vniuersorum esse sentiebat.

9. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, et anseres, et platanos deierabant. Et alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, vni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, et multos pronunciabant, et diuisis prouinciis, vnum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium diuinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam et forma carens dicebant Deum; alii de eo

εἰ σώματος αὐτῷ διανοῶντο. εἶτα καὶ προνοεῖν
 τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων ἔ πασιν ἐδόκεν οἱ
 θεοί· ἀλλ' ἦσαν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμε-
 λείας αὐτὰς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν
 ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τὰς παρηβηκότας· ἔ-
 δὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν 5)
 εἰκότας αὐτὰς εἰσάγῃσιν. ἔνιοι δέ, ταῦτα
 πάντα ὑπερβάντες, ἔδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεοῦς
 τινὰς

tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam cu-
 ram gerere rerum nostrarum non omnibus vide-
 bantur Dii: sed erant quidam qui omni illos cura
 soluerent, vti nos solemus seniores liberare mi-
 nisteriis. Nulla enim in re non comicis satelli-
 tiis similes illos introducunt. Alii haec omnia
 supergressi nec esse omnino Deos credebant,
 sed

5. τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι] Sciendum
 est, δορυφόρος dici etiam saepe abusive de
 quibusvis comitibus, qui alios comitantur;
 vnde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari.
 Vnde etiam commode in Comoedia δορυ-
 φορήματα dicuntur illae personae, quae
 alias personas comitantur, iisque adstant in
 scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae
 alio nomine κωφαὶ πρόσωπα, personae μι-
 ται vocantur. Et hasce intelligit auctor per
 κωμικὰ δορυφορήματα. Bos. Obs. Crit.
 p. 67.

τινας ἐπίστυον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμό-
ντον Φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκῶν, ἀπῖξεν μὲν ἐκ ἐ-
τόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ ἡϋγενείοις ἀνδρά-
σιν. ἔ μὴν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμε-
τος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὔροιμι, καὶ ὑπὸ θα-
τέρῃ μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥς δὲ τὸ Ὀμη-
ρικόν ἐκείνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν
γὰρ ἀνώρησα πιστεύειν τινὶ αὐτῶν, ἕτερος δὲ
με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμυχανῶν,
ἐπὶ γῆς μὲν ἀκῶσεσθαι τι περὶ τῶν ἀληθῆς,
ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας
ἀπαλλαγὴν ὤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς
πῶς,

sed sine domino, sine duce ferri mundum pa-
tiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non au-
debam altificinis et bene barbatis viris; nec ta-
men habebam, ad quam partem disputationum
conuersus aliquid reprehensione vacuum reperi-
rem, et ab alio nusquam euersum. Itaque pla-
ne Homericum illud vsu mihi venit. Nam sae-
pe quidem impetus me capiebat vt vni illorum
crederem, *prohibebat at imperius alter*. Propter
quae omnia expers consilii, in terra auditurum
me de hisce rebus verum, desperabam. Vnam
autem dubitationis liberationem putabam futu-
ram, si ipse volucris quacunque ratione factus

πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν ἕρανόν. τότε δέ μοι
 παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυ-
 μία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, αἰστοῖς καὶ κατ-
 θάροις ἐνίοτε, καὶ καμήλοις βάσιμον ἀποφαί-
 νων τὸν ἕρανόν. αὐτὸν μὲν ἔν πτεροφυῆσαι
 ποτε ἔδεμιᾶ μηχανῇ δυνατόν εἶναι μοι κατε-
 φαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἡ αἰστὴ περιθείμην πτε-
 ρὰ (ταῦτα γὰρ μόνα διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀν-
 θρωπίνῃ σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν
 προχωρῆσαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θα-
 τέρε μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τῷ γυπὸς δὲ τὴν
 ἐτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἴτα διαδήσας, καὶ
 κατὰ τὰς ὠμὰς τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμυσί-
 μενος, καὶ πρὸς αἰεροῖς τοῖς ὠκυπτέροισι λαβὰς
 τινὰς

in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi
 spem praehebat maxime quidem cupiditas, tum
 vero et fabularum auctor Aesopus, qui aquilis
 aliquando et scarabaeis, quin camelis viam in
 caelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur
 alae, id quidem nulla ratione fieri posse, appa-
 rebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applica-
 rem alas, has enim solas sufficere ad humani cor-
 poris magnitudinem, forte successurum mihi
 experimentum. Comprehensis ergo avibus, al-
 terius dextram alam, vulturis autem alteram cu-
 riose amputavi. Tum reuinctas cum circa hu-
 meros loris validis aptassem, et vbi extremae pen-

τινας τὰς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἐμαυτῷ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκκε μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἤδη τῆς πείρας ἠπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κατὰ τῷ κρημνῷ Φέρων εἰς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτόμην, ὑψηλὰ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Τμηττῆ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Ἀηροκάρηνθον ἄνω· εἴτα ὑπὲρ Φολῆς καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγετον. ἤδη δ' ἔν μοι τῷ τολμήματος μεμελετημένῃ,

pennae sunt, ansas quasdam parasse[m] manibus; ipse me primum experiebar, exsultans et subseruiens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paullulum, et cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium, iam audacius tentabam experimenta, atque conscensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi.

II. Cumque sine periculo deuolasse[m], alta iam et sublimia sapiebam, soluensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam vsque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra Pholoën et Erymanthum, vsque ad Taygetum. Iam igitur meditatus audax facinus, cum

μένε, τέλειός τε καὶ ὑψηπέτης γενόμενος, ἔκ-
 ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνεν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμ-
 πον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλισα καὶ φῶς ἐπισι-
 τισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔειπεν εὐθὺ τᾷ ἄρανῃ,
 τὸ μὲν πρῶτον ἱλιγγιῶν ὑπὸ τᾷ βάθρῳ, μετὰ
 δὲ ἔφερον καὶ τᾷτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐ-
 τὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγεγόνειν, πᾶμπολυ τῶν
 νεφῶν ἀποσπᾶσας 6), ἡσθόμην κἄμνοντος ἐμ-
 αὐτῷ, καὶ μάλισα κατὰ τὴν ἀριστερὰν πτέρυ-
 γα τὴν γυπίνην. προσελάσας ἔν, καὶ καθεζό-
 μενος ἐπ' αὐτῆς, διανεπαυόμην, ἐς τὴν γῆν ἀνω-
 θεν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τᾷ Ὀμήρῳ Ζεὺς
 ἐκεί-

perfectus essem et altivolus, non amplius quae
 pullorum sunt cogito, sed conscenso Olympo,
 viatico adsumto quam poterat fieri leuissimo,
 caeterum recta versus caelum tendo, primo qui-
 dem vertigine mihi ob profunditatem oboriēte,
 deinde autem id ipsum quoque fero facilius.
 Cum vero ad ipsam iam Lunam delatus essem,
 multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me
 sensi, et maxime ala sinistra, vulturina. Appul-
 sus ergo ibi assedi, interquiescens et in terram
 de superiori loco despiciens, et, vt Homericus
 ille

6. ἀποσπᾶσας] Vide, quae de hoc verbo hac
 significatione notatu digna attulit *Hemsterb.*
 ad *Deor. Dial.* XX. n. 23. Versio *Gesneri* ve-
 rum sensum *Luciani* est adsecuta. *Reitz.*

ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν
καθορώμενος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. μετ' ὀλί-
γον δὲ, εἰ δόξετέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περ-
σίδα, καὶ τὴν Ἰνδοκὴν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποικί-
λης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην. ΕΤΑΙΡ. Οὐκ
ἔν καὶ ταῦτα λόγους ἂν, ὦ Μένιππε, ἵνα μὴδὲ
καθ' ἐν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀπερσῆμίας, ἀλλ'
εἴ τι σοι καὶ ὁδὸν παρέργον ἰσχύρηται, καὶ τῷτο
εἰδῶμεν. ὡς ἐγωγε ἐκ ὀλίγα προσήκου' ἀκῶσε-
σθαι, σχήματος περὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐ-
τῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἐπισυνοποῦντι
κατεφαίνετο. ΜΕΝ. Καὶ ὁρθῶς γάρ, ὦ ἐταῖ-
ρε, εἰκάσεις. δίσπερ ὡς οἶόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν
σελή-

ille Iupiter, iam equestrium Thracum terram ad-
spiciens, iam Myriorum, paullo post autem, si
videretur mihi, Graeciam, Persidem, et Indiam:
e quibus omnibus varia quadam voluptate per-
fundebar. SOD. Igitur illa quoque dixeris,
Menippe, ne vel vnum quiddam illius nos pere-
grinationis fugiat: sed si quid etiam obiter tibi
obseruatum sit, illud quoque sciamus. Nec
enim pauca me auditurum expecto equidem, de
figura terrae, omniumque quae in illa sunt, qua-
lia tibi, e loco superiore intuenti, visa sint.
ΜΕΝ. Recte istuc, sodalis, coniicis. Itaque,
quatenus fieri potest, escendens in Lunam, co-
gita-

σαλήνην, τῷ λόγῳ σου ἀποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν.

Καὶ πρῶτόν γε μοι πάνυ μικρὰν δόκει τινασθῆναι τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥς ἐγὼ ἄφνω κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρεν, πᾶς εἶη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥοδίων κολοσσὸν ἐθρασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεσηκότες, καὶ ὁ Ὀκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν ἥλιον ὑποσάβων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἄπαξ τὴν ἔψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο,

κα-

gitatione mecum peregrinare, et vniuersam eorum, quae in terra sunt, positionem considera.

12. Et primum puta, paruam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, et ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossum vidissem, et illam ad Pharum turrin, plane me, bene noris, tellus effugisset. Iam vero illa excelsa et eminentia, et placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem; tota iam hominum vita mihi apparuit,

non

κατὰ ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμῶντες, οἱ γεωρ-
 γῶντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύναια, τὰ θηρία,
 καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅποσα τρέφει ζεῖδωρος ἄρ-
 ρα. ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φῆς ταῦτα,
 καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὅς γάρ ἀρτίως, ὦ Μεν-
 ιππε, τὴν γῆν ἐζητεῖς ὑπὸ τῷ μεταξύ διαση-
 ματος ἐς βραχὺ συνεσχυμένην, καὶ εἶγε μὴ ὁ
 κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι ᾤθης
 ἔρᾶν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεὺς τις ἄφνω γε-
 νόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τὰς
 ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρὰ δέιν, τὰς τῶν ἐμ-
 πίδων νεοττίας;

MEN.

non per gentes modo et vrbes, sed ipsi distincte
 qui nauigarent, qui praelium committerent,
 qui colerent agrum, qui causas agerent, tum
 mulierculae, animalia, et simpliciter quae tellus
 alma nutrit omnia. SOD. Omnino improbabili-
 lia sunt quae dicis, et sibi inuicem contraria.
 Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas
 ab interiecto spatio in paruitatem contractam, et
 nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud vi-
 dere tibi visus esses: quomodo nunc, tamquam
 Lynceus aliquis factus subito, quaecumque supra
 tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, et
 parum abest quin culicum pulliciem?

13. MEN.

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὁ γὰρ μάλιστ' ἐ-
 χρῆν εἰπεῖν, τῆτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέκλιπον.
 ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ
 δ' ἄλλα ἔχ' οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τῆ βύθους,
 ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐφικνεμένης, πάνυ μ'
 ἦνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὰν παρέϊχε τὴν ἀπο-
 ρίαν. κατηφῆ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγα δεῖν δε-
 δακρυμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ σοφὸς Ἐμπε-
 δοκλῆς, ἀνδρακίᾳς τις ἰδεῖν, καὶ σποδῆ πλέως,
 καὶ κατωπτημένος. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρή-
 σεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινα σεληναῖον
 δαίμονα ὡήθην ὀρᾶν. ὁ δὲ Θάρρῃ, Φησὶν, ὦ
 Μένιππε,

Οὕτως

13. MEN. Bene facis quod me admones.
 Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio
 quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam
 quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero
 perspicere ob profunditatem non possem, visu
 iam non amplius pertingente, valde me ea res
 angebat, et multam praebebat sollicitudinem.
 Cum autem demisso essem animo, et tantum non
 lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedo-
 cles, carbonarius ad speciem et cinere oppletus,
 et affatus. Ego vero cum viderem, ditetur
 enim, aliquantum perturbatus Lunarem quen-
 dam me genium videre putabam equidem. At
 ille, bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non

Οὐτίς τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἴ-
σκεις;

ὁ Φυσικός ἔτος εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γάρ
εἰς τὰς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον 7),
ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας, δεῦρο
ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ ἀεροβι-
τῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτέσμαι δρόσον. ἤκω τοί-
νυν σε ἀπολύσων τῆς παρέσης ἀπορίας. ἀνιῶ
γάρ σε, οἶμαι, καὶ σρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ
ἐπὶ γῆς ὁρᾶν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλ-
τισε Ἐμπεδοκλεῖς. καὶ περὶ τὰ χίλια κατα-
πτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι
σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνοδόχης· καὶ τὰς
νεμυ-

*Non tibi Diuus ego: quid me immortalibus
aequas?*

*Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in cra-
teras ipse me deiecissem; vapor me de Aetna corre-
ptum hac appulit. Ex iam in Luna habito multum
incedens per aëra, et rore pascor. Venio igitur ex-
soluturus te praesenti sollicitudine. Angit enim te,
puto, et torquet, quod non distincte, quae in terra
sunt vides. Bene sane facis, inquam, optime
Empedocles, et cum primum in Graeciam iterum
deuolauero, memor ero, ut libem tibi in fumario,*
es

7. φέρων ἐνέβαλον] Vide de hac phrasi Hem-
sterb. ad Dial. Mort. VI. §. 3. - Reitz.

νεμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην. τρεῖς ἐγγχανῶν προσ-
εύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἥδ' ὅς,
ἔχῃ τῷ μισθῷ χάριν ἀΦῖγμα· πέπονθα δέ τι
τὴν ψυχὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα
ὅ, τι δράσας, ὀξυδερκὴς γενήσῃ;

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἦν μὴ σὺ μοι τὴν ἀχλὺν
πῶς ἀΦέλης ἀπὸ τῶν ἑμμάτων. νῦν γὰρ δὴ
λημᾶν ἔμετρίως δοκῶ. καὶ μὴν ἔδέν γε, ἥδ'
ὅς, ἐμῷ δεήσει. τὸ γὰρ ὀξυδερκὴς αὐτὸς ἦδη
γῆθεν ἤκεις ἔχων. τί ἔν τῷτό ἐσιν; ἔ γὰρ εἶδ',
ἔφην. ἔκ οἶσθα, ἥδ' ὅς, ἀετῷ τὴν πτέρυγα
τὴν δεξιὰν περικείμενος; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγὼ.
τί ἔν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐσιν; ὅτι,
ἥδ'

*et nouiluniis ad lunam ter bians te adorem. Ve-
rum ita me Endymion, inquit, non hac veni mer-
cedis caussa. Sed animo commotus sum, cum te
tristem viderem. Verum scia' quo facto acutum
visum nancisci possis?*

14 Non equidem, per Iouem, inquam, nisi tu
mibi caliginem quodammodo abstergas ab oculis:
nunc enim lippire non mediocriter mihi videor.
Quin tu, inquit, nihil mea opera indigebis, qui
acumen illud ipse iam de terra allatum habeas.
Quid igitur hoc est? neque enim noui, inquam.
An nescis, inquit, te dextram aquilae alam alliga-
tam habere? Ego vero, inquam. Quid vero alae
et oculo commune est? Quod, inquit, multum vi-
sus

ἦδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων ἀετός ἐστιν
 ὄξυωπέςατος, ὥς ἐ μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡ-
 λίῳ· καὶ τῷτό ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος ἀε-
 τός, ἣν ἀσπαραδαμυκτὶ πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπη.
 Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καὶ μοι ἦδη μεταμέ-
 λει, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν ἀχλὶ τῷ ὀφθαλμῷ τῷ ἀε-
 τῷ ἐνεθέμην, τὰς ἐμὰς ἐξελὼν, ὡς νῦν γε ἡμι-
 τελεὴς ἀφῆγμαι, καὶ ἐ πάντα βασιλικῶς ἐστει-
 ασμένος· ἀλλ' εἴκαι τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ
 ἀποκηρύκτοις· καὶ μὴν παρὰ σοί, ἦδ' ὅς, αὐ-
 τῖκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν βασι-
 λικόν. ἦν γὰρ ἐθελήσης, μικρὸν ἀνασὰς, ἐπι-
 σχῶν τῷ γυπὸς τὴν πτέρυγα, θατέρῃ μόνῃ
 πτερύξασθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν
 δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὄξυδερκῆς ἔσῃ· τὸν γὰρ ἕτε-
 ρον,

*sus acumine reliquis animantibus praeſtat aquila:
 adeo ut ſola contra ſolem obſcureatur: et ob id
 ipſum eſt rex et vera germanaque aquila, ſi nihil
 niſtans radios intueatur. Aiunt iſta, inquam. Et
 iam poenitet me, quod hac cum eſcenderem, non
 ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi im-
 poſui: qui ſic imperfectus venerim, nec regie per
 omnia inſtructus; ſed ſimilis ſum ſpuriiſ iſtis et
 abdicatis. Quin penes te eſt, inquit, ſtatim alte-
 rum oculum habere regium. Si enim volueris ſur-
 gens paulum, retenta vulturis ala, alteram ſolam
 mouere, pro ratione alae dextro oculo acutum cer-
 nes;*

ρον, ἑδωμία μηχανὴ μὴ ἐκ ἀμβλύτερον δεδρα-
κέναι, τῆς μεριθοῦς ὄντα τῆς χειρόνος. ἄλλις, ἢ
ὃ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος ἀστῶδες βλέποι.
ἔδεν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τὰς τέ-
κτονας πολλάκις ἑώρακέναι μοι δοκῶ, θατέρω
τῶν ὀφθαλμῶν ἄμεινον πρὸς τὰς κανόνας ἀπεν-
θύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν, ἐποίεν ἅμα
τὰ ὑπὸ τῷ Ἐμπεδокλέῳ παρηγγελμένα· ὁ δὲ
κατ' ὀλίγον ὑπαπιῶν, ἐς καπνὸν ἡρέμα διελύετο.

Καίπειδ' ἰδὼν τάχιστα ἐπτερυζάμην, αὐτίκα με
φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λαν-
θάνοντα πάντα διεφαίνετο. κατακύψας γούν
ἐς τὴν γῆν, ἑώραν σαφῶς τὰς πόλεις, τὰς ἀν-
θρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ ἃ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ
μόνον,

*nes: alter enim oculus fieri non potest quin obtusius
cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit, in-
quam, et si dexter solus aquilinum cernat: neque
enim quidquam mihi decesserit: quandoquidem fa-
bros etiam vidisse mihi videor alterutro oculorum
melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis
simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille
vero sensim se subducens in fumum paulatim
dissoluitur.*

15. Vix coeperam mouere alam, cum statim
ingens me lux circumfulget, et quae adhuc la-
tuerant, apparent omnia. Despiciens enim in
terram, dilucide video vrbes, homines, eorum-
que facinora, neque ea solum quae sub diuo fie-
rent,

μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα οἴκοι ἔπραττον, οἰόμενοι
 λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελ-
 Φῇ, Λυσιμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβλαβέοντα, τὸν
 Σελεύκῃ δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκη διανεύοντα
 λάθρα τῇ μητρίδι, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξαν-
 δρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς ἀναιρέμενον, καὶ Ἀντί-
 γονον μοιχεύοντα τῇ υἱᾷ τὴν γυναῖκα, καὶ Ἀτ-
 τάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ Φάρμακον. ἐτέρω-
 θι δ' αὖ Ἀρσάκην Φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ
 τὸν εὐνῆχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ
 τὸν Ἀρσάκην. Σπαρτίνοσ δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τῆ
 συμποσίᾳ πρὸς τῶν δορυφορέντων εἴλκετο ἔξω
 τῆ ποδὸς, σκύφῳ χρυσῷ τὴν ὀφρὺν κατηλοη-
 μένος. ὅμοια δὲ τέτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ
 Σκύθαις, καὶ Θραξί γιγνόμενα ἐν τοῖς βασι-
 λείοις

rent, sed quae domi etiam, cum latere se puta-
 rent: Ptolemaeum coeuntem cum sorore, infi-
 diantem Lysimacho filium, Seleucum Antiochi
 F. furtim innuentem nouercae, interfectum ab
 vxore Alexandrum Thessalum, et Antigonum
 stupro socrum suam polluentem, et miscentem
 Attalo venenum filium: et rursus ab altera parte
 mulierculam quam Arsaces interficeret, et Eunu-
 chum Arbacem, dum gladium stringit in Arsa-
 cen. Spartinus autem Medus e conuiuio a sa-
 tellitibus foras trahebatur pede, scypho aureo
 contusus circa supercilium. Similia hisce et apud
 Scythas et Thraces fieri in regijs videre erat,
 Luc. Op. T. VI. G adul-

λείοις ἦν ὁρᾶν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπι-
βηλεύοντας, ἀρπάζοντας, ἐπισηκᾶντας, δεδιό-
τας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων προδιδομένους.

Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέσχε
μοι τὴν διατριβήν· τὰ δὲ τῶν ιδιωτῶν πολὺ
γελοιότερα. καὶ γὰρ αὐτὸν καμείνας ἐώρων, Ἑρμό-
δωρον μὲν τὸν Ἐπικῆρειον, χιλίων ἔνεκα δρα-
χμῶν ἐπισηκᾶντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα
περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ διαζόμενον, Κλεινίαν
δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τῆς Ἀσκληπείας Φιάλην ὑφαί-
ρᾶμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χα-
μαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τὰς ἄλλας
λέγοιμι, τὰς τοιχωρυχῆντας, τὰς διαζομένους,
τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας· ὅλως
γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπὴ τις ἦν ἡ θεα.

ETAIP.

adulteros, homicidas, insidiatores, raptores, per-
iuros, metuentes, proditos a familiarissimis.

16. Ac regum quidem res sic me detinuerunt.
Priuatorum autem multo magis ridiculae. Nam
illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum
propter mille drachmas peierare; Stoicum Aga-
thoclem de mercede litigare cum discipulo; Cli-
niam rhetorem ex Aesculapii templo phialam
subducere; Cynicum Herophilum pernoctare in
fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes
perfoderent, qui causas haberent, qui fenori
darent, qui exigent? in vniuersum enim va-
rium quoddam et omnigenum erat spectaculum.

SOD.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ ἔ τὴν τυχεῖσαν τερπωλὴν σοι παρσυχῆσθαι. ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπως γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα Φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· ἔ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι, ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυε τις· ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀπεβλέψαιμι, πολεμῶντας ἂν ἐώρων τὰς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τὰς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλ-

SOD. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praeuisse voluptatem ΜΕΝ. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse, in scuto *expressa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte iudicia et conciones; alia parte sacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. - Et quoties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plaustris: paullum vero deflexo in partem alteram

G 2

oculo,

ὁφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τὰς Αἰγυπτίους γεωργῶντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοῖνιξ δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήσειε, καὶ ὁ Λάκων ἐμασιγᾷτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἀπάντων τέτων ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κύκεὼν ἔτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις παρασησάμενος πολλὰς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλὰς χορὰς, ἔπειτα προσάξειε τῶν ἀδόντων ἐκάσῃ, τὴν συνωδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἄδειν μέλος. Φιλοτιμμένε δὲ ἐκάσῃ, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφρονίᾳ προθυμμένε, ἄρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἶα γένοιτ' ἂν ἡ ὥδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μέν-

ιππε,

oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, et Cilix latrocinebatur, flagellis caedebatur Laco, Atheniensis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec omnia, iam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde iubeat, canentium vnumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente vnoquoque, et suum peragente *canticum*, et superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Iouem, qualis ille cantus futurus sit? SOD. Omnino equidem, Menippe,

ιππε, σαγγέλοιος καὶ τεταραγμένη. MEN.
 Καὶ μὴν, ὦ ἐταῖρε, τοιᾷτοι πάντες εἰσὶν οἱ
 ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμοσίας ὁ
 τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, ἔμνον ἀπω-
 δὰ Φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχή-
 ματα, καὶ τὰναντία κινεμένων, καὶ ταυτὸν ἔ-
 δὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χο-
 ρηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σικηνῆς, ἔκ ἔτι δεῖσθαι λέ-
 γων. τὲν τεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶν-
 τες, ἔκ ἔτι τὴν συμμιγῇ ἐκείνην καὶ ἄτακτον
 ὡδὴν ἀπώδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ
 πολυειδῇ τῷ θεάτρῳ πάντα μὲν γελοῖα δῆπαρ-
 θεν ἢ τὰ γιγνόμενα.

Μάξι-

ippe, ridiculus maxime et confusus. MEN.
 Verum, sodalis, tales sunt omnes in terra saltato-
 res: et ex tali inconcinnitate vita hominum con-
 structa est, non voces modo dissonas edentium,
 sed figura etiam et habitu dissimilium, contra-
 rioque se motu mouentium, et nihil idem cogi-
 tantium, donec vnumquemque illorum de scena
 choragus exigit, non amplius illo opus esse di-
 cens. Ab eo inde tempore similes omnes iam
 tacentes, nec amplius confusum illum et inordi-
 natum cantum inuicem turbantes. Verum in
 ipso hoc vario et multiformi theatro ridicula sci-
 licet erant, quae fierent, omnia.

Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελαῖν τοῖς
 περὶ γῆς ὄρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα Φρο-
 νῆσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἣ
 Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνέην, ἣ Ἀχαρ-
 νῆσι πλέθρα κεντῆσθαι χίλια. τῆς γὰρ Ἑλ-
 λάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφάνετο, δα-
 κτύλων ἄσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λό-
 γον, οἶμαι, ἣ Ἀττικὴ πολλοσημόριον ἦν. ὥς
 ἐνενόησεν ἐφ' ὁπόσω τοῖς πλασίοις τέτοις μέγα
 Φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπλε-
 θρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικυρείων ἀτό-
 μων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ
 καὶ ἔς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυναρίαν
 γῆν

18. Maxime vero illos ridere subiit, qui de
 terrae finibus contendunt, et qui magni sibi vi-
 dentur eo, quod Sicyonium campum exercent,
 aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oe-
 noae, aut Acharnis iugera mille possident. Cum
 enim vniuersa, ut tunc mihi ex alto videbatur,
 Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione
 Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogita-
 bam igitur, quantillum esset, in quo diuitibus
 illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur.
 Fere enim, qui illorum plurima iugera possidet,
 unam de Epicuri indiuiduis particulis mihi vide-
 batur colere. Despiciens autem in Peloponne-
 sum quoque, ac Cynuriam deinde terram vi-
 dens,

γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσα χωρία, κατ' ἑδὲν Φαιῶν Αἰγυπτίῃ πλατυτέρῃ, τοσῶτοι ἔπαισαν Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα Φρονῶντα, ὅτι δακτυλὶς τε εἶχεν ὀκτώ, καὶ Φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τέτῳ ἂν ἐγέλων 8). τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετ' ἄλλοις, κεχρηῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ETAIP.

dens, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argiuorum et Lacedaemoniorum die vno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, et phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

G 4

19. SOD.

8. ἂν ἐγέλων] Vertitur vulgo *ridebam*; mallem *risissem*: primo quia ἂν additur, tum quia optatius εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur: denique quod mox adiungat, *vix grani magnitudine adparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis*. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui anulos cuiusquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι est: *si quem videre potuissem*. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, et sic etiam risisse, versionem non attingi. Reitz.

ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοί, πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω; ΜΕΝ. Οἶμά σε πολλάκις ἤδη μυρμηκῶν ἀγορὰν ἐωρακέναι, τὰς μὲν εἰλημένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρας δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας ποθὲν ἢ κυάμῳ λῆπος, ἢ πυρρῇ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τῶν μυρμηκῶν βίβη, καὶ οἰκοδόμους τινας, καὶ δημιουργούς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μεσικούς, καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἶγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐώκουν. εἰ δέ σοι δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ ἀνθρώπους εἰκάσαι

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te lo-
vem, et ipsi viri quanti superne videbantur?
MEN. Puto iam saepe te fornicarum forum vi-
disse, discurrentes in orbem alias, alias exeun-
tes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque
alia stercus egerit, alia raptum undecumque fa-
bae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo
currit. Verisimile autem est esse apud illas, pro
portione vitae fornicarum, et architectos quos-
dam, et demagogos, et senatores, et musicos,
et philosophos. Verum ipsa cum suis viris op-
pida formicetis maxime similia sunt. Si vero
parua tibi videatur comparatio, conferre homi-
nes

κάσαι τῇ μυρμηκῶν πολιτείᾳ, τὰς παλαιούς
μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὐρήσεις γάρ
τὰς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον Φῦλον, ἐν
μυρμηκῶν ἀνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' ἔν πάν-
τα ἱκανῶς ἑώρατο, καὶ καταγεγέλαστό μοι, δια-
είσας ἑμαυτὸν, ἀνεπτώμην

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας
ἄλλους.

Οὐπω σάδιον ἀνελήλυθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυ-
ναίκεϊν Φωνὴν προῖεμένη, Μένιππε, Φησιν,
ἔτως ὄναο, διακόνησαί μοι τι πρὸς τὸν Δία.
λέγοις ἄν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ ἔδεν, ἦν μὴ τι
Φέρειν δέη. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ ἔχασα χερσὶν
καὶ δέησιν ἀπένεγκα παρ' ἐμοῦ τῷ Διὶ. ἀπεί-
ρηκα

nes formicarum ciuitati, antiquas Theffalorum
fabulas confidera. Inuenies enim Myrmidonas,
pugnacissimam gentem, homines ex formicis or-
tos. Cum ergo satis omnia visa mihi pariter ac
derisa essent, concusso corpore euolauī

*Adque Iouem aegida habentem et caetera nu-
mina Diuum.*

20. Stadium nondum euolaueram, cum mu-
liebrem Luna vocem emittens, *Menippe*, inquit,
ita tibi bene succedat! ministra mihi apud Iouem
aliquid. Dixeris, inquam, nihil enim graue est,
nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem, in-
quit, non difficilem, et preces defer a me ad Iouem.

ρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ τῶν Φιλοσόφων ἀκῆσα, οἷς ἔδεν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τὰ μὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ δι' ἣν τινὰ αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος 9) γίνομαι. καὶ οἱ μὲν κατοικεῖσθαι τέ με Φασίν· οἱ δὲ, κατόπτερε δίκην ἐπι κρέμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τῷτό μοι προσάπτεσι. τὰ τελευτάων δὲ, καὶ τὸ Φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι Φασί μοι, ἄνωθεν ἦκον παρὰ τοῦ ἡλίου, καὶ ἐπαύονταί, καὶ πρὸς τῷτόν με, ἀδελφὸν ὄντα μὲ, συγκρῆσαι, καὶ σατιάσαι προαι-
ρεῖται.

Patientiam enim consumpsi, Menippe, omnem, multa illa et molesta audiendo a Philosophis, quibus nullum aliud opus est, quam curiosè de me disputare, quae sim? quanta? utrum, et quam ob causam dimidiata aut gibbosa fiam? Et alii, etiam habitari me aiunt, alii, speculi instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitauerit, illud mihi applicant. Denique ipsam quoque lucem furtivam esse mihi et adulterinam aiunt, quae desuper a Sole veniat: nec desinunt etiam cum hoc fratre me meo committere, et diffidium inter nos excitare velle. Nec enim

9. διχότομος, ἢ ἀμφίκυρτος] Verte, diuidua, aut utrinque iurgida, i. e. aequa portione diuisa; aut maior dimidia, minor plena. du Soul.

ρέμενοι. ἔ γάρ ικανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τῷ ἡλίῳ, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον διάπυρον.

Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς, ἃ πράττεισι τῶν νυκτῶν, αἰσχροὶ καὶ κατὰ πτυ-
σα, οἱ μὲθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις
τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοί, καὶ ὑπὸ
τῶν ιδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; καὶ γὰρ μὲν ταῦ-
τα ὀρώσα, ὅμως αἰωπῶ. ἔ γάρ ἡγάμαι πρέπειν
ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς
ἐκείνας διατριβὰς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκά-
στου βίον. ἀλλὰ καὶν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύον-
τα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτε-
ρινώτατον, εὐθὺς ἐπισπασαμένη τὸ νέφος,
ἐτεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέ-
ροντας

*enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixerunt,
lapidem illum esse, et massam ignitam.*

21. Quamquam quot ego illis conscia sum, quae
noctibus faciunt turpia et despuenda, severi inter-
dium, et viriles obtutu, et habitu graues, et conspi-
ciendi plebeiis. Atque ego videns ista tamen taceo:
nec enim decere arbitror reuelari atque illuminari
illas noctium transigendarum rationes, et illam
vniuscuiusque in scena vitam. Verum si quem
illorum video adulterium committentem aut furan-
tem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum,
statim nube contracta me inuolco, ne ostendam mul-
titudi-

ροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχλη-
 μονῶντας. οἱ δὲ ἔδεν ἀνιᾶσι, διασπαράττον-
 τές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες·
 ὥς, νῆ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβλευσάμην
 μετοικῆσαι ὅτι πορρωτάτῳ, ἢ αὐτῶν τὴν πε-
 ρίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν
 ταῦτα γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διὶ, καὶ προσθεῖναι
 δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐσί μοι κατὰ χώραν μένειν,
 ἢ μὴ τὰς Φυσικὰς ἐκείνας ἐπιτρέψῃ, καὶ τοὺς
 διαλεκτικὰς ἐπισομίσῃ, καὶ τὴν σοὴν κατασκά-
 ψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύ-
 σῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὕτῳ γὰρ
 ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὅσημέραι πρὸς αὐτῶν γεω-
 μετρούμενη.

Ἔσται

*ritudini viros senes, in barba prolixa, et in virtu-
 tis professione turpiter se gerentes. At illi nihil
 remittunt lacerare me sermonibus, et omnibus con-
 tumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogi-
 taui migrare quam longissime, ut illorum linguam
 male sedulam effugerem. Memento igitur ista re-
 nunciare Ioui, et adiicere, non posse me loco meo
 manere, nisi Physicos illos obterat, et os obturet
 dialecticis, et Porticum evertat, et comburat Aca-
 demiam, finemque imponat illis in Peripato commo-
 rationibus: ita enim forte quietem agam, quam
 quoridie isti dimetiuntur.*

"Εἶσα ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ
ἀνάντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τῷ ἔρανῳ,

"Ενθα μὲν ἔτε βοῶν, ἔτ' ἀνδρῶν φαίνε-
το ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι κα-
θεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν
δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμε-
νος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ ἔρανῳ· καὶ τὸ μὲν
πρῶτον ἐδίδκει μοι, ὡς εἶχον εὐθύς εἴσω παριέ-
ναι, ῥαδίως γὰρ ὤμην διαλαθεῖν, ἃ τὰ ἐξ ἡμι-
σείας ὦν αἰτός· τὸν δὲ αἰτὸν ἠπιστάμην ἐκ πα-
λαιᾷ συνήθει τῷ Διὶ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς
τάχιζα καταφωράσσει με, γυπὸς τὴν ἐτέραν
πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γὰρ κρίνας τὸ μὴ
παρα-

22. *Fiet istuc, inquam, et simul ardua via
caelum verius tendo,*

Nulli ubi comparent hominumue boumque labores.
Paullo post ipsa quoque Luna parua mihi vide-
batur, terramque iam occultabat. A dextris au-
tem relicto sole inter astra volans, tertio die ap-
propinquavi caelo. Ac primo quidem statueram
statim sicut eram ingredi, facile enim futurum
putabam, vti laterem, qui ex dimidia parte
essem aquila; aquilam autem ab antiquo inde
familiarem Ioui esse noueram. Deinde vero co-
gitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri,
qui alteram vulturis alam affixam haberem.
Optimum ergo ratus illud periculum non subire,
acce-

παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν Θύραν. ὑπακίσσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τῆνομα ἐκπύθόμενος, ἀπῆει κατὰ σπυδὴν Φρέσιων τῷ Διί, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδιώς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, ἔδὲ αὐτὰς Ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν με τῆς ἐπιδημίας. καὶ ὅσον ἔδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ τιτάνωδες εἰς ἐμέ ἀπιδὼν, Φησί,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις
ἡδὲ τοκῆες;

ἔγὼ δέ, ὥς τ' ἔτ' ἤκιστα, μικρᾷ μὲν ἐξέθανον
ὑπὸ

accedens pulso ianuam. Exaudit Mercurius, et explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Ioui. Ac paullo post intro vocor, metuens sane ac tremens, deprehendoque simul affidentes omnes, neque vero sollicitudinis expertes: insperata quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos commouerat; et exspectabant, omnes non ita multo post aduenturos homines eodem modo alatos.

23. Iupiter autem, terribili me acerboque et Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quis es? unde virum? quae patria? quique parentes?

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mortem

ὑπὸ τῆς δέας, εἰσῆκειν δὲ ὁμῶς ἀχανῆς, καὶ
 ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος· 10)
 χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγέ-
 μην σαφῶς, αἰνῶθεν ἀρξάμενος, ὥς ἐπιθυμή-
 σαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὥς ἔλθοιμι παρὰ
 τῆς Φιλοσόφης, ὥς τὰναντία λεγόντων ἀκί-
 σαιμι, ὥς ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ
 τῶν λόγων, εἴτα ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτε-
 ρὰ, καὶ τὰλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν ἕρπον.
 ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης
 ἐπεσαλμένα. μειδιάσας δ' ἔν ὃ Ζεὺς, καὶ μι-
 χρόν

tem prae metu oppeterem. Adstebam tamen ob-
 stupefactus, et a maiestate vocis attonitus. Tem-
 pore autem cum recepissem animum, enarro di-
 fert omnia, re ab initio inde repetita, quam
 cuperem sublimia ediscere, ut venerim ad Philo-
 sophos, ut pugnancia dicentes audiuerim, ut fer-
 monibus illorum distractus animum desponde-
 rim, tum commentum in eum deinceps, et alas,
 et reliqua ad caelum usque omnia. Post reliqua
 etiam Lunae mandata adiicio. Subridens autem

Iupi-

10. ἐμβεβροντημένος] Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμ-
 βεβροντημένοι a Graecis κυρίως appellantur,
 quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili
 eius pauore obstupescit: vtrumque vocabulum
 per metaphoram ad alia transfertur. Stupi-
 dum atque animi impotentem plerumque
 significat. *Cognatus.*

κρὸν ἔπανεῖς τῶν ὀφρῶν, Τί ἂν λέγοις, Φησὶν,
 Ὡς περὶ καὶ Εφιάλτα, ὅπως καὶ Μένιππος
 ἐτόλμησεν εἰς τὸν ἄραν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν
 μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλᾷμεν, αὐριον δὲ, ἔφη, περὶ
 ὧν ἡκεῖς χρηματίσαντες, ἀποπέμψομεν, καὶ ἄ-
 μα ἔξανασας, ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἐπηκρόωτατον τῷ
 ἄραν. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθε-
 ζεσθαι.

Μεταξὺ τε προῖων, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν
 τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πό-
 σος νῦν ὁ πυρὸς ἐστὶν ὦνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ
 εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ πέρυσσι χειμῶν κατείνετο;
 καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίης;
 μετὰ

Jupiter, et remittens aliquantulum supercilia,
 Quid dicas, inquit, de Oto et Ephialto, cum Men-
 ippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed
 nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, eras
 vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde
 te dimitemus. Cum his dictis surgens ad eum
 caeli locum pergit, unde facillime exaudiri pos-
 sunt omnia. Tempus enim erat precum audien-
 darum causa assidendi.

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae
 in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti*
nunc sit in Graccia triticum? et, *An vehementer*
nos superiori anno hiems perstrinxerit? et, *Utrum*
pluribus imbris indigeant olera? postea vero in-
 terre-

μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ τις ἔτι λείπεται τῶν ἀπὸ
 Φειδίας, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλείποιεν Ἀθηναῖοι τὰ
 Δίασια τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐ-
 τῶν ἐπιτελέσαι διανοῶνται; καὶ εἰ συνελήφθη-
 σαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεῶν σεσυληκότες; ἐπεὶ
 δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἰπέ μοι Μένιππε,
 ἔφη, περὶ δὲ ἐμῆ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔ-
 χουσι; τίνα, ἔφη, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσεβεσά-
 νην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παιζεις
 ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ Φιλόκακον αὐτῶν ἀκριβῶς
 οἶδα, καὶ μὴ λῆγης. ἦν γὰρ ποτε χρόνος, ὅτε
 καὶ μάντις ἐδόκειν αὐτοῖς, καὶ ἰατρός, καὶ πάντα
 ὅλως ἦν ἐγὼ 11), μεσὴ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀ-
 γυαί

tetragabat, Namquis adhuc reliquus esset de gene-
 re Phidiae? et, Quam ob causam intermitterent
 Athenienses tot annis Iouialia? et, Vtrum Olym-
 pium suum templum exaedificare cogitent, et,
 Vtrum comprehensi essent, qui Dodonaeum templum
 spoliauerant? De his cum respondissem, Dic mi-
 bi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt homi-
 nes? Quid, inquam, Domine, aliud, quam reli-
 giosissimum illud, regem te esse omniū Deorum?
 Ludis tu quidem, inquit. Quam nouum rerum
 studiosi sint, accurate noui, etsi non dicas. Fuit
 enim quondam tempus, cum et diuinus ipsis viderer,
 et medicus, et ego essem in vniuersum omnia: com-
 pita

11. πάντα ὅλως, ἦν ἐγὼ.] Exempla huius lo-
 Luc. Op. T. VI. H cutio-

γυιαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δω-
δώνη τε καὶ ἡ Πίσσα λαμπραί, καὶ περίβλεπτοι
πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τῷ καπνῷ τῶν θυσιῶν, εἰς
ἀναβλέπειν μοι δυνατὸν· ἐξ ἧς δὲ ἐν Δελφοῖς
μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεσχέσατο, ἐν Περ-
γάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον· ὁ Ἀσκληπιὸς, καὶ τὸ Βεν-
δίδειον ἐγένετο ἐκ Θράκης, καὶ τὸ Ἀναβείδιον
ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίδειον, ἐν Ἐφέσῳ,
ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θέεσι, καὶ πανηγύρεις
ἀνάγχει, καὶ ἐκατέρωθας παριζῶσιν, ἐμὲ δὲ ὥς-
περ παρηβηκᾶτα ἱκανῶς τετιμημένον νομίζουσιν,
ἂν διὰ πέντε ἔτην ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ.
ποιοῦνται

pita plena Iouis, forum Iouis omnia plena: ac
Dodona et Pifa splendidae conspicuaeque erant
omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec pro-
spicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis qui-
dem Apollo divinatorii officinam constituit, Pergami
autem sanandi Aesculapius, et Bendideum factum
in Thracia, et Anabideum in Aegypto, et Ephefi
Dianeum; ad illa currunt omnes, et celebritates
agunt, et bacantombas statuunt: mibi vero tanquam
decrepito satis habitum honoris putant, si quinque
solidis annis interiectis sacrificent mibi Olympiae.
Quare

cutionis, quae etiam est i Corinth. XV, 28.
dedit Elser. Obseru. T. I. p. 126. Reitz.

τοιγαρῆν ψυχροτέρους ἂν με τὰς βωμὰς ἴδοις
τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλ-
λογισμῶν.

Τοιαῦτ' ἅττα διεξιόντες, ἀφικνήμεθα εἰς τὸ
χωρίον, ὅθι εἶδε αὐτὸν καθεζόμενον διακῆσαι
τῶν εὐχῶν. Θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς, τοῖς σομίσις
τῶν Φρεάτων εἰκνύσαι, πώματα ἔχουσαι, καὶ
παρ' ἐκάστη θρόνος ἔκειτο χρυσεῖς. καθίσας ἔν
ἐαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ
πῶμα, παρέιχε τοῖς εὐχομένοις ἐαυτὸν. ἤρχον-
το δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικί-
λα. συμπαρακύνψας γὰρ καὶ αὐτὸς, ἐπήκουον
τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ Ζεῦ, βασι-
λεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρέμνυά μοι
Φῶνα, καὶ τὰ σκόροδα· ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι
ταχέως

*Quare frigidiora mea altaria videas Platonis legi-
bus, aut syllogismis Chrysippi.*

25. Haec talia quaedam collocuti peruenimus
ad locum, ubi assidentem illum preces audire
oportebat. Erant autem fenestrae deinceps pu-
teorum orificiis similes, habentes opercula: et
ad unamquamque sella aurea posita. Ad primam
harum assidens Iupiter, remoto operculo pre-
cantibus se dabat. Orabant vero undique terra-
rum diuersa et varia. Ego enim ipse quoque ca-
pite admoto preces simul audiebam. Erant vero
eiusmodi: *Iupiter, regnare mihi contingat! Iupi-
ter! cepae mihi nascantur et allia! Iupiter pater mihi*

ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν Φαίη, εἶθε κληρονομήσαιμι τῆς γυναικός, εἶθε λάθοιμι ἐπιβλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, σεΦθῆναι τὰ Ὀλύμπια. 12) τῶν ἐπλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχετο ἐπιπνεῦσαι, δὲ Νότον. ὁ δὲ γεωργὸς ἦτει ὑετόν. ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἐπακχών δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάσθη ἀκριβῶς ἐξετάζων, καὶ πάντα ὑπὸ σχνεῖτο.

Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε.

Τὰς

mox moriatur! Alius quidam diceret: Utinam beres sis uxoris! utinam lateam, dum struo fratri infidias! contingat mihi caussam vincere, coronari Olympia. Nauigantium vero vnus boream adspirare rogabat, alter vero notum. Agricola pluuiam petebat, solem fullo. Audiens vero Iupiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuit illud.

Iustas

12. σεΦθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Pro σεΦθῆναι διὰ τὰ Ὀλύμπια. cf. supra c. 14. καὶ τὸ ἐς βασιλεὺς. Adde Aristoph. Equ. 644. Εἴτ' ἐσεΦάνην μ' εὐαγγέλια, cum coronarunt me oia laetum nuntium. Reitz.

Τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν προσέειπε ἄνω
 διὰ τῆς σομῆς, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει Φέ-
 ρων, τὰς δὲ ἀνοσίχθας, ἀπράκτας αὐθις ἀπέ-
 πεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γέ-
 νοιτο τῆς ἕραν. ἐπὶ μιᾷς δὲ τινος εὐχῆς, καὶ
 ἀπορῶντα αὐτὸν ἐθρασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν
 τάναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπι-
 στυγμένων, ἅκ' εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύ-
 σαι αὐτῶν· ὥς δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο
 ἐπεπόνθει, καὶ ἄδεν τι ἀποφήνασθαι δυνατὸς
 ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ δι-
 σκέπτετο.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς,
 ἐπὶ τῶν ἐξῆς μεταβάς θρόνον, καὶ τὴν δευτέ-
 ραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε
 καὶ

Iustus etenim preces sursum admissas per fene-
 stellam reponebat ad dextra: nefarias autem in-
 fectas deorsum flando remittebat, ut ne quidem
 prope caelum venirent. In vniis vero precibus
 dubium illum vidi. duobus enim viris contraria
 petentibus et hostias pollicentibus aequales, non
 habebat vtri illorum magis annueret. Itaque il-
 lud Academicum usu ei venit, neque quidquam
 poterat pronunciare; sed Pyrrhonis instar, susti-
 nebat se adhuc et dispiciebat.

26. Cum autem satis operam dedisset preci-
 bus, in proximam transiit sellam, ad fenestram
 alteram, admotoque capite, iuriiurando vacauit

καὶ τοῖς ὀμνύουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τέτοις,
καὶ τὸν Ἐπικύρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρέψας, μετ-
εκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς θρόνον, κληδῶσι, καὶ
Φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἶτ' ἐκείθεν
ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετήει, δι' ἧς ὁ κα-
πνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τὸ θυόντος ἐκά-
στ' ἔννομα. ἀποσὰς δὲ τέτων, προσέταττε
τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν· Τῆ-
μερον παρὰ Σκύθαις ὑέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀστρα-
πτέτω, παρ' Ἑλλῆσι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας,
πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε,
ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμανέτω, καὶ
τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασπेδα-
σθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

Ἄπαν

et iurantibus. Vbi his quoque se praeuisset, et
Hermodorum Epicureum obtriuisset, in proxi-
mam fellam transiit, ut omnibus, et vocibus, et
auguriis attenderet. Tum inde ad sacrificiorum
fenestram transgressus est, per quam ascendens
fumus renunciabat Ioui sacrificantis vniuscuius-
que nomen. His perfunctus, ventis atque tem-
pestatibus quid faciendum esset iniunxit: *Hodie
apud Scyrhas pluat, apud Libyes fulguret, apud
Graecos ningat: tu Borea flato per Lydiam; tu
Note quierus esto; Zephyrus autem fluctibus agat
Adriam: et grandinis mille circiter medimni spar-
gantur per Cappadociam.*

27. Omni-

Ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διωκημένοι,
 ἀπῆμεν εἰς τὸ συμπόσιον. δείπνῃ γὰρ ἤδη και-
 ρὸς ἦν, καὶ με ὁ Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε
 πρὸς τὸν Πᾶνα, καὶ τὰς Κορύβαντας, καὶ τὸν
 Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τὰς μετοίκας τῶ-
 ντες καὶ ἀμφιβόλους θεάς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δη-
 μήτηρ παρέθηκε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡ-
 ἐράκλῃς κρέα, καὶ μύρτα 13) ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ
 Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμ-
 βροσίας ἡρέμα καὶ τῶ νέκταρος παρεγευόμην.
 ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλανθρω-
 πίας, εἰ θεάσαντο ἀποβλέποντά ποι τὸν
 Δία,

27. Omnibus fere ab illo peractis ad conui-
 vium abiimus. Iam enim coenae tempus erat,
 meque assumptum Mercurius assidere iussit apud
 Panem et Corybantes, et Attin, et Sabazium,
 inquilinos illos et ancipites Deos. Hic panem
 ministrabat Ceres, et Bacchus vinum, et carnes
 Hercules, et myrta Venus, et Neptunus mae-
 nas. Simul vero etiam ambrosiam et nectar clan-
 culum gustavi. Optimus enim Ganymedes, hu-
 manitate ductus, si qua despicientem animad-

H 4

verteret

13. μύρτα] Non attenderunt prisca interpre-
 tes laud scriptum in Luciano μύρτον, cum
 verterent *myrtum*, sed μύρτα *baccas myrti*,
 siue *myrta*. Autumni fructibus, quibus
 hortus superbiebat, μύρτα adnumerat Long.
Past. 2. p. 33. Ed. Moll. Reitz.

Δία, κοτύλην ἃν ἢ καὶ δύο τῷ νέκταρος ἐνέχει
 μοι φέρων· οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρος πάλαι,
 καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τὰ κῆρ τε θεα-
 μένος, ἔτε σῖτον ἔδασιν, ἔτε πίνεσιν αἰθοπα
 οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ
 τῷ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστ' αὖ ἡδονταί
 σιτάμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ
 κνίσσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων,
 ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θυόντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ
 δείπνῳ, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε, καὶ ὁ Σα-
 ληνὸς κόρδακα ὤρχησατο, καὶ αἱ Μῆσαι ἀνα-
 σᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου 14) Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν,
 καὶ

verteret Iouem, cotylam vnam aut duas etiam
 nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, vt ali-
 cubi dicit Homerus, qui et ipse, puto, non
 minus quam ego, ista viderit, nec frumento ve-
 scuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed appo-
 nitur ipsis ambrosia, et nectare inebriantur:
 maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant
 ascendentem cum nidore victimarum fumum, et
 sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrifican-
 tes affundunt. In coena porro cithara canente
 Apolline cordacem saltavit Silenus, surgentesque
 Musae Hesiodi de natiuitate Deorum carmina,
 et

14. τῆς δὲ Ἡσιόδου] Rescribi curassem cum
 Graeuio τὰς, si plures Codd. addicerent.
 Nam αἰείδω cum genitiuo vbi occurrat ne-
 scio; sed possit ellipti pronominis τὶ vel μέ-
 ρος

καὶ τὴν πρώτην ὥδην τῶν ὕμνων τῷ Πινδάρῃ.
καῖπειδὴ κόρος ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἑκά-
στος, ἱκανῶς ὑποβεβεγμένοι.

Ἄλλοι μὲν ἔα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσαί
Εὐδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος
ὕπνος.

ἀνελογιζόμενην γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μᾶλλον
δὲ ἐκείνα, πῶς τεσσάρτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ
Φύει πώγωνα, ἢ πῶς γίνεται νύξ ἐν ἔρανῳ, τῷ
ἡλίῳ παρόντος ἄσι, καὶ συνευωχούμενε. τότε
μὲν ἔν μινρόν τι κατέδαρδον. ἔωθεν δὲ διανα-
σας ὁ Ζεὺς προσέταττε κηρύττειν ἐκκλησίαν.

Καῖπει-

et primum hymnorum Pindari nobis canebant.
Cum satias esset, unusquisque, ut erat, acquie-
vimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet diuosque homi-
nesque*

Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,
qui cogitare tum multa alia, tum prae caeteris
illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam
non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo,
praesente semper sole, et vna epulante. Post
paullum obdormiscebam. Mane autem surgens
Iupiter praeconio vocari concionem iubet.

H 5

29. Et

ρος accipi. Gesneri versio ad Graevii sen-
tentiam est accommodata. Reitz.

Καίπειδὴ παρήσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέγειν.
 Τῇ μὲν αἰτίαν τῆ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς
 ἔτος ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος
 ὑμῖν κοινώσασθαι περὶ τῶν Φιλοσόφων, μά-
 λιστα γε ὑπὸ τῆς σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφε-
 ται, προτραπείς ἔγγων μηκέτ' ἐπὶ πλεῖον παρα-
 τεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι ἀνθρώπων
 ἐστίν, ἃ πρὸ πολλῶ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀργόν,
 Φιλόνεικον, κενόδοxon, ὀξύχολον, ὑπόλιχνον,
 ὑπὸ μωρον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων,
 καὶ ἵνα κατ' Ὅμηρον εἶπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρε-
 ρης. ἔτοι τοίνυν εἰς συστήματα διαρεθέντες,
 καὶ διαφόροις λόγων λαβυρίνθας ἐπινοήσαντες,
 οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδη-
 μαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρεῖους, οἱ δὲ Περιπα-
 τητι-

29. Et praesentibus omnibus dicere incipit:
*Causam vos conuocandi besternus hic noster hospes
 praebeuit. Cum autem olim volucrim communicare
 vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque
 querelis incitatus decreui non diutius illam delibera-
 tionem differre. Est enim hominum genus non ita
 diu saeculo spumae instar innatans, pigrum, con-
 zentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum,
 gulae obnoxium, stolidum, inflatum, contumeliu-
 sum, ut Homericō verbo utar, Telluris inutile
 pondus. Hi ergo in turmas diuisi, excogitatis di-
 versis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se vo-
 carunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peri-
 pateti-*

τητικᾶς, καὶ ἄλλα πολλῶν γελοιότερα τούτων.
 ἔπειτα δὲ ὄνομα σμενὸν τὴν ἀρετὴν περιθέμενοι,
 καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπάραντες καὶ πώγωνας ἐπισπα-
 σάμενοι, περιέερχονται ἐπιπλάσῳ σχήματι κα-
 τὰ πτυσά ἤδη περιζέλλοντες, εἰκότες μάλιστα
 τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν Ἀφέ-
 λης τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπασον ἐκείνην
 σολήν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι γελοῖον, ἀν-
 θρώπιον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμι-
 σθωμένον.

Τοιῶτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἀπάντων
 καταφροῖσσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλόκοτα διεξέρ-
 χονται, καὶ συνάγοντες εὐεξαπάτητα μεράκια,
 τὴν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγωδῶσι, καὶ
 τὰς

*pateticos, et aliis nominibus multo etiam magis ri-
 diculis. Deinde circumposito sibi augusto virtutis
 nomine, super illis sublati, demissis barbis, cir-
 cumeunt ficto habitu despiciendos mores occultantes,
 similes maxime Tragicis illis actoribus, quorum si
 personae auferas, et amictum illum auro intextum,
 quod relinquitur ridiculum quiddam est, homuncio
 septem drachinis ad certamen illud conductus.*

30. Tales vero cum sint, homines quidem omnes
 contemnuunt, de Diis autem absurda narrant, con-
 ductisque adolescentulis ad decipiendum opportunis,
 cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragi-
 co clamore praedicant, tum disputationes edocent,
 quas

τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς
 μὲν τὰς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην
 ἐπαινῶσι, καὶ πλάττει καὶ ἡδονῆς καταπτύχει,
 μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτὰς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι
 τις, ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν,
 ὅπως δὲ περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον (15);
 τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μή-
 τε κοινὸν, μήτε ἴδιον ἐπιτελῶντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι
 καὶ

*quae exitum non habent. Et apud discipulos qui-
 dem tolerantiam semper et temperantiam laudant,
 diuitiasque et voluptatem despuunt: soli vero, et
 sibi cum sunt relictī, quid dicat aliquis, quae edant,
 quam venerem exerceant, ut sordes delingant obolo-
 rum! Grauiissimum vero omnium hoc est, quod nul-
 lam ipsi neque communem rem neque suam confe-
 rentes in medium, sed inutiles et superuacanei,*
 Non

15. τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον] Respondere ex
 aduerso haec possunt diuitias in contemptui,
 quem prae se ferunt philosophi. Neque ta-
 men dissimulo, mihi admodum blandiri,
 quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae
 voces quam sint affines, aut plane eadem
 potius, *Eustatbius* docet ad II. A. p. 102,
 38. *Bas.* Est autem magis naturale, imagi-
 nari mendicabulum eiusmodi barbatum et
 palliatum, quod verua lingat, in quibus
 paullo ante assae carnes fuerunt; quam la-
 biis et dentibus purgantem obolos philoso-
 phum. *Gesner.*

καὶ περιττοὶ καθεσῶτες, Οὐτε ποτ' ἐν πολέμῳ
ἐναρίθμιοι, ἔτ' ἐνὶ βελῇ· ὅμως τῶν ἄλλων κατ-
ηγορεῖσι, καὶ λόγους τινὰς πικρὰς συμφορήσαν-
τες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελεστηκότας, ἐπι-
τιμῶσι, καὶ λοιδορεῖσι τοῖς 16) πλησίον. καὶ
ἄτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὅς ὦν
μεγαλοφρονότατός τε ἦ, καὶ ἰταμώτατος, καὶ
πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτερος.

Καίτοι

Non habiles bello, non consultantibus apti; ta-
men accusant reliquos; et sermonibus quibusdam
amaris congestis, maledicta quaedam meditari, in-
crepant, et reprehendunt alios: atque ille inter ipsos
ferre primas videtur, qui et vocalissimus sit, et im-
prudentiissimus, et ad maledicta audacissimus.

31. At-

16. λοιδορεῖσι τοῖς] Rarior constructio, ait
Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam actiua
accusatiuum, media forma datiuum adsci-
scit. Ego Kustero et Auctorum veterum
exemplis fidem habeo; nam et Aesopus λοι-
δορεῖν cum accusatiuo construit, fab. 139.
bis, item 148. Aelian. V. H. XIV, 26. Me-
dium vero cum dandi casu Noster supra
Gall. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals.
Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενος καὶ
τοῖς ἄλλοις. At cum datiuo tamen et actiuum
2 Maccab. 12, 14. τοῖς περὶ τὸν Ἰάδαν
λοιδοροῦντες. Sed quia facillima aberratio
scribarum inter τοῖς et τὰς, nihil in Lu-
ciano definitio.

Καίτοι τὸν διατενόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶν-
 τα, καὶ κατηγορεῖντα τῶν ἄλλων, ἣν ἔρη, Σὺ
 δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί Φῶμεν πρὸς
 θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; Φαίη ἂν, εἰ
 τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέγειν, ὅτι πλεῖν
 μέν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινὰ τέχνην
 μετιέναι περὶ τὸν εἶναι μοι δοκεῖ· νέκραγα 17)
 δέ, καὶ αὐχμῶ, καὶ ψυχρολατῶ, καὶ ἀνυπό-
 δετος τῷ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ
 Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκο-
 Φαντῶ· καὶ εἴ μὲν τις ὠψώνηκε τῶν πλεσιῶν
 πολυτελῶς, ἢ ἐτάωραν ἔχει, τῷτο πολυπρα-
 γμονῶ,

31. *Atqui si cum, qui contendit et clamat, et
 accusat alios, interrogas, Tu vero quid agis? aut
 quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam con-
 ferre? dicat sane, si iusta et vera velit dicere, Na-
 vigare quidem, aut agrum colere, aut militare,
 aut artem quamcunque tractare, superfluum mi-
 hi videtur: sed clamo, et squalleo, et frigida la-
 vor, et nudis pedibus per hiemen circumeo, et
 velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior.
 Et si quis diuitum sumtuose obsonauit, aut me-
 retricem habet, de hoc laboro atque indignor:*
 fi

17. νέκραγα.] Quasi *sam clamans*. De his
 praeterito praesentibus vid. Clarke ad Iliad.
 A. 37. Amat hoc verbum inprimis in
 praeterito, loco praesentis collocari. Reitz.

ἡμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν Φίλων τις ἢ ἑταίρων κατὰκειται νοσῶν, ἐπικηρίας τε καὶ θεραπείας δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μὲν ἐσὶν ἡμῖν, ὧ θεοὶ, ταῦτα τὰ θρέμματα.

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικῆριοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρίζαι εἰσι, καὶ ἔ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρωπίνων λέγοντες τὰς θεάς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥς ἔωρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἦν ἅπαξ ἔτοι πείσαι τὸν βίον 18) δυνηθῶσιν, οὐ

si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio et curatione indigens, ignoro. Tales sunt nobis, Dii, istae belluae.

32. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime contumeliosi sunt, nec mediocriter nos perfringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiant, inspicere. Itaque tempus est ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere saeculo poterunt, non mediocriter

18. πείσαι τὸν βίον] Genus humanum, quod Nostro familiare est, ab aliis quoque sic vocari, exemplis plurimis demonstravit. Casaubonus ad Athen. 15, 5. ubi et monuit, vitam eodem modo dici Senecae atque Plinio; nos paullo ante et hic saeculum bonis itidem auctoribus vocamus. Gesner.

οὐ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλὴν ἔδὲν ἔξιν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιαῖται, πάντες ἡκέσασθε τᾷ ξένου χθρὲς διηγασμένα. πρὸς ταῦτα βελεύεσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέςατα.

Εἰπόντος ταῦτα τῷ Διὶ, ἡ ἐκκλησία διετε-
 θρύλλητο· καὶ εὐθύς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνω-
 σον, κατὰφλεξον, ἐπιτρίψον, ἐς τὸ βάραθρον,
 ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τὰς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ
 ὁ Ζεὺς αὖθις παραγγεῖλας, Ἔσαί ταῦτα ὡς
 βέλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίψονται αὐτῇ
 διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, ἃ θέμις κο-
 λασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐσιν, ὡς ἴδε, μη-
 νῶν

*ter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis faciat,
 si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem
 Luna accuset, omnes beri, narrante hospite, au-
 divistis. Ad haec iam, quae ex hominibus vitiissi-
 ma, et securissima nobis sint, consulite.*

33. Haec ubi dixit Iupiter, crebris concio vo-
 cibus personuit, cum omnes statim clamarent,
*fulmina! combure! obtete! in barathrum! in Tar-
 tarum ad Gigantes!* Imperato rursus silentio, Iu-
 piter, *Erunt ista; ut vultis*, inquit, *ex omnes cum*
ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, pu-
niri quemquam nefas. Festi enim, ut nostis, dies
sunt

νῶν τέτων τεττάρων 19), καὶ ἤδη τὴν ἐκ χει-
 ρίαν ἐπηγγειλάμην. εἰς νέωτα ἔν ἀρχομένῃ ἡ-
 ρος, κακοὶ κακῶς ἀπολῶνται τῷ σμυρδαλέῳ κε-
 ραυνῷ.

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Περὶ δὲ Μενίππε ταῦτα, εἶφη, μοι δοκεῖ,
 περιαιρεθέντα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὐθις
 ἔλθῃ

*sunt per menses bosce quatuor: et iam imperavi iu-
 stitium. Nouo igitur anno, ineunte vere, mali
 male terribili fulmine peribunt.*

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

34. De Menippo autem, ait, haec mihi placent.
*Amputatis alis, ne qua iterum buc veniat, a Mer-
 curio*

19. ἱερομηνία — τεττάρων] Frustra quae-
 siui in historia temporum Luciani *ferias*
quadrimestres. Fieri tamen potest, vt *sup-
 plicatio quatuor mensium* instituta sit, cum
 Iulio Caesari, Dione teste L. 40. *sexaginta*
dierum sit decreta. Plane fictitias putat has
ferias Dukerus in *Addendis ad Thucyd.* p.
 672. Qui caeteroquin illam notionem ἱε-
 ρομηνίας, quae ad omne genus feriarum
 pertinet, praeclare iam explicauerat ad 3,
 56. 5, 54. Porro *ἐκ χειρίαν iustitium* verte-
 re, quam *inducias* malui: cum non de bello,
 sed de differendis noxiorum suppliciis sermo
 sit. *Gesner.*

ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ τῷ Ἑρμῇ εἰς τὴν γῆν κατανε-
 χθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέ-
 λυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῷ δεξιᾷ
 ὠτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθρὲς κατέ-
 θηκε Φέρων εἰς τὸν Κεραμικόν. Ἄπαντα ἀκή-
 κοας, ἅπαντα, ὦ ἐταῖρε, τὰ ἐξ ἔραως. ἀπειμι
 τοίνυν καὶ ταῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατῶσι τῶν
 Φιλοσόφων αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιζόμενος.

curio hodie deferatur in terram. His dictis, con-
 cionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure
 suspensum heri circa vesperam in Ceramico de-
 posuit. Omnia audisti, sodalis, *allata* e caelo,
 omnia. Abeo iam, ambulantibus in Poecile
 philosophis bonum illum nuncium allaturus.

Δίς Κατηγορούμενος ἢ Δικασήρια.

Ζεὺς, Ἑρμῆς, Δίκη, Πάν, Ἀθηναῖος, Ἀλ-
λος καὶ Ἄλλος, Ακαδημία, Στοά,
Ἐπίκερος, Ἀρετή, Τρυφή, Διο-
γένης, Ῥητορικὴ, Σύρας καὶ
Διάλογος.

ZETΣ. **Α**λλ' ἐπιτριβεῖεν ὅποσοι τῶν φιλοσό-
φων παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν
φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὅποσα
τῶν ἀνθρώπων ἔνεκα πάσχουμεν, ἐκ ἃν ἡμᾶς τῷ
νέκταρος, ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον, Ὀμήρω
πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκα-
ρας

Bis accusatus, seu tribunalia.

Iupiter, Mercurius, Iustitia, Pan, Athe-
nienſis, Alius et Alius, Academia, Stoa,
Epicurus, Virtus, Mollities, Dioge-
nes, Rhetorice, Syrus et
Dialogus.

IVPIT. **D**ispercant vero quotquot philoso-
phorum apud solos felicitatem esse
Deos contendunt. Si enim sciant, quot homi-
num caussa subeamus molestias; non sane necta-
ris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent,
Homero nimirum fidem habentes, caeco homini
I 2 atque

ρας καλῶντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν ἔρανῳ διηγυμένῳ,
 δς ἔδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα
 γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος ἄτοσί, ζευζάμενος τὸ ἄρμα,
 πανημέριος τὸν ἔρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυ-
 κῶς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποσίμβων, ἔδὲ ὅσον
 κνήσασθαι τὸ ἔς, Φασι, σχολὴν ἄγων. ἦν
 γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιρῥαθυμήσας λάθῃ, ἀΦη-
 νιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ἐδ᾽ παρατραπόμε-
 νοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄ-
 γρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνεσθαι τοῖς
 κωμάζουσι, καὶ τοῖς ἄωρὶ ἀπὸ τῶν δειπνῶν ἐπα-
 νιᾶσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν
 τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγῃ δεῖν τὰ ὦτα ἐκκε-
 κῶφωται πρὸς τῶν ἐνοχλόντων κατὰ χρεῖαν
 τῆς

atque impostori, beatos vocanti nos, et caelestia
 enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt
 poterat. Iam Sol quidem hicce curru iuncto per
 totum diem caelum obit, igni indutus, et reful-
 gens radiis, neque tantum otii agens, quantum
 auri scalpendae, quod aiunt, sufficiat. Si enim
 vel paullum per imprudentiam remittat, excussis
 frenis equi, et via deflecentes, comburant omnia.
 Luna vero peruigil et ipsa circumit, lucens co-
 missantibus, et intempesta nocte de coena red-
 euntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem
 qui sibi delegerit, parum abest quin obsurdescat
 ab his, qui diuinationis indigentes negotium illi
 facer-

τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκάϊον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, καὶ κειῖθεν εἰς Εἰάνθον μεταβάλλει, καὶ δρομῆος αὖθις εἰς τὴν Κλάρον, εἴτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιῖσα τῷ ἱερῷ νάματος, καὶ μασσησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄσκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεσθῆναι συνείροντα τὰς χρησμάς, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν δόξαν τῆς τέχνης. ἐὼ γὰρ λέγειν ὅποσα ἐπὶ πείρα τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῷ, ἄρνεια κρέα I) καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔψοντες· ὥς α

εἰ μὴ

faceffunt: et iam quidem Delphis esse cogitur, paullo post currit Colophonem, et inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: et in vniuersum quocumque illum Antistita sacro liquore potō, et commanfa lauro, et commoto tripode, adesse iubeat, impigrum oportet confestim praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis tentandae caussa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines vna coquunt, adeo vt

I 3

nisi

- I. ἄρνεια κρέα] Respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croeli legatis, cum id consulerent de Rege, quid tum ageret, apud *Herodot.* I, 47. *Graecius.*

εἰ μὴ τὴν εἶνα ὀξύς ἦν, καὶν ἀπῆλθεν αὐτῷ ὁ
 Λυδὸς καταγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ
 τῶν νοσούντων ἐνοχλῶμενος, ὁρᾷ τε 2) δεινὰ,
 θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφο-
 ραῖς ἰδίας καρπᾶται λύπας. τί γὰρ αἶν, εἰ τὰς
 ἀνέμους φυτεργᾶντας λέγοιμι, καὶ παραπέμπον-
 τας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμνῶσιν ἐπιπνέοντας;
 ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνει-
 ρον μετὰ τῷ ὕπνῳ διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφη-
 τεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ Φιλαν-
 θρωπίας οἱ θεοὶ πονᾶσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς
 γῆς βίον ἐκάστοις συντελεῶσι.

Καίτοι

nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus.
 Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus,
 videtque aspera, et infuauia tangit, et ex alienis
 calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si
 ventos dicam plantarum cultum adiuuantes, et
 nauigia deducentes, et adspirantes ventilantibus;
 aut aduolantem ad omnes somnum; aut somnia
 quae cum somno pernoctant, et oracula illi sub-
 iiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum
 amore elaborant, et ad vitam in hac terra singu-
 lis conferunt.

2. Et

2. ὁρᾷ τε] Lepide huc translata Hippocratis
 verba περὶ Φυσῶν I, 6. Gesner. Dedita
 opera haec Ionice inseruit, quia Medice lo-
 quitur Hippocratem imitatus; sed et συμ-
 φοραῖσιν tum scribendum. Reitz.

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐ-
 τὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν
 ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς
 τοσαύτας Φροντίδας διηρημένος; ὦ πρῶτα μὲν
 τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον,
 ὅποσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττεσι τῆς ἀρχῆς, ὥς
 μὴ βλαμῶσιν 3) ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ
 αὐτῷ μυρία ἅττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέ-
 φικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κα-
 φάλαια ταῦτα τῆς διακίσεως, ὑετὲς, καὶ χα-
 λάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπαὶς αὐτὸς οἰκο-
 νομη-

2. Et tamen reliquorum negotia mediocria.
 Ego vero ipse rex et pater omnium, quot in-
 cunda sustineo, quot negotia habeo, inter tot
 curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera
 inspicere necesse fit, quotquot imperii nostri ali-
 quam partem nobiscum administrant, ne quid
 negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per
 me peragenda, quae vix assequi propter tenuita-
 tem licet. Non enim, cum illa tantum, quae
 ad summam administrationis pertinent, pluuias,
 grandines, ventos, et fulgura ipse dispensavi
 I 4 atque

3. βλαμῶσιν] Non tam stuporis hic notio-
 nem subesse, quam tarditatis alicuius et ne-
 gligentiae, etiam Scholiastes ad h. l. obser-
 vat. Conf. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 325.
 Gesner.

νομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ
 μέγας Φροντίδων 4) ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με-
 δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ
 τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπι-
 σκοπεῖν, ὥσπερ τὴν ἐν τῇ Νεμεῇ βουκόλον, τὰς
 κλέπτοντας, τὰς ἐπιουρνῶντας, τὰς θύοντας,
 εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν ἡ κνίσσα καὶ ὁ καπνὸς
 ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεισε· καὶ τὸ
 πάντων ἐπιπονώτατον, ὅφ' ἓνα καιρὸν ἐν τε
 Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρῆναι, καὶ ἐν Βαβυ-
 λῶνι τὰς πολεμῶντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις
 χαλα-

atque ordinaui, quietus sum et particularibus
 curis liber, verum facere quidem ista me oportet,
 sed eodem tempore vsque quaque respicere
 ad omnia, vt illum in Nemea pastorem; ad fu-
 res, ad peierantes, ad sacrificantes, si quis liba-
 vit, vnde nidor et fumus veniat, quis aegrotus
 aut nauigans vocauerit? quodque omnium labo-
 riosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae
 ad hecatombam, et Babylone ad inspiciendos
 belligerantes, et grandinem demittere apud Ge-
 tas,

4. αἱ ἐπὶ μέγας Φροντίδες] Sunt speciales cu-
 rae, quae singulis sunt impendendae, et
 opponuntur τοῖς κεφαλαιοῖς διοικήσεως,
 quae sunt, in quibus summa rerum vertitur.
 Graecius.

χαλαζᾶν, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐαχεῖσθαι. τὸ δὲ
 μεμψίμοιρον ἔδὲ ἔτῳ διαφυγεῖν ῥᾶδιον, ἀλλὰ
 πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἄνδρες ἵππο-
 κορυσαί, εὐδᾶσι παννύχιοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, ἔκ
 ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γὰρ περ καὶ μικρὸν ἐπι-
 νυζάξομεν, ἀληθῆς εὐδύς ὁ Ἐπίκερος, ἀπρο-
 νοήτως ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμά-
 των· καὶ ὁ κίνδυνος ἔκ εὐκαταφρόνητος, εἰ
 ταῦτα οἱ ἀνθρώποι πισεύσασιν αὐτῷ, ἀλλ' ἄξε-
 Φάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωται
 δὲ αἱ ἀγυαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ
 δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄθυστα καὶ ἀκαλλίσρητα,
 καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαρῶν, ὥσπερ οἱ κυβερ-
 νῆται,

tas, et epulari apud Aethiopes. Sed ne sic qui-
 dem effugere querelas facile est: verum saepe,

*Dique, equitesque viri dulcem per membra
 quietem*

*Per noctem capiunt: nostros, Iouis, almus
 ocellos*

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paul-
 lum connueamus; ilicet verus est Epicurus, qui
 pronunciat rebus nos terrestribus nihil provide-
 re: nec contemnendum periculum, si homines
 ista illi credant: verum sine coronis ac vittis
 erunt nobis aedes, nidor nullus per compita,
 sine libamentis crateres, frigida altaria. In uni-
 versum nec maestabitur nec litabitur, et fames
 multa ingræet. Quae cum ita sint, gubernatoris

νήταί, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἕστηκα τὸ
 πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι
 ἐπιβάται μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδου-
 σιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυπνος καὶ ἄσιτος ὑπὲρ πάντων
 μεμεηρίζω κατὰ Φρένα, καὶ κατὰ θυμόν, μό-
 νῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν τετιμημένος.

Ὡς ἐξέως ἂν ἐροίμην τὰς φιλοσόφας, οἱ
 μόνες τὰς θεὰς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολά-
 ζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι,
 μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδὲ γὰρ ὑπ' ἀ-
 σχολίας τοσαύτας ἐώλους δίκας φυλάττομεν
 ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρώτος ἤδη, καὶ ἀραχνίων
 διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὅποσαι ταῖς ἐπισή-
 μαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεστῶσι,
 πάντι

*instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum
 tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt,
 et forte dormiunt: at ego peruigil, cibi expers,
 pro omnibus Intra unum curas, ac per praecor-
 dia verso, eo solo honoratus, quod dominus
 videor.*

3. Itaque libenter interrogauerim Philosophos,
 qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare
 nos nectari et ambrosiae putent, qui infinita
 adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii
 inopia antiquos tot caussarum libellos seruamus
 repositos, a rubigine et araneorum telis cor-
 ruptos; ex eo praefertim genere, quos scientiae
 atque artes contra homines quosdam detulere,
 anti-

πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασι
ἐπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτῶσι, καὶ τὴν δίκην
ἐπιβοῶνται, καὶ μετ' ἧς βραδύτητος αἰτιῶνται,
ἀγνοῶντες ὡς ἐκ ὀλιγωρίας τὰς κρίσεις ὑπερημέ-
ρες συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμο-
νίας, ἣ συνεῖναι ἡμᾶς ὑπολαμβάνεσι· τῆτο γὰρ
τὴν ἀσχολίαν καλεῶσι.

ΕΡΜ. Καὐτός, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀ-
κίων δυσχεραίνόντων, λέγειν πρὸς σὲ ἐκ ἐτόλ-
μων. ἐπεὶ δὲ σὺ περὶ τῶτων τὰς λόγους ἐνέβρα-
λες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ ἀγανακτῶσιν, ὦ πᾶ-
τερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ Φανερόν μὲν
οὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ συγ-
κρυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον· οὓς ἔδει
πάλαι

antiquos fane quosdam illorum. At illi clamant
vndique, et indignantur, et iudicium inuocant,
et tarditatis me accusant, ignari, non negligen-
tia contigisse, vt diu adeo differentur iudicia,
sed prae illa felicitate, in qua viuere nos arbi-
trantur: sic enim vocant nostras occupationes.

4. MERC. Ipse quoque, Iupiter, multa in
hoc genere querentes cum audirem, dicere ad te
non sum ausus. Quando vero tute sermonem
de his iniecisti, dico nimirum. Omnino graui-
ter ferunt, Pater, et conqueruntur, et aperte
quidem dicere non audent, submurmurant vero
collatis capitibus, moras accusantes: quos oportebat

πάλαυ τὰ καθ' αὐτὰς εἰδότας, σέργεν ἕκασον τοῖς δεδικασμένοις. ΖΕΥΣ. Τί ἔν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέωτα παραγγεῖλμεν; ΕΡΜ. Οὐμενῶν, ἀλλὰ ἡδὴ προθῶμεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τὰδε, πάντας ὅποσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἡκεῖν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποπληρῶν σφίσι τὰ δικαστήρια κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἶοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξῆναι ἐφέντι ἐπ' ἐμῆ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μὴδὲ τὸ παράπαν ἐδεόμην. σὺ δέ, ὦ θυγάτερ, καθεζομένη

νη

tebat olim, conditione sua cognita, rebus iudicatis vnumquemque acquiescere. IVP. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum iudiciorum? an vis, vt in proximum annum denunciemus? MERC. Non fane: sed iam proponamus. IVP. Ita fac: deuola, praeconio edic, forum esse iudiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere caussas vt veniant bodie in Arcum pagum: ibi vero Iustitiam! forte assignaturam illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Atbeniensibus. Si quis vero iniustum putet factum esse iudicium, licere ipsi ad me pronocanti, iudicari de nouo, quasi plane iudicatum non esset.* Tu vero

filia

τη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς 5), ἀποκλήρη τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τὰς δικάζοντας.

ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν; ἴν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τῆ βίβ, τὴν ἀδικίαν ἐπιγελοῦσαν ἔφέρῃ; ΖΕΤΣ. Χρησὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτὰς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τῆς ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τῆ Σωφρονίσκη τὸ δίκαιον ὑπερπαπέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφύνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γὰρ ἐν Φῆς αὐτὸν ἐπεῖνον ὦνησαν οἱ περὶ ἐμᾶ λόγοι· ὅς παραδόθεις τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπιεν ἄθλιος
τῆ

filia affidens ad Seueras Deas, fortire dicas, et iudicantibus attende.

5. IVST. Rursus in terram? vt exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Iniustitiam non possim? IVP. Bona sperare fas est. Omnino enim iam persuaferunt illis Philosophi, vt Iniustitiae te praeferant, Sophronisci praeferim *filius*, qui summis iustum laudibus extulit, et bonorum maximum esse ostendit. IVST. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui vndecim viris traditus et coniectus in carcerem, de cicuta bibit in-

felix,

5. τὰς σεμνὰς θεὰς] i. e. τὰς Εὐμενίδας. *Hesych.* σεμναὶ θεαί. Τὰς Εὐμενίδας ἔτως ἔλεγον, καὶ Ἐρινύας ἐπὶ εὐφημισμῶ. *Guiccius.*

τῇ κωνείῃ, μηδὲ τὸν ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσῶτον ὑπερέσχον οἱ κατήγοροὶ τᾶναντία περὶ τῆς ἀδικίας Φιλοσοφοῦντες.

ΖΕΥΣ. Ἐνὰ ἐστὶ τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς Φιλοσοφίας ἦν τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ Φιλοσοφῶντες, ὥςτε εἰκότως ἐς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἔχ' ὅρα' ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ πώγων βαθύς, καὶ βιβλίον ἐν τῇ ἀρισερεῇ, καὶ πάντες ὑπὲρ σὲ Φιλοσοφῶσι· μεσοὶ δὲ οἱ περὶπατοὶ κατὰ ἴλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλήλοις ἀπαντώντων, καὶ ἄδεις ὅσις ἐ' τρέφωμος τῆς ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βέλεται. πολλοὶ γὰρ
τὰς

felix, cum nec gallum reddidisset Asculapio: in tantum superabant accusatores, contraria philosophati de Iniustitia.

6. IVP. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philosophia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat, in Anytum et Melitum inclinata iudicia. Vt vero nunc res sunt, non vides quot pallia, et baculi, et perae, et vbique barba prolixa, et in sinistra liber, et vt pro te philosophentur omnes? plenae sunt ambulationes, turmatim et per phalanges sibi inuicem occurrentium, et nemo est, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim relictis quae ad eum diem

τάς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν
πήραν αἰτῶντες, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ σῶ-
μα πρὸς ἥλαον εἰς τὸ Αἰθιοπίειον ἐπιχράναντες,
αὐτοσχέδιοι Φιλόσοφοι ἐν σκυτοτόμων ἢ τε-
κτόνων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν
ἐπαινῶντες. ὥς κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶτ-
τον ἂν τις ἐν πλοίῳ πεσὼν διαμάρτοι ξύλου, ἢ
ἐνθα ἂν ἀπιδῇ ὁ ὀφθαλμὸς, ἀπορήσει Φιλοσόφῃ.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν ἔτοί με, ὦ Ζεῦ, ἐδότηντομαι,
πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονῶντες ἐν
αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμῷ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ
καὶ τὰς πλείους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσ-
ποιεῖσθαι με· ἐπὶ δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ
παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχσθαι, ἀλλὰ δὴ-
λας

diem habebant opificiis, ad peram ruentes et
pallium, corpusque ad Solem Aethiopum colore
inficientes, extemporales philosophi ex cerdoni-
bus aut fabris circumeunt, te tuamque laudan-
tes virtutem. Itaque, quod est in proverbio,
facilius aliquis in nauigio cadens lignum non
contingat, quam oculus quocumque respiciens
non incidat in philosophum.

7. IVST. Quin illi ipsi metum mihi incu-
tiunt, Iupiter, qui contendunt inter se, et ipsi,
quae de me disputant, ignorent. Aiunt vero
etiam, plerisque illorum in suis quidem dispu-
tationibus me affectare, in rebus autem geren-
dis ne in domum quidem recipere, sed sine du-
bio

λας εἶναι ἀποκλείοντες, ἣν ἀφίκωμαι ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν προεπεξενῶσθαι αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηραὶ εἰσιν· ἱκανὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς καὶ ὀλίγον τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῇ Σενίᾳ, μικρὸν ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαλὰ τῆς Πάρνηθος, ἐνθα αἱ δύο ἐκείναι ἀκραί. σὺ γὰρ ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ δέδιδι· ἐκ ἑθ' ὁμοίᾳ τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνῶσιν ἐκείνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βεσίριδες, καὶ Φαλαρίδες, ὥς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀνα-

bio exclusuros, si quando ad fores illorum veniam: olim enim Iniustitiam hospitio ante ab iis receptam. IVP. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit, si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite iam, ut vel paucae hodie *causssae* iudicentur.

8. MERC. Abeamus, Iustitia, recta Sunium versus, paullum sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina: videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris et lamentaris? Noli metuere: non iam similis est saeculi conditio. Mortui sunt illi Scirones et Pityocamptae, et Busirides, et Phalarides, quos tum metuebas. Iam vero sapientia, et Academia, et Porti-

Ἀκαδημία, καὶ Στοά, κατέχουσι πάντα, καὶ
 πανταχῶς σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σὲ διαλέγονται,
 κατηνότης εἰ ποθεν ἐς αὐτὰς καταπτοῖο πάλιν.
 ΔΙΚ. Σὺ γὰρ μοι τὰληθές, ὦ Ἐρμῆ, ἂν εἴποις
 μόνος, ἅπερ συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συν-
 διατρίβων, ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ
 (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις
 κηρύττες) ὅποιοι γεγέννηται· καὶ εἰ δυνατὴ μοι
 παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. ΕΡΜ. Νῆ Δίε, ἀδικοῖην
 γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὸν σε ὅταν μὴ λέγων. καὶ
 ὅλγιστά γὰρ πρὸς τῆς Φιλοσοφίας ὠφέληται οἱ
 πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γὰρ εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γὰρ
 τὸ σχήματος, μετρίωτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν
 ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ
 γὰρ

Porticus tenent omnia: et undique te quaerunt,
 et de te disputant, inhiantes sicunde ad illos rur-
 sus deuoles. IVST. Tu enim uero Mercuri, so-
 lus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter
 cum illis sis, atque uerferis in gymnasiis et in
 foro, (forensis enim es, et in concionibus prae-
 conium facis) quales facti sint, et vtrum fieri
 possit, ut apud illos maneam. MERC. Sane
 potest: iniustus enim sum, si tibi, forori, non
 dicam: non paruum enim e philosophia fructum
 vulgus illorum cepit. Etenim, si nihil aliud,
 reuerentia certe habitus, moderatius aliquanto
 peccant. Verum enim vero etiam in prauos illo-
 rum quosdam incidet, nam verum, puto, di-

γὰρ οἶμαι τὰληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαῦλοις. ἐπεὶ γὰρ αὐτὰς μετέβαπτεν ἡ φιλοσοφία παραλαβῆσα, ὅποσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμυγῆς ἐτέρων χρωμάτων, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑπαδοχὴν ἔτοι ἐτοιμότατοι· ὅσοι δὲ ὑπὸ τῇ πάλαι εὐπείᾳ μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὅποσον δευσοποιὸν τῇ φαρμάκῃ, τῶν ἄλλων ἀμείνεις, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ κατεσιγμένοι, καὶ περδαλωτοὶ τὴν χροάν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔκτοσθεν τῆ λεβητος αἰκρῶ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπιχρυσάμενοι τῆς ἀσβόλης, ἱκανῶς οἶονται καὶ ἔτοι μεταβεβάφθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ διατριβὴ ἔσται.

Ἀλλὰ

cendum est; in quosdam vero semisapientes et semiprauos. Cum enim illos nouo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, hi meliores reliquis, imperfecti tamen, et ex albo varii, et punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui vbi extra solum summo digito ahenum contingere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis.

9. Sed

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ, ὥς τὸ μὲν Σύνιον ἐν δεξιᾷ καταλείψωμεν, εἰς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἤδη καὶ ἐπεὶ περ καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα περ ἐπὶ τῇ πάγῃ κάθησο, τὴν πνύκα ὀρῶσα, καὶ περιμένεσσα εἰς τὸ ἂν κηρύξῃ τὰ παρὰ τῇ Διὸς· ἐγὼ δ' εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾶσιν ἔτιωσ' ἅπαντας ἐκ τῆς ἐπηκόας προσκαλέσομαι. ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Ἑρμῇ, πρὶν εἰπεῖν, ὅς τις ἔστω ὁ προσιὼν ἐστίν, ὁ κερκασφόρος, ὁ τὴν σύγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν. ΕΡΜ. Τί φῆς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διονύσων θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; ἔστω ὥκει μὲν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον· ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος

9. Sed dum loquimur iam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sunio ad arcem iam deflectamus: et quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle confidere poteris concionem prospiciens, expectansque dum *mandata* a Ioue edixero. Ego vero conscensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto aduocauero. IVST. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus. MERC. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post ap-

K 2

pulsam

φιδος ἐπίπλεν, καὶ τὴν Μαραθῶνα τῶν βαρβαρῶν ἀπόβααν, ἦκεν ἀκλῆτος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκεῖνα, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπηλιῇ γὰ ταύτην ἀπολαβόμενος, αἰκεῖ μικρὸν ὑπὸ τῇ Πελασγικῇ, ἐς τὸ μετοικικὸν 6) συντελῶν, καὶ κῦν, ὡς τὸ εἶκός, ἰδὼν ἐν γειτόνων, πρόσσεισι δεξιωσόμενος.

PAN. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῇ καὶ Δίῃ. ERM. καὶ . . . ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πᾶν, μεσιμώτατε καὶ πηδητικώτατε σατύρων ἀπάντων. Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε. PAN. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῇ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν; ERM.

Αὕτη

pulsus vero Datidis et exscensionem barbarorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Atheniensibus, et ab eo inde tempore istam sub arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pelasgicum, censeturque inter inquilinos, et nunc, ut videtur, ex propinquo nos visos salutatum accedit.

10. PAN. Saluete Mercuri et Iustitia. MERC. et . . . IVST. Tu quoque *salve* Pan, canendi et saltandi inter satyros omnes peritissime, Athenis autem etiam pugnacissime! PAN. Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit! MERC. Haec tibi

6. ἐς τὸ μετοικικόν] Nimirum receptum in urbem iocatur, non pleno ciuitatis iure, sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura Harpocr. voc. μετοίκιον. Gesner.

Αὐτὴ σοι διηγῆσθαι τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ
τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ
Ζεὺς, ὦ Πᾶν, κατέβησέ με ἀποκληρώσασαν τὰς
δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ.
Τὸ μὲν ἔλρον ἔκατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς,
ἀλλὰ πολὺ καταδεστέρον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα
τε τηλικῶτον ἀπώσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐν
τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δις ἢ τρεῖς τὰ ἔτας
ἀκρόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἑνορχιν θυξεί
μοι, πολλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἴτ' εὐω-
χῆνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύ-
νης μάρτυρα, καὶ φιλοῦ τιμήσαντες τῷ κρότῳ·
πλὴν ἀλλὰ ἔχει κινὰ μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλος
αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιὰ.

ΔΙΚ.

tibi narrabit omnia: ego ad artem et praeco-
nium. IVST. Demisit me, Pan, ad sortiendā
iudicia Iupiter. Tibi vero quomodo Athenis vi-
vitur? PAN. In uniuersum non pro dignitate
apud illos agō, sed multo quam speraueram te-
nuius, idque cum tantum defenderim tumult-
um, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis
aut ter annō ascendentes, delectum caprū non
castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem:
tum carnes epulantur, testem me aduocantes lae-
titiae, et tenui honorantes plausu. Veruntamen
affert quandam mihi oblectationem risus illorum
et iocus.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πᾶν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τῶν Φιλοσόφων; ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τὰς Φιλοσόφους; ἄρ' ἐκείνας τὰς κατηφείς, τὰς σκυθρωπὰς ξυνάμα πολλὰς, τὰς τὸ γένειον ὁμοίως ἐμοί, τὰς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα. ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγῃσιν, εἰ δὲ συνήμῃ τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρεϊος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥήματα, καὶ ἀσινὰ, εἰ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πῶθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστῆς, ἢ Φιλόσοφος; μέχρι τῆς πλαγίης καλάμῃ, καὶ τῆς σύριγγος; ἐγὼ σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ πολεμικός, ἢν δέη. πλὴν ἀλλ' ἀκῶω γὰρ αὐτῶν αἰεὶ κεκραγόντων, καὶ ἀρετὴν τινὰ, καὶ ιδέας, καὶ φύσιν,

IT. IVST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis? PAN. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mentotenus mihi similes, loquaces illos? IVST. Sane. PAN. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intelligo: monticola enim ego, et comtula ista dicta atque urbana non didici, Iustitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem vsque, et fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, et saltator, et si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper clamantes, et virtutem quandam, et species,

Φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξίόντων, ἄγνωστα ἑμοὶ
καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲν εἰρηνικῶς
ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλων λόγων· προίεσης
δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνεσι τὸ Φθέγμα μέχρι
πρὸς τὸ ὄρθιον· ὥς ἐπερδιατενομένων, καὶ με-
γάλα λέγειν ἐθέλοντων, τὸ, τε πρόσωπον ἐρυ-
θριᾶ, καὶ ὁ τρέχῃλος οἰδεῖ, καὶ αἱ Φλάβες ἐξα-
νίσανται, ὥσπερ τῶν αὐλητῶν; ὁπότεν εἰς σε-
νὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνέειν βιάζονται. διαταράξαν-
τές γε ἂν τὰς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκο-
πήμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλ-
λήλοις οἱ πολλοί, τὸν ἰδρωτὰ ἐν τῇ μετώπῃ
ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ ἔτος
κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλόφωνότερος αὐτῶν
ἢ θρα-

cies, et naturam, et expertia corporis proferre,
ignorabilia mihi et peregrina nomina. Ac pri-
mo quidem pacifice occipiunt suos inter se ser-
mones: procedente vero disputatione, ad or-
thium usque modum vocem intendunt: adeo ut
a nimia contentione, atque alta voce dicendi stu-
dio, et vultus rubescat, et intumescant ceruices,
et venae surgant velut tibicinum, cum in angu-
sta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturbatis
igitur *inui cem* sermonibus, et confuso quaestionis
statu abeunt: plerique conuiciantes sibi inuicem,
sudorem de fronte digito incuruato detergentes:
et ille vicisse videtur, qui vocalior est audacior-

ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λειώσ' ὁ πολὺς τε-
 δήπασιν αὐτὰς· καὶ μάλιστα ὁπόσας μὴδὲν τῶν
 ἀναγκαιοτέρων περισχολεῖ· 7) καὶ παρεστῆσι
 πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκλημένοι. ἐμοὶ
 μὲν ἔν' ἀλαζόνες τινὲς εἰδόκεν ἀπὸ τῶντων, καὶ
 ἐνιῶμην ἐπὶ τῇ τῷ πώγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ
 γε δημωφελὲς τι ἐγὼν τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τε
 ὄγαθόν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐ-
 τοῖς, ἔκ' αὖ εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ
 μὴδὲν

ve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos
 nihil magis necessarium occupatos tenet, atque
 adsunt audacia illorum. atque clamoribus defixi
 ac delinuti. Mihi igitur his iudiciis vani homines
 esse videbantur, acgreque ferebam illam barbæ
 similitudinem. Vtrum vero aliquid publice vtile
 insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni
 ex verbis istis exoriat, non equidem dixerim.
 Verum

7. περισχολεῖ] Περισχολεῖν est verbum
 quod Graecia non novit, nec nosse potest:
 lege ἀναγκαιοτέρων πέρι· ἀσכולεῖ. Grae-
 vius. Si adimere velimus Luciano, quæ
 nondum in Lexicis adnotata sunt; bona sui
 parte truncabitur. Verbum hoc quid habet
 in forma, vel significatione, vel constru-
 ctione denique, quod non conveniat cum
 διασכולέω, quo passim uti Herodotum Lexi-
 ca docent. Gesner.

μηδὲν ὑποσελάμενον τὰ ληθὲς διηγῆσθαι (οὐκ ἔστι γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὀρεῖς) πολλὰς αὐτῶν παλαιὰς ἤδη ἐδεάσαμην περὶ δεῖλῃν ὕψιν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν, ἔχ' ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν ἐν. ΕΡΜ. Ἀχέετε λεῶς, ἀγόραν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ κατασησόμεθα τήμερον; Ἐλαφροβελιώτος ἐβδόμη ἰσαμένε. ὅποσοι γραφαῖς ἀπὴνενκαν, ἦκεν εἰς Ἄρειον πάγον, εἴτα ἡ Δίκη ἀποκαληρώσει τὸ δικασήριον, καὶ αὐτὴ παρέσει τῆς δικάζουσιν· οἱ δικασαὶ ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων· ἑμισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον πρὸ ἐγκλήματος. ὅποσοι δὲ ἀποδέεμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τὰ

τας

Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, habito enim hic, ut vides, in specula, multos illorum saepe iam vidi sero vespere.

12. IVST. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est? PAN. Nempe. MERC. Audizo, popule. Forum iudiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii iunguntis septimo. Quicumque causas detulerunt, veniant in Areopagum, ibi Iustitia sortietur dicas, et ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Atheniensibus; merces cuiusque causae triobolum. Numerus iudicum pro portione criminis. Quicumque vero dato libello, ante, quam in iudicium veniant, mortui sunt, eos quoque remittat Aeacus. Si

της ὁ Αἰμῖος ἀπαπεμφάτω. ἤν δέ τις ἀδικαί
 δεδοικῆσθαι οὔηται, ἐφ' ἑστίμον ἀγωνιέται. τὴν
 δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία. ΠΑΝ. Βα-
 βαί τ' ἔθ' ὄρουβα, ἡλέκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν.
 ὡς δὲ καὶ σπικρῇ συνθέσειν ἔλκοντες ἀλλήλους
 πρὸς τὸ ἀνάαντες εὐθύ τ' Ἀρεῖα πάγυ; καὶ ὁ
 Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεσιν. ὥς ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς
 δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληρεῖτε, καὶ διακρίνετε,
 ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον
 ἀπελθὼν, συρίζομαι τι μέρος τῶν ἐρωτικῶν,
 ὦ τὴν Ἥχῳ εἶωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ,
 καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἅλως ἐμοίγε, ὅσημέ-
 ραι τῶν ἐκ Ἀρεῖω πάγῳ δικάζομένων ἀκού-
 οντι.

EPM.

*quis intusse in sua caussa indicatum esse putet, pro-
 vocatione certabit; est autem ad Iouem prouocatio.*
 PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitia,
 clamores! Quam studiose vero concurrunt tra-
 hentes alii alios arduo ascensu in collem Mar-
 tinum! Iam vero adest etiam Mercurius. Itaque
 vos quidem occupaminor in iudiciis, et sortimī-
 nor; et iudicatote, vt vobis legitimū est. Ego
 verb, discedens in speluncam, fistula canam
 amatoriam quandam cantilenam, qua cauillari
 soleo Echonem. Auditionum vero et iudicia-
 lium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie
 in Areopago litigantes audiam.

13. MERC.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἄφρονοι γὰρ, ὡς ὄρεαι, προσίασι θορυβῶντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβῶντες τὴν αἴραν. Α Θ Η Ν. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε. Α Λ Λ. Σιωποφαντεῖς. Α Λ Λ. Δώσεις ποτέ ἤδη τὴν δίκην. Α Λ Λ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ ἐργασμῶνον. Α Λ Λ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον. Α Λ Λ. Ἐπε, μιὰρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον. Α Λ Λ. Μὴ ἄγχε με. ΔΙΚ. Οἶσθα δ' δρᾶσομεν, ὦ Ἐρμῆ; τὰς μὲν ἄλλας δίκας ἐς τὴν αὐρίον ὑπερβαλόμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὅπουσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπισημίαις, πρὸς ἀνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμένοι. καὶ μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν. ΕΡΜ. Μόθι κατὰ τῆς Ἀκαδημίας

13. MERC. Age, Iustitia, aduocemus. IVST. Bene mones. Densi enim, ut vides, cum tumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt. Α Θ Η Ν. Teneo te, scelereste. ALIVS. Calumniator es. ALI. Dabis tandem aliquando poenas. ALI. Conuincam te fecisse horribilia. ALI. Mihi prius fortire. ALI. In ius veni, impure. ALI. Noli mihi collum obtorquere. IVST. Scin' quid agamus, Mercuri? Causas alias differemus in crastinum: hodie vero fortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo huius mihi generis libellos. MERC. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone,*

δημίας ὑπὲρ Πολέμωνος 8) ἀνδραποδισμῷ. ΔΙΚ.
 Ἑπτὰ κληρώσον. ΕΡΜ. Ἡ Στοά 9) κατὰ
 τῆς ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἐρασην αὐτῆς Διο-
 νύσιον ἀπεβεκόλησε. ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ.
 Περί Ἀρισιππῆ τρυφή πρὸς ἀρετὴν. ΔΙΚ. Πέντε

ne, plagii. IVST. Sortire septem iudices. MERC.
 Porticus (Stoa) contra voluptatem, iniuriarum,
 quod suum amatorem Dionysium abduxit. IVST.
 Quinque sufficiunt. MERC. De Aristippo vo-
 luptas contra virtutem. IVST. Quinque et his
 litem

8. ὑπὲρ Πολέμωνος] *Erasm. ac Gesner. pro Polemone. Guietus de, super. Verum est, ὑπὲρ τινὸς significare pro aliquo. Interim bene Guietus monet, recte hic de, super significare; nam Polemon non tam est, pro quo causa dicitur, vel qui reus defenditur, sed subiectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes suum vindicant, vide pr. cap. 16. At si quis malit reddere propter, hic me habebit audientem. Sic innox περὶ Ἀρισιππῆ itidem est subiectum de quo ambigunt, cf. c. 23. et sq. Reitz.*

9. στοά] *Haesi, an in versione Stoeae potius nomen retinerem, quod Prosopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non inuenirem auctorem Latinae appellationis, malui Porticum dicere, quae non minus potest feminam terminatione signare, quam Socrus. Gesner.*

καὶ τέτοις δικασάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβική δρασμὴ Διογένης. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρημένους. ΕΡΜ. Ἡ γραφικὴ κατὰ Πυρρῶνος λεπτοταξίς. ΔΙΚ. Ἐνθά κρινέτωσαν.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληρῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπεννηνεγμένας κατὰ τῷ ῥήτορος; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὐταὶ δὲ εἰς ὕπερον δεδωκέναι σονται. ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὁμοίαι γε καὶ αὐταί, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ νεώτερον, ἀλλὰ παραπλήθειον τοῖς προαποκληρωμένοις· ὥς ἐν τέτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἐρμῆ, χαριζομένῳ τὴν δέξιν· ἀποκληρῶμεν δ' ὁμῶς, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γάρ

litem iudicanto. MERC. Mensaria fugae crimen intendit Diogeni. IVST. Tres solos sortire. MERC. Pictoria contra Pyrrbonem deserti ordinis. IVST. Nouem iudicent.

14. MERC. Vise illas quoque sortiamur, Iustitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. IVST. Antiquas prius dirimamus; hae postridie iudicabuntur. MERC. Verum similes illac quoque, et crimen, licet nouum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec iudicari aequum est. IVST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce;
satis

καὶ αἱ ἀποκεκληρωμένα. δὲ τὰς γραφάς.
 ERM. Ρητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ διάλα-
 γος, τῷ αὐτῷ, ὕβρις. ΔΙΚ. Τίς δὲ ἑστὶς ἐστίν;
 ἃ γὰρ ἐγγέγραπται τὸν ὄνομα. ERM. Οὕτως
 ἀποκλήρεται τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ, καλύπτει γὰρ
 εἰδὲν καὶ ἀνευ τοῦ ὀνόματος. ΔΙΚ. Ἰδὲ καὶ τὰς
 ὑπερορίας ἦδη Ἀθηναίων ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀπο-
 κληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶ-
 χε δεδικασθαι· πλὴν ἀποκλήρεται ἑνδεκά τας αὐ-
 τὰς ἐκατέρω τῶν δικῶν. ERM. Εὖγε, ὦ Δί-
 κη, φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικα-
 σικόν.

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδη-
 μίᾳ καὶ τῇ Μεδίᾳ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἐγχει. προτέρα δὲ
 σὺ

fatis multae enim iudices sortitae sunt. Cedo li-
 bellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis di-*
cam scribit Syro; Dialogus eidem, contumeliae.
 IVST. Quis vero hic est? neque enim adscri-
 ptum est nomen. MERC. Sic modo fortire,
Rbetori Syro, nihil enim impedit, etiam sine
 nomine. IVST. En transmontanas iam etiam
 Athenis in Areopago fortiemur *dicas*; quas trans
 Euphratem iudicatas esse oportebat. Verum for-
 tire undecim, eosdem utrique dicae. MERC.
 Bene tu quidem, Iustitia, parca es, ne multum
 infumatur in sportulas iudicum.

15. IVST. Primi sedeant Academiae et Ebrie-
 rati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrie-
 tas.

οὐ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷς, καὶ διανοῦη; μά-
 θε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθὼν. EPM. Οὐ δύναμαι.
 Φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ τὴν
 γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλῳτα ἔφλω ἐν
 τῷ ὀκνασθῆναι, μέγας δὲ καὶ ἔσηκα, ὡς ὀρᾷς. ΔΙΚ.
 Οὐκ ἔνι συνήγορον ἀναβιβάσάτω τῶν δεινῶν τέ-
 των τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ
 διαῤῥαγῆναι ἔτοιμοι. EPM. Ἀλλ' ἄδεις ἐθε-
 λήσει ἐν γε τῷ Φανερώ συναγορεύσαι Μέθη;
 πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιᾶν. ΔΙΚ.
 Τὰ ποῖα; EPM. Ἡ Ἀκαδημία αἰεὶ πρὸς ἀμ-
 φοτέρους παρεσκεύασαι τὰς λόγους, καὶ τοῦτ'
 ἄσκει, τὰναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὐ-
 τη τοίνυν, Φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ προτέρα εἰ-
 πάτω· εἴτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ.

Καίνα

tas. Quid taces, et nutas? Accede, Mercuri, et
 audi. MERC. Non possum, ait, caussam meam
 agere mero compedita lingua, ne ludibrium de-
 beam in iudicio. Vix autem sto, vt vides.
 IVST. Itaque Patronum adhibeat, de acribus
 illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli caussa
 dirumpere se parati. MERC. Sed nemo temere
 volet caussam ebrietatis palam suscipere. Et ta-
 men cum ratione istuc videtur petere. IVST.
 Quid? MERC. Academia semper in vtramque
 partem dicere parata est, et hoc ipsum meditatur,
 contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro
 me primum dicat, deinde posterius pro se verba
 faciet.

Καὶ τὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲς δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία,
τὸν λόγον ἐκάτερον, ἐπεὶ σοὶ ῥαδίον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασαί, πρότε-
ρον τὰ ὑπὲρ τῆς Μένους· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν
ῥέον (10). ἠδύνηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ
τῆς Ἀκαδημίας ἐμᾶ, ἀνδράποδον ἔμνονον εἶχεν
εὐνῶν (11) καὶ πισὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὦν
προσάξειεν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμω-
να ἐκείνον, ὅς μεθ' ἡμέραν ἐνώμαζε διὰ τῆς ἀγο-
ρᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμε-
νος

faciet. IVST. Noua quidem ista ratio. Sed dic-
tamen, Academia, vtramque causam, quando
tibi facile est.

16. ACAD. Audite, Iudices, primum quae
pro ebriitate dicentur: illius enim nunc aqua fluit.
Maxima vero infelix iniuria a me, Academia,
affecta est, mancipio, quod solum habebat ami-
cum et fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa
imperabat, turpe putaret, priuata, isto, dico,
Polemone: qui interdum commissabundus vaga-
batur per forum medium, cum psaltria, canenti-
bus

10. τὸ γε νῦν ῥέον] i. e. ὕδωρ. illi nunc fluit
aqua (sc. clepsydrae). Kuster.

11. ἀνδράποδον — εὐνῶν] Ita Ephes. VI, 7,
μετ' εὐνοίας δελεῶντες. Vbi Elsnier. bene
monet, εὐνῶν saepe ac proprie dici de seruis
fidelibus ac sincero animo seruiantibus. Reitz.

νος ἔωθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων αἰεὶ καὶ κραπα-
λῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς σεφάνοις διηνθισμέ-
νος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι
ἅπαντες, οἱ μὴδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα
εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκα-
δημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας
εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν
χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ
πρὸς αὐτὴν ἀγαγῆσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγη-
κασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τὰς σεφάνους
περιέσπασε, καὶ δέον πίνειν κατακείμενον, ῥη-
μάτια σκολιὰ καὶ δύσηνα, καὶ πολλὰς φροντί-
δος ἀνάμεσα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τῆς τέως ἐπ-
ανθῆντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὥχρὸς, αἰθλίος,
καὶ

bus aures praebeus a mane inde ad vesperam,
ebrius, vino grauis, floreo caput seruo redimitus.
Haec vera esse, testes Athenienses vniuersi, qui
ne vnquam quidem sobrium videre Polemonem.
Cum autem ad Academiae portam commissatum
veniret infelix, vt ad alias omnes solebat; illa
plagio vsa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad
se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse
de nouo instituit, coronas ei detraxit, et cum
in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam
vocalas, miserasque, et multae sollicitudinis ple-
nas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso
efflorescebat, rubore pallidus, miser, et rugosus
Luc. Op. T. VI. L corpo-

καὶ ῥικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ὡδὰς ἀ-
 πασας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος
 εἰς μέσσην ἐσπέραν κάθηται ληρῶν, ὅποια πολ-
 λὰ ἢ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέ-
 γιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμᾶ
 ἐπαρθείς, καὶ μυρία κακὰ διεΐξεισι περὶ αὐτῆς.
 εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ
 ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ· καὶ τὸ ἀπὸ τέττε ἐμοὶ ῥευσ-
 σάτω 12). ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα εἰεῖ;
 πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτωςί μὲν ἀκᾶσαι πάνυ εὐλογα,
 ὦ ἄνδρες διμασαι, ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς
 Μέθης· εἰ δὲ καὶ μετ' εὐνοίας ἀκᾶσετε, εἴσε-
 σθε

corpore factus est: et cantilenarum omnium obli-
 tus, sine cibo nonnunquam et sitiens ad mediam
 usque vesperam desidet inter nugas, quas multas
 ego, Academia, doceo. Maximum vero illud,
 quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, et
 sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae
 pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam.
 Et hinc mihi fluat *clepsydra*. IVST. Quid tan-
 dem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilia
 auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me
 etiam beniuole audieritis, quam nulla istam iniu-
 ria

12. ἐμοὶ ῥευσάτω] Rursus intelligendum ὕ-
 δωρ. Bos de Ellipsi.

σθε ὡς ἔδὲν αὐτὴν ἡδίκηκα. τὸν γὰρ Παλέμα-
να τῷτον, ὃν Φησιν ἑαυτῆς οἰκίστην εἶναι, πε-
φυκότα ἔφαυλως, ἔδὲ κατὰ τὴν Μέθην, ἀλλ'
εἰπεῖον ἐμοί, καὶ τὴν Φύσιν ὁμοίαν, προαρπά-
κασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομέ-
νης τῆς ἡδοῆς, ἤπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπερ-
γῆ, διέφθειρεν ἀθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς
ἐταίραις παρασχῆσα ἔκδοτον, ὡς μηδὲ μικρὸν
αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἄγε ὑπερ
ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ἤστο, ὑπὲρ
ἐμῆ εἰρῆσθαι νομίσατε. περιήει γὰρ ἔωθεν ὁ
ἀθλιος ἐξεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τῆς ἀ-
γορᾶς μέσης καταυλόμενος, ἔδέποτε νήφων,
κωμῶν ἐπὶ πάντας, ὕβρις τῶν προγόνων, καὶ
τῆς

ria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem il-
lum, quem suum ait servum, non male natum,
neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi et in-
genio similem, praeripuerat iuuenem adhuc et
tenerum, adiuuante voluptate, quae et ipsi fre-
quenter ministrat, corruptitque miserum, co-
missationibus et meretricibus dediticium tradens,
vt ne parum quidem pudoris illi relinqueretur.
Ea vero quae pro se dici paullo ante putabat,
pro me dicta putatote. Circumbat enim infelix
a mane inde, coronatus, crapula grauis, per
mediam forum, tibiis aures intendens, nec vn-
quam sobrius, commissatum veniens ad quoscunque,
contumelia maiorum suorum, et totius ciuitatis,

τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλωτος τοῖς ξένοις. ἐπεί
 μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ
 εἶωθα ποιεῖν; ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς
 τὰς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ
 ἀρετῆς καὶ σφροσύνης διεξιῶσα. ὁ δὲ μετὰ τῇ
 κύλῃ, καὶ τῶν σεφάνων ἐπιστὰς, τὰ μὲν πρῶ-
 τα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν 13) ἐπειρᾶτο τὴν
 συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ ἄδαν
 ἡμεῖς ἐπεφροντίζομεν αὐτῷ, κατ' ὀλίγον (οὐ
 γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ μέθῃ) ἀνένηψε
 πρὸς

rifus hospitibus. Verum ad me cum venisset;
 equidem, vt facere soleo, apertis ianuis ad sode-
 lium quosdam praesentes verba forte faciebam de
 virtute et temperantia. At ille cum tibia et co-
 ronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque
 nos confundere, turbans clamore nostram dispu-
 tationem. Cum vero nihil illum curaremus;
 paulatim, neque enim plane ab ebrietate perma-
 duerat,

13. συγχεῖν ἡμῶν etc.] Interpres, *perturbare*
nos tentabat. At τὸ συγχεῖν cum casu se-
 cundo nunquam construitur. Deceptus fuit
 praua distinctione. Verba erant distinguen-
 da: ε. ἡ. ε. τὴν συνουσίαν, ε. τῇ βοῇ. et
 vertenda: *confundere nostrum conabatur con-*
uentum, turbas dando sua vociferatione. Vi-
kinga.

πρὸς τὰς λόγους, καὶ ἀφῆρει τε τὰς σεφάνους
καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπα, καὶ ἐπὶ τῇ πορ-
φυρίδι ἡσχύετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος
ἀνυγρόμενος, ἑαυτὸν τε ἑώρα ὅπως διέκειτο, καὶ
τῇ πάλαι βίᾳ κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθην-
μα τὸ ἐν τῆς Μέθης ἀπήνθει, καὶ ἡφάνιζετο,
ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος,
ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἡυτομέλησε παρ' ἐμῶ,
ἔτε ἐπικαλεσαμένης, ἔτε βιασαμένης, ὡς αὐ-
τὴ Φησιν, ἐμῶ, ἀλλ' ἐκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα
εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν,
ὅπως καταμάθῃτε ὃν τρόπον διάκειται πρὸς
ἐμῶ. τῷ τεν, ὦ ἄνδρες δικασαί, παραλαβῆσα,
γελοίως ἔχοντα, καὶ μήτε Φωνὴν ἀφίεναι, μήτε
ἐς α-

duerat, ad sobrietatem ab illa disputatione rediit,
abstulitque coronas, et tacere iussit tibicinam, et
purpure illum puduit: et tanquam e profundo
somno expergefactus, tum se, quomodo affectus
esset, inspexit, tum vitam condemnauit superio-
rem. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens
evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fe-
cerat, erubesceret: et tandem, ut erat, ad me
venit transfuga, neque vocantem, neque vim ad-
hibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte
haec meliora-putaret. Et iam illum mihi voca,
ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc
ego, Iudices, cum accepiissem ridicule se haben-
tem, et neque vocem mittere neque stare pra-

ἑσάναι ὑπὸ τῆ ἀκράτῃ δυνάμενον, ἐπέσρεψα,
καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπέδου κόσμιον ἀν-
δρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλὰ ἄξιον τοῖς Ἑλλήσιν
ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτός τε χάριν οἶδεν ἐπὶ
τάτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτῶ. εἴρηκα·
ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρου ἡμῶν ἀμεινον
ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσα-
τε, ἀνάσσετε, καὶ ἄλλοις χρὴ διαάζειν. ΔΙΚ.
Πάσαις ἢ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς. ΕΡΜ.
Παράδοξον ἔδεν, εἶναι τινὰ καὶ τῇ Μῆθῃ τιθέ-
μενον.

Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λα-
χόντες περὶ τοῦ ἐρασοῦ διαάζειν. ἐγνέχεται
τὸ

mero valentem, conuerti, ad sobrietatem reduxi,
et pro mancipio virum honestum, et sobrium, et
quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum
ipse gratiam habet harum rerum causa, tum pro
ipso necessarii. Dixi. Vos autem iam considerate,
cum vtra nostrum esse illi fuerit melius.

MERC. Age sane, nolite cunctari, ferte suf-
fragia, surgite. Iudicare oportet etiam alios.
IVST. Omnibus, vna excepta, vincit Academia.
MERC. Mirum non est, esse aliquem, qui suum
Ebrietati calculum adiecerit.

19. Sedete iam, quibus sortito obuenit iudi-
care causam Porticus contra Voluptatem de ama-
tore.

τὸ ὕδωρ· ἢ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἄγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασαί, ὥς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσαι, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τὰς πολλὰς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμᾶ δὲ καταφρονῶντας, ὅτι ἐν χρεῷ κέκαρμαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴ δοκῶ· ὅμως δὲ, ἣν ἐθελήσητε ἀνῆσά με λεγέσης, θαρρῶ παλὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τῆτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἐταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὀψευς, ἐρασὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν Διονύσιον φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε.

tore. Infusa iam est aqua. Tu iam, varie picta, (*Pucile*) dicito.

20. PORT. Non ignoro equidem, Iudices, quam speciosam contra aduersariam mihi dicendum sit, quin vestrum etiam plerosque video coniectis in istam oculis ei arridere, me autem despiciere quod incute sum tonsa, virili vultu, et tristis atque seuera videor. Tamen si volueritis audire me dicentem, confido multo me iustiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praesens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se tra-

σε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκξαν τῇ
 Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τῆς παρού-
 σης δίκης ἐστίν· ἐξετάζεται γὰρ ἐν τῷ παρόντι,
 πότερα χοίρων δίκην νενευκότες κἄτω, ἡδομέ-
 νες δὲ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον ἐπινόουντας, ἢ
 ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγησαμένους τὸ
 τερπνόν, ἐλευθέρως ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μή-
 τε τὸ ἀλγεινόν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ
 ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρεμένους, καὶ τὴν εὐ-
 δαμονίαν ζητῶντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχά-
 σι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη δελέατα τοῖς ἀνοήτοις
 προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ,
 προσάγεται αὐτῶν τὰς πολλὰς, ἐν οἷς καὶ τὸν
 δαίλαιον ἐκείνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νο-
 σῶντα

duxit: quamque ante vos modo causam iudica-
 runt iudices inter Academiam atque Ebrietatem,
 ea praesenti causae gemina est. Displicite enim
 nunc, vtrum porcorum instar humum spectantes
 in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil
 cogitantes; an post honestatem collocato, quod
 delectat, liberos liberaliter philosophari, neque
 dolorem, vt inuictum quiddam, metuentes, ne-
 que suaue quod est mancipiorum more sequen-
 tes, quaerentesque felicitatem in melle et ficti-
 bus? Tales enim elcas imprudentibus ista pro-
 ponens, et laborem velut terriculamentum quod-
 dam ostentans, plerosque ad se allicit: in quibus
 etiam miserum istum, nostras vt habenas exeu-
 teret,

πάντα τηρήσασα. ἔγὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τὰς παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπερ 14) μηδὲ τῶν θεῶν Φείδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμύθειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥς εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἐγὼ γε ὡς ἐδὲ αὐτὴ παρεσκευάσασα ποιήσασθαι τὰς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκρου ἀναβιβάσεται συναγορεύοντα· ἔτως ἐντρύφῃ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκείνᾳ γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷός τις ἂν οἶεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον 15)

Θησέα,

teret, adduxit, cum observasset aegrotantem neque enim sanus unquam orationem illius admissurus erat. Verum quid ego isti indigner; quae ne Dis quidem parcat, sed eorum calumniatur providentiam? Itaque si statum sequi iudicium volueritis, impietatis etiam poenam ab ista sumseritis. Audiui equidem neque ipsam ad dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse Patronum: adeo tribunalis maiestatem per delicias conculcat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem

L 5

et

14. ὅπερ] Pro quandoquidem, ut Latinorum ubi. Vid. Icar. c. 9. pr. Reitz.

15. ἡμέτερον] Gesnerus ὕμ. edi voluit, et huic adfentior. *Thesa vestrum* enim melius, procedit, quam *nostrum*, et si suum quoque *Thesa* Stoa dicere queat, tamen minus com-

Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς
πόνους; ἄδεν γὰρ ἂν ἐκώλυε μετὴν ἀδικίας εἶναι
τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον,
καὶ πάντι τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δὲ
γε ἐθέλῃσεις κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι
συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μηδὲν
ἔσθαι. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τῷ ὅρκῳ μνημονεύ-
σαντες, ψηφίσασθε ἥδη τὰ εὖρεκα, μὴ πεισέ-
σαντες Ἐπικέρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν
παρ' ἡμῖν γιγνομένων τῶν θεῶν. EPM. Με-
τάσθηθι. Ὁ Ἐπικέρως, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγει 16).

ΕΠΙΚ.

et vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti,
fugissent labores. Nihil enim impediabat quo
minus iniustitiae plena esset terra, illis detrectan-
tibus laborem. Haec dixi non vehementer gau-
dens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi
altercatione mihi respondere, celerrime, quam
nihil sit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi
memores, religiose iam ite in suffragia, nec Epi-
curo credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae
apud nos fiunt Deos. MERC. Transi. Tu Epi-
cure, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

commode. Sed quia nulla Ed. praeit, et
vulgatam retinui, et versionem ei contra-
riam. Reitz.

16. ὁ Ἐπικέρως — λέγει] Purus eiusmodi No-
minatiuus, qualis hic in Luciano, non pot-
est negari pro vocatiuo valere, quia articu-
lus

ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ ἔδὲ πολλὰν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπωδαῖς τισιν, ἢ Φαρμακοῖς, ἢ Φησιν ἐρασὴν ἐαυτῆς ἢ Στοᾶ τὸν Διονύσιον κκτηνῆται, ταύτης μὲν ἀπέχασθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἢ ἡδονή, Φαρμακίᾳ ἢ εἰκότῳ ἐδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέρχεται, ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας ἐρασῆς μαγγανεύουσα. εἰ δέ τις ἐλευθέρως, ἐν ἐλευθέρῳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηδίαν μυσσασθεῖς, καὶ ἢν Φησὶ κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνε-

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar, Iudices, neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem suum dicit Porticus, Dionysium, adegit voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, et damnetur iniuriarum, vix nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in ciuitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuauitatem, et quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus; euita-

lus additur, veluti et ap. *Homer. Il. Γ. 275. sq. 'Ἡέλιος θ'* — καὶ ποταμοὶ — μαρτυροῖ ἐστὶ. Vbi *Dionysius* etiam *Ἡέλιος* pro ὦ ἡέλιε positum ait. cf. infra c. 33. pr. ὁ *Διάλογος* — λέγει. *Reitz.*

ρωγίνεσθαι λήρον οἰηταίς, τὰς μὲν ἀγκύλους
 ἐκείρας λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίως ἀπέφυγε·
 πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ
 θεσμά τινα διακόψας τὰς τῶν λόγων πλεκτά-
 νας, ἀνδρόπινον καὶ ἐ βασιλεύει φρονήσας· καὶ
 τὸν μὲρ πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν
 ἡδονὴν 17) οἰηταίς· ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν
 ὥσπερ ἐκ ναυαγέλιμνι προσθέντα, καὶ γαλήνης

ἐπιδυ-

mitatis tortuosis illis argumentationibus et laby-
 rinthorum similibus, ad voluptatem transfugit
 lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis ar-
 gumentorum cirris, hominem sapiens, non sti-
 pitem; et laborem, id quod est, malum, sua-
 vem autem voluptatem arbitratus: huncne ex-
 cludere oportebat, tanquam ex naufragio adna-
 tantem ad portum, et tranquillitatis cupidum
 praeci-

17. πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν]

Non assequitur interpretatio vlla suauitatem
 huius loci. Etymologiis frequenter uteban-
 tur Stoici. Domestico igitur quasi argu-
 mento utitur Epicurus. Πονηρὸν esse qui
 negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur?
 Videntur auctores linguarum laboris notio-
 nem cum malo saepe iunxisse. Docent hoc
 Ebraeorum *הרע*, Graeca πονηρὸς et μο-
 χθηρὸς, i. e. πανδεργος, ραδιδεργος, Lati-
 norum *laborare morbo*, *inuidia* etc. Simili-
 ter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii
 adhibet. *Gesner.*

ἐπιθυμῶντα, συνωδῶντας ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸν
 πόνον, καὶ ἔκδοτον 18) τὸν ἀθλίον παρέχον
 πᾶς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἐκέτην ἐπὶ τὸν
 τῷ ἐλέει βαιμόν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν μεταφύγοντα;
 ἵνα τὴν πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τῷ
 ἔρθῳ ἰδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, καὶ τὰ δι' ὅ-
 λα πονήσας τῷ βίῳ, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον;
 καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιοτέρως δέξαιεν αὐτῷ
 ἐκεῖνε, ὅς καὶ τὰ παρὰ τῆς Σιτοῦς εἰδώς, εἰ
 καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν
 οἰόμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος
 ἦν,

praecipitemque impellere ad laborem, et velut
 dediticium tradere infelicem hominem despera-
 tionis, idque cum velut supplex ad misericordiae
 aram, sic ad voluptatem confugerit: ut nimirum
 celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo
 sudore enifus videat, ac deinde tota vita in aeru-
 mnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis
 vero iustior iudex hoc ipso videri potest? qui
 etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus si
 quis alius, et solum quod honestum est idem bo-
 num ad eum diem arbitratus, cum deinde didi-
 cisset,

18. ἔκδοτον] In Act. Ap. c. 2, 23. ἔκδοτον
 λαβόντες. Vbi *Elfuer* exponit, qui hostibus
 et aduersariis exposcensibus ad supplicium, ut
 que de eo pro arbitrio statuas, iudicant.
Reitz.

ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἴλετο·
 πόρα γὰρ, οἶμαι, τὰς περὶ τῆς καρτερεῖν καὶ
 ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν
 ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τῆς λόγου
 νεανειουμένης, οἴκοι δὲ κατὰ τῆς ἡδονῆς νό-
 μους βιῶντας, ἀσχύνομενους μὲν, εἰ φανῇνται
 χαλῶντες τὴν τόνον, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα,
 πεπονθότας δὲ ἀθλίως τὸ τῆς Ταντάλης· καὶ
 ἔνθα ἂν λήσῃ καὶ ἀσφαλῶς παρανομῆσιν ἐλ-
 πίσωσι, χανδὸν ἐμπιπταμένους τῆς ἡδέος. εἰ γὰρ
 τις αὐτοῖς τὸν τῆς Γύγης δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς
 περιθεμένους μὴ ὀρᾶσθαι, ἢ τὴν τῆς Ἀΐδος κυ-
 νῆν, εὐ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις φρά-
 σαν-

cisset malum esse laborem, quod ex duobus me-
 lius probauerat; illud elegerit? Videbat nempe,
 arbitror, eos qui de tolerantia et patientia doloris
 multa disputant, priuatim colere Voluptatem: et
 quantum ad disputationem gerere se fortiter, do-
 mi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erube-
 scere quidem, si appareat, eos de contentione re-
 mittere, et sua proderé decreta: verum miserum
 in modum Tantalii illud supplicium sustinere; et
 vbi latendi spem habéant, et secure leges violan-
 di, pleno se haustu ingurgitare suauibus. Si quis
 igitur Gygis anulum det istis, quo induti non vi-
 deantur, aut Orxi guleam; bene moui futurum,
 ut longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem
 tru-

παντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθῶντο ἄν, καὶ ἐμιμῶν-
το ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς
νόσου, ἤλπιζεν ὠφελῆσαι τὸ αὐτὸν τοὺς περὶ
τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἤλγησε καμίνε-
σησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον αὐτῷ καθίκετο,
ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἐαυτῷ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ
Στοᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μάλ-
λον ἢ τέτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὢν,
καὶ ἄνθρωπος σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ
ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ἐς ἂν
ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγοισι χαί-
ρει, τὸν δὲ νῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἶρηκα· ὑμεῖς δ'
ἐπὶ τέτοις ψηφοφορήσατε.

ΣΤΟΑ.

trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes
Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, pro-
faturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes:
cum vero doleret atque aegrotaret, serioque
penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare con-
tra Porticum corpus suum, et contrarias senten-
tias ponere; illi potius, quam istis credidit, sequi
hominem esse, et hominis habere corpus, agno-
vit, atque perrexit illo non tanquam statua uti,
bene gnarus, qui aliter dicat, et voluptatem ac-
cusset, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.*
Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22. PORT.

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερω-
τῆσαι ἐπιτρέψατε. ΕΠΙΚ. Ἐρωτήσον· ἀπο-
κρινῆμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον;
ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;
ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν ἐν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶσθα
ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον,
καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ.
Οὐ Φασιν, ὦ Στοά, συνιέναι οἱ δικασαὶ τὰ
δισύλλαβα 19) ταῦτα ἐρωτήματα· ὥς ἡσυχίαν
ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ
μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ
τῶν ἀναποδείκτων 20) σχήματι. ΔΙΚ. Τίς
ὑπερ-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interro-
gare mihi permittite. EPIC. Interroga, respon-
debo enim. PORT. Malum putas laborem?
EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem
bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT.
Quid vero? nosti quid *differentis* et *indifferentis*,
productum et *reiectum*. EPIC. Omnino. MERC.
Negant Iudices intelligere se dissyllabas illas in-
terrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim
suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem
interrogationes in tertia figura indemonstrabilium.
IVST.

19. δισύλλαβα] Mox c. 28. νομματα ἐρω-
τήματα. Breues atque abruptas, præcisas
quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus in-
telligit, quales modo præmiserat. Reitz.

20. τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus Apulei.
de

ὑπερέσχον; EPM. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ.
Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία. ΔΙΚ. Τύχη τῇ ἀγαθῇ.
σὺ δὲ ἄλλας κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀρισιππῶς Ἀρετὴ καὶ Τρυφῇ
καὶ Ἀρισιππος δὲ αὐτὸς παρέσω. ΑΡΕΤ. Προ-
τέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ ἐστιν
Ἀρισιππος, ὡς δηλαῶσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.
ΤΡΥΦ. Οὐ μὲνεν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφὴν· ἐμὸς
γάρ ὁ ἀνὴρ, ὡς ἐστὼ ὁρᾶν ἀπὸ τῶν σεφάνων, καὶ
τῆς

IVST. Quis superavit? MERC. Omnibus cal-
culis voluptas. PORT. Prouoco ad Iouem.
IVST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

23. MERC. De Aristippo Virtus et Luxuria.
Aristippus autem ipse quoque adfit. VIRT.
Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus
enim est Aristippus, vt sermones illius indicant
et opera. LVX. Nequaquam: sed me, Luxu-
riam. Meus enim vir est, vt videre licet e coro-
nis,

de habit. doct. Plat. p. 37, 8. *Ex hisce igitur in prima formula modis nouem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, vt demonstratione non egeant, adeo vt ipsi caeteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam diuisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quaerere non vacabat. *Gesner.*

τῆς πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ Φιλονεικῆτε, ὑπερκείσεται γὰρ καὶ αὕτη ἡ δίκη ἐς' αὐτὸν ὃ Ζεὺς διακώσῃ περὶ τῶ Διονυσίου, παραπλήσιον γὰρ τι καὶ τῷτο ἔοικεν εἶναι, ὥς' αὖ μὲν ἡ Ἥδονη κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀρίστιππον ἔξει ἡ Τρυφή· νικώσης δὲ αὐτῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσαι τῆς Ἀρετῆς κεκριμένος, ὥς' ἄλλοι παρέσωσαν. τὸ δέσνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν ἔτοι, τὸ δικαστικόν, ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμύνηκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. Μάτην ἂν ἀνεληλυθότες ὥσι γέροντες ἄνδρες ἔτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν ΔΙΚ. Ἰανόν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἀπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε.

ΕΡΜ.

nis, et purpura, et vnguentis. IVST. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque causa, usque dum Iupiter pronunciet de Dionysio. Vicinum enim quiddam etiam hoc esse videtur. Igitur si vicerit Voluptas, etiam Aristippum habebit Luxuria: vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti adiudicatus erit. Quare alii iam adfunto. Verum illud ne capiant hi . . . sportulam dico. Neque enim iudicaverunt causam. MERC. Nec quidquam ergo adscenderint viri senes viam tam longam. IVST. Satis fuerit si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

24. MERC.

ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρῆναι κοιρὸς, καὶ
 σὺ τοίνυν ἡ ἀργυραμοιβὴ λέγει. ΔΙΟΓ. Καὶ
 μὴν ἂν γε μὴ παύσῃται ἐνοχλᾶσα, ὦ Δίκη, ἐπὶ
 ἐτι δρασμῷ δικάσεται μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βα-
 θέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πα-
 τάξω τῷ ξύλῳ. ΔΙΚ. Τί, τῆτο; ἀπέφευγεν
 ἡ ἀργυραμοιβὴ, ὁ δὲ διώκει ἐπληρέμενος τὸ βά-
 κτρον. ἔ μέτριόν τι κανὸν ἡ ἀθλία εἶνε λη-
 ψεσθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

ΕΡΜ. Ἄλλ' ἡ μὲν γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη,
 ὁ Πύρρων δὲ ἔδδ' ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀναλήλυθε· καὶ ἐφύ-
 κει τῆτο πράξειν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι ἔδδ' ἐν ἡγεΐται κριτήριον 21) ἀληθὲς
 εἶναι.

24. MERC. Diogenem Sinopensem adesse
 tempus est. Tu igitur, Mensaria, dic. DIOG.
 Verum, Iustitia, si non desierit mihi molesta esse,
 non amplius fugae mihi litem intendet, sed mul-
 torum profundorumque vulnerum. Ego enim
 iam statim fuste illam percussam, IVST. Quid
 hoc? Fugit Mensaria, ille vero sublato eam ba-
 culo persequitur: non leue malum misera nanai-
 scetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC. Verum Pictoria quidem adest,
 Iustitia: Pyrrho autem ne venit quidem, et olim
 sic facturum putabam. IVST. Quid ita, Mer-
 curi? MERC. Quia nullum verum putat esse

M 2

iudi-

21. κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam
 etiam

εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαρὲν ἐρήμην αὐτᾶ καταδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη καλεῖ τὸν Σύρον· καίτοι πρῶν ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτᾶ αἱ γραφαί, καὶ ἔδεν ἤπεσγεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν εἰσαγετῆς ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν ἀκρόασιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἕωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθῆς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκρίβεσθαι ῥητορικῆς μὲν καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολογουμένων δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τᾶ Σύρου, τᾶτο πολλοὺς ἐπὶ-

iudicium. IVST. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum iam voca: quamquam nuper demum nomen ipsius delatum est, nec quidquam vrgebat, eas causas nunc iudicari. Verum quando ita visum est, primam agi iube causam rhetorices. Vah quot conuenerunt ad audiendum! MERC. Nec immerito, Iustitia. Quod enim non obsoleta est causa, sed noua et insolens, heri demum, ut dicebas, delata; et quod sperant, se audituros Rhetoricen et Dialogum per vices accusantes, causam vero aduersus ambo dicentem Syrum: ea

etiam Cic. Acad. 4, 6. Tollit Philo iudicium cogniti et incogniti. Gesner.

ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι πο-
τὲ, ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

PHI. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς
θεοῖς εὐχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃν εὖνοιαν
ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν
τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τετονὶ τὸν
ἀγῶνα. εἴθ', ὅπερ ἐστὶ μάλιχα δίκαιον, τῷτο
παρασῆσαι τὰς θεὰς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀντίδικον
σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὰ δὲ, ὡς προήρημαι καὶ βε-
βέλημαι, τὴν κατηγορίαν ἔᾶσαι ποιήσασθαι.
ἔχι τ' αὐτὰ δέ μοι παρίσταται γιγνώσκειν, ὅταν
τε εἰς αὐτὰ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τὰς
λόγους, ἔς ἀκῶ. τὰς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιο-
τάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ
πραγμά-

ea res multos allexit ad iudicium. Verum inci-
pe tandem orationem, Rhetorice.

26. RHET. Primum quidem, Athenienses,
Deos Deasque precor vniuersos, vt quanta est
semperque fuit mea aduersus urbem et vos omnes
beneuolentia, talis a vobis mihi in praesenti cer-
tamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum
est, eam vobis mentem dare Deos, vt aduersa-
rium tacere iubeatis, meque, vt in animum in-
duxi atque deliberaui, accusationem peragere pa-
tiamini. Non idem autem mihi sentiendum vi-
detur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio,
et cum ad verba, quae audio. Verba enim
quam simillima meis hic apud vos faciet: actio,

πράγματα, εἰς τῆτο προήκοντα ἔψευθε, ὥς, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτῶ, σκέψασθαι δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προσομιάζωμαι, τῶ ὕδατος πάλαμ εἰκῇ ῥέοντος, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας.

Ἐγὼ γάρ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τῶτον κομιδῇ μεράκιον ὄντα, βαρβαρον ἔτι τὴν Φωνήν, καὶ μονονουχὶ κἀνδυν̄ ἐνδεδυκότα ἐς τὴν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν Ἰωνίαν εὐρεῖσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χεῖσαιτο ἑαυτῷ ἐκ εἰδῶτα, παραλαβῶσα ἐπαίδευσα· καὶ ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτειρὲς ὄραν εἰς ἐμὲ, ὑπέπτησέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιπῶσα τὰς ἄλλας, ὅποσοι ἐμνή-
σεύον

nes autem eo pertinere videbitis, vt omnino, ne quod maius detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enim vero, ne longo vtar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

27. Ego enim, Iudices, istum admodum adulescentem, lingua adhuc barbarum, et tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, et quid se faceret dubium, assumpsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, et intentis me oculis respicere (tum nempe reuerabatur me adhuc, et colebat, et solam admirabatur) relictis aliis, quicumque me

σευόν με πλάσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ
 προγονικά, τῷ ἀχαρίσῳ τᾷτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγ-
 γύησα πάντῃ, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα ἔ-
 μικρὰν ἐπεσενεγκαμένη, πολλὰς καὶ θαυμασίαις
 λέγουσ. εἴτα ἀγαγᾷσα αὐτὸν εἰς τὰς Φυλέτας
 τὰς ἐμὰς, παρενέγραψα 22), καὶ ἄςὸν ἀπέφη-
 να· ὥστε τὰς διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης ἀποπνί-
 γεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περινοσεῖν ἐπιδειξομέ-
 νῃ τῇ γάμῃ τὴν εὐπορίαν, ἔδὲ τότε περιελεί-
 φθην·

me petebant, diuites, et honesti, et claris maio-
 ribus, ingrato me isti desponsauit, pauperi, igno-
 bili, iuueni, dotem adferens non paruam, mul-
 tas admirabilesque orationes: deinde ad tribules
 illum meos deductum, aduentitium hominem
 tabulis adscripsi, et ciuem feci: adeo vt qui spe
 nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum
 vero illi visum esset circumire ad diuites nuptias
 ostentandas, neque tum destitui. Sed ubicum-
 que

22. εἰς τὰς Φυλέτας — παρενέγραψα] Lu-
 cianus hic ludit. Rhetorica ipsa ciuis adsci-
 scit sibi maritum, sed peregrinum, βάρβα-
 ρον τὴν Φωνήν. Deinde operam dat, vt
 tribulibus adscribatur ac ciuium in numero
 fit, i. e. vt ex Syro et Barbaro Graecorum
 disertissimus haberi possit. Ipse propterea c.
 30. καὶ εἰς τὰς Ἑλληνας ἐνέγραψε. Non
 igitur agit de iure ciuitatis, quo praemii lo-
 co donatus fuerit. Reitz.

Φθην· ἄλλὰ πανταχῶς ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιηγόμην, καὶ ἱκλινόν αὐτὸν καὶ ἀσίδιμον ἐποίκην, κατακοσμέσσα καὶ περισέλλεσσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· εἰς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημήσας ἐθέλησαντι αὐτῷ, τὸν Ἴονιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασσα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλῶς πάντα μοι ἐπέειθετο, καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος παρ' ἡμῶν.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσαστο, καὶ τὰ πρὸς τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ἑφρῦς ἐπάρας, καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμῶ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δὲ τέλεον εἶασθαι· αὐτὸς δὲ τὸν γενεήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸν

Διάλο-

que illum secuta sursum deorsum circumduci me passa, celebrem illum et nobilem ornando et componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci, Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo finum traieci: et denique in Celticam usque cum illo soluens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abnoctaret.

28. Cum vero satis sibi iam viaticatus esse, et satis gloriae habere videretur: sublatis superciliis, et sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit: istum vero barbatum, istum habitu no-

scen-

Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον,
 ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐ-
 τῷ ὄντα, τῷ τῷ σύνεσι· καὶ ἐκ αἰσχύνεται, τὴν
 μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἀνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λό-
 γων συντεμῶν· εἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐ-
 ρωτήματα κατακλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ
 λέγειν ὅ, τι βέλεται μεγάλη τῇ Φωνῇ, βρα-
 χεῖς τινὰς λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων·
 ἀφ' ὧν ἀθρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς,
 καὶ ἂν ἀπαντήσκειεν αὐτῷ, μειδιάμα δὲ παρὰ
 τῶν ἀκρόντων, καὶ τὸ ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐν-
 τὸς τῶν ὄρων, καὶ μακρὰ ἐπινεύσαι τῇ κεφαλῇ,
 καὶ ἐπισενάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἡρά-
 σθη

scendum facile, qui Philosophiae dicitur filius;
 supra modum et amatoris instar se licet seniore
 diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem:
 nec erubescit, libertatem, et illud meis in verbis
 solum, concidere, atque in parvas, incisorem
 instar, interrogatiunculas se ipsum concludere:
 ac pro eo quod dicere debebat, si quid vellet,
 magna voce, breves quosdam sermones contexere,
 et tanquam colligere syllabas: a quibus con-
 ferta quidem laus, aut plausus multus, illi non
 redierit; sed illud forte, ut leniter arrideant au-
 ditores, aut manum, intra terminos tamen, mo-
 veant, aut multum capite annuant, aut ad ea,
 quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit ge-

σθη ὁ γενναῖος, ἐμᾶ καταφρονήσας. Φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τῆτον εἰρήνην ἀγειν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκείνον, οἶμαί, ὑβρίζειν.

Πῶς ἐν ἐκ ἀχάριστος ἔτος, καὶ ἐνοχος τοῖς περὶ κακώσεως 23) νόμοις, ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετήν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι' ἣν ἐνδοξὸς ἔστιν, ἔτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ καινῶν ὠρέχθη πραγμάτων. καὶ ταῦτα, νῦν ὅποτε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται 24)

ἀπαν-

nerofus, me contemta. Aiunt autem illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumeliosum esse.

29. Quidni igitur ingratus sit iste et legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta bona acceperit, et per quam sit nobilis, ita ignominiose tamen deseruerit, et novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, et suam videri anti-

23. ἐνοχος τῆς κακώσεως] Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam *mala tractatio*. *Rei uxoriae actio* in foro Romano vocabatur, quae *malae tractationis* in scholis, docente Fabio 7, 3, 11. Ex cuius *Decl.* 8, 6. discas hoc nomine etiam comprehendi *detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsatum faciem*. Gesner.

24. ἐπιγράφονται] Gesnerus hic *antistitam* dedit pro *patronam*, quod non mutavi, quia presso

ἅπαντες προσάτιν ἑαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέ-
χω, τοσάτων μνησεύοντων, καὶ κόπτειν αὐ-
τοῖς τὴν θύραν, καὶ τᾶνομα ἐπιβοωμένοις με-
γάλη τῇ Φωνῇ, ἄτε ἀνοίγειν, ἄτε ὑπακούειν
βέλομαι. ὅρῳ γὰρ αὐτὰς ἑδὲν πλεόν τῆς βοῆς
κομίζοντας. ἄτος δὲ ἑδὲ ἄτως ἐπιστρέφεται πρὸς
ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ
θεοί, χρηστὸν παρ' αὐτῷ λήψεσθαι προσδοκῶν;
ἐν τῷ τρίβωνος ἑδὲν ὅρῳ πλεόν ἔχοντα. εἴρηκα,
ὦ ἄνδρες δικασαί, ὑμεῖς δὲ, ἦν εἰς τὸν ἐμὸν
τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλη, τῷτο
μὲν μὴ ἐπιτρέπετε. ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν
ἐμὴν

antistitam volunt. Ego vero tot procis adhuc re-
nitor, et fores pulsantibus, nomenque meum
magna voce inclamantibus neque aperire volo,
ne audire quidem. Video quippe nihil praeter
clamorem illos adferre. Iste autem, ne sic qui-
dem ad me conuertitur, sed ad amasium suum
respicit, quid tandem, Dii boni, bonum rece-
pturum se ab illo expectans? quem praeter pal-
lium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos
autem si mea ratione in causâ dicenda uti volue-
rit, hoc nolite concedere. Neque enim conue-
nit,

presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab
ἐπιγράφονται liberiore stilo recesserit, ne-
scio, nec est magni momenti, nec difficile
ei qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis
pro adsciscere sibi usitatum. Reitz.

ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. κατὰ γὰρ τὸν αὐτῷ ἐρ-
 μενον τὸν Διάλογον, ἔτος 25) ἀπολογεῖσθαι,
 ἣν δύνηται. ERM. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ
 γὰρ οἶόν τε, ὦ Ῥητορικῇ, μόνον αὐτὸν ἀπολο-
 γεῖσθαι κατὰ σχῆμα τῷ Διαλόγῳ, ἀλλὰ ῥῆσιν
 καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ καὶ τῷτο, ὦ ἄνδρες δικασαί, ἡ
 ἀντίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ
 λόγῳ, καὶ αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκεί-
 νης λαβὼν, πολλὰ μὲν ἐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ
 κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν κατηγο-
 ρηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ πάντων.

πάντα

nit, meum me in me ipsam gladium acuisse.
 Contra amasium autem suum, Dialogum, caus-
 sam sic dicat, si potuerit. MERC. Hoc quidem
 probari non potest, Rhetorica. Neque enim fie-
 ri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi ha-
 bitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Iudices,
 indigne tulit aduersaria, si longa oratione utar,
 qui ipsam hanc dicendi facultatem a se habeam:
 multa quidem apud vos non dicam. Capitibus
 vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit disso-
 lutis, permittam vobis videre de omnibus.

Quae-

25. ἔτος] ἔτος volebat Gesner. Ac lubens
 ita edidissim, si varietatem inuenissem.
 Reitz.

πάντα γὰρ ὅποσα διηγῆσατο περὶ ἐμῶ, ἀληθῆ
ὄντα διηγῆσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσε, καὶ συνά-
πεδήμησε, καὶ εἰς τὰς Ἑλλήνας ἐνέγραψε, καὶ
κατάγε τῷτο χάριν ἂν εἰδεῖν τῷ γάμῳ· δι' ἧς
δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τεττονὶ τὸν Διά-
λογον ἐτραπόμην, ἀνέσαστε, ὦ ἄνδρες δικασταί,
καὶ με μηδὲν τῶ χρησίμῳ ἕνεκα ψευδεσθαι ὑπο-
λάβοιτε.

Ἐγὼ γὰρ ἐρῶν ταύτην ἔκ' ἐτι σωφρονῶσαν,
ἔδὲ ἐμμένεσαν ἐπὶ τῷ κοσμίῳ σχήματι, οἷόν
ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκείνους
ἡγάγετο, κοσμημένην δέ, καὶ τὰς τρίχας εὐθε-
τίεσαν εἰς τὸ ἐταρικόν, καὶ Φυκίον ἐντρίβο-
μένην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην, ὑπώ-
πτειον

Quaecumque nimirum de me narravit, vere nar-
ravit. Etenim instituit me, peregrinata est me-
cum, Graecis me adscripsit, et harum rerum no-
mine gratissimum mihi fuerit illius coniugium.
Quas vero ob causas relicta illa ad hunc me Dia-
logum conuerterim, audite, Iudices: neque
quidquam utilitatis me meae causa mentiri co-
gitaueritis.

31. Ego namque videns istam non amplius
temperantem esse, neque in decenti illo habitu
permanere, quo viam olim Paeaniensis ille Rhe-
tor duxerat; sed ornare se, et capillos meretricio
more disponere, et infucare faciem, et genas pin-
gere:

πτευον εὐθύς, καὶ παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμὸν φέροι. καὶ τὰ μὲν αἶψα ἔω· καὶ ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν σενωπὸς ἡμῶν ἐνεπύματο μεθύοντων ἐρασῶν, καμαζόντων ἐπ' αὐτήν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δέ, καὶ εἰσβιάζεσθαι, σὺν ἔδενι κόσμῳ τολμῶντων. αὐτῇ δὲ ἐγέλα, καὶ ἤδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκυπτεν ἀπὸ τῆς τέγης, ἀδόντων ἀκῆσθα τραχεῖα τῇ Φωνῇ ὠδᾶς τινας ἐρωτικὰς, ἢ καὶ παρανοίγῃσθα τὰς θύρας, ἐμὲ οἰομένη λαθεῖν, ἢ σέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτῶν. ὥστε ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασθαι μὲν αὐτὴν μοιχείας καὶ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκῶντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἤξιν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτῆ.

Ταῦ-

gere: statim suspicabar aliquid, et quo oculum ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noster ebriis amatoribus ad illam commissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumperere sine more modoque audentibus. At illa ridere, et his quae fierent delectari: ac saepe aut de tecto despicere, et audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro; lasciuire, et cum illis adulterari: quod ego non ferens nomen illius de adulterio deferendum non putavi: sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii.

Ταῦτά ἐσιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην
 ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιῆτο ἐπέ-
 πρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταρά-
 κοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκεί-
 των, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τὰς ἀνδρας
 τὰς δικαστὰς ἀτρεμεῖν εἶναι, καὶ τυράννων κατη-
 γορίας, καὶ ἀριστεῶν ἐπαίνους ἐκφυγόντι 26)· ἐς
 δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα,
 τῷ βελτίστῳ τῷ Διαικώῳ συμπεριπατεῖν,
 ἡρέμα συνδιαλεγόμενοι. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν,
 ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖορκον τὴν ψῆφον
 ἐνέγ-

32. Haec sunt magnae illae, quibus affeci
 Rhetoricen, iniuriae. Quamquam si vel nihil
 eiusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi
 erat, homini quadraginta fere annos nato, a tu-
 multibus illis et litibus discedere, et quiescere
 pati iudices: euitatisque tyrannorum accusatio-
 nibus et laudibus virorum fortium, in Acade-
 miam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo
 hoc Dialogo inambulare, placide disputantem
 (laudes ac plausum non desiderantem.) Multa
 cum dicere habeam, iam definam. Vos vero re-
 ligio-

26. ἐκφυγόντι] Qui attendere volet, intelli-
 get, hoc participium multo propius cohae-
 rere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλε-
 γόμενον, quam cum praeced. γεγονότι.
 Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legen-
 dum sit. Gesner.

ἐνέγκατε. ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς. ΔΙΚ. Ἐγὼ τὴν οἰκὸν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.

Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγει. ὑμεῖς δὲ περιμείνατε, διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δέ, ὦ ἄνδρες δικασαί, μακρὰς μὲν ἀποτείνειν τὰς λόγους ἂν ἐβελόμεν πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἶωθα. ὁμοῦς δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικασηείοις, ἔγω ποίησομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι τὸ ἐξω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἡδίκημαι, καὶ περιύβρισμαι πρὸς τέττα, ταῦτά ἐσιν· ὅτι με σεμνὸν τέως ἔντα,

ligiosum ferte suffragium. IVST. Quis vincit? MERC. Omnibus Syrus, praeter vnum. IVST. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit.

33. Iam tu dic, Dialogue, iisdem iudiciis. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem vtriusque causae. DIAL. Ego vero, Iudices, longam extendere apud vos orationem nolim, sed breuiter more meo agere. Tamen ut in iudiciis fert consuetudo, sic accusationem institutam, ignarus licet undique sim talium et rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Iniuriae autem et contumeliae, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me grauem ad eum diem,

ἅντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς
 τῶν ὅλων περιόδου σκοπόμενον, ὑψηλὸν ἔνω πτε-
 ρῶν νεφῶν ἀεροβατῶντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐ-
 ρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κα-
 τασπάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμε-
 νον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τῶ ἄραν, καὶ
 τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίατον τοῖς πολλοῖς
 ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκείνο καὶ σω-
 φρονικὸν προσωπεῖον ἀφείλε μὲ. κωμικὸν δὲ
 ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκε μοι, καὶ μικρῶ δέιν
 γελοῖον. εἴτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρ-
 ξέ μοι τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν ἱαμβόν, καὶ κυνι-
 σμὸν, καὶ τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
 δεινούς ἄνδρας ἐπικερτομήσαι τὰ σεμνὰ, καὶ
 χλευά-

diem, atque de Dis, ac natura, et vniuersi cir-
 cuitu disputantem, sublimem, supra nubes in-
 cedentem per aërea, vbi *magnus in caelo Iupiter*
volucrum currum agens fertur, detractum inde,
 cum ad ipsam iam absidem volarem, et supra
 caeli terga pararem escendere, confractisque alis,
 ad vulgi consuetudinem detrufit, et tragica illa
 modestaque persona detracta, aliam comicam Sa-
 tyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, im-
 posuit. Deinde in vnum collata inclusit mecum,
 iocum mordacem, et Iambum, et Cynicam li-
 centiam, et cum Eupolide Aristophanem, ho-
 mines idoneos ad traducendum quae sunt ma-

χλευάσαι τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευτᾷον δέ, καὶ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τῆτον ἐπεισῆγαγέ μοι Φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαθραῖον, ὅσω καὶ γελῶν ἅμα ἔδακνε. πῶς ἔν ἐ δεινὰ ὕβρισμα μηκέτ' ἐπὶ τῇ οἰκείᾳ σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμωδῶν, καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθῆσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κηῖσίν τινα παράδοξον κέρχαμαι, καὶ ἔτε πεζός εἰμι, ἔτε ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἵπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον Φάσμα τοῖς ἀκῆσαι δοκῶ.

EPM.

xime seuera, ad irridendum quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde et mordacem, ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere canem, et occulte mordacem, quatenus ridens etiam mordet. Quidni ergo graui iniuria affectus sim? qui non seruem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, et ridicularia, et prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quaedam permissione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo sed hippocentauri instar, compositum quoddam et peregrinum spectrum audientibus videor.

34. MERC.

ΕΡΜ. Τί ἔν' πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΥΡ.
 Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες διμασαι, τὸν ἀγῶνα
 τῆτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γὰρ μάλ-
 λον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν
 περὶ ἐμᾶ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι
 τοῖς πολλοῖς δοκῆντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν
 ἐρωτήσεων κατεσκληρότα, καὶ ταύτῃ αἰδέσι-
 μον μὲν εἶναι δοκῆντα, ἔ' πάντῃ δὲ ἡδύν, ἔδὲ
 τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν
 ἐπὶ γῆς βαίνειν εἰς τὸν ἀνθρώπινον εἶθισα τῆ-
 τον τρέπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολύν,
 ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾶν καταναγκάσας, ἡδίω
 τοῖς ὀρώσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κω-
 μωδίαν αὐτῷ παρέξευχα, καὶ κατὰ τῆτο πολ-
 λὴν

34. MER C. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?
 SYR. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen
 apud vos subeo. Quiduis enim potius de Dia-
 logo sperabam, quam ista de me dicturum:
 quem ego talem cum accepissem, qui tristis ad-
 huc vulgo videretur, et a perpetuis interrogatio-
 nibus in ariditatem quandam contractus, eamque
 ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed
 non omnino suavis, neque gratiofus multitudi-
 ni haberetur; primo quidem humi incedere il-
 lum hoc humano more docuerim; deinde multo
 illo squalore purgatum, et subridere coactum iu-
 cundiorē reddiderim videntibus. Super omnia
 vero comoediam illi coniunxi, ea quoque re
 N 2 multam

λὴν οἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκχε-
 ἔντων, οἱ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δέ-
 διότες, ὥσπερ τὸν ἐχίνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς
 τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ
 μάλισα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα
 καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογῶ-
 μαί, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας
 ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμι-
 γῆς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχέσης ἐσίας ἐνέχεεν εἰς
 τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ
 Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίᾳ εἰδωλον, κολακείας
 τὸ τέταρτον. χαίρει γάρ, καὶ οἶδ' ὅπως, τὰ
 τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψῶραν
 ἠδέως

multam ipsi machinatus ab audientibus beneuo-
 lentiam: qui ante illum diem spinas quae in illo
 sunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum
 sumere cauebant. Sed noui ego, quid maxi-
 me illum male habeat: quod non subtilia ista at-
 que tenuia, assidens, minutim cum illo disputo,
 Vtrum immortalis sit anima? et, Quot sextarios
 Deus, cum mundum faceret, illius incommisci-
 bilis, et quae semper vnus modi suiue similis
 erat materiae in illam temperationem, in qua
 miscebantur omnia, infuderit? Et, vtrum Rhetorice
 ciuilitatis particulae simulacrum sit, et quar-
 ta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quo-
 modo, minutis id genus disputatiunculis, vt illi
 qui

ἡδέως κνώμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ
δοκεῖ, καὶ μέγα Φρονεῖ, ἣν λέγεται ὡς ἔ παν-
τὸς ἀνδρὸς ἐσι συνιδεῖν ἅ περὶ τῶν ἰδεῶν ὀξυδορε-
κεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμῆ ἀπαιτεῖ, καὶ
τὰ πτερὰ ἐκείνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ
τοῖν ποδοῖν ἔχ ὀρῶν. ἐπεὶ τῶν γε ἄλλων ἕνεκα
ἐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς Θοιμάτιον
τῆτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτῆ, βαρβα-
ρικὸν μετενέδυσα· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς
εἶναι δοκῶν. ἡδίκηεν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς
αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν πάτριον ἐσθῆτα λω-
ποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατόν ἐμοί· ὑμεῖς
δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

EPM,

qui libenter scalpunt scabiem: et illa cura iucun-
da illi videtur, et vehementer sibi placet, si di-
catur, non cuiusvis esse perspicere, quae ipse
acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me
etiam postulat, et alas illas quaerit, ac circum-
spicit, non videns interim, quae sunt ante pe-
des. Nam caeterarum rerum causa nihil puto
mihi obiiciet, quasi hac veste Graeca detracta,
Barbaricum sibi, ipse Barbarus cum videar, in-
duerim. Iniustus enim fuisset, si talia contra
leges in ipsum designassem, et patria illum veste
spoliassem. Causam dixi, ut potui. Vos vero
similem superiori ferte calculum.

ΕΡΜ. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκείνος ὁ πάλας ἔδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστιν. ἀμέλει τῷτο ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπημένην ἔτος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὐρίον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

35. MERC. Vah ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem eiusdem est sententiae. Nimirum haec consuetudo est, pertusum omnibus iste fert calculum, nec desierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

Περὶ παρασίτου, ἥτοι ὅτι τέχνη ἢ
παρασιτική.

Τυχιάδης καὶ Παρασίτος.

ΤΥΧ. Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι
ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δούλοι,
τέχνην

De parasito, siue artem esse parasiticam.

Tychiades et Parasitus.

TYCH. Quid tandem igitur est, Simo, quod
alii homines, liberi pariter ac ser-
vi,

τέχνην ἑκάστος τινα ἐπίσανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς
 τὲ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ δὲ, ὡς ἔοικεν,
 ἔργον ἔδέν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς ἀπόναιμι,
 ἢ ἄλλω μεταδοίης; ΠΑΡ. Πῶς τῷτο ἐρωτᾷς;
 ὦ Τυχιάδῃ, ἔδέπω οἶδα. πειρῶ δὴ σαφέστερον
 ἐρωτᾶν. ΤΥΧ. Ἐστὶν ἢν τινα τυγχάνεις ἐπι-
 σάμενος τέχνην, οἷον μουσικὴν; ΠΑΡ. Μὰ Δία.
 ΤΥΧ. Τί δὲ, ἱατρικὴν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύ-
 την. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδα-
 μῶς. ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικὴν; Φιλοσοφίας μὲν
 γὰρ τοσούτον ἀπέχεαι, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ.
 Ἐγὼ μὲν, εἰ θίόν τε εἶναι, καὶ πλεῖον. ὥςτε μὴ
 δοκεῖ τῷτο καθάπερ ἀγνοῶντι ὀνειδίσαι, Φημέ
 γάρ

vi, artem vnusquisque aliquam norunt, per
 quam et sibi sunt et alii vtilēs; tu vero, vt vide-
 tur, opus habes nullum, vnde vel ipse iuueris,
 vel alii quidquam impertias? PAR. Quid sibi
 haec tua, Tychiade, interrogatio velit, non-
 dum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.
 TYCH. Estne ars, quam tu forte noris? verbi
 causa musicam? PAR. Non, per Iouem.
 TYCH. Quid vero, Medicinam? PAR. Ne-
 que dum hanc. TYCH. Sed Geometriam?
 PAR. N quaquam. TYCH. Quid igitur? Rhe-
 toricen? A Philosophia enim tantumdem abes,
 quantum abest prauitas. PAR. Equidem si fieri
 posset, longius etiam, *abesse optem*. Itaque no-
 li putare te hoc mihi obiicere tanquam ignorantī.

γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δονεῖς. ΤΥΧ.
 Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας ἐκ ἐξέ-
 μαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν τῶν.
 δὲ δημοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομι-
 κήν; καὶ γὰρ εἰς τὰλλα ἔτι σοι, ὡς μὴ
 καὶ τοιαύτης ἂν δεηθῇσαι τέχνης. ΠΑΡ. Ὅρ-
 θῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· εἰς τὰς τῶν ἐδε-
 μιᾶς ἐπισήμων εἰμί. ΤΥΧ. Τίνος ἂν ἐτέρας;
 ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας. ἣν εἰ
 μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν ἂν
 κατορθῇς Φημι ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ ἐκ ἔχω
 εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτην; ΠΑΡ. Οὐπω
 μοι δοκῶ τὰς περὶ ταύτην ἐκμεμελεσθηκέναί λε-
 γας.

Aio enim malum me esse, et peiorem etiam
 quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has
 forte artes non didicisti propter magnitudinem
 illarum ac difficultatem: sed popularium vnam,
 fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin
 res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas.
 PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim ha-
 rum ullius peritus sum. TYCH. Cuius igitur
 alterius? PAR. Cuius? Praeclarae, ut ego pu-
 to, quam si didiceris, te quoque laudaturum ar-
 bitror. Re quidem ipsa recte in illa me iam ver-
 sari aio; quamquam verbis non habeo tibi dice-
 re. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum vi-
 deor mihi praecepta illius satis esse meditatus.
 Itaque

γας. ὥς ὅτι τέχνην μὲν τινα ἐπίσαμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γινώσκειν, καὶ μὴ διὰ τῆτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἦν τινα δέ, αὐθις ἀκούσῃ.
 ΤΥΧ. Ἄλλ' ἐκ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον ἴσως φανέται σοὶ ἀνέσσαντι.
 ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τῆτο σπαράζω μαθεῖν. ΠΑΡ. Εἰσαὐθις, ὦ Τυχιάδῃ. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΥΧ. Κατὰ εἰ μὴ μάνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην φαίῃ ἂν; ΠΑΡ. Ἐγώ γε· εἰ δέ σοι μαινέσθαι δοκῶ, τῆ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίσασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει.
 Φασί

Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob causam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero artem sciam, alias audies. TYCH. Sed moram non sustinebo. PAR. Nouum tibi et mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam ob causam cupio discere. PAR. Alias, Tychiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris. PAR. Parasitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar; at tu etiam insaniam illam in causa esse putato, quod aliam nullam artem noui, et criminibus me iam absolue.

Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλὰ
χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παρατεῖσθαι δὲ τῶν
ἀμνηστειμάτων αὐτὰς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παι-
δαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς
αἰτίας. ΤΤΧ. Οὐκ ἔν; ὦ Σίμων, ἡ παρασι-
τικὴ τέχνη ἐστὶ; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύ-
της δημιουργός. ΤΤΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;
ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδῃ. ΤΤΧ.
'Αλλ' ἐκ ἐρυθριᾶς, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;
ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, ἀσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ
λέγοιμι. ΤΤΧ. Καὶ νῆ Δία, ἐπότεαν σε βου-
λώμεθα γνωρίζεν τῶν ἐκ ἐπισκευμένων τῶ, ὅτε
χρήσοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσο-
μεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες
ἐμὲ

Aiunt enim Deam illam, *Insaniam*, grauem cae-
teroquin esse se habentibus, sed excusare illorum
peccata, quorum causas, magistri aut paedago-
gi instar, in se recipiat. TYCH. Igitur, Si-
mon, Parasitica ars est? PAR. Ars quippe.
Et ego illius auctor. TYCH. Et tu Parasitus
ergo? PAR. Egregie vero inaledixisti. TYCH.
Sed non erubescis, cum parasitum te vocas?
PAR. Nequaquam: sed si non ita me vocarem,
erubescerem. TYCH. Et, per Iouem, si desi-
gnare te velimus eorum alicui, qui te non no-
runt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Pa-
rasitus? PAR. Multo magis designaueritis istuc
dicen-

ἐμὲ 1), ἡ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ
τῇ τέχνῃ ἔδέν τι ἦττον, ἡ Φειδίας ἔχαιρε τῷ
Διί. ΤΥΧ. Καὶ μὲν ἐκεῖνό μοι σιοποῦντι
προῖσαι γέλως πάμπολυς. ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;
ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ ἔθος,
ἐπιγρᾶ-

dicentes, quam si Phidiam vocetis statuarium.
Nec minus enim ego hac arte, quam suo ille
Ioue, gaudeo. TYCH. Atqui illud mihi con-
sideranti multus erupit risus. PAR. Quid?
TYCH. Si epistolis in summo, uti moris est,
incri-

- I. τᾷτο λέγοντες ἐμὲ] Ienl. post haec ver-
ba, χαρίσασθε ἂν vel simile quid excidisse
arbitratur. Sed quid si peculiaris Atti-
cismus sit, (ut reuera est) participii pro
subiunctiuo vel imperatiuo? Ita prorsus
Epicteri. Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Vbi,
cum nihil praecedat, quo referatur, sic
incipit nouam sententiam: τοὺς δυσχε-
ρεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς
ἔδοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι etc. quod
recte vertitur: molestos autem philosophos in
medium producamus etc. quae legens videbis,
non sequi verbum, quo nominatiuus par-
ticip. referatur. Luciani hoc aequae ac *Epi-
cteri* reuera pro imperatiuo et subi. exponi
possunt simpliciore multo ellipsi, quam si
χαρίσασθε ἂν suppleas, verbum εἰμὶ tan-
tum intelligendo, ut λέγοντες sit λέγοντες
ἔσε. Reitz.

ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν εμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίῳνι ἐπιγράφων Φιλοσόφῳ.

ΤΤΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλέμενος, ἔδεν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν. ΠΑΡ. Τίνα μὴν; ΤΤΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥς τε ἐπειδὴν πυνθάνηται τις ὅποιᾶ τις αὕτη τέχνη ἐστὶ; λέγειν, οἶον γραμματικὴν, ἰατρικὴν, παρασιτικὴν. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινὰ ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκέειν, καὶ ὅπως οἶομαι, λέγοιμοι ἂν, καί περ ἔπαντάπασι νῦν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τῷ παρῃστυασμένῳ

inscribamus, *Simoni Parasito*. P A R. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si *Dioni* inscribas, *Philosopho*.

3. ΤΥCH. Verum tu quomodo vocari gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua. P A R. Quae ergo? ΤΥCH. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis? Qualis haec *vel illa* ars sit? respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica. P A R. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixerō, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc vlla ex parte paratus.

μένος ἔδέν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ 2) σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. "Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ ἔσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. ἔτωσὶ γὰρ ἐπακολυθήσασιν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχνας, εἴπερ ἄρα ὁρῶς μετέχοιμεν αὐτῆς 3). ΤΥΧ. Τί ποτ' ἔν

ratus. TYCH. Dic. Parum vero veritatis intererit. PAR. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint. TYCH. Quid

2. ἔδέν. ΤΥΧ. Εἰ καὶ] Primo admonendum sumus, vocabulum ἔδέν, Attica ratione abundare. Deinde illud εἰ καὶ non concoquo, et dedisse Lucianum arbitror εἰπέ quod etiam interpretatione expressi. Dic modo, ut pates. Parum referet ad verum ea in re cognoscendum siue paratus sis, siue minus. *Gesner.*

3. μετέχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τῶν ἀπάντων ἢ παρασιτική κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολυθήσασιν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. *Gesner.*

ἔν ἐσι τέχνη, ὡς ἐπίσασα 4); ΠΑΡ. Πάνυ μὲν ἔν. ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν ὄκει λέγειν αὐτήν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστίν, ὡς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφῶ τινος ἀκρίβειας, σύστημα ἐκ καταλήψεων 5) ἐγγεγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ

Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet*. PAR. Omnino equidem scio. TYCH. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

4. PAR. *Ars*, vt mēmini ex homine docto audire, *constat ex perceptionibus consentientibus et coexercitatis ad finem vitae utilem*. TYCH. Ita, vt

4. ὡς ἐπίσασα] Negauerat supra Parasitus se Philosophiae peritum esse. Itaque illūdit ei hoc loco Tychiades, et frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque vt ironia esset manifestior, *videlicet*, in versione adieci. *Gesner*.

5. ἐκ καταλήψεων] De vsu vocis *κατάληψις* in artis definitione add. *Spanh.* et *Kuster.* ad Aristoph. Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, est *Quintiliani*, 2, 17, 41. nisi quod *perceptiones* admisi pro *praeceptionibus*, quae libros *Fabii* obsederunt. Vox *σύστημα* explicatur a *Fabio*, quod *consentientes* sunt *perceptiones*, e quibus *ars constat*. Si vno nomine vtendum sit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde adhibebimus, it. *corpus*. *Gesner*.

τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὁρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος,
ἔτως ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι
τέτων ἀπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ
καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ
ἔτως ἔχει. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἑκάστην τοῖς τῆς
τέχνης εἶδосιν ἐφαρμύζοντες τὴν παρασιτικὴν,
εἰ συνάδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος,
ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι διακρεβόμε-
ναι, μὴ σαθρὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ τοίνυν εἶ-
ναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύση-
μα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν,
καὶ διακρίνειν ὅσις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέ-
φειν αὐτόν· καὶ ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, ἐκ
ἂν μεταγνοίῃ. ἢ τὸν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχ-
νην

vt recte ille dixit, retulisti. PAR. Si vero o-
mnia haec conueniant in parasiticam; quid aliud
ipsa quoque quam ars sit? TYCH. Ars enim-
vero, si quidem res ita se habeat. PAR. Age
ergo singulatim artis formis applicantes Parasiti-
cam, an conueniat ratio illius, videamus, nec
vt vitiosae cum pulsantur testae, maligne respon-
deat. Oportet ergo hanc, vt vnamquamque ar-
tem, compagem esse rerum certo perceptarum.
Primum quidem est explorare ac discernere, quis
idoneus sit ad se nutriendum, quippe praeberē
sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet
sententiam. Nisi forte nummularium habere ar-
tem

νην τινὰ Φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπίστατο δια-
γιγνώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ
τὰ μὴ· τῷτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τὰς τε
κίβδηλας τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰς ἀγαθὰς, καὶ
ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀν-
θρώπων μὴ Φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι
ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καταμέμφεται,
λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτω χρηὶ τὸν κακὸν διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτηρ ἐμπέφυκε σώματι.

ὧ δὴ καὶ μείζων ἢ τῷ παρασίτῃ τέχνη πέφυ-
κεν, εἶγε καὶ τὰ ἔτῳς ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μάλ-
λον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε.

Τὸ

tem quandam dicemus, si dignoscere sciat adul-
terina numismata ab his, quae non sunt talia;
hunc autem sine arte dignoscere fallaces homines
a bonis: idque cum non, velut nummi, sic ho-
mines aperti statim sint. Verum id ipsum accu-
sat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

*In qua virum queas malum dignoscere:
Immata nulla corpori certa est nota.*

Vnde etiam natura maior Parasiti ars est, si qui-
dem ea res quoque obscuras adeo, et minime
manifestas, magis quam divinatio, intelligit ac
nouit.

5. Sci-

Τὸ δέ γε ἐπίσασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδεύειν,
καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειώσεται,
καὶ εὐνέστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει,
ἂρ' ἔστι συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρώμενης εἶναι
σοι δοκεῖ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Τὸ δέ γε
ἐν ταῖς ἐξιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως παντὸς ἀπελ-
θὴ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκμηῶν τὰς μὴ τὴν
αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λό-
γου καὶ σοφίας πλάττεσθαι οἶσι; ΤΥΧ. Οὐ-
δαμῶς. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἐπίσασθαι τὰς ἀρε-
τὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πο-
λυπραγμοσύνην ἀτέχνης τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ;
καὶ ταῦτα τῷ γενναιοτάτῳ Πλάτωνος ἔτῳσι
λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐξιάσεσθαι μὴ μαρ-
γαιρι-

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in
familiaritatem perueniat, et beneuolentissimum
se alenti ostendat, nonne intelligentiae, et ro-
bustae ad percipiendum facultatis esse tibi vide-
tur? ΤΥΧΗ. Omnino. ΠΑΡ. Vt vero in ipsis
coenis meliori quam quisquam conditione disce-
dat aliquis, et iucundior conuiuia habeatur illis,
qui non eandem quam ipse artem habent, idne
sine ratione ac sapientia putas effici? ΤΥΧΗ.
Minime vero. ΠΑΡ. Quid vero? nosse virtutes
et vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem
inertis viri esse, tibi videtur: idque cum genero-
sissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulaturus est,*
Luc. Op. T. VI. O coqui-

χειρικῶ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρας ἢ κρίσις.

"Οτι γε μὴν ἔκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτική, μάθοις αὖ ἐνθένδε ῥαδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτὸς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσιν, καὶ ὁμῶς ἔκ ἀπόλλυνται παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τῆ παρασίτε καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη 6) ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν 7) ἔ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

Τό

coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum iudicium.

6. *Esse autem non ex perceptione modo, sed coexercitatum etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium et dies, et noctes, et menses, et annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; et tamen non per-eunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem.*

7. De

6. εἴη] Legendum videtur εἶεν. *Guier.*

7. ἀπόλλυσιν] ἀπολλύουσιν. *Guier.* Bene, si εἶεν semel receperis, nam tum et hoc mutandum erit. Priorem difficultatem auertit

Gesn.

Τὸ γε μὴν πρὸς τὸ τέλος εὐχρησον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τῷ Φαγεῖν καὶ τῷ πιεῖν ἔδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, ἔδὲ ζῆν γε ἄνευ τάττ' ἐστὶ. ΤΥΧ. Πάνω μὲν ἔν.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἔδὲ τοιαῦτάν τι ἐστὶν ἡ παρασιτική, ὅποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥς τε τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτὴν, δύναμιν δέ τινα τοιαύτην. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι ἔδὲ ἀτεχνία ἐστὶν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κερκτημένῳ. Φέρε γὰρ,

7. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne infanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita vtilius inuenio quam edere et bibere: ac ne viuere quidem absque illo licet. ΤΥΧΗ. Sic est sane.

8. ΠΑΡ. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma et robur, vt ars non videatur, sed talis facultas. ΤΥΧΗ. Vera dicis. ΠΑΡ. Sed neque insertia est. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet.

Gesn. εἴη ad Parasitum referendo, at ἀπόλλυσι tamen *perdunt* conuertit. Velim, etsi εἴη retineo, minima mutatione ἀπολλῶσι legere; nihil tamen mutauī; si forte et alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiuntur. *Reitz.*

ρε γὰρ, εἰ ἐπιτελέσας σὺ σταυτῷ ναῦν ἐν θαλάτ-
 τη καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπισάμενος κυβερνᾶν, σω-
 θεῖης ἂν; ΤΥΧ. Οὐχ ἔγω. ΠΑΡ. Τί δὴ
 ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς διωθήσεται
 σώζειν ἑαυτόν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκ
 ἂν καὶ παρασίτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς, εἴπερ
 ἦν ἀτεχνία, ἐκ ᾧν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ.
 Οὐκ ἂν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ ἔ; ΤΥΧ.
 Πάνυ μὲν ἂν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρα-
 σιτικὴ. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς εἶπες. ΠΑΡ. Καὶ
 μὴν κυβερνήτας μὲν αἰγαθέας, καὶ ἡμιόχους τεχνί-
 τας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλὰ-
 κας, καὶ τὰς μὲν ξυμπριβέντας, τὰς δὲ καὶ παυ-
 παν διαφθαρέντας· παρασίτε δὲ ναυαγίον ἔδε
 εἶς

bet. Age enim, si ipse tibi committas in mari
 ac tempestate navim, gubernandi imperitus, spe-
 rasse te servatum iri? TYCH. Non ita. PAR.
 Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua
 servare te possis? TYCH. Sic est. PAR. Er-
 go etiam a Parasitica non servaretur Parasitus, si
 ea inertia esset? TYCH. Nempe. PAR. Ergo
 arte servatur, inertia autem non? TYCH. Sci-
 licet. PAR. Ars igitur est Parasitica? TYCH.
 Ars, ut videtur. PAR. Atqui gubernatores qui-
 dem bonos, et aurigas artifices sedibus ego novi
 saepe excussos, et contusos alteros, alteros autem
 omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium tale
 nemo

εἰς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. ἄκ᾽ ἐν εἰ μὴτε ἀτεχνία
ἐστὶν ἡ παρασιτική, μὴτε δυνάμεις, σύστημα δέ
τι, καὶ ἐκ καταλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη
δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτων εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο,
ὅπως καὶ ἔσεν ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδοῶς τῆς
παρασιτικῆς. ΠΑΡ. Ὁρθῶς σύ γε λέγων. δο-
κεῖ γὰρ δὴ μοι ἔτιως ἂν μάλιστα διωρίσθαι, πα-
ρασιτική ἐστὶ τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ
τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ
ἥδον. ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι
τὴν σεαυτῷ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ
πρὸς ἐνίς τῶν Φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τῷ
τέλει

nemo dixerit. Ergo si neque inertia est Parasiti-
ca, neque facultas, sed corpus quoddam concin-
natum e comprehensionibus exercitatis, artem
nempe esse, inter nos hodie convenit?

9. TYCH. Quantum ex istis colligo. Ve-
rū illud *superest*, ut etiam finitionem nobis bo-
nam reddas Parasiticae. PAR. Recte tu illud
postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri,
*Parasitica est ars esculentorum et poculentorum, at-
que propter ista dicendorum, finis autem illius vo-
luptas.* TYCH. Pulcherrime definiisse mihi tu-
am artem videris. Sed illud dispice, ne cum
Philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine.

τέλες ἤ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ
ἔσαι τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.

Φανεῖται δὲ ἔτως. ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν
τῷ παρααίτε βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος
καὶ ζηλωτὸς εἶη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι Φημί τέλος χαριέστερον εἶναι,
Ἦ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα,
—— παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτε καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσ-
σων.

Οἶνοχόος Φορέησι, καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι.
καὶ ὡς ἔχ' ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον
τὴν αὐτῇ γνώμην ποιεῖ Φανερωτέραν, εὐ λέγων
Τῷτο

P A R. Quin sufficit, modo sit idem finis felici-
tatis et Parasiticae.

10. Apparebit autem ita. Sapiens enim Ho-
merus admiratus Parasiti vitam, beatam nempe
et invidendam esse solam,

*Non, inquit, finis quisquam iucundior exstat,
Quam si laetitia populum tenor occupet omnem.*

—— *Si mensa exstructa sit alie*

*Pane ac carne, merumque cauis crateribus
haustum*

*Circum omnes pincerna ferat, cyathisque mi-
nistret.*

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius
sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec

Τῷτο τί μοι κάλλισον ἐνὶ Φρεσὶν εἶδεται εἶναι,
 ἔχ' ἑτερόν τι ἐξ ὧν Φησὶν, ἢ τὸ παρασιτεῖν,
 εὐδαιμον νομίζων. καὶ μὲν εἰδὲ τῷ τυχόντι ἀν-
 δρὶ περιτέθεικε τῆτας τὰς λόγους, ἀλλὰ τῷ σο-
 φωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων. αὐτοὶ γὰρ εἶπερ ἐβέ-
 λετο Ὀδυσσεύς τὸ κατὰ τὰς Στωϊκὰς ἐπαυτεῖν
 τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φιλο-
 κτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λύμνης, ὅτε τὸ Ἴλιον
 ἐξεπόρθησεν, ὅτε τὰς Ἑλλήνας Φεύγοντας κατ-
 ἔσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μασι-
 γώσας, καὶ κακὰ καὶ Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ
 τότε ἐκ εἶπε τῷτο τέλος χαριέσετον· ἀλλὰ μὲν
 καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ γενόμενος αὐθις
 παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε
 βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαν-
 τος

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:
 nihil aliud, quantum dicit, beatum putans,
 quam parasitari. Ac non vulgari viro illos ser-
 mones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. At-
 qui si voluisset Vlysses Stoicum illam finem lau-
 dare, poterat ea dicere, cum Philocteten reducit
 e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Grae-
 cos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a
 se ipso sectus, malosque et Stoicos indutus pan-
 nos. Verum eo tempore non dixit hunc *iucun-
 diorem finem*. Quia etiam in Epicureorum vi-
 vendi ratione constitutus rursus apud Calypsonem,
 cum liceret ipsi in otio vivere, et luxuriari, et

τος θυγατέρα, καὶ κινῶν πάσας τὰς λείας κατή-
σεις, ἐδέετο εἶπε τὸ τοῦ τέλος χαριέστεραν,
ἀλλὰ τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλῶντο δὲ
δαιτυμόνες οἱ παρασιτοὶ τότε. πῶς ἂν λέγει;
πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· ἐδὲ
γὰρ οἷον τε ἀκρίειν 8) αὐτῶν, μὴ πολλὰς λε-
γεμένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείης, καὶ·

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτε καὶ κρεῶν.

“Ογε μὴν Ἐπίκυρος σφόδρα ἀναίσχυντως ὑφε-
λόμενος τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ’
αὐτὸν

Atlantis filiam subigere, et mollibus omnibus
moueri motibus, nunquam hunc dixit *finem iu-*
cundiorum, sed vitam Parasitorum. Vocabantur
autem eo tempore Parasiti *conuiuiae*. Quomodo
igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memorare
operae pretium est: neque enim satis intelligere
licet, nisi saepius recitentur,

Conuiuiaeque sedent deinceps Et;

Mensa exstructa sit alae Pane et carne.

11. Atque Epicurus valde impudenter suffura-
tus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse sta-
tuit,

8. ἀκρίειν] Solanus noue dictum ait, pro *in-*
telligere, vt in Nouo Foedere, vsurpatur. At vt
intelligendi significato non sit antiquissimum;
non tamen est adeo nouum, vt singulari Noui
Foederis stilo sit tribuendum. Ex Galeno id iam
protulit Budaeus Comm. L. Gr. p. 565, Reisz.

αὐτὸν εὐδαμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι
 κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ἐστίν, καὶ οὐδὲν Ἐπικέρω μέλει
 τὸ ἡδὺ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, ἔγω μάθοις ἄν.
 ἔγωγε ἠγάμα τὸ ἡδὺ πρῶτον, μὲν τὸ τῆς σαρ-
 κὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορυβεῖν καὶ τα-
 ραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπορῆσθαι. τῶν τούτων
 ὁ μὲν παρασίτογενεατέρων τυγχάνει· ὁ δὲ Ἐπι-
 κέρως οὐδὲ θάτερος. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήμα-
 τος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡ-
 λίου, καὶ ἀποσημάτων, καὶ πρώτων χοιρείων,
 καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶν, καὶ
 περὶ αὐτῶν τῶν τέλους αἰεὶ πολυμῶν, καὶ διαφε-
 ρόμενος πρὸς τινὰς, ἢ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις,
 ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμοποιῶν ἐστὶν ἐχλήσεσιν. ὁ δὲ πα-
 ράσι-

tuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque
 curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic
 discas. Equidem arbitror, voluptatem primo qui-
 dem inesse in corporis a molestia vacuitate: dein-
 de in eo, si neque anima tumultus vel perturba-
 tionis plena sit. Vtrumque horum consequitur
 Parasitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui
 enim quaerit de figura terrae, de mundis infini-
 tis, de magnitudine solis, ac distantis, de pri-
 mis elementis, ac de Diis, sintne an non sint?
 qui de ipso bonorum fine semper pugnat, et ab
 aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in
 mundanis etiam est molestis. At Parasitus, qui

ῥάσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πε-
πιστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ
ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, εἰδενός
αὐτῷ τοιᾶντα παρενοχλῶντος, ἐσθίει, καὶ κοι-
μᾶται ὑπτιος, ἀφεικῶς τὰς πόδας καὶ τὰς χεῖ-
ρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀπο-
πλέων οἴκαδε.

Καὶ μὲν ἔχι κατὰ ταῦτα μόνον εἶέν προσή-
κει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικέρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνα.
ὁ γὰρ Ἐπίκερος ἄτος, ὅσις ποτέ ἐστιν ὁ σοφός,
ἦτοι φαγεῖν ἔχει, ἢ ἔ. εἰ μὲν ἔχι ἔχει, ἔχ
ὅπως ἡδέως ἐ ζήσεται, ἀλλ' ἐδὲ ζήσεται. εἰ δὲ
ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτῷ, εἴτε παρὰ ἄλλῃ· εἰ μὲν
ἔχι παρ' ἄλλῃ τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι,
καὶ ἔχ ὡς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτῷ, ἔχ ἡδέως
ζήσε-

bene habere omnia putet, credatque non meliori
haec esse loco posse quam sunt: cum securitate mul-
ta et tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellan-
te, edit et dormit supinus, pedibus manibusque
remissis, ut Vlysses in rate domum nauigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil
pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob
ista. Epicurus enim iste, quicumque demum
est, sapiens, aut habet quod edat, aut non ha-
bet. Si non habet, tantum abest ut suavititer vi-
vat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a
se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Para-
situs est, et non, ut ait, *Philosophus*: si vero a
se,

ζήσεται. ΤΥΧ. Πῶς ἔχ' ἡδῶος; ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτῷ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδῃ, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολαθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὴν μέλλεντα βιώσασθαι κατ' ἡδονὴν τὰς ἐγγνωμένας ὀρεξεῖς ἀπάσας ἀναπληρῆν. ἢ τί Φῆς; ΤΥΧ. Καί μοι δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκ ἔν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τέτο' παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν, ἔκτι· ὥς πενήτης ἂν ἄν σοφὸς γένοιτο, εἰς ἐφικνοῖτο τῷ τέλει· λέγω δὲ τῷ ἡδῶος. ἀλλ' εἰ μὴν ὁ πλέσιος, ὁ παρὰ τῆς ἐσίας ἀφθόνως πᾶς ἐπιθυμίας χορηγῶν, δυνήσεται τῷδε ἐφικέσθαι. τί δὴ ποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτῷ πολλὰς περιπίπτειν ἀηδίας.

se, non viuet suauiter. TYCH. Quomodo non suauiter? PAR. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide quot ac quanta? Oportet eum, qui suauiter viuere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid contra dicis? TYCH. Etiam mihi sic videtur. PAR. Igitur ei qui multa possidet, hoc forte suppeditauerit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perueniat, dico autem voluptatem. Sed neque diues, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum peruenire. Quid ita? quia necesse est, eum qui sua impendat, in multas incidere

δίας, τῷτο μὲν τῷ μαγείῳ κακῶς συνεύσαντι
 τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, Φαῦ-
 λα παρὰ τῷτο 9) ἐσθιόντα τὰ ὄψα, καὶ τῷ
 ἡδέος ὑπερεῖν. τῷτο δὲ τῷ οἰκοκομῶντι τὰ κατὰ
 τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκοκομοίη, μαχόμενον.
 ἢ ἔχ᾽ ἔτω; ΤΥΧ. Νὴ Δία καί μοι δοκεῖ.
 ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικύρῳ πάντα συμβαίνειν εὐ-
 κές, ὥς ἐξέποτε πεύζεται τῷ τέλει· τῷ δὲ
 παρασίτῳ ἢ τε μάγειρός ἐστιν, ὢ χαλεπήνῃ, ἔτε
 ἀγρός, ἔτε οἰκονόμος, ἔτε ἀργύριον, ὑπὲρ ὧν ἀ-
 πολυμένων ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει, ὥς
 καὶ Φάγοι καὶ πίοι, μόνος ἔτος ὑπὸ μηδενός,
 ὧν ἐκείνος, ἀνάγκη ἐνοχλάμενος.

Ἀλλ'

dere iniucunditates: cui nunc pugnandum sit
 cum coquo, si male parauit cibum, aut, si non
 pugnet, mali ab hoc edendi cibi, et voluptate
 carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris,
 si male dispenset, pugnandum. An non ita est?
 ΤΥΧΗ. Per Iouem, mihi quoque videtur.
 ΠΑΡ. Epicuro quidem euenire ista possunt
 omnia. Itaque nunquam consequetur finem.
 Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, ne-
 que ager, neque dispensator, neque pecuniae,
 de quibus deperditis grauetur; et habet omnia,
 ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste neces-
 sario conflictatur, molestiarum a nulla interpellatus.

13. Ve-

9. παρὰ τῷτο] Forſan παρὰ τῷτο, adſcript.

Geſner.

Ἄλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτική, καὶ τῶν καὶ τῶν ἄλλων ἰκανῶς δέδεικται. λοιπὸν ὅτι καὶ ἀρίστη δεικνύσθω, κατέετο ἔχ' ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινὴ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἴτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἀμάσσης. κοινὴ μὲν ἐν ἀπασῶν ἔτι διαφέρει· πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς; ἅπερ ἂν ἔσιν ἕως ἂν ἀπεύξασθαι ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεσθαι μαθεῖν ἀνεμ' πόνον. τίς γὰρ ἀπὸ δειπνᾶ ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων ὀρώμεν; τίς δ' ἐπὶ δεῖπνον ἀπίων, ὥφθη σκυθρωπός, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖν φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παρασίτος ἐκὼν αὐτὸς

13. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis fatis demonstratum est. Stupere est ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorē; deinde etiam singulatim vnaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse

τὸς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες μισῶσιν αὐτάς, ὥςτε ἔνιοι δι' αὐτάς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ εἰ καὶ μὲν ἐννοῶσά σε δεῖ, ὅτι καὶ τὰς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας οἱ πατέρες καὶ μητέρες τῆτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν παράσιτον; Καλῶς, νῆ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· ἔκ' ἔγραψεν ἐρῶς, μὴ δότε. ἔτω τὸ πρῶγμα καὶ ἔντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται.

Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕψερρον τῆτο ἔχουσιν μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τὰς καρπὰς ἡδύως ἀπολαμβάνουσι. πολλὰ γὰρ καὶ ἔρδιος οἶμος ἐς αὐτό· ἢ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθύς ἀπο-

ipfe ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie, *Pulchre per Iouem*, inquit, *scripsit puer; datur illi cibum: non recte scripsit; ne daret.* Adeo cares et ad honorem grauis et ad poenam videtur.

14. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, et hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim et ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso discipli-

ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἀρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐσίν. αἱ μὲντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν ἔτινές, ἀλλὰ πᾶσαι ἐπὶ μόνην τὴν τροφήν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος εὐθύς ἔχει τὴν τροφήν ἅμα τῷ ἀρχασθαι τῆς τέχνης. ἢ ἐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, ἔτι γεωργεῖν ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, ἔτι τεκταίνεσθαι ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, ἔχει ἕτερον μόντοι δίδωκει, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐσίν αὐτῷ, καὶ ἔνεκα γίνεσθαι; Καὶ μὲν ἐκεῖνά γε ἄδεις ἐσιν· ὅσις ἐκ ἐπίσταται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωρεῖσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τῷ μηνὸς ἡμέρας ἱεράς ἄγουσι. καὶ αἱ

sciplinae tempore sua arte fruitur; et simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, sed vniuersae ad sola alimenta *paranda* natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. Annon cogitas agrum coli ab agricola non agriculturae causa; et struere fabrum domos non struendi causa: Sed Parasitus nihil sequitur aliud; verum idem et opus ipsius est, et illud, cuius causa suscipitur?

15. Etiam reliqua nemo est qui nesciat: et, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, vnum autem aut duo solos in mense dies festos habere; ipsasque civi-

αἱ πόλεις δέ, τὰς μὲν δι' ἔτε, τὰς δὲ ἐμμήνας
ἐορταῖς διατελῶσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται
τότε. ὁ δὲ παράσιτος τῷ μηνὸς τὰς τριάκονθ'
ἡμέρας ἰεράς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκῶσιν αὐτῷ εἶ-
ναι τῶν θεῶν.

Ἔτι οἱ μὲν βεβλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατ-
ορθῆν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται,
καθάπερ οἱ νοσῆντες. πολυποσίαις 10) δὲ καὶ
πολυσιτίαις ἐκ ἔσω εὐφραίνόμενον μανθάνειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων
ἁδαμῶς τῷ κεντημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται. ἔτε
γὰρ αὐλεῖν ἐνὶ χωρὶς αὐλῶν, ἔτε ψάλλειν ἄνευ
λύρας,

ciuitates, alios annuos, alios autem menstruos
dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasi-
tum vero triginta mensis dies festos agere. O-
mines enim Decorum esse illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte versari
volunt, ii paucio cibo et potu paucio vtuntur, ae-
grotorum instar; qui enim copioso potu aut cibo
gaudeat, ille non didicerit facile.

17. Et reliquae artes sine instrumentis nullo
modo ministrare possunt artifices: neque enim ti-
bia canere licet sine tibia, neque psallere sine
lyra,

10. πολυποσίαις] Prope ad Synchyfin accedit
haec constructio ita instituenda: εὐφραίνό-
μενον πολυπ. κ. πολυσ. ἐκ ἔσω μανθάνειν.
Reitz.

λύρας, ἄτε ἰππεύειν χωρὶς ἵππων. αὕτη δὲ ἄ-
τως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ ἔ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ,
ὥς καὶ ὑπάρχει μηδὲν ἔχοντι ὄπλον χρῆσθαι
αὐτῇ.

Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν
μισθὸν δίδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

Ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα-
λοὶ τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἄδεις, ἀλλ' ὥς-
περ ἡ ποιητικὴ κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τι-
νὶ μοίρᾳ παραγίγνεται.

Καὶ κεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας
ὀδεύοντες, ἢ πλέοντες, ἔ δυνάμεθα διαπράτ-
τεσθαι· ταύτῃ δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ
πλέοντι.

ΤΤΧ.

lyra, neque sine equo equitare. Haec vero ita
commoda, ita non grauis artifici, vt etiam nihil
armorum habens vti ea possit.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes di-
scimus mercede data; hanc accepta.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt ma-
gistri; Parasiticae autem nullus: sed quemad-
modum poëtica, auctore Socrate, ita haec diuina
forte contingit.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas
artes qui iter faciunt aut nauigant, exercere non
possunt; hac in via etiam et nauiganti licet vti.

Luc. Op. T. VI.

P

21. TYCH.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν ἔν. ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλα τέχνηαι δοκῶσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὐτὴ δὲ ἐδεμιάς ἐτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ ἔχ οἱ τὰ 11) ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκῶσι; ΠΑΡ. Πῶς γὰρ ἔ; ΤΥΧ. Πῶς ἔν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, ἐκ ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ Φαῦλαι τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναῖά τις. τὸ γὰρ θρυλλόμενον τῷτο τῆς
Φιλίας

21. TYCH. Vtique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt iniuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non iniuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

22. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud

11. τί δὲ ἔχ οἱ τὰ] Vitiosum habetur ab Rhetoribus nimis multa monosyllaba coniungere. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum et plura monosyll. iungere. Sic Noster mox c. 28. καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν. Aesop. Fab. 149. vel septem coniungit, δυνατώτερός με εἰ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. Reitz.

Φιλίχης ὄνομα, ἐκ ἄλλο τι εὐροίς, ἢ ἀρχὴν πα-
ρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. "Οτι
ἐδεῖς ἐχθρόν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐδὲ
συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ
πρότερον, οἶμαι, τῆτον γενέσθαι Φίλον, ἵνα
κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς
τέχνης ταύτης μυσηρίων. ἐγὼ γὰρ πολλάκις
ἤκουσα τινων λεγόντων, ποταπὸς δὲ ἔτος ὁ Φί-
λος, ὅσις ἐ βέβρωκεν ἐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν;
ὥς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα
μόνον πιστὸν ἡγαμένων Φίλον.

"Οτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν
ἐστὶν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ τῶδε ἔχῃ ἤκιστα.
τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας ἐ μόγον κακοπαθεῖν-
τες,

aliud inuenies, quam Parasiticae initium. TYCH.
Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut igno-
tum hominem, sed neque mediocriter familia-
rem ad coenam vocat: sed oportet, puto hunc
prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum
et mensae, et artis huius mysteriorum. Ego er-
go saepe audiui dicentes, Qualis autem hic sit
amicus, qui neque comedit neque bibit nobis-
cum, ut qui putarent videlicet solum, qui una
bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium et-
iam hinc non minimum intelligas. Reliquas ar-
tes enim non cum molestia tantam et sudoré ex-

τες, καὶ ἰδρᾶντες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθήμενοι
καὶ ἐσῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δ᾽ ἄλλοι τῶν
τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μετὰ χειρίζεται τὴν
αὐτῆ τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.

Ἐκθίνα μὲν γὰρ τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδα-
μονίας αὐτῆ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὀ-
μηρον ἔτε φυτεύει χερσὶ Φυτὸν, ἔτε ἀροῖ, ἀλ-
λὰ τὰ ἀσπαρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται.

Καὶ μὲν ζητοῦρά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλ-
κῆα ἔδεν κωλύει τὴν ἑαυτῆ τέχνην ἐργάζεσθαι,
ἐάν τε πονηρὸς, ἐάν τε καὶ μωρὸς ᾗ, παρσι-
τεῖν δὲ ἔδεις δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς.
ΤΥΧ. Παπαί. οἶον χρῆμα ἀποφαίνει τὴν παρα-
σιτικὴν· ὥς καὶ αὐτὸς ἤδη βέλεσθαι δοκῶ μοι
παράσιτος εἶναι ἀντὶ τᾶτ' ὅς εἰμι.

ΠΑΡ.

ercent, sed, per Iouem, sedentes, atque stantes,
nempe velut serui artium: at Parasitus suam ar-
tem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, vt docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine femine et aratro depascitur omnia.

25. Porro Rhetorem et Geometram et fabrum nihil prohibet artem exercere suam, etli malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. ΤΥΧΗ. Vah quam rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. PAR.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδεῖχθαι μοι δοκῶ. Φέρει δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσαις τέχναις παραβάλλειν αὐτὴν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλον πῶς καθαιρῶντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπισήμους ἀποφαίνονταί τινες. ἐπειδὴν γέν καὶ τέτων ἀποδείξαιμι τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατῆσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεσάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τῶν θεραπευνίδων.

Κοινῇ

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praestet artibus, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim vnaquaque fit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, et potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam et Philosophiam esse principes: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiolem esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nausicaae, videbitur.

Κοινῇ μὲν ἔν ἁμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς Φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν 12). ἡ μὲν γὰρ ὑφέσθηκεν, αἱ δὲ ἔ. ἔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἐν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τέναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακατεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν Φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἐτέρως μὲν γὰρ Ἐπικύρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἐτέρως δὲ τοῖς

27. Ergo communiter quidem ambabus praestat, et Rhetorica et Philosophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non item. Neque enim Rhetoricen quoque vnum idemque putamus *omnes*: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes*: aliter enim se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis,

12. κατὰ τὴν ὑπόστασιν] Toto hoc loco, et his quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea notione, quae solennis quasi et propria est, quae ὑπαρξιν notat s. eam quam recentiores scholae *existentiam* dicere solent, *substantiam* aliquoties vocavit *Fabius*: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. *Gesner*.

τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἐτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Περιπάτης, καὶ ἀπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, ὅτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατῶσιν, ὅτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τειμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ Φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἥς ἀκῆσιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δὴ ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δὲ δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἑλλήσι καὶ βαρβάροις; Φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρῶμεν, καὶ ὅτε τὰς ἀρχὰς ὅτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν. ΤΤΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγεσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιεῖσι πολλάς.

ΠΑΡ.
cis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est et eadem; et his duo apud nos pariter et apud Persas, quatuor sunt; et conuenit de his inter Graecos pariter et Barbaros: Philosophias vero multas ac diuersas videmus; et neque principia omnium neque fines consentire. ΤΥΧΗ. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας 13), εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιῶσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκῶσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν ἐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων 14); μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία,

28. PAR. Verum artes reliquas, vt etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in medium progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cuiusdam ancipitisque videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non vnā esse, neque magis inter se consonare, quam diuersi generis instrumenta musica? Iam vnā quidem non est Philosophia;

13. τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusatiuo, quem regit ἀξιῶσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτέος ἂν εἴη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιῶσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. Gesner.

14. μᾶλλον τῶν ὀργάνων] Horum verborum sensus haud ita difficilis videtur: queritur philo-

Φία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον ἔσαν. πολλαὶ δὲ
 ἔδύνανται εἶναι· ἐπειδὴ περὶ ἡ Φιλοσοφία μία.

Ὀμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ῥη-
 τορικῆς ταῦτα φαίη τις ἄν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς
 προκειμένα ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ
 μάχην εἶναι Φορᾶς ἀντιδόξῃ 15), ἀπόδειξις με-
 γίστη τῇ μὴδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τῷτο, ἔμια κα-
 τάλη-

phia; infinitam enim esse video. Multae autem
 non possunt esse: quandoquidem una est, *si est*
Philosophia. Ergo nulla est.

29. Similiter de eo, vtrum sit Rhetorice? haec
 eadem aliquis dixerit. Quod enim de vno *argu-*
mento proposito non eadem dicunt omnes, sed
 pugna est euntium in diuersa sententiarum, ex
 illo ipso maxime demonstratur, plane non esse in
 rerum natura illud, cuius una non sit perceptio.

P 5

Quod

philosophiam non esse vnā nec sibi con-
 sentientem, quam tamen oporteret vel con-
 sonantiozem esse instrumentis musicis. A-
 deoque μὴδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλ-
 λον τῶν ὀργάνων sonant: nec esse ipsam sibi
 ipsi consonam prae organis musicis, siue: plus
 etiam quam instrum. musica. Reitz.

15. Φορᾶς ἀντιδόξῃ] Ad verbum, *proventus*
s. multitudinis, sectae, disciplinae, diuersa
sentientis. De vsu simili nominis Φορὰ ple-
 nissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat
Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49. Gesner.

τάληψις ἔκ ἐστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστὶ, καὶ τὸ μὴδέποτε ὁμολογεῖν μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναρρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.

Ἡ μέντοι παρασιτικὴ ἔχ ἄτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλλησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ τ' αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ ἔκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τέσδε, ἐτέρως δὲ τὰς, παρασιτεῖν. ἔδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις τινὲς, οἷον Στωϊκοί, ἢ Ἐπικουρεῖοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἐστὶ, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥς ἐμοὶ γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γε τᾶτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΤΧ.

Quod enim disputatur, Quid eorum potius illud sit? et nunquam in vno aliquo conuenitur; illud ipsam tollit eius, de quo quaeritur, substantiam.

30. Verum non ita se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros vna est, et circa eadem eodem modo *versatur*: neque est, vt dicat quilibet, aliter hos, aliter vero illos parasitari: neque sunt, vt videtur, in Parasitis quidam velut Stoici aut Epicurei, decreta habentes diuersa, sed omnibus respectu omnium est consensus aliquis et conuenientia actionum pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Parasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

31. TYCH.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἰκανῶς ταῦτα εἰρη-
κέναι. ὥς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἢ Φιλο-
σοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις; ΠΑΡ.
Οὐκ ἔν ἀνάγκῃ πρῶτον εἰπεῖν, ὅτι Φιλοσοφίας
μὲν ἐδέετοτε ἡράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς
δὲ πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται
Φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. ΤΥΧ. Καὶ
τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν
σπαράσσοντας; ΠΑΡ. Οὓς τινες μέντοι, ὧ Τυ-
χιάδῃ, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνη; ἀγνοεῖν
καὶ μὲ, ὥς κατὰ τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνης ἐντεῦθεν
γιγνομένης, ἔχῃ τιμῆς. ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν
Δί, ὧ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ ἔς τι-
νας καὶ εὖροις εἰπεῖν. ΠΑΡ. ὦ γενναῖε, σὺ
μοι

31. TYCH. Satis omnino de his dixisse mihi
videris. Verum quantum ad reliqua etiam dete-
riorem esse tua arte Philosophiam, quomodo de-
monstras? PAR. Igitur illud primum dicendum
est: Philosophiam nemo vnquam Parasitus adama-
vit: Parasiticam vero appetiisse, multi memoran-
tur Philosophi, et in hunc diem appetunt. TYCH.
Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi
studiosos? PAR. Quos nimirum tu quoque,
Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque
simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non
honos accedat. TYCH. Non, ita me Iupiter,
Simon: sed vehementer dubito, quos inuenturus
fis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audis-
se eos,

μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφάντων
τὰς ἐκείνων βίαις, ἐπεὶ πάντως αὖ καὶ ἐπιγινώ-
ναι ἕς τινας λέγω, δύναμι. ΤΥΧ. Καὶ μέντοι,
τῇ τὸν Ἡρακλέα, ποθῶ δὴ ἀκῆειν τίνες εἰσίν.
ΠΑΡ. Ἐγὼ σοὶ δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς
ὄντας ἐχὶ τὰς Φαύλας, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ 16),
τὰς ἀρίστους, καὶ ἕς ἡκιστα οἶει.

Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς ἕτος, ὁ τοὺς
μακρὰς καὶ ἀσεβεῖς διαλόγους γράψας, ἤκε ποτε
εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτὰς, ὅπως, εἰ δύναιτο,
δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ
καὶ τὸν Μιλτιάδην ἀναγνῆς, καὶ δόξας εὐδοκι-
μημένα, λοιπὸν ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν
Διονυ-

se eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin o-
mnino posses, quos dicam, agnoscere. TYCH.
Verum cupio, Mehercules, audire, qui sint.
P A R. Ego tibi ostendam, et recensēbo, eosque
non viles, sed, vt mihi videtur, praestantissimos,
et quos tu minime putes.

32. Igitur Aelchines quidem Socraticus ille,
qui longos illos vrbanoſque dialogos scripsit, ve-
nit quondam, secum illos ferens, in Siciliam,
vt per illos, si possēt, Dionysio Tyranno innotē-
sceret, lectoque Miltiade, cum probatus videretur,
reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dionysio,
dese-

16. ὧν ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὡς. *Gesner.*

Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτης διατριβαῖς ἐρρώσθαι Φεάσας.

Τί δὲ καὶ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος ἐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται σοι Φιλοσόφῳ; ΤΥΧ. Καὶ πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ ἔτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασίτων Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυΐας· ὥς τε τὰς ὀψοποιὰς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τῆτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτῷ μαθησομένους. ἔτος μέντοι δοκεῖ καὶ κοσμήσασθαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων ὑμῶν ὁ γενναϊότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ἐπὶ τῷ, καὶ ὀλίγας

desedit, longum valere iussis Socratis disputationibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus tibi videtur Philosophis? TYCH. De nobilissimis. PAR. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syraculis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud illum audiebat: et erat sane praeter ceteros ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus, venit et ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum ve-

γας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τῷ πα-
 ρασιτεῖν ὑπὸ ἀφύϊας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀ-
 θήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ πα-
 ρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ σόλῳ ἐπέ-
 πλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλί-
 γας ἡμέρας, ὑπὸ ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ
 συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ
 γενέσθαι τῇ Νικίᾳ. ΤΤΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων,
 περὶ τέττα λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ
 ὁ μασικός, πολλὰ λόγῃ ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ πα-
 ράσιτος Νηλεὺς ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρ-
 χελάῳ μέχρι τῷ θανάτῳ παρεσίτει, καὶ Ἀνά-
 ξαρχος Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἐπίσασαι.

Καὶ

ro paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa
 parasitatione, quod satis ad eam ingenii non ha-
 beret, excidit: atque Athenas regressus, ubi
 multo se labore ad eam rem parauerat, altero cur-
 su denuo nauigauit in Siciliam, coenatusque pau-
 cos dies propter inscitiam excidit: similisque vi-
 detur illa, quae Platoni in Sicilia euenit calami-
 tas, cladi ad eandem Niciae. TYCH. Et quis,
 Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alii multi, tum Aristoxenus
 Musicus, vir commemorabilis, qui et ipse Para-
 situs fuit Nelei. Iam Euripidem Archelao ad
 mortem vsque parasitatum esse, et Anaxarchum
 Alexandro, omnino nosti.

36. Ari-

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς ἤρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφους μὲν ἔν, ὥσπερ ἦν 17), παρασιτία σπαράσσοντας ἐδείξα. παράσιτον δὲ ἄδεις ἔχει Φράσαι Φιλοσοφῆν ἐθελήσαντα.

Καὶ μέντοι εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ πενῆν, μὴ δὲ διψῆν, μὴδὲ ῥιγῆν, ταῦτα ἄδενί ἄλλω ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥς Φιλοσόφους μὲν ἂν τις πολλὰς καὶ ῥιγῶντας καὶ πεινῶντας εὔροι, παράσιτον δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ
δυζυ-

36. Aristoteles vero inchoauit tantum, vt reliquas artes, ita et Parasiticam.

37. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit.

38. Iam si beatum est non esurire, neque siti-
re, neque rigere; haec nulli adfunt alii, nisi Para-
sito. Itaque Philosophos quidem aliquis multos
et rigentes inueniat et esurientes: Parasitum vero
non inueniat; aut ille non fuerit Parasitus, sed in-
felix

17. ὥσπερ ἦν] i. e. ἔφυγ. Cui ignota illa
Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἢ δ' ὅς; possis etiam
interpretari, quantum licuit, quantum pote-
rant, vt indicetur, non pari successu parasi-
tatos esse Philosophos, sed pro suo quemque
ingenio et facultate. - Gesner.

δυσυχής τις, ἢ πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς ἐπιδεικνύεις; ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὧ βέλτιστε, καιροὶ τῷ τῶν ἀνθρώπων βίου, ὃ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὃδ' αὖ πολέμου. ἐν δὲ τῆτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τὰς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπούμεθα τὸν τῷ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι 18), ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῷ, καὶ κοι-
νῇ

felix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philosopho similis.

39. TYCH. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras? PAR. Sunt, Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, et quales maxime videantur tum priuatim sibi, tum rei publicae vtilissimi.
TYCH.

18. μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulum addit Aelian. XIII. 2. pr. ἀνοσιώτατος — τὰ μάλιστα. Reitz.

νῇ τῇ πόλει. ΤΥΧ. Ὡς ἔμέτριον ἀγῶνα κατ-
αγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ
κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖος ἂν εἴη συμβαλλόμε-
νος παρασίτῳ Φιλόσοφος.

ΠΑΡ. Ἴνα τοίνυν μὴ πάντῃ θαυμάζης, μηδὲ
τὸ πρᾶγμα σοι δοκῇ χλευῆς ἄξιον, φέρε προ-
τυπωσώμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν
αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβλημέναι πολε-
μίας, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξίεναι, καὶ μὴ περιο-
ρᾶν ἔξω διηκμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παρ-
αγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τὰς ἐν
ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τὰς ἄλλας, ἐν δὲ δὴ τέ-
τοις, Φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ πα-
ρασίτας. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτούς,
ἀνάγ-

TYCH. Quam non mediocre certamen virorum
denuncias! et olim intra me rideo equidem, qua-
lis sit collatus Parasito Philosophus.

40. PAR. Ut igitur non nimis admireris, nec
ludibrio tibi digna res videatur, age apud ani-
mum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito,
hostes irruptionem in patriam nostram fecisse,
necessitatem autem postulare, ut contra ipsos
erumpamus, nec agros vastari extra patiamur:
imperatorem ad numeros vocare, quicumque mi-
litari sunt aetate, et venire sane reliquos, in his
vero etiam Philosophos quosdam, et Rhetoras,
et Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Opor-

ἀνάγκη γὰρ τὰς μέλλοντας ὀπλίζεσθαι, γομφύ-
σθαι πρότερον. θεῶ δὴ τὰς ἀνδρας, ὧ γεν-
ναῖς, καὶ ἔκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα·
τὰς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἰδοῖς ἂν λε-
πτὰς καὶ ὠχρὰς πεφρικότας, ὥσπερ ἤδη τραυ-
ματίας παρεπαέντας. αἰῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην
σαδιαίαν, καὶ ὠθισμόν, καὶ κόπον, καὶ τραύμα-
τα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἄν-
θρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινός δεομένους ἀναλήψεως;

"Αθρεῖ δὲ πάλιν μεταβὰς τὸν παράσιτον, ὁ-
ποῖός τις φαίνεται. ἃρ' οὐχ' ὁ μὲν τὸ σῶμα
πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδύς, ἔ μέλας
δὲ, ἔδὲ λευκός (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δέλω
προσ-

tet enim, qui armandi sunt, primum nudari.
Inspice vero viros, o bone, singulatim, et pro-
ba corpora. Quosdam igitur illorum præ indi-
gentia videbis tenues et pallidos horridosque,
quasi iam saucios *in acie* relictos. Certamen qui-
dem, et pugnam statariam, et impressionem, et
pulverem, et vulnera, nonne ridiculum fuerit
dicere, perferre posse homines, quales illi sunt,
re quadam indigentes?

41. Vide autem contra *in alteram partem* trans-
gressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste
multum primo corporis habet, et colore est iu-
cundo, neque niger neque albus, quorum alte-
rum mulieri, seruo alterum conuenit. Deinde
animo-

προσέοικεν ἡ περὶ θυμοειδῆς, δεινὸν βλέπων,
ἐποῖον ἡμῖς, μέγα καὶ ὕψαιμον. ἔ γάρ καλὸν
δεδοκῶτα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέ-
ρειν. ἄρ' ἔχ' ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ
ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς;

Ἀλλὰ τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν
παραδείγματα; ἀπλῶς γάρ εἰπεῖν, ἐν πολέ-
μῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ
μὲν ἐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τῶν τειχῶν προέλ-
θειν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρετάξατο,
φημὶ τῶτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποσέφειν.
ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ ἐδὲν ὑπὶ-
σχυνῇ μέτριον. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὁμῶς. τῶν
μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης ἔχ' ὅπως εἰς πό-
λεμον

animosus, vultu, vt nos, minaci, et sanguine
repleto: non enim honestum est oculum timidum
et effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis
et pulcher fuerit dum viuet miles, et pulcher, si
pulchre moriatur?

42. Sed quid opus est coniecturis ista effingere,
cum ipsarum rerum habeamus exempla? Vt enim
simpliciter dicam, in bello, quicumque vsquam
fuerunt Rhetores vel Philosophi, parum extra
muros progredi non sunt ausi; si vero quis etiam
coactus in aciem prodiit, hunc aio ordinibus de-
sertis refugisse. ΤΥΧΗ. Vt mira omnia, et
mediocre nihil promittis! ΠΑΡ. Tamen dico:
E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, vt

λεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' εὖ ἐπὶ δικαστήριον
 ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτε καὶ τὴν Φωτὴν
 διὰ τῆτο εἶχε. τί ἐτι; ἐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ
 Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέας εὐδὺς τῇ
 καταγγελίᾳ τῆ Φιλίππου πολέμου, τὴν πόλιν
 πρᾶδσαν καὶ σφᾶς αὐτὰς τῷ Φιλίππῳ, καὶ
 διετέλσαν Ἀθηήνῃσιν αἰεὶ τὰ ἐκεῖνα πολιτευό-
 μενοι, ὡς εἶγε τις καὶ ἄλλος Ἀθηναῖος κατ' αὐ-
 τὰ ἐπολέμει, καὶ κεῖνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος. ὁ
 Ὑπερίδης δέ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκᾶργος,
 οἳ γε δοκῶντες ἀνδρείότεροι, καὶ ταῖς ἐκκλη-
 σίαις αἰεὶ θορυβῶντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φι-
 λίπῳ, τί ποτε ἀπειργάσαντο γενναῖον ἐν ταῖς
 πρὸς

in praelium progressus vnquam fit, vt neque
 in tribunal escenderit prae timiditate: opinor
 neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid
 porro? Nonne Demades, et Aeschines, et
 Philocrates prae metu, denunciato statim Phi-
 lippi bello, et patriam et se Philippo prodide-
 runt, manseruntque Athenis sic, vt semper
 rem publicam ad illius voluntatem tractarent.
 Itaque si quis etiam Atheniensis alius in illis par-
 tibus militaret, ipse quoque inter ipsorum erat
 amicos. At Hyperides, et Demosthenes, et Ly-
 curgus, qui fortiores videbantur, quique in con-
 cionibus tumultus semper ciebant, male dice-
 bantque Philippo, quod tandem egregium faci-
 nus

πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; καὶ Ὑπερίδης μὲν καὶ Λυ-
κῦργος εἰς ἐξῆλθον, ἀλλ' εἰς ὅλως ἐτόλμησαν
μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ' ἐντει-
χίδιοι κἀθύντο παρ' αὐτοῖς, ἤδη πολιορκούμενοι,
γυμνίδια καὶ προβεβυγμένα συντιθέντες. ὁ
δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτῶν, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς
ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδό-
νων ὀλεθρὸς, εἴθεν εἰς ἀνδράποδον πρίσσιτο τίς
ποτε, τολμήσας προσελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν,
πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν
εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔΦευγεν. ἢ εἰ-
πω ταῦτα πρότερον διήκας, εἰδενός, πάνυ γνῶ-
ριμα ὄντα, εἰς ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξί
καὶ Σκύθαις, εἴθεν ἐκείνο τὸ κἀπαρμα ἦν.

ΤΤΧ.

nus in bello contra ipsum patrarunt? Ac Hyperides quidem et Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exferere ultra muros ausi sunt, sed post moenia desidentes, domi suae iam oblessi, sententiolas quasdam et consultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui ista perpetuo discitaret in concionibus, *Philippus ille Macedonum perniciēs, a quo neque servulum quis emat*; progredi ausus in Boeotiam ante quam committerentur acies, et ventum ad manus esset, abiecto cypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

ΤΥΧ. Ἐπίστανται ταῦτα. ἀλλ' ἔτοι μὲν ῥή-
τορες, καὶ λόγας λέγειν ἡσκηκότες, ἀρετὴν δὲ
ἔ. τί δὲ περὶ τῶν Φιλοσόφων λέγεις; ἔ γάρ
δὴ τέττας ὥσπερ ἐκείνας ἔχεις αἰτιῶσθαι. ΠΑΡ.
Οὔτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας
ὁσημέρᾳ διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ
τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων
Φανένται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκό-
πει δὴ ἔγω. πρῶτον μὲν, ἔκ ἐσιν ὅσους εἰπεῖν
ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα.
ἦτοι γὰρ ἔδδ' ὅλως ἐσφατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐσφα-
τεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν
ἔν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ
Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ
παῖς

43. TYCH. Noni ista. Sed hi Rhetores, et
verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item.
Quid vero ais de Philosophis? neque enim sane
habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses.
PAR. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine ~~put~~
putantes quotidie, et virtutis nomen conterentes,
multo etiam timidiore oratoribus apparebunt
mollioresque. Considera vero ita. Primo non
est, qui nominare queat Philolophum in praelio
mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut,
si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes qui-
dem et Diogenes, et Crates, et Zeno, et Plato,
et Aeschines, et Aristoteles, et omnis illa turba,
ne

πᾶς ἔτος ὁ ὄμιλος, ἔτε εἶδον παρὰ ταξιν, μόνος
δὲ τολμήσας 19) ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει
μάχην 20) ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης. Φεύ-
γων

ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus pro-
gredi in pugnam sapiens illorum Socrates, inde

Q 4

a Par-

19. Μόνος δὲ τολμήσας] Locus classicus de
militia Socratis in *Platonis* Apol. p. 363.
ὅτε μὲν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, ὃς ὑμεῖς
εἰσεσθε ἄρχειν μὲ, — τότε μὲν ἔ' ἐκείνοι
ἔταττον, ἐμεινον ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκιν-
δύνευσεν ἀποθανεῖν. Sed hanc militiam non
minus quam Lucianus deridet, et mendacii
Platonem accusat *Athenacus* V, 15. praeclare
refutatus a *Casaubono*: add. *Periz.* ad *Aelian.*
V. H. 3, 17. *Plutarch.* in Alcibiad. p. 355.
Ed. Steph. Menag. ad *Diog. Laërt.* 2, 22.
Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in
bello etiam fuit Socrates. *Gesner.*

20. εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην] Quaenam
fuit ea pugna in vrbe facta, in qua Socrates
affuit? Lege τὴν ἐπὶ Δηλῷ μάχην. *Pal-*
merius. *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipse quo-
que corruptum ait h. l. et legi vult, τὴν
Ἀμφιπόλεως (forte commodius τὴν ἐν Ἀμ-
Φιπόλει) μάχην. Et sane fauet ei Sparta-
ni militis mentio, quam cum hac fuga con-
nectit Lucianus. Ad Delium vero non con-
tra Spartanos, sed contra Thebanos pugna-
tum, constat. Similis ratio poterat etiam
impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει su-
spice-

γων ἐκείθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυ-

a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram ab-
didit.

spicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, vbi et-
iam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat,
cum seruari suam libris, in quantum mihi con-
stat, omnibus lectionem cuperem, et respici
putarem ad fortissimum vnum Socratis fa-
ctum, relatum a *Diod. Sic. XIV. p. 497.*
C. cum solus cum duobus familiaribus ac-
currit, ad eripiendum triginta Tyrannis
Theramenum. Conueniebant verba ἐν τῇ
πόλει: res gerenda erat contra praesidium
Spartanorum: intelligi poterat fuga in Tau-
reae palaestram. Sed rebellis est Parnes,
quem montem intra Athenas conspici pot-
uisse, apparet ex *Aristoph. Νεφ. 322.* et
Meurs. Rel. Att. c. 9. Sed XII. millibus pas-
sum ab vrbe remotum fuisse medio inter
hanc et Thebas spatio, ostendit *Waff. in*
Add. ad Thucyd. IV, 97. Sed idem Parnes
extra dubitationem collocat *Palmer.* emen-
dationem. Nam diserte *Thucyd. I. c.* et
Plutarch. de Daemon. Socr. p. 1032. pr.
cum illa ad Delium contra Thebanos pugna
fugae παρὰ τὴν Πάρνηθιν mentionem con-
iungunt. Sed quid faciamus Palaestrae
Taureae? Ponamus illam in via e Parne-
the Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρ-
τιάτῃ; viderit Parasitus, h. e. Lucianus,
qui cogitasse potuit duas alias pugnas, qui-
bus interfuit Socrates. *Gesner.*

ἐκ παλαιστῶν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ
 ἐξαιότεραν ἐδόκει μετὰ τῶν μειρακυλλίων καθε-
 ζόμενον ὠραΐζειν 21), καὶ σοφισμάτια προβάλ-
 λειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μά-
 χεσθαι. ΤΥΧ. Ὡ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη
 καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, εἰ, μὰ Δία, σκώπτειν
 αὐτὰς

didit. Multo enim illi videbatur vrbanius seden-
 tem cum adolescentulis amatorias nugas garrere,
 et argutiolas obicere in quos incideret, quam
 cum viro Spartano pugnare. TYCH. Vir opti-
 me, ista iam ex aliis quoque audiui, non pro-
 Q 5 fecto

21. ὠραΐζειν] Cogitabam olim παίζειν *ludere*
cum pueris. sed postea in MS.prehendi ve-
 ram scripturam, ἀορίζειν, sed scribendum
 ὁαρίζειν, *garrere*. Est in hoc verbo aculeata
 figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδ-
 ερασίαν. Nam ὁαρίζειν proprie dicitur de
 colloquio amatorio. Hinc ὁαριστὴς est blan-
 dus mulierum sermo, quibus capiunt ani-
 mos virorum; et Etymol. M. exponit ὁμιλία
 παρασκευαστική. Significat Lucianus, So-
 crate in palaestra non de virtute disputasse
 cum ephebis, sed colloquia habuisse plena
 amoris et blanditiarum. *Graevius*. Parum
 abest quin recipiam emendationem Graevii;
 vulgata minus placet; adscripserat etiam
Gesner. ὁαρίζειν, et in versione eo adlusit.
Reitz.

αὐτὰς καὶ ὀνειδίζειν βελομένων· ὥς ἐδέν τι μοι
δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτῇ τέχνῃ καταφει-
δεσθαι τῶν ἀνδρῶν.

Ἄλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη Φέρε καὶ σὺ τὸν παρὰσ-
τον ὑποῖός τις ἐστὶν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε 22),
καὶ εἰ ἔλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι
τῶν παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μὴν, ὦ Φιλότης,
ἔδεις ἀνήκοος Ὀμήρου, ἔδ' ἂν πᾶμπαν ἰδιώτης
τύχη, ὅσις ἐκ ἐπίσταται παρ' αὐτῷ τὰς ἀρί-
στες τῶν ἡρώων παρασίτας ὄντας. ὁ τε γὰρ
Νέστωρ ἐκεῖνος, ἔ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι
ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτῇ τῇ βασιλέως παράσιτος
ἦν, καὶ ἔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ
ἦν

fecto irridere volentibus illos, aut maledictis in-
cessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae
artī condonans contra illos mentiri.

44. Sed si videtur age iam et tu, Parasitus in
bello qualem se praestet, dicito: et an omnino
antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?
P A R. Atqui nemo, amice, Homerum non au-
diuit, et si aliarum omnium rerum rudis sit, *ne-
mo ergo est*, qui nesciat, apud illum praestantissi-
mos Heroum Parasitos esse. Nam et Nestor ille,
cuius a lingua mellis instar defluebat oratio,
ipsius Parasitus Regis fuit: et neque Achillem, qui
cum

22. καὶ λέγε] Mallet καὶ eiicere, cum Gesue-
ro. Nam nexius Φέρε καὶ σὺ λέγε melior
est, quam Φέρε καὶ σὺ καὶ λέγε. Reitz.

ἦν τὸ σῶμα γενναϊότατος, καὶ δικαιοτάτος,
 ἔτε τὸν Διομήδην, ἔτε τὸν Αἴαντα δ' Ἀγαμέ-
 μνων ἔτιωσ' ἐπαινέει τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν
 Νέστορα. ἔδ' ἔτι γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέ-
 σθαι αὐτῷ, ἔτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν
 ἑάλωκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιότυχς ὁποῖός ἦν ἔ-
 τος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρον ὢν, στρατιώτας
 εἶχε δέκα. καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τῷ Διὸς ἔγγο-
 νον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι. ἔ-
 πω γε μὴν δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τῷ ἄν-
 δρῃ τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. ΠΑΡ.
 Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων,
 ὧνπερ

cum videbatur tum erat et corpore praestantissi-
 mus et iustissimus, neque Diomedem, neque
 Aiace Agamemnon ita laudatque et admiratur,
 velut Nestorem. Neque enim Aiacem decem sibi
 contingere optat, neque decem Achilles: sed olim
 ait futurum fuisse ut caperetur Troia, si tales,
 qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem
 habuisset. Idomeneum etiam Ioue natum, Para-
 situm similiter dicit Agamemnonis.

45. TYCH. Ista quidem ipse etiam noui;
 nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo
 duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint. PAR.
 Recordare, vir optime, versuum illorum, quos
 ipse

ὡνπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενεὺς
λέγει. ΤΥΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

σὸν δὲ πλέον δέπας αἰεὶ

Ἔσῃχ' ὥσπερ ἐμοί, πίεειν ὅτε θυμὸς ἐνώγει.
ἐνταῦθα γὰρ τὰ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, ἔχ
ὅτι τὸ ποτήριον διὰ παντὸς πλήρες ἐσῆκει τῷ
Ἰδομενεΐ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ'
ὅτι αὐτῷ δι' ὅλη τῆ βίᾳ μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπ-
ῆρχε τῷ βασιλεΐ, ἀλλ' ἔχ ὥσπερ τοῖς λοι-
ποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλε-
μένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμο-
νομάχησε τῷ Ἑκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον
ἄγον, Φησί, κατὰ τιμὴν ἀξιοθέντα ὅψε τῆ
παρὰ τῷ βασιλεΐ δείπνῃ· ὁ δὲ Ἰδομενεύς, καὶ ὁ
Νέστωρ,

ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum. ΤΥΧΗ.
Quorum? ΠΑΡ.

Tibi pocula semper

Plena steterē, velut mihi, si potare luberes.

Hic enim plena semper pocula dixit, non quo po-
culum perpetuo plenum steterit Idomeni, et pu-
gnanti et dormienti; sed quod ipsi per totam vitam
liceret soli coenare cum Rege, non ut reliquis
militibus, qui certis modo quibusdam diebus vo-
carentur. Aiacem enim solitaria contra Hectorem
pugna praeclare defunctum, *Ad diuum*, ait, *A-*
gamemnona ducunt, honoris causa coenae Regis ad-
hibendum. Idomeneus vero atque Nestor coena-
bant

Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείκνυνται τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτος μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάστιγα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. εἰ γὰρ ἐπὶ τῷ Ἀγαμέμνονος ἀρξασθαι τέχνης, ἀλλὰ ἀπέθανε ἐπὶ Καίκεως καὶ Ἑξαδίου· δοκεῖ δὲ εἰδέναι ἀναπαύσασθαι παράσιτων, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. ΤΥΧ. Οὗτος μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

ΠΑΡ. Τί ἔν, ὦ Τυχιάδῃ, ἐχὶ καὶ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα ἰδὼν τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Φαίδωτος, ἔτε την ψυχὴν, ἔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὢν; ἐγὼ γὰρ εἰδὼ αὐτῷ μοι δοκεῖ τῷ Ἀχιλλέως ταυμάζεσθαι τοῖς

bant cum Rege quotidie, vt ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex et bonus fuisse; nec enim eoepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo et Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec vilo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuuenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus

τοῖς ἔργοις αὐτῶν χεῖρα εἶναι. τὸν τε γὰρ Ἑκτο-
ρα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν
εἶσω μαχόμενον, ἔπος ἐξέειπε, καὶ τὴν Πρωτε-
σίλαια ναὺν ἡδὴ κακομένην εὐόβησε. καί τοι ἐπε-
βόησεν αὐτῇ· ἔχ' δὲ Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τῷ
Τελαμῶνι· Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης
ἀγκυρὸς, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλὰς μὲν ἀπέ-
πτενε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τέτοισι καὶ Σαρ-
πηδόνα τὸν τῷ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τῷ Ἀ-
χιλλεῷ. καὶ ἀπέθανε δὲ ἔχοντοῖς ἄλλοις ἐμοῖσι,
ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινε,
εἰς ἓνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλεὺς Πάρις· τὸν δὲ πα-
ράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν
δὲ Φωναὶς ἀφῆκεν, ἔχ' οἷας ὁ γενναϊότατος Ἑ-
κτωρ

ribus illius intelligere mihi videor. Hectorem
enim perruptis portis, ad naues intra vallum pu-
gnantem hic expulit, et nauem Protefilai iam ar-
dentem restinxit: licet vectores in ea essent non
vilissimi, sed Ajax et Teucer Telamonis filii,
miles alter egregius, alter sagittator: ac barbaro-
rum quidem interfecit multos, in his vero etiam
Sarpedonem Iouis filium, Parasitus Achillis: nec
sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achil-
les interfecerit solum solus, et ipsum Achillem
Paris; Parasitum vero Deus, et homines duo,
Moriensque voces edidit, non quales Hector for-
tissimus,

κτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα 23), καὶ ἰκε-
τεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτῷ τοῖς οἰκέτοις ἀποδο-
θῇ, ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφείναι παράσιτον. ΤΥΧ.
Τίνας δὴ ταύτας; ΠΑΡ.

Τοιῶτοι δ' εἶπερ μοι εἰκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες ἂν αὐτόθ' ἔλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δαρεῖ
δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ Φίλας,
ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλέως,
πειρῶ λέγειν. ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδη, τὸν
Πάτρο-

tissimus, qui Achillis genibus aduolutus suppli-
cavit, ut cadauer suum reddatur suis; sed quales
conuenit emittere Parasitum. ΤΥΧΗ. Quas
ergo? ΠΑΡ.

*Viginti tales si me contra arma iulissent,
Vnusquisque mea domitus iacisset ab hasta.*

47. ΤΥΧΗ. Sufficiunt ista. Ast, non ami-
cum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta
dicere. ΠΑΡ. Ipsum, Tychiade, Patroclum
prae-

23. προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα] Euripid. cum
accusat. fere semper, Hecub. 339. προσπι-
πτε δ' οἰκτρῶς τῷ δ' Ὀδυσσέως γόνυ. ib.
737. προσπέσω γόνυ. Androm. 537. τί με
προσπίπτεις. Sic προσπιτνῶσ' ἐμὸν γόνυ.
Suppl. vi. 10. eadem ellipsi τῷ πρὸς. Nam
ibid. vi. 43. πρὸς γόνυ πίπτασα τὸ σὸν.
Reitz.

Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρ-
εξομαί. ΤΤΧ. Θαυμάσῃς λέγεις. ΠΑΡ. Ἄκχε
τοῖνυν αὐτῶν τῶν ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμενα ὀσέ', Ἀ-
χιλλεῦ,

Ἄλλ' ὁμῶς ὡς ἐτράφημεν ἐν ἡμετέροισι δό-
μοισι.

καὶ πάλιν ἀποβὰς,

Καὶ νῦν με δεξιόμενος, Φησιν, ὁ Πηλεὺς

Ἐτρεφεν ἐνδομέως, καὶ σὸ θεράποντ' ὀνό-
μηνε,

τετῆσι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοῖνυν Φίλον
εβέλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, εἰ ἂν αὐτὸν
ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πά-
τροκλος. τίνας τοῖνυν λέγει θεράποντας, εἰ
μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς Φίλους· τοὺς
παρα-

praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.

TYCH. Mira narras. PAR. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul offibus ossa re-
conde,

Verum vita, ut vestris una sumus aedibus alti.
Et rursus, iam discedens,

Hic me susceptum, inquit, Pelcus

Et studiose aluit, iussitque tibi esse ministrum:
hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset
dicere Patroclum, non nominasset Ministrum;
liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Mi-
nistros, nisi hos qui neque serui essent, neque
amici,

παρασίτες δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τῷ Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεραπεύοντα ὀνομάζει. ἔτι οἶμαι, καλεμένῳ τότε τῶν παρασίτων. σκοπεῖ δὲ ὅτι καὶ ἐκταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, καὶ ἀξιοῖ λέγειν ἀτάλαντον Ἀθηναῖον Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτῷ.

Τί δὲ ἐχέει καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης φησί, παράσιτος ἢ Ἀρμόδιος; τί δὲ, ἐχέει καὶ ἐραστῆς; ἐπιεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρασταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. ἔτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννεύσῃν εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο 24)

καὶ

amici, nempe Parasitos? Qua ratione etiam Merionem Idomeniei et ipsum Ministrum nominat: cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeueum, Iouis qui filius esset, non dignetur vocare *Marii aequiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.

48. Quid vero? Nonne et Aristogiton plebeius homo et pauper, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicauit in libertatem. Et nunc stat ac-

neus

24. ἀφείλετο] Quum proprie *abripere aliquem* significet, et priuationi bonorum et honorum plerumque iungatur, mirum vi-

Luc. Op. T. VI,

R

deatur

καὶ νῦν ἔθηκε χαλκῶς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ τῶν παιδικῶν. ἔτοι μὲν δὴ, τοιοῖδε ὄντες μάλα ἀγαθοί, παράσιτοι ἦσαν. -

Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάσεις ἐν πολέμῳ τὸν παράσιτον; ἔχι πρῶτον μὲν ὁ τοιῆτος ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ἔ γάρ ἄλλ' ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι Φησιν ἐστάσει, καὶ εὐθύς 25) ἅμα ἔω μάχεσθαι δύοι· καὶ ὅν ἄλλοι στρατιώ-

neus in foro suo cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent; fuere iidem Parasiti.

49. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum Parasitum? Nonne primum talis praeusus ibit in aciem, sicut etiam Vlysses aequum esse censeret? Etenim quem in praelio pugnare iubet, cum etiam excipiet opulis, etiam statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii prae metu,

deatur hic adiungi contrario. Sed quum velit ereptam ciuitatem e seruitute, sensus erit minime incongruus. Sic eripere ex periculo signif. ap. Aelian. XI, 6. ἀφείλοντο αὐτὸν οἱ ἐταῖροι. Reitz.

25. καὶ εὐθύς] Leg. καὶν εὐθύς. Guier. Idque reciperem, si vel una Ed. praeiret. Et parum abfuit quin vel iis inuicis sic dedissem. Reitz.

ται χρόνον ὑπὸ δόας ὁ μὲν τις ἀκριβοῶς ἀριστεύει
τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ
τὸ δεινὸν ὑποπτεύων τῷ πολέμῳ, τρέμει, ἔτος
δὲ ἐρπίει τότε μάλα φαιδρῶ τῷ προσώπῳ, καὶ
μετὰ τὴν ἐξοδὸν εὐθύς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται.
ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὀπισθεν ὑποτέτακται τῷ
παρασίτῳ, καὶ κείνος αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν
Τεύκρον ὑπὸ τῷ σῆκι καλύπτει, καὶ τῶν βε-
λῶν ἀφισμένῳ, θυμνώσας ἐνυτὸν, τῆτον σκέ-
πει. βέλεται γὰρ ἐκείνον μᾶλλον σῶζειν, ἢ ἑαυτὸν.

Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι παρασίτος ἐν πολέμῳ, ἐκ
αὐτοῦ δὴ καὶ ὄψιν ἔτε λοχαγὸς ἔτε στρατιώτης
αἰσχυνθείη, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ
ἐν συμποσίῳ καλῶς κατακειμένῳ, ὡς ἄξιόν γε
Φιλο-

metu, alius quidem accurate aptat galeam, tho-
racem induit alius, alius ipsa belli metuenda su-
spiciens tremit: eo tempore hic noster hilari vultu
cibum capit, et post egressionem in primis statim
pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat
ordine post Parasitum, quem ille ut Teucrum
Ajax suo clypeo occultat, emissisque telis, suo
nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc
potius quam se servare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praelio Parasitus,
non sane illius *imperfecti*, neque ductorem ordinis,
neque militem pudeat, magni nempe corporis,
et sicut in convivio pulchre iacentis. Et operæ

Φιλοσόφῃ νεκρὸν ἰδεῖν τέτῳ παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν παγωνίσιον ἔχοντα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ ἂν κατὰΦρονήσεις ταύτης τῆς πόλεως, τὰς ὑπασπισὰς αὐτῆς ἔτῳ κακοδαίμονας ἐρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι χλωρὰς καὶ νομήτας ἐρῶν ἄνθρωπίσιν καί μιν, τὴν πόλιν ἀπορῆσαν συμμάχων, τὰς ἐν τῇ εἰρητῇ κακέρχας ἐπιλῶσαι τῷ πολέμῳ; τοῖσδε τοῖς μὲν ἐν πόλει πρὸς ῥήτορας καὶ Φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παρασιτοί.

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσούτον μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικῇ Φιλοσοφίᾳ, ὅσον αὐτῇ ἡ εἰρήνη πάλαι. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὐπω ξυνήμι, ὅ τι τέτῳ

πως

pretium est iuxta iacens videre Philosophi cadauer aridum, squalidum, longam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam ciuitatem, propugnatores illius ita miserōs si videat? Quis vero non coniiciat pallidos et comatos homunciones si iacentes videat, ciuitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli caussa soluisse? Tales quidem in bello ad Philosophos et oratores comparati sunt Parasiti.

§ 1. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsi pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis. ΤΥΧΗ. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit

πας βίλεται, ἀφ' ὧμεν δὲ ὅμως. ΠΑΡ. Οὐκ ἔν
 ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυ-
 μνάσια, καὶ κινήσεις, καὶ συμπόσια ἔγωγε
 Φάην ἀν' ὅλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν ἔν.
 ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παρασίτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ
 δικαστήρια ἔπαρεισιν, ὅτι, σίμαι, τοῖς συκο-
 φάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσ-
 ἔχει, καὶ ὅτι ἔδεν μέτρων ἐστὶ τῶν ἐν τέτοις
 γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνά-
 σια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μέ-
 νος ἄτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ Φιλόσοφος, ἢ
 ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτῃ τῷ
 σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τέτων ὀφθαίς, ἢ
 αἰσχύνῃ τῷ χωρίου μᾶλλον ἐστὶ; καὶ μὴν ἐν ἐρη-
 μίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσαίῃ θηρίον ὁμοσεῖόν.
 ὁ δὲ

velit. Videamus tamen. P A R. Nonne igitur
 forum, et iudicia, et palaestras, et gymnasia, et
 venationes, et coenationes, loca vrbis dixerim?
 T Y C H. Omnino. P A R. Igitur Parasitus in
 forum quidem et ad iudicia non accedit, quod,
 puto, sycephantis omnia illa loca magis conue-
 niunt, et quod nihil moderatum fieri in his solet.
 At Palaestras et gymnasia, et conuiuia persequi-
 tur, et ornat solus ipse. Quandoquidem quis in
 palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Pa-
 rasiti corpore conferri meretur? aut quis horum
 in gymnasio visus, non dedecus potius loci est?
 Etiam in solitudine nemo horum subsistat occur-

ὁ δὲ παράσιτος αὐτὰ τε ἐπιόντα μένει, καὶ δε-
χεται ῥοδίως, μεμελεστηκὸς αὐτῶν ἐν τοῖς δει-
σνοῖς καταφρονεῖν· καὶ ἔτ' ἑλκῆφος, ἔτε σὺς
αὐτὸν ἐκπλήττει πεφρικώς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐ-
τὸν ὁ σὺς τὸν ὀδόντα θήγη, καὶ ὁ παράσιτος
ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει. τὰς μὲν γὰρ λαγῶς
διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ ᾧ συμποσίῳ,
τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιο παράσιτῳ, ἥτοι παί-
ζοντι, ἢ ἐσθιοντί; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφραναι
τὰς συμπότας; πρότερόν ποτε ἔτος αἰδῶν καὶ
σκώπτων, ἢ ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ
κειμένος, εἰς γῆν ὄρων, ὥσπερ ἐπὶ πένθος, ἐχί
συμπόσιον ἤκων; καὶ ἔμοι γε δοκεῖ, ἐν συμ-
ποσίῳ Φιλόσοφος ταιᾶτόν εἶναι, οἷον ἐν βαλανε-
ρίῳ κυῶν.

Φέρε

rentem feram: at Parasitus intradentes manet, et
facile excipit; coenarum meditatione edoctus illas
contemnere: et neque ceruus illum neque horri-
dus aper percellit: sed etiamsi aper dentem in il-
lum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam
lepores magis ipsis canibus persequitur. In con-
uiuio autem Parasito quis certare audeat, siue io-
canti siue edenti? Uter magis exhilarare conuiuias
poterit? hic ne tandem canens et dicteria iaciens,
an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens,
deiecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad
conuiuium? Ac mea sententia tale quid in coena
Philosophus, quale canis in balneo.

52. Sed

Φέρει δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βα-
δίζωμεν τὸν βίον τῆ παρασίτου, σκοπῶντες ἅμα,
καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ 26). πρῶτον τοίνυν
ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν παράσιτον αἰεὶ δόξης κατα-
φρονῶντα, καὶ ἑξὲν μέλλον αὐτῷ, ὃν οἱ ἀνθρω-
ποι οἴονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους
εὗροι τις ἂν, ἢ τινάς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφῃ
καὶ δόξης τριβέντας. καὶ ἢ δόξης μόνον, ἀλλὰ
καὶ ὃ τάττεται αἰσχρὸν ἐστίν, ὑπ' ἀργυρίῳ. καὶ ὁ
μὲν παράσιτος ἄτως ἔχει πρὸς ἀργύριον ὡς ἔκ
ἂν τις ἑξὲς πρὸς τὰς ἐν ταῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας
ἀρε-

52. Sed age his relictis, ad ipsam iam vitam
Parasiti veniamus, ita ut istorum simul vitam in-
spiciamus et comparemus. Primo igitur Parasitum
gloriae contemptorem semper videas, neque
curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhe-
tores autem ac Philosophos inuenias, non quos-
dam, sed omnes, a superbia et gloria conteri, et
non a gloria solum, sed quod turpius illo est, a
pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita
affectus est, ut vix aliquis sparsos per litora cal-
culos

R 4

26. ἐκείνῳ] ἐκείνων coniiciebat Gesu. Nimi-
rum retulit ad philosophos, quibus iam com-
paratum est parasitos. Verum quum τὸν
βίον παρασίτου praemittatur, recte procedit,
se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνῳ scil.
βίῳ τῶν φιλοσόφων καὶ ῥητόρων. Reitz.

ἐμελῶς ἔχρη; καὶ εἰδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ
 χρυσίον τῷ πυρὸς. οἳ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ
 δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ Φιλοσοφῶν Φασκόντες,
 πρὸς αὐτὰ ἔτι διακρίνεται κακῶς αἰσθάνονται, ὥς αὖ
 τῶν μάλιστα νῦν ἐνδοκίμωντων Φιλοσόφων (περὶ
 μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων
 δίκην δώροισι ἐπ' αὐτῇ ἑάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σο-
 Φιστεύων εἰσπράττεται τὰς μακρὰνοντας. ὁ δὲ
 παρὰ τῷ βασιλεῶς ὑπὲρ τῷ συνειρημιόμοιως μισθὸν
 αἰτεῖ, καὶ ἐκ αἰσχύνεται. ἔτι πρεσβυτῆς ἀνῆρ
 διὰ τῷτο ἀποδημεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ
 Ἰνδὸς ἢ Σκυθῆς αἰχμάλωτος· καὶ εἰδὲ αὐτὸ τὸ
 ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει.

Εὐροία

culos negligentius habent; neque quidquam ipsi
 videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Ve-
 rum enim vero Rhetores, et, quod indignius est,
 illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infeli-
 citer adeo animati sunt, ut e numero Philosopho-
 rum, qui maxime iam celebrantur (de Rhetori-
 bus enim quid attinet dicere?) alius, dum res iu-
 dicat, corruptionis munerum damnatus sit: alius
 mercedem argutiarum a discentibus exigit; alius
 pro suo convivio mercedem a rege et ipse, ni-
 hil erubescens poscat. Propter hanc senex iam vir
 adhuc peregrinatur, et mercede, ut Indus aliquis
 aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quo-
 que nomen erubescit, mercedem esse nimirum,
 quod accipit.

53. Inue-

Ἐμμοίς δ' αὖτ' ἔμνον τὰυτὰ περὶ τέτοις, ἀλ-
 λὰ καὶ ἄλλα πάθη· οἷον λύπας, καὶ ὀργὰς, καὶ
 φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν παράσι-
 τος ἔξω τέτων ἐστὶν ἀπάντων· ἅτε γὰρ ὀργίζεται
 δι' ἀνεξικαμίαν, καὶ ὅτι καὶ ἐστὶν αὐτῷ ὅτῳ ὀρ-
 γισθεῖν. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ
 αὐτῷ χαλεπὸν μὲν, εἰς συνθροπὸν εἰς δὲ ἀπερ-
 γάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τὰς
 ξυνοῦντας. λυπεῖται γε μὴν ἡμισυ πάντων, τῷ-
 το τῆς τέχνης παρασκευασέσης αὐτῷ, καὶ χα-
 ρισμένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτῳ λυπηθεῖν. ἅτε
 γὰρ χρήματα ἐστὶν αὐτῷ, ἅτε οἶκος, ἅτε οἰκέ-
 τής, ἅτε γυνή, ἅτε παῖδες, ὧν διαφθαρμέ-
 νων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα
 αὐτὰ,

53. Inuenias autem non haec modo circa istos,
 sed perturbationes etiam alias, tristitias, vt hoc
 vtar, et iras, et inuidias, et omnis generis cupi-
 ditates. Verum Parasitus extra haec omnia est.
 Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam,
 et quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indi-
 gnetur aliquando, ira illius difficile aut triste ni-
 hil quidquam efficit, sed risum potius. Sic ex-
 hilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia
 minime omnium afficitur: hanc ipsi commodi-
 tatem parante arte sua atque largiente, vt non
 habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt,
 neque domus, neque seruus, neque vxor, neque
 liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici,

αὐτὰ, (ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) ἐπιθυμεῖ δὲ
 εἴτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὡραίου
 τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεῖα τρο-
 Φῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ
 Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς εἰς παρασίτος ἐστίν ἔτος,
 ὅς τις ἀπορεῖ τροφῆς. εἰς γὰρ ἀνδρείος ἀπορία
 ἀνδρίας ἐστίν ἀνδρείος; εἰς Φρόνιμος ἀπορία Φρε-
 νῶν ἐστὶ Φρόνιμος· ἄλλως γε εἴτε παράσιτος εἴ
 εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητῶν
 ὄντος, εἰ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος, ἄλ-
 λως ἢ παρσεία ἀνδρείότητος, καὶ ὁ Φρόνιμος
 παρσεία Φρονήσεως, καὶ ὁ παράσιτος δὲ παρ-
 σεία τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἔσται. ὡς εἶγε
 τῷτο

qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant
 interire. Sed neque gloriae cupidus est neque
 opum, neque formosi cuiusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria
 angī illum probabile est. PAR. Ignoras, Ty-
 chiade illum omnino Parasitum non esse, cibo qui
 indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo
 fortitudo, fortis est, neque prudens, cum desti-
 tuitur prudentia, est prudens. Alioquin enim
 neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est
 quaerere de eo qui Parasitus est, non de eo qui
 non est. Si vero fortis non aliter quam praesente
 fortitudine, et prudens prudentia praesente; et-
 iam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasi-
 tus

τάτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλων τινδς, καὶ
 ἄχι παρασίτε, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκ ἔστι δὲ
 ποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς; ΠΑΡ. Ἐοι-
 κεν· ὥς ἐπ' ἐπὶ τῷ, ἐπ' ἄλλω ἐστὶν ὅτι
 λυπηθεῖν αὐν.

Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμῶς φιλόσοφοι, καὶ ῥη-
 τῶρες φοβέονται μάλιστα· τὰς γὰρ τοὶ πλείους
 αὐτῶν εὖροι τις ἂν μετὰ ζύλων προϊόντας· ἐκ
 αὐτῶν δὴ πα, εἰ μὴ ἐφοβέοντο, ὥπλισμένους, καὶ
 τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρωμένως ἀποκλείοντας,
 μὴ τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβλεύσειεν αὐτοῖς δεδιό-
 τας. ὁ δὲ τὴν θύραν τῷ δωματίῳ προσίθῃσιν·
 εἰκὴ καὶ τάτο, ὥς μὴ ὑπὸ ἀνέμῳ ἀνοιχθεῖν·
 γενομένη δὲ ψόφῳ νύκτωρ, ἔδεν τι μᾶλλον θο-
 ρυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας
 δὲ

tus censetur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de
 alio, nec iam de parasito, quaeramus. TYCH.
 Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasit-
 us? PAR. Sic videtur. Itaque neque hac re,
 neque alia vlla est ut doleat.

55. Iam Philosophi simul omnes et Rhetores
 maxime timent. Plerosque certe illorum cum claua
 prodire videas, non armatos nempe; nisi metue-
 rent: etiam ianuas firmiter ocludere, timentes
 igitur, ne quis noctu sibi insidiatur. At hic ianuam
 obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiat
 a vento. Strepitus vero si noctu exoriat, nihilo
 movetur magis, quam si non ortus esset. Et si
 per

δὲ ἀπικνῶν, ἀνευ ξίφους ὁδευῶν, Φαβῶνται γὰρ ἐ-
 δὲν ὁδῶμα. Φιλοσοφῶς δὲ παλαιὸς εἶδον ἐγὼ,
 κρένος ἐντος δασυῖ, τόξα ἐνδασκευασμένους. ξύλα
 μὲν γὰρ ἐχέουσι, καὶ εἰς βαλάντιον ἀπικνύουσιν, καὶ
 ἐπ' αἰρῖνον.

Παρασίτη μόνον, ἔδεις ἐχέουκατηγαρῆσαι μοι-
 χεῖαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι αἰκνῆμα
 ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γὰρ ποιεῖτος καὶ ἂν εἴη παράσιτος,
 ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκένωσεν ἀδικεῖν. ὥς ἂν μοιχεύσας
 τύχοι, ἀμα τῷ ἀδικήματι καὶ τὸ νόμα μετα-
 λαμβάνει τῷ ἀδικήματος. ὥσπερ, δὲ ὁ κακὸς,
 καὶ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ Φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕ-
 τως, οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ
 μὲν τὸτο ὅπερ ἐστίν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει
 δὲ

per desertum eat, sine gladio itet facit. Nihil
 enim ulquam metuit. Philolophos autem saepe
 ego vidi, telis instructos, cum nihil ulquam esset
 metuendum. Clauas enim habent, etiam cum
 in balneum eunt aut ad prandium.

56. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut
 de vi, aut raptus, aut cuiuscumque simpliciter
 criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit,
 sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si forte adul-
 terium committat, simul cum iniuria nomen et-
 iam iniuriae recipit. Quemadmodum vero malus
 non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut impro-
 bus: sic, puto, Parasitus, si quid sceleris commit-
 tat, ipsum hoc quod est, amittit, id vero, quod
 com-

δὲ δ' ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων
καὶ φιλοσόφων ἀφθονα ἢ μόνον ἴσμεν αὐτῶν
γεγονότα κατ' ἡρώς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις
ἀπελελεσμένον ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἡδείη-
σαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Ἀί-
σχίνης, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν
πλείστων σχεδὸν τι ῥητόρων, καὶ σοφῶν· πα-
ρασίτε δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, ἐδ' ἔχει τις εἰπεῖν
δικὴν πρὸς παρασίτον τινι γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νῆ Δία, ὁ μὲν βίος τῷ παρα-
σίτῃ κρείττων ἐστὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλο-
σόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος; ΠΑΡ. Πά-
νυ μὲν ἔν τῶν πάντων παραπολὺ εὐδαιμονέστερος.
Φιλόσοφος μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τὰς πλείους,
κακῶς

commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum
et Philosophorum plurima non nostra modo aetate
patrata ab illis nouimus, sed relicta etiam in li-
bris monumenta male ab illis factorum habemus.
Nam defensio exstat Socratis et Aeschinis, et
Hyperidis, et Demosthenis, et plerorumque fere
Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non ex-
stat defensio, neque potest quisquam memotaro
item Parasito intentatam.

57. TYCH. Sed per Iouem vita quidem Para-
siti melior forte Rhetorum et Philosophorum vi-
ta: at mors miserior? PAR. Quin contra eo
multo beatior. Philosophos enim nouimus, aut
omnes, aut plerosque certe, male malos periisse,
alios

κακῆς κακῶς ἀποθανόντας, τὰς μὲν ἢ καταβ-
 ηης ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι,
 Φαρμάκῳ· τὰς δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα
 ἅπαν· τοὺς δὲ ἀπὸ δυσχερίας 27) Φθινήσαν-
 τας 28), τὰς δὲ Φυγόντας. παρασίτα δὲ θά-
 νατον ἔδειξεν ἔχει τοιοῦτον εἶπεν, ἀλλὰ τὸν συ-
 δαιμονέσατον, Φαγόντες καὶ πιόντες. εἰ δέ τις
 καὶ δεκῇ βιάῳ τετελευτηκέναι θανάτῳ, ἀπ-
 πτήσας ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς δημήλληται σοι
 τὰ πρὸς τὰς Φιλοσόφας ὑπὲρ τοῦ παρασίτου.
 λοιπὸν

alios de sententia iudicum, maximorum crimi-
 num damnatos, veneno; alios toto corpore com-
 bustos; alios ex urinae difficultate interiisse, alios
 in exilio: Parasiti autem mortem id genus nemo
 dixerit, sed beatissimam edentis ac bibentis. Si
 quis vero etiam violenta morte videatur finiisse,
 ille cruditate mortuus est.

58. ΤΥΧΗ. Satis tibi hoc contra Philoso-
 phos pro Parasito certatum certamen est. Super-
 est

27. Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσ-
 χείας] Socrates, Heraclitus, Epicurus.
 la Croze.

28. Φθινήσαντας] Gesner. em. Φθινύσαντας.
 Recte; nam Φθινέω ignoro. Interim ser-
 vavi suspectam vulgatam, si forte et alibi
 inveniatur. Reisz.

λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελὲς ἐστὶ τὸ κτῆμα
 τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν
 γὰρ δοκᾷσιν ὥσπερ εὐεργετᾶντες καὶ χαρίζομε-
 νοι τρέφειν αὐτὰς οἱ πλάσιοι, καὶ εἶναι τῷ
 αἰσχύνῃ τῷ τρεφμένῳ. PAR. Ὡς ἡλθὶς
 γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασθαι
 γιγνώσκειν ὅτι πλάσιος ἄνῃς, εἰ καὶ τὸ Γύγῃ
 χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ
 προίων ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσ-
 περ στρατιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμέτερος, καὶ
 ἐσθῆς ἄνευ παρφύρας, καὶ ἵππος ἄνευ Φαλά-
 ρων, ἔτω καὶ πλάσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός
 τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλά-
 σιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτῶν· τὸν δὲ παράσιτον
 πλάσιος ἑδέεσθαι κοσμεῖ.

AL-

est vt dicere coneris, An etiam honesta atque
 utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi viden-
 tur tanquam a patronis, et liberalitate quadam
 pasci a diuitibus, id ipsum autem pudori esse ei
 qui sic pascitur. PAR. Quam puerilis esses,
 Tychiade, si non posses intelligere, virum diui-
 tem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum
 caplat, pauperem esse; et si progrediatur in pu-
 blicum sine parasito, mendicum videri. Et
 quemadmodum miles sine armis eo contemptior,
 et velitis sine purpura, et sine phaleris equus, sic
 etiam diues sine Parasito, humilis homo vilisque
 videtur. Quin ornatur ab illo diues, Parasitum
 gubemr diues ornat nunquam.

Ἄλλως τε ἂν οὐκ οὐκ αὐτῷ ἔσιν, ὡς σὺ Φῆς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς κρείττονι χείρονι. ὅπως γὰρ μὴ τῷ πλεσίῳ τὸτο λυσιτελέῃς ἐσι; τὰ τρέφειν τὸν παράσιτον, ὥγῃ μετὰ τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτῷ, καὶ ἀσφάλεια πολλή ἐκ τῆς τῆς δορυφορίας ὑπάρχει. ἔτι γὰρ μάχῃ ῥαδίως ἂν τις ἐπιχειρήσῃ τῷ πλεσίῳ; τὸτον ὀρεῖν παρεσῶτα· ἀλλ' ἔδ' ἂν ἀποθανοῖ Φαρμάκῳ ἄδεις, ἔχων παράσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβλεῦσαι τινί, τῆς πρεσβυτέρου καὶ προκίνοντος; ὥς ὁ πλεσίος ἐχ' κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τῷ παρασίτῳ σώζεται. ἔτι μὲν ὁ παράσιτος διὰ φιλοσοφίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ

59. Alioquin nec probum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori vi-
liorem; cum diuiti hoc utile sit, nutrire para-
situm, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur,
etiam securitas multa ab huius satellitio contin-
gat. Neque enim temere pugna quis inuadat
diuitem, hunc ei adstantem videns; sed neque
veneno facile moriatur, parasitum qui habeat.
Quis enim insidiari, alicui audeat, hoc cibum po-
tumque praegustante? Itaque diues non orna-
tur modo, sed maximis etiam ex periculis a Pa-
rasito liberatur. Adeo Parasitus, quidquid est
periculi amore ductus subit, ac non tantum in-
eden-

σὼ πλεσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἰρεῖται συμφαγών.

ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελεῖν, ὑπερήσας ἐδὲν τῆς σεαυτῆ τέχνης, ἐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχίον αὐτὸ τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. "Ορα δὴ τὴν ἀποκρίσιν, εἰάν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ περὶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἄριστα οἶει. Φέρε γὰρ, τὴν σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλεῖσι; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, ἐχ, τὸ ἐσθίειν; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκᾶν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν

edendo diuiti nihil concefferit, verum etiam in conuietu illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque vlla in re artem tuam destituisse, non, vt dicebas ipse, imparatus, sed vt exercitatus aliquis in rebus maximis. Superest vt audiam an non ipsum Parasiticae nomen turpiculum sit. PAR. Vide ergo responsionem an satis tibi videatur dici, et tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *Sizon* veteres quid vocabant? TYCH. *Cibum*. PAR. Quid autem *Siteisthai*, nonne *edere*? TYCH. Sic est. PAR. Nonne igitur constat *parasitari* nihil esse aliud?

Lac. Op. T. VI.

S

TYCH.

τεῖν ὅτι ἐν ἄλλο ἐσί. ΤΥΧ. Τᾷτο γάρ, ὦ Σίμων, ἐσίν, ὃ αἰσχροὺν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναί μοι, πάτερ, σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἑλοιο, ἢ ἀγάγε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν 29); ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἐγώ γε.

ΠΑΡ.

TYCH. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

61. PAR. Age ergo rursus mihi responde: vtrum tibi videtur praestare, et vtrum propositis duobus elegeris, *nauigare ne an iuxta nauigare.*

TYCH. Equidem iuxta nauigare. PAR. Quid vero,

29. παραπλεῖν] In vniuersum non facile est ea loca conuertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam *παρα* praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam et *superationem*, interdum etiam *vizium occultum* in compositione notet; quae forte in *παράσιτε* appellatione iungi possunt, vt *parasitus* sit qui cum aliis, quibus *obrepfit*, largius cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum in primis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorsum etiam illi Solonis *παράσιτοι*, atque Phoebe *Parasiti* pertinent; malui in caeteris compositis quoque huius praecipue significationis rationem habere. *Gesner.*

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;
 ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ
 ἰππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν; ΤΥΧ. Τὸ παρ-
 ἰππεύειν. ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ
 παρακοντίζειν; ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ.
 Οὐκ ἔν ὁμοίως ἔθ' ἑλοιο καὶ τῷ ἐσθίειν μᾶλλον
 τὰ παρασιτεῖν. ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη καὶ
 σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἐῷς
 καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ
 δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνης, ἐπεὶ καὶ
 πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. Φασὶ δέ καὶ τὰς
 μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

vero, *curre* ne an *iuxta curre*? TYCH. *Iuxta curre*. PAR. Quid vero, *equitare* ne an *iuxta equitare*? TYCH. *Iuxta equitare*. PAR. Quid autem, *Iaculari*, an *iuxta iaculari*? TYCH. *Iuxta iaculari*. PAR. Nonne ergo similiter etiam malis *iuxta edere*, cum aliis (hoc enim est parasitari) quam *edere* simpliciter? TYCH. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri, mane veniam et post prandium, discendae huius artis causa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Aiunt vero a matribus etiam magis amari primo-genitos.

Ἀνάχαρσις, ἡ περὶ γυμνασίων

Ἀνάχαρσις καὶ Σόλων.

ANAX. Ταῦτα δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνας ἐνεκα οἱ νέοι ποιῶσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πηλῷ συναναφύσσονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σῦες. καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐθύς ἀποδυσάμενοι (ἐώρων γάρ) λίπα τε ἠλείψαντο, καὶ κατέψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συννευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συνα-
ράττε-

Anacharsis siue de Exercitationibus
(vulgo de *Gymnasticis*.)

Anacharsis et Solon.

ANACH. **I**sta vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei gratia faciunt? Alii complexi se inuicem alter alterum supplantant: alii angunt, et inflectunt, et in luto volutati se mutuo conspurcant vt fues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, vidi enim, pingui se vngere solent, et mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero nescio quo instinctu, tridunt se inuicem pronis capitibus, et frontibus
arie

ῥέτρεσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδὲ ἀράμενος
ἐκείνοσὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς
τὸ ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν
ἐκ ἐᾶ, συνωθῶν κάτω εἰς τὸν πηλόν· τέλος δὲ
ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέ-
ρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαμβῶ, ἀγχει
ἀθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ εἰς τὸν ὦμον, ἰκετεύων
οἶμα, ὥς μὴ τέλεον ἀποπνεύγῃ. καὶ εἰς τῷ
ἐλαίῳ ἐνεκε Φεῖδονταί, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ'
ἀφανίσαντες τὸ χρίσμα, καὶ τῷ βορβόρῳ ἀνα-
πλησθέντες, ἐν ἰδρῶτι ἅμα παλῶν, γέλῳτα
ἐμοὶ γὰρ παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγγέλυες ἐκ τῶν
χειρῶν διολισθαίνοντες.

Ἔτε-

arietum instar concurrunt. Et vbi ecce iste al-
terum cruribus sublatum prostravit humi, ipse
deinde superincumbens tollere se illum non finit,
contruditque deorsum in lutum. Tandem vero
iam cruribus suis illius ventrem complexus, suo-
que cubitu gutturi illius subiecto, suffocat mise-
rum, qui istius interim humerum plaudit, sup-
pliciter *eo gestu* rogans, puto, ne plane fauces
tibi elidantur. Ac ne olei quidem caussa par-
cunt, quo minus inquinentur, sed deterfo vn-
guento, oppleti stercore, sudore insuper multo
*diffluent*es, risum mihi quidem praebeant, anguil-
larum instar alterius alter elabentes manibus.

Ἕτεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ
 τᾶτο δρῶσιν· ἐκ ἐν πηλῷ ἔτοί γε, ἀλλὰ ψάμ-
 μον ταύτην βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγ-
 ματι πάντεσιν τε ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἐκόντες
 ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὡς
 ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι,
 τῆς ψάμμου τὸν ὀλισθον ἀφαιρέσεως, καὶ βεβαιο-
 τέραν ἐν ξηρῷ παρεχέσης τὴν ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ὀρθοσάδην κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παί-
 σιν ἀλλήλους προσπесόντες, καὶ λακτίζουσιν. ἔ-
 τοσί γε καὶ τὰς ὀδόντας ἔοικεν ἀποσπύσειν ὁ
 κακοδαίμων· ἔτις αἵματος αὐτῷ καὶ ψάμμου
 ἀναπέπλησαι τὸ σῶμα, πῦξ ὡς ὀρεῖς παταχ-
 θέντος ἐς τὴν γνάθον. ἀλλ' ἐδὲ ὁ ἄρχων ἔτοσι
 διΐση-

2. Alii in subdiuali aulæ idem faciunt, non
 in luto hi quidem, sed arenam istam profundam
 substratam habentes in cauea, conspergunt se in-
 vicem, et sponte sua pulvere se, gallorum gal-
 linaceorum instar, adcumulant, puto, vt minus
 inter complectendum elabi possint, lubricitatem
 illam auferente arena, et firniorem praeistente in
 secco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conspersi, recto statu, verberibus
 se inuicem calcibusque impetunt. Hic ergo mi-
 ser ipsos videtur dentes exipuerē: adco sanguine
 illi atque arena os oppletum est, pugno, vt vi-
 des, mala illi percussa. Sed neque iste prae-
 fatus

διίστην αὐτὰς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ προφύρῳ τῶν ἀρχόντων τινὰ τῶν εἶναι.

Ὅδε καὶ ἐπὶ στρέφει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ. ἄλλοι δὲ ἄλλα χόθι πάντες ἐγμονῆσι, καὶ ἀνακῆδωσιν, ὥσπερ θεόντες, ἐπὶ τῷ αὐτῷ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν αἶρα.

Ταῦτα ἐν ἐθέλω εἰδέναι τίνος ἀγαθὸν ἂν εἴη ποιεῖν ὡς ἐμοὶ γε μανία μᾶλλον εἰκέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐκ ἑσιν ὅσις ἂν ῥαδίως μεταπεισθεῖς με ὡς ἐπαρᾶπαίξουσιν οἱ ταῦτα δεῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γινόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ
πάμ-

Aut illos separat, aut pugnam soluit: e purpura enim de magistratu aliquem hunc esse colligo.

4. Quin incitat etiam, et qui percussit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter se movent, et exultant quasi currentes, cum eodem in loco maneant; et iactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

5. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non infanire qui ista faciunt.

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi
S 4 sint,

πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπάδοντα, κα-
θάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ
ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶ-
ναι δόξαντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπι-
σάη αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθέ· οὐ
γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐσιν, ἔδ' ἐφ' ὕβρει ἔ-
τοι παῖσιν ἀλλήλας, καὶ κυλίσιν ἐν τῷ πηλῷ,
ἢ ἐπιπάττεσι τὴν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν
ἐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν ἐ μικρὰν ἐπ-
άγει τοῖς σώμασιν. ἢ γὰρ ἐνδιατρέψης, ὥσπερ
οἶμά σε ποιήσιν, τῇ Ἑλλάδι, ἐκ εἰς μακρὰν
εἰς καὶ αὐτὸς ἔση τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονι-
μένων. ἔτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδὺ τε ἅμα καὶ
λυσίτε-

sint, et multum a Scythicis moribus abhorren-
tia; quemadmodum vicissim vobis multas et di-
sciplinas esse et studia verisimile est, quae aliena
videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu
iam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir
optime, non sunt furor, quae fiunt, neque in-
iuriae causa isti se inuicem percutiunt, et in lu-
to prouoluunt, aut conspergunt puluere; verum
utilitatem ea res habet non iniucundam, et ro-
bur non paruum corporibus conciliat. Si pro-
inde moraberis, quod facturum te spero, ali-
quam diu in Graecia, non ita multo post vnus
et ipse eris de illis luto aut puluere oppletis: adeo
tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur,
ANACH.

λυσιτελές εἶναι δόξει. ΑΝΑΧ. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τρεπνὰ· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιαῦτό τι διαθείη, εἴσεται ὡς ἔ μάρτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.

Ἄτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομέ-
νοις; ἢ τί Φῶμεν ποιεῖν αὐτάς; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶ-
ρος αὐτός, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνο-
μάζεται, καὶ ἔσιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τῆ Λυκίης· καὶ
τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτῆς ὄρας, τὸν ἐπὶ τῇ σῆλῃ κεκλι-
μένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ
δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ
καμάτε μακρῶ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν.

Τῶν γυμνασμάτων δὲ τέτων, τὸ μὲν ἐν τῷ
πηλῷ ἐκείνῳ πάλῃ καλεῖται, οἷδ' ἐν τῇ κόρῃ
παλαίει-

ANACH. Apage, Solon, vobis eueniant vtilia
ista atque iucunda. Mihi quidem si vestrum ali-
quis tale quid faciat, sentiet non frustra nos ac-
cinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his
quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus?
SOL. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a no-
bis appellatur, et est illud Apollini Lycio sa-
crum. Vides signum illius, illum ad columel-
lam se acclinantem, sinistra habentem arcum:
dextra vero supra caput reflexa velut e longo la-
bore quiescentem ostendit Deum.

8. Exercitationum autem istarum ea, quae fit
in luto isto, lucta vocatur; isti in puluere, lu-

παλαίεσι καὶ αὐτοί, τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρ-
 θοςάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ
 ἡμῖν ἐσι γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου
 καὶ τῷ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προ-
 τίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἀριστος εἶναι δοκεῖ τῶν
 καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἄθλα.

ANAX. Τα δὲ ἄθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐσιν;
 ΣΟΛ. Ὀλυμπίασι μὲν σέφανος ἐν κοτίνου,
 Ἰσθμοῖ δὲ ἐν πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πε-
 πλεγμένος. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν 1) τοῦ
 θεῷ.

stantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore
 se inuicem feriunt, pancratis certare dicimus.
 Sunt autem nobis alia quoque id genus exercita-
 menta pugilatus, et disci, et saltus: quorum
 omnium certamina proponimus; et qui vicerit,
 ille praestantissimus inter suos videtur; et repor-
 tat praemia.

9. ANACH. Quae sunt autem illa apud vos
 praemia? SOL. Olympiae corona olcagina;
 in Isthmo de pinu: Nemeae de apio plexa; in
 Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathe-
 naicis,

1. μῆλα τῶν ἱερῶν] Lucianum fructus arbo-
 rum, μῆλα dicere, non ramos, puto. Non
 primum Anthologias epigramma laudo, ubi
 κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς forte ipsius
 societatis causa suspicionem moueant, ra-
 mum esse intelligendum: sed hoc, quod
 hoc ipso loco simile plane Panathenaicorum
 prae-

θεῶ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον
 τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀναχαρσι;
 ἢ διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ANAX.
 Οὐκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας
 τὰ ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαθέουσιν αὐτὰ Φι-
 λοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγω-
 νισαῖς αὐτοῖς ὑπερεσπικδαικέναι περὶ τὴν ἀναίρε-
 σιν τῶν τηλικύτων, ὥς ἐ μήλων ἕνεκα, καὶ σε-
 λίνων, τοσαῦτα προποιεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγ-
 χομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὥς
 οὐκ

naicis, oleum ex Mineruae olea. Quid rides,
 Anacharfi, an quod parua tibi videntur ista?
 ANACH. Non; sed magnifica dixisti praemis,
 et digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea
 constituerunt: digna, pro quibus auferendis su-
 pra etiam, quam possunt, contendant athletae:
 adeo ut malorum causia et apiorum tantum la-
 boris praecipiant, et periculum incurrant, ne
 alter ab altero suffocentur, et luxentur, quasi
 non

praemium commemoratur, *oleum e sacra
 Mineruae olea*. Deinde quoties praemio-
 rum horum denuo mentionem in hoc Dia-
 logo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μήλα*
 semper a coronis distinguit: praesertim c.
 15. *πρίκειται σέφανος ἂ πίτυος, ἔδε κο-
 τίνου ἢ σελίνων*. quidni *μηλέας* aut *μήλων*
 adiiceret, si par erat ratio? *Gesner*.

οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μῆλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ἐσεφανῶσθαι, ἢ πίτυϊ, μήτε πηλῷ καταχρίόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτίζομενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνισῶν.

ΣΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, ἐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γὰρ ἐς σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ παρακολυψάσα τέτοις δόξαι, τῷ παντός ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς θηρωμένοις τὴν εὐκλειαν ἐκ τῶν πόνων. καὶ γὰρ ἀπονητὶ προσγενοίτο ἂν αὕτη· ἀλλὰ χρὴ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότε ἤδη τὸ λυσιτελές, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμέγειν. ΑΝΑΧ. Τέτο Φῆς,
 ὦ Σό-

non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe fit, consequi, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab aduersariis contundatur.

ΙΟ. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respiciamus. Haec enim victoriae signa sunt, et indicant qui vicerint? Verum quae consequitur gloria, ea vero quantiuis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venantur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus expectare. ΑΝΑΧ. Hunc

ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελεῖς, ὅτι πάν-
τες αὐτὰς ὄψονται ἐξεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ
νίκῃ ἐπαινεύονται, πολὺ πρότερον οἰκτεῖραντες
ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσασιν, ἀντὶ
τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες. ΣΟΛ.
Ἄπειρος εἶ, Φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μετὰ μι-
κρόν δὲ ἄλλα σοι δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς
τὰς πανηγύρεις ἀπιῶν, ὄρῳ τοσῶτον πλῆθος
ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν
τοιούτων, καὶ θεάτρα μυριάνδρα συμπληρέμενα,
καὶ τὰς ἀγωνισὰς ἐπαινεμένους, τὸν δὲ καὶ νικη-
σάντα αὐτῶν ἰσχύθρον νομιζόμενον.

ΑΝΑΧ. Αὐτὸ τῆτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἴ-
κτισόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχειν,
ἀλλὰ

Hunc nempe ais finem iucundum atque vtilem,
quod omnes illos videbunt coronatos, et victoriae
caussa laudabunt, qui diu ante miserati illos fue-
rant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt,
qui pro laboribus poma habeant et apia. SOL.
Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc:
paullo post aliter de iis senties: cum delatus in
conuentus illos collectam videbis tantam hominum
multitudinem talium spectaculorum causa, et
impleta theatra tot millium capacia, et laudatos
athletas, et honore Diis aequatum, qui vicerit
reliquos.

II. ANACH. Ipsum hoc vero, Solon, mi-
serissimum est, si non paucis arbitris ista subeunt,
sed

ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὑ-
βρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμονίσαντες αὐτὰς, αἶμα-
τι ῥαινομένους ὀρώντες, ἢ ἀγχισμένους πρὸς τῶν
ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα
πρόσσει τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἧαὺν δὲ τοῖς Σκυ-
θαῖς, ἦν τις, ὧ Σόλων, ἢ παπάξῃ τινὰ τῶν
πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ πρεσβέων, ἢ δομά-
τιον περιῤῥήξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζη-
μίας ἐπάγχει, καὶ ἐπ' ὁλίγων τῶν μαρτύρων
τῆτο πάθῃ τις· ἐπιγέ· ἐν τηλικούτοις θεατροῖς,
οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμῷ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ.
ἔ μὴν ἀλλὰ τὰς μὲν ἀγωνισὰς, οἰκτεῖρεν μοι
ἔπεισιν, ὧν πάσχεισι τῶν δὲ θεατῶν, ἔφ' Φῆς
ἀπανταχόθεν τὰς ἀρίστας παραγίγνεσθαι ἐς τὰς
πανηγύρεις, καὶ πάνυ θαυμάζω, εἰ τὰναγκᾷ

παρὲν-

sed apud tot spectatores, ac testes contumeliae, qui
nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut san-
guine fluant, aut angantur ab aduersariis. Haec
enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud
nos vero Scythas, Solon, si quis aut pulset ciuim
quemquam, aut impetu facto euertat, aut vestem
deripiat, magnas illi poenas nostri seniores infli-
gunt, etiam si cui paucis testibus hoc eueniat, nec
in tantis theatris, quanta tu narras, Isthmi atque
Olympiae. Verum certatorum quidem misereri
subit *ob ea*, quae patiuntur: Spectatores autem,
quos ais vndique conuenire praestantissimos ad
istas celebritates, et ipsos valde miror, si necessa-
riis

παρέντες, σχολάζουσιν ἐπὶ τοῖς τοιῆτοις. εἰ δὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατανοῆσαι, ὅτι τῆτο τερπνὸν αὐτοῖς, εἰρᾶν παιομένους γε, καὶ διαπληκτιζομένους ἀνδρώπας, καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀράττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς εἰ μάτην ἐσπαδάκαμεν ἐπὶ τῆτοις. εἰ γὰρ ἔτω λέγων ἂν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωματίων, καὶ εὐεξίας θαυμασίας, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ
ισχὺν

riis relictis otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se et confluentes homines, et terrae allisos, et alterum ab altero contritos.

12. SOL. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isthmiorum, aut Panathaeorum, ipsa te res doceret, quam non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admouere quasi possit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, et habitus ad valetudinem admirabiles, et horribiles peritias, et robur iniectum,
et

ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ Φιλοτιμίαν,
καὶ γνώμας ἀηττήτας, καὶ σπεδὴν ἀληκτον ὑπὲρ
τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς ἐκ ἂν ἐπαύσω
ἐπαινῶν, καὶ ἐπιβοῶν, καὶ ἐπικροτῶν.

ANAX. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε
προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὅποσα
κατηριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐ-
εξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ ἔδενός
μεγάλῃ ἔνεκα παραπολλυμέναις ὑμῖν, ἔτε πα-
τρίδος κινδυευέσης, ἔτε χώρας πορθυμένης,
ἔτε Φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων.
ὥς τε τοσάτω γελοιοῦτεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν,
ὡς Φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες,
καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη
καὶ

et audaciam, et honoris cupiditatem, et animos
insuperabiles, et studium nunquam deficiens vi-
ctoriae: bene equidem noui finem te laudandi et
inclamandi et plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Iouen, Solon, et irriden-
di insuper atque cauillandi. Omnia enim illa,
quae modo enumerabas, virtutes, et habitus bo-
nos, et pulchritudines, et audaciam, video nul-
lius magnae rei causa vobis desperire, cum neque
patria sit in periculo, neque regio vastetur, ne-
que amici aut familiares abripiantur ad contume-
liam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, si,
cum sint, ut ais, praestantissimi, nequidquam
tot ac tanta patiantur, et malis conflictentur, ac
pulchri-

καὶ τὰ μεγέθη 2) τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπὸ πῖοις 3) ὡς μήλα καὶ κοτίνε ἐγκρατεῖς γένοιντο νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι αἰεὶ μεμνήσθαι τῶν ἀθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισαί; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. ΑΝΑΧ. Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδύλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ
τῇ

pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent ac liuoribus, vt pomò aut oleae ramo potiantur victores. Suaue enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Minime, sed vnus ex omnibus, qui illos superauit. ANACH. Tum igitur, Solon, de obscura et
anci-

2. τὰ μεγέθη] Neque μέγεθος semper ingens quid signif. sed quamcumque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem; adeoque et de re minima praedicari potest. Neque plurale μεγέθη ad procerum athletarum corpus spectare puto, sed ad dimensionem i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus ac cicatricibus. Magnitudinem similiter Latinis de re parua dici, notauì in lib. de *Ambiguis*. Reitz.

3. τοῖς ὑπὸ πῖοις] Bos Obseru. Philol. p. 142. probat ὑπὸ πῖα esse vestigia plagarum, ad vulneta ipsa et contusiones. Recte. Reitz.

τῆς νίκης τοσούτοι προνοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἰς ἕσση πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι πάμπολλοι μάτην ἄθλιοι πληγὰς, αἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβάνοντες;

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννενοηκέναί μοι πολιτείας ὀρθῆς περί μὴδέν· εἰ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθνῶν ἐν ψόγῳ ἐτίθεσθαι ἦν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναί ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθεῖν πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν, ἣν φιλοτιμώμεθα πρὸς αὐτάς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι. ΑΝΑΧ.

Καὶ

incipiti victoria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem vnum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

14. SOL. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condici possit ciuitas, et qua ratione optimi fiant illius ciues, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, et honoris studium, quo in illis versamur, et scies, multam habere admixtam laboribus vtilitatem, etiam si frustra nunc laborare videantur. ANACH.

Quin

καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ' ἑθὲν ἄλλο ἂπὸ τῆς
 Σκυθίας ἦκω παρ' ὑμῶν, τοσαύτην μὲν γῆν διο-
 δεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνον, καὶ δυσχαίμερον,
 περαιωθεὶς, ἣ ὅπως νόμιζετε τὰς Ἑλλήνων ἐκμά-
 θοιμι, καὶ ἔθνη παρ' ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολι-
 τείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα
 Φίλον ἐξ ἅπαντων Ἀθηναίων καὶ ξένον, προειλό-
 μην κατὰ κλέος, ἐπεὶ περ ἦκον νόμων ἰετίνων ξυγ-
 γραφέα εἶναι σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὐρετὴν, καὶ
 ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως
 πολιτείας τινὸς συναρμοσὴν· ὥς ἐκ ἂν Φθάνοις
 διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιεῖμενος, ὡς ἔγω-
 γε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθ-
 εζόμενος; εἰς ὅσον ἂν αὐτὸς διαφεύγῃς λέγωις
 κεχη-

Quin ego, Solon, nulla alia causa e Scythia ad
 vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum
 Euxinum ac protellosum transuectus, nisi ut leges
 Graecorum ediscam, et qui sint apud vos mores
 cognoscam, et formam reipublicae optimam me-
 ditando assequar: qua de causa etiam te maxime
 amicum ex omnibus Atheniensibus hospitemque
 delegi ex fama, quandoquidem audieram legum
 te quarundam scriptorem esse, et morum optimo-
 rum inuentorem, teque instituta utilia introdu-
 xisse, atque in uniuersum rempublicam quandam
 constituisse. Igitur quamprimum me doce, et
 discipulum tibi habe: nam ego iucunde vel sine
 cibo et potu tibi assidens, quousque ipse durare
 T 2 dicen-

πεχηνῶς ἐπανέοιμι περὶ πολιτείδας τι καὶ νόμων διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα ἔραδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιὼν εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γυνέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γιγνώσκωμεν, καὶ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἀρξάντα συνιέναι τε τῷ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίσασθαι τὰς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι διέξεμι, ὥς μάθοις ἔτινος χάριν τὰς αἰσησεις ταύτας προτεδείκαμεν αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, ἔμνονον ἕνεκα τῶν ἀγώνων, ὅπως τὰ ἄθλα δύναντα ἀναρῇσθαι·

Sicendo possis, hiansque audiam te de republica et legibus aliquid disputantem.

15. SOL. Vniuersa quidem, Sodalis, breuiter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de iuuenibus decernamus, et quomodo illos tractemus vbi primum intelligere quid sit melius incipiunt, et virile robur accipere, et pares esse laboribus: haec iam tibi enarro, vti discas, cuius rei gratia hasce illis exercitationes proposuerimus, et labore subigere corpus illos cogamus: nempe non propter certamina solum, vt auferre possint praemia; ad
illa

εἶτα· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἀπάντων χωρῶσιν, ἀλλὰ μείζον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τάτῃ καὶ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἅπασιν τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ σεφάνος οὐ πίτυος, ἐδὲ κοτίνῃ, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὃς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῶ τε ἐκάστῃ ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλῆτον, καὶ δόξαν, καὶ εὐρετῶν πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίων· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖξαστο γενέσθαι οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ σεφάνῳ, ὃν Φημι, συναναπέπλεκται, καὶ

illa etenim pauci ex omnibus perueniunt: sed maius quiddam toti ciuitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus ciuibus propositum est: et corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem complectatur, velut libertatem priuatim vniuscuiusque, et communiter patriae, et diuitias, et gloriam, et feriarum patriarum fructum, et rei familiaris conseruationem, et in vniuersum pulcherrima quaeuis, quae a Diis contingere sibi aliquis optauerit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, et certamine illo pa-

καὶ ἐκ τῶ ἀγῶνος ἐκείνῃ περιγίγνεται· ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὐτὰ, καὶ οἱ πόνοι ἀγασιν.

ΑΝΑΧ. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἄθλα διεξίσταί, μήλα καὶ σέλινά διηγῶ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν; ΣΟΛ. Καὶ μὲν, ὦ Ἀνάχαρσι, εἴδ' ἐκείνά σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὅπότεν ἂ λέγω καταμάθῃς. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τῶ μείζονος ἐκείνῃ ἀγῶνος, καὶ τῶ σεφάνῃ, ἐν κατέλεξα τῶ πανευδαίμονος. οἷόςδε λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπερβαῖς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῦ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἄλλὰ νῦν,
(σχο-

rantur, ad quod exercitationes istae et labores ducunt.

16. ANACH. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recensenda haberes, mala narrabas et apia, et siluestris oliuae ramum, et pinum? SOL. Verum, Anacharsi, nec illa parua tibi videbuntur, si quae dico perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, et partes ista omnia paruae sunt illius certaminis, et coronae illius, quam modo enarrabam, vndique beatae. At sermo meus, migrato nescio qua ratione ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, et Olympiae et Nemeae. Sed nos
iam,

(σχολὴν γὰρ ἄγαμεν, καὶ σὺ, ὡς Φῆς, προθυ-
μῇ ἀκέειν) ἀναδραμεύμεθα ῥαδίως πρὸς τὴν ἀρ-
χὴν, καὶ τὸν καινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν Φημι πάντα
ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. ANAX. Ἀμεινον, ὦ
Σόλων, αὐτῷ καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος
μᾶλλον προχωροῖ, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τά-
των πεισθῇ, μὴδ' ἐκείνων ἔτι καταχελοῦν,
εἴ τινα ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ
ἐξεφαρμακένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σῆμακον
ἐκείσε ἀπελθόντες, καθίσταμεν ἐπὶ τῶν θάμνων,
ὥς μὴ ἐνοχλαῖεν ἡμῖν ἐπιτεκραγότες τοῖς πα-
λαῖσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν
ἥλιον ἔτι ῥαδίως ἀνέχομαι, ὅξυν καὶ φλογώδη
ἐμπέπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῆ-
λόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὥς μὴ μόνος
ἐν ὑμῖν

iam, otiosi enim sumus, et tu, ut ais, audien-
di cupidus, recurremus facile ad principium, ad
commune illud certamen, propter quod aio stu-
diose omnia illa agi. ANACH. Melius ita,
Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis ser-
mo processerit: et forte celeriter hinc didicero non
amplius illos irridere, si quem videam olea sibi
placentem, aut coronatum apio. Sed, si videtur,
in vmbrosū illum locum progressi assideamus in
sedilibus, ne turbent nos, qui inelamant luctan-
tibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem faci-
le fero, qui acutus et feruidus incidit nudo capiti:
pileum enim relinquere domi visum est, ne solus

ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ
 ἔτους, ὅτιπερ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τῆ ἀέρος
 (ὃν ὑμεῖς κύνα φασί) πάντα καταφλέγοντος,
 καὶ τὸν αἶρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντος, ὃς τε
 ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπι-
 κείμενος, φλογμὲν τέτον· εἴ πορῆτόν ἐπάγει
 τοῖς σώμασιν. ὥς τε καὶ σὺ θαυμάζω ὅπως γη-
 ραῖς ἤδη ἄνθρωπος, ἔτε ἰδίαις πρὸς τὸ θάλαπος,
 ὥσπερ ἐγὼ, ἔτε ὅλως ἐνοχλαμένῳ ἔοικας, εἰδὲ
 περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἐνθα ὑποδύση, ἀλλὰ
 δέχη τὸν ἥλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι
 γὰρ ἔτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς
 ἐν τῷ πηλῷ κυβισήσεις, καὶ αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ
 ψάμμῳ τάλαιπωρία, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντή-
 ριον

inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus
 autem anni, quae feruidissima pars est astri, quod
 caniculam vocatis, adurentis omnia, et siccum
 aridumque aëra reddentis; atque sol circa meri-
 diem iam ipsi imminens capiti, aestum hunc intole-
 rabilem corporibus inducit. Itaque te admiror,
 quomodo senex iam homo, neque fudes ad ae-
 stum, ut ego, neque omnino incommodi quid-
 quam sentire videaris, nec umbriferum locum
 circumspicias, quo subeas, sed facile excipias
 solem. SOL. Nempe vani isti labores, Ana-
 charsi, et perpetuae in luto volutationes, et sub-
 diuales in arena aerumnæ, hoc nobis contra solis
 iacula

ριον παρέχεις πρὸς τὰς τῆ ἡλίας βολάς. καὶ ἐκ
ἐκί πίλῃ δεόμεθα, ἕς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθι-
κνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' ἔν.

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, προσέξεις οἷς
ἐν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐ-
τοῖς, ἀλλ' ἐνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγασθαι
δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθύς; καὶ διευθύνειν τὸν λό-
γον. δυοῖν γὰρ πατέρες πάντως ἐκ ἂν ἀμάρ-
τοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέαντα ἐπό-
σα οἷσι ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμέ ἀναδίδαχθῆναι
ὡς ἐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τῇ
τῷ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, ἐκ ἂν
Φθάνοι χάριν ὁμολογεῖσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμέ πα-
δεύσης,

iacula propugnaculum praebent: nec iam indige-
mus pileo, qui prohibeat ad caput peruenire ra-
dium. Sed abeamus nempe.

17. Et fac ut non tanquam legibus his attendas,
quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas:
sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, con-
tradicare statim et examinare meum sermonem
memineris. Alterutrum enim duorum omnino
consequemur, aut firmiter ut in hanc traducere
sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis,
omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam
qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in re
tota Atheniensium ciuitas gratiam se tibi habere
profitetur: quatenus enim me institueris, et ad

δεύσης, καὶ μεταπείσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκεί-
νην τὰ μέγιστα ἔση ὠφελικῶς. εὐδὲν γὰρ αὐτὴν
ποικρυφαίμην αὐτήν, ἀλλ' εὐθύς εἰς τὸ μέσον
καταθήσω Φέρων, καὶ κατασὰς ἐν τῇ πνυκί,
ἔρῳ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν
ὑμῖν ἔγραψα τὰς νόμους, οἷός ἐστιν ὡμὴν ὠφελιμώ-
τάτης ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος ἔτοσί (δεί-
ξας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἔστι· σοφὸς
δὲ ὢν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μα-
θήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥς τε
εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω, καὶ χαλ-
κῶν αὐτὸν ἀνασῆσατε παρὰ τὰς ἐπωνύμους ἐν
πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναίων, καὶ εὖ ἴσθι ὡς ἐκ αἰ-
σχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου
καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX.

meliozem traduxeris sententiam, maximo illam
beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem
celauero: sed in medium statim illud conferam,
ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem,
Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas
fore ciuitati putabam. At hic hospes, (hic te osten-
dam, Anacharsi) Scythia ille quidem, sed vir sa-
piens, aliter me instituit, et aliam me meliozem di-
scendi ac viuendi rationem docuit. Itaque tanquam
beneficus erga vos scribatur hic vir, et aeneum illum
statuite iuxta conditores, in vrbe, iuxta Mineruam.*
Et bene noris, non ducturam sibi pudori Athe-
nienſium ciuitatem, a barbaro et peregrino disce-
re, quae profunt.

ANAX. Τῷτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομας καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἐμάξης βεβιωκώς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ ἔτε οἰκήσας πώποτε, ἔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἑωρακώς, περὶ πολιτείας διαξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτέχοντας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσέτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατακηκότας; καὶ μάλιστα σὲ, ὦ Σόλων, ὦ τῷτο, ὡς Φασίν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίσασθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη, εὐδαιμονήσῃ. πλὴν ἀλλὰ καὶ τῷτο ὡς νομο-
θέτῃ

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Atheniensibus, irrisores cum dissimulatione vos esse in sermonibus. Nam vnde ego, pastoricius et vagus homo, qui in plaustro consumsi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeterquam nunc vidi, de ciuitate disputem, et doceam homines solum, in quo primum orti sunt, incolentes, qui urbem hanc antiquissimam per tot iam saecula bonis legibus habuerunt? et te praesertim, Solon, cui haec, aiunt, ab initio statim disciplina fuerit, scire, quomodo optime ciuitas instituat, et quibus via legibus beata esse queat. Verum enimvero illa quoque in re paren-

θέτῃ πεισέον σοι· καὶ ἀντερῶ, ἣν τι μοι δοκῇ
 μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βαβαιότερον μάθοιμι
 καὶ ἰδὲ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ
 συνηρεφῇ ἐσμεν· καὶ καθέδρα μάλα ἡδεῖα καὶ
 εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχρῇ τῇ λίθῃ. λέγε ἔν τὸν λό-
 γον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τὰς νέας παραλαβόντες,
 ἐκ παίδων εὐθὺς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄρι-
 σοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τῆ πηλῆ, καὶ τῶν
 ἀσκημάτων τῶτων, καὶ τί ἡ κόπῃς; καὶ τὰ κυ-
 βισήματα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τῆτο
 γὰρ δὴ μάλισα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπέθεν ἀκῆσαι·
 τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με μετὰ καιρὸν ἔκα-
 ρον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνους μέντοι, ὧ Σόλων, μέ-
 μνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρ-
 βαρον

parendum tibi velut legislatori: et contra dicam;
 si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo
 discam firmitus. Et ecce iam euitato sole, in opa-
 co fumus, et iucunda hic sedes atque opportuna
 in saxo frigido. Itaque ab initio inde *exorsus*
 rationem doce, cur assumptos a pueris inde adole-
 scentulos statim labore subigatis, et quomodo
 vobis optimi viri euadant a luto, et ab exerci-
 tationibus hisce; et quid pulvis et volutationes
 ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim
 ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in
 posterum per partes suo quodque loco me docebis.
 Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memi-
 neris,

βαρεῖν ἐρεῖς. λέγω δέ, ὡς μὴ περιπλέκης, μη-
δὲ ἀπομηκύνῃς τὰς λέγας. δέδωκα γάρ μὴ ἐπι-
λανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα
πολλὰ ἐπιρρέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τῷτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ
ἄμεινον, ἔνθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λό-
γος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκὴ
ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ
διακόψῃς αὐτὰ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώ-
νικα, μηδὲ πόρρω τῷ σκοπῷ τὰ λεγόμενα ἢ, κω-
λύσει ἔδεν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ
καὶ τῇ βελῇ ἐξ Ἀρεῖα πάγας, ἥπερ τὰς Φονικὰς
ἡμῶν δίνας δικάζει, πάτριον ἔτω ποιεῖν. ὁπό-
ταν γὰρ ἀνελθῇς εἰς τὸν πάγον συγκαθέζηται
Φόνος,

neris, te acturum esse cum barbaro : hoc eo dico,
ne implices aut producas sermonem. Metuo enim
ne priorum obliuiscar, si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis
melius, vbicumque tibi visa fuerit non nimis
plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere
fusa aberrare. Interpellabis enim vt volueris, et
longitudinem intercides. Si vero non aliena sint
a disputatione, neque procul a scopo *quasi* feriant,
quae dicuntur, nihil, puto prohibebit, etiam si
dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areo-
pagitarum consilio, quod caedis apud nos causas
iudicat, patria mora receptum est sic facere. Cum
enim ascendens in collem confedit ad iudicandum
causas

Φόνε, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς
δικάζοντες, ἀποδίδονται λόγος ἐκατέρω τῶν κρι-
νομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώ-
κων 4), ὁ δὲ Φεύγων, ἢ αὐτοί, ἢ ῥήτορας ἀνα-
βιβάζονται τὰς ἐρευντάς ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς
τ' ἂν μὲν περὶ τῶ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχο-
ται ἡ βελή, καὶ ἡσυχίαν ἀκέεσα· ἣν δὲ τις
ἢ Φροῖμιον εἶπῃ πρὸ τῶ λόγου, ὡς εὐχεσέρας
ὑπεργάσαστο αὐτάς, ἢ οἴκτον, ἢ δειρώσιν ἐξω-
θεν ἐπάγοι τῷ πράγματι (οἷα πολλὰ ῥητόρων
παῖδες ἐπὶ τὰς δίκας ἀς μηχανῶνται) παρελ-
θὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, ἐκ ἐῶν λη-

ρεῖν

*causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incen-
dii; facultas dicendi datur litigantium utrique,
et alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi
per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, ora-
tore. Hi quam diu de re ipsa dicunt, patitur
Consilium, et audit silentio. Si vero quis aut pro-
oemium dicat ante orationem, ut benevolentiores
illos reddat; aut miserationem, vel indignatio-
nem, extrinsecus arcessitam inducat causae, qua-
lia multa iudicibus struunt Rhetorum filii: pro-
gressus in medium praeco silentium statim imponit,*
neque

4. διώκων] Verbum hoc forense esse, etsi sa-
tis notum, et *actorem* notare, eique opponi
τὸν Φεύγοντα *reum*; vid. tamen exempla
pluricula adferentem *Elfner*. Obseru. ad
Matth. V. 44. Reitz.

ρεῖν πρὸς τὴν βελὴν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεωπαγῖται βλέποισιν. ὥς τε καὶ σὺ, ὦ Ἀναχαρσί, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιῆμα ἔγωγε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βελῆς με νόμον ἄκχε, καὶ σιωπᾶν κέλευς, ἣν αἰσθῇ καταρρήτορευόμενος· ἄχχε δ' ἂν οἰκεῖα τῷ πράγματι λέγηται, ἐξέσω ἀπομυκύνειν. εἰ δὲ γὰρ ὑφ' ἡλίου ἐτι ποιησόμεθα τὴν συνεχσίαν, ὡς ἀχθεσθαι εἰ ἀπὸ τείνειτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σκιὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολῇ ἄγομεν. ANAX. Εὐγνώμονά σε ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν εἰ μικρὰν αἰδῶ σοι καὶ ἐπὶ τέτοις, ὅτι πάρεργον τὲ λόγῳ καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θαν-

neque patitur ineptias agere apud iudices, aut oblinere quasi et inuoluere causam verbis, ut nulla quae facta sunt videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equidem: et ex mei Consilii lege audi, et tacere iube, si sentias rhetoricas tibi insidias strui: quam diu domestica causae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub sole iam disputabimus, ut molestum sit si extendatur oratio: verum et umbra densa est, et nos otiosi sumus. ANACH. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi iam habeo non mediocrem ea causa, quod obiter etiam, quae in Colle Martio fiunt, me docuisti, admiranda sane et bono-

θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βαλευτῶν
ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον.
ἐπὶ τέτοις ἔν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης
ἔγω, (τῶτο γὰρ ἔθξ με) κατὰ σχῆμα τῆς βα-
λῆς ἀκέσομαι σε.

ΣΟΛ. Οὐκἔν δια βραχέων προακῆσαι χρῆ
σε, ἀ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πό-
λιν γὰρ ἡμεῖς ἔ τὰ οἰκοδομήματα ἡγάμεθα εἶ-
ναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερά, καὶ νεωσοίνας, ἀλλὰ
ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι ἐδραῖον, καὶ ἀκίνη-
τον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν
πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολί-
ταις τιθέμεθα. τέττες γὰρ εἶναι τὰς ἀναπλη-
ρῆντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελῆντας
ἐκαστα,

bonorum iudicum opera, qui ex vero calculum
laturi sint. Hac ergo conditione iam dicito: et
ego Areopagita, hunc enim tibi me posuisti, ad
formam illius Consilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audien-
dum tibi est, quae de ciuitate statuamus ac ciui-
bus. Ciuitatem enim non in aedificationibus
inesse iudicamus, vt sunt moenia, et templa, et
naualia: sed ista quidem vti corpus quoddam
firmum, et immobile esse, ad receptionem et
securitatem ciuium: vim vero omnem ponimus
in ciuibus: hos enim esse qui ista impleant, et
gubernent, et perficiant omnia, et custodiant,
quale

ἑκάστα, καὶ φυλάττοντας. οἶόν τι ἐν ἡμῖν ἐκεί-
 σω ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τῆτο δὲ τοῖσιν κατανόησαν-
 τες, ἐπιμελόμεθα μὲν, ὡς ὁρεῖς, καὶ τῆ σῶ-
 ματος πῆς πόλεως, καταποσμέντες αὐτὸ, ὡς
 κάλλισον ἡμῖν εἶη, ἐνδοθέν τε σπλοδομήμασε
 κατεσπευαμένον, καὶ ταῖς ἐκτασθέν ταύταις
 περιβοηαῖς, ἐς τὰ ἀσφαλέστατον περιπεφραγ-
 μένον· μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τῆτο προ-
 νοῶμεν, ὥπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν ταῖς ψυ-
 χὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιτο. τὰς
 γὰρ τοῖς πᾶσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι
 ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐν πολέμῳ σώ-
 σαι πᾶν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα
 διαφυλάξαι. τὴν μὲν δὲ πρῶτην ἀνατροφὴν
 αὐτῶν μητέρασι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς
 ἐπι-

quale quid in vno quoque nostrum est anima.
 Hoc igitur considerantes, curamus quidem ut vi-
 des, etiam corpus ciuitatis, ornamusque uti quam
 pulcherrimum nobis fit, cum intus paratum aedi-
 ficiis, tum etiam externis illis munimentis ad
 summam securitatem circumseptum. At maxime
 et ex omni parte illud prouidemus, ut cives boni
 quantum ad animas, et valentes fiant corporibus.
 Tales enim et suae vitae modum pulchre habitu-
 ros et publica in pace gerenda, et in bello ferua-
 turos ciuitatem, liberamque et beatam custoditu-
 ros. Ac primam quidem illorum educationem
 matribus, et nutricibus, et paedagogis permitti-
 mus,

ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγεσθαι τε καὶ τρέφειν αὐτάς. ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη γίνωνται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύεται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιοχρεά δοκῇ πρὸς τὰς πόνους, παλαιότερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τῆνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτάς διδάσκουμεν, ἅλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τὰς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. ἔ γάρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον Φῦναι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἦτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδείσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτάς δεόμεθα,

mus, vt liberali eos disciplina educunt atque nutriant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, et robur, et metus, et rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, et ipsa iam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, et ad robur maius consistentia; tum iam assumptos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia vero ratione labori corporibus adsu faciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse vnumquemque vti natus est, siue quantum ad corpus, siue quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina,

θα, ὑφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω
 παραπολύ γίγνοιτο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχον-
 τα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ πα-
 ράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ,
 μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νηπιά ἔσι, σκέπασσι, καὶ
 περιφράττεσιν, ὥς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν
 πνευμάτων· ἐπειδὴν δὲ ἤδη παχύνηται τὸ ἔρ-
 νος, τήνικαὐτὰ περιτέμνυσσι τε τὰ περιττά, καὶ
 παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ δια-
 σαλεύειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μεσικῇ τὸ πρῶτον καὶ
 ἀριθμητικῇ ἀναρριπίζομεν, καὶ γράμματα γρά-
 ψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι διδάσκο-
 μεν· προῖχσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας,
 καὶ

plina, a quibus cum ea quae feliciter nata sunt,
 meliora multo fiant, tum quae male habent,
 transformantur in melius. Exemplum nobis est
 ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles sunt
 ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ven-
 tis; cum vero iam crassitiem aliquam surculus
 habet, tum et superflua putatione refecant, et
 ventis eos quatiendos agitandosque dum permit-
 tunt, fertiliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem musica primum atque
 Arithmetica quasi flatu agitatum accendimus, et
 literas pingere, et clara voce legere docemus.
 Progredientibus iam virorum sapientium senten-

καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις
κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύειν, ἢ αὐ-
τῶν δῆμιον αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκρόαται, ἀεισρίας
τινάς, καὶ πράξεις αἰδιμίμους, ὁρῶνται κατὰ
μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπαγείρονται, ὡς καὶ
αὐτοὶ ἄδουσιν, καὶ θαυμάζουσιν ὑπὸ τῶν ἡμε-
ρων· οἷα πολλὰ Ἡσιόδος τε ἡμῶν, καὶ Ὅμηρος
ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάζωσι πρὸς τὴν προ-
λιτείαν, καὶ δὴ αὐτὰς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τα-
κοινὰ. καίτοι ἔξω τῆ ἀρχῆς ἴσως ταῦτα· ἔ-
τι γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκήσω, ἔτι ἀρχὴς
πρῆκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιαύτοις πα-
νοῖς καταγυμνάζειν αὐτὰς ἀξίζωμεν· ὥστε αὐτὸς
ἑμαυτῷ σιωπᾷν πρᾶσάπτω, ἔπεριμένοντας τὸν κη-
ρυκα,

tias, et opera antiqua, et sermones utiles, ver-
fibus exornata, ut memoria facilius complectan-
tur, praeclinimus. Illi vero audientes praeclara
quaedam facinora, et actiones celebres, paulatim
concupiscunt, et ad imitationem excitantur, ut et
ipsi canantur, et admirationi sint posteris, qualia
multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt.
Cum vero ad rempublicam accedunt, et oportet
illos iam tractare communia... Quamquam extra
causam ista forte: neque enim quomodo animos
exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat
propositum; sed cur talibus illos laboribus exer-
cendos putemus. Itaque silentium ipse mihi im-
pero, non expectato praecone, aut ipso te Areo-
pagi-

φυκα, ἐδὲ τὸν Ἀρειωπαγίτην σέ, - ὃς ὑπ' αὐδῆς,
οἶμαι, ἀνέχῃ ληραῖα ἤδη τασαῦτα ἔξω τοῦ
πραγματός. ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων.
πρὸς δὲ δὴ τὰς τὰ ἀνγκυαλιότατα μὴ λέγοντας
ἐν Ἀρείῳ πιάγω, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, ἐδὲν
τῇ βουλῇ πρόσμον ἐπινυνόηται; ΣΟΛ. Τί τῷ-
το ἤρα με; ἐδέεω γὰρ δῆλον. ANAX. Ὅτι
τὰ καὶδαισα, καὶ ἐμοὶ ἀκῆσαι ἡδιστα παρὶς τὰ
περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκάια λέγειν
δαυοῇ, γυμνάσια, καὶ διασπονήσεις τῶν σωμά-
των. ΣΟΛ. Μέννημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν
ἀπ' ἀρχῆς προῤῥήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν εἰ βέλο-
μαι τὸν λόγον, μὴ σε ἐπιταράξῃ τὴν μνήμην
ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ διαβραχέων,
ὥς

pagita, qui prae pudore, credo, sustines iam tan-
tum extra causam blaterare. ANACH. Die
mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in
colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena
excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti?
nondum enim apparet. ANACH. Quia prae-
termisiss, quae pulcherrima sunt, et mihi ad au-
diendum iucundissima, minus necessaria dicere
cogitas, gymnasia, et laboriosas exercitationes
corporum. SOL. Nempe memor sum, vir opti-
me, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo
inde sermonem abducere, ne copiose nimis ad-
fluens memoriam tuam turbet. Verum tamen
ista quoque dicam breuiter, quoad eius fieri pot-
est:

οὕτως αἰὸν τε. τὸ γὰρ ἀκρεβὲς τῆς περὶ αὐτῶν
διασκέψεως ἑτέρη ἂν εἴη λόγῃ.

Ῥυθμίζομεν ἂν τὰς γνῶμας αὐτῶν, νόμους τε
τὰς κοινὰς ἐκδιδάσκοντες, οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρό-
κεινται ἀναγινώσκειν μεγάλῃς γράμμασιν ἅμα
ἀναγεγραμμένοι, καλεῦντες ἅτε χρὴ ποιεῖν,
καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συνου-
σίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δεόντα ἐκμανθάνεσι,
καὶ πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τῶ ἴσθ' ἀλλή-
λοις συμπολιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν
αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέγεσθαι τῶν καλῶν, βίβλιον δὲ
μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες ἔτοι σοφιστὰ καὶ φι-
λόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται. καὶ μέντοι
καὶ εἰς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτὰς δημοσίᾳ
παι-

est: accurata enim earum rerum consideratio alte-
rius disputationis fuerit.

22. Mentēs igitur illorum ad concinnitatem
quandam formamus, partim communes leges dum
illos edocemus, quae publice omnibus propositae
ad legendum magnis literis vno in loco descriptae,
quae tum quae facienda sint iubent, tum quibus
abstinendum; partim virorum bonorum consue-
tudine, a quibus et dicere quae opus est discant,
et quae iusta sunt facere, et ex aequo capessere
rem publicam, neque concupiscere turpia, et
honestā appetere, nihil autem quidquam per vim
agere. Illi porro viri Sophistae apud nos et Phi-
losophi appellantur. Verum etiam in theatrum
condu-

παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίας, καὶ τραγωδίας,
ἀρετὰς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμέ-
ναι, ὥς τῶν μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ
σπεύδοιεν. τοῖς δὲ γε κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώ-
πτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἕς τὰς πολίτας,
ἕς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύ-
οντας αἰσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνω χάριν, ἀ-
μείνους γὰρ ἔττω γίνονται ὀνειδίζόμενοι, καὶ τῶν
πολλῶν, ὥς φεύγοιεν τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, ἕς Φῆς, τοὺς
τραγωδᾶς, καὶ κωμωδᾶς, εἶγε ἐκεῖνοί εἰσιν ὑπο-
δήματα μὲν βαρεῖα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι,
χρυσαῖς δὲ ταυνίαις τὴν ἐσθῆτά πεποικιλμένοι,
κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλσια, κεχηνέτα
παμμέ-

conductos publice erudimus in Comoediis et
Tragoediis, virtutes dum spectant veterum viro-
rum et vitia: ab his ut auertantur, ad illa vera
contendant. Comoedis vero etiam ridicula iacere
in ciues, et male illis dicere permittimus, quos
quidem turpia, et indigna hac ciuitate agentes
sentiant, idque cum illorum ipsorum causa,
meliores enim sic fiunt maledictis; tum multitu-
dinis, ut fugiant propter similia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tra-
goedos et Comoedos, si quidem illi sunt. Calceos
habent graues et altos, vestem taeniis distinctam
aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas,
imma-

παμμέγεθας, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκ-
 κρούσαν, καὶ διέβαλλον ἐκ τοῦ ὅπως ἀσφαλῶς
 ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διουκίστω δὲ, οἶμα, τότε
 ἡ πόλις ἐώρταζεν. οἱ δὲ κωμικοὶ, βραχυτέροι
 μὲν ἐκείνων, καὶ παῖδοι καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ
 ἥττον ἐβόων, κρήνη δὲ πολὺ γελιοτέρα, καὶ
 τὸ θάκτρον γὰρ ἀπαμείβετο ἀπ' αὐτοῖς. ἐκεί-
 νων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωπαὶ ὡπαυτὲς ἤκον,
 οἰκταίροντες, οἶμα, αὐτοὺς, πέδας τῶν καὶ αὐτὰς
 ἐπισυρομένων. ΣΟΛ. Ὡς ἐκείνας, ὦ γὰρ δέ,
 ὥκτιρον, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως ἀρχαίαν τιὰ συμ-
 φροσὴν ἐπέδεικνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰ-
 κτρὰς ἐτραγώδει πρὸς τὰ θάκτρα, ὅφ' ὧν ἐς
 δάκρυα κατσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δὲ σε
 καὶ

immane quantum hiantes: ipsi vero intus ma-
 gnos ciebant clamores, et nescio quam firmiter
 illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror
 ferias tum agebat ciuitas. Comoedi vero breuior-
 es illi quidem istis, et pedestres, et humaniores,
 et minus clamabant; galeae autem eorum multo
 magis ridiculae: ac theatrum vniuersum illos
 ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant
 vniuersi, miserati illos puto, qui compedes
 tantas traherent. SOL. Non illos miserabantur,
 bone vir, sed poeta forte antiquam spectatoribus
 calamitatem ostendebat, et verba miserabilia tra-
 gico cantu versus theatrum proferebat, a quibus
 ad lacrimas qui audiebant pertraherentur. Veri-
 simile

καὶ αὐλῶντας ἐωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλας
συναδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. εἰς αὐτὰ,
ὦ Ἀναχάρσι, ἀχρεῖα ἀσμάτων καὶ αὐλῆματα.
τάτοις δ' ἐν ὅπασι, καὶ τοῖς τοιαυτοῖς περαθ-
γόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνεις ἡμῖν γίγνονται.

Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπόθεις ἀ-
κῆσαι, ὥδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐ-
τὰ, ὡς εἶπην, ἐκέτι ἀπαλὰ καὶ τέλειον ἀσυμ-
πάγῃ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιῶμεν πρὸς
τὸν αἶρα, συνοικειῶντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκά-
σαις, ὡς μήτε θάλλπος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς
κρύος ἀπαγορεύειν. ἔπειτα δὲ χρῖομεν ἐλαίῳ,
καὶ καταμάλαττομεν, ὡς εὐτονώτερα γίγνοι-
το.

simile est autem te etiam tibiis canentes quosdam
tum vidisse, et alios concinentes consistentes in
circulo. Neque ista, Anacharshi, inutilia sunt
cantica, et moduli tiliarum. His ergo omnibus,
ac quae his sunt similia, dum mentes illorum
acuuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxi-
me, sic exercemus. Dum illa exuimus, cum non
amplius tenera et minime compacta sunt, primo
adsuefacere volumus aëri, ac singulis tempestati-
bus familiaria quasi reddere, ut neque aestum
aegre ferant, neque frigori non possint pares esse.
Deinde oleo unguimus et subigimus, ut contem-
tionem sustinere maiorem possint. Absur-
dum

το. ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν σκίτη νομίζομεν
 ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέξερα καὶ
 πολλῷ διαρκέσερα γίνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα·
 τὸ δ' ἐτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμενον ἤ-
 γοίμεθα ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ διατεθήσεσθαι. τάν-
 τευθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ
 διδασκαλίας ἐκάσων ἐπισησάντες, τὸν μὲν τινα
 πυκτερεῖν, τὸν δὲ παγκρατιάξεν διδάσκομεν,
 ὥς τας τε πόνας καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε
 χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποιντο δέει
 τῶν τραυμάτων. τῆτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελι-
 μώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδῆς τε
 παρασκευάζον ἐς τὰς κινδύνους, καὶ τῶν σωμα-
 τῶν ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐρρῶσθαι καὶ καρ-
 τεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννευκό-
 τες

dum enim fuerit, si coria quidem pute-
 mus ab oleo mollita rumpi difficilior et diutius
 durare, quae tamen mortua iam sint; corpus
 autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fie-
 ri non putemus. Hinc diuersis exercendi rationi-
 bus excogitatis, et magistris vniuscuiusque con-
 stitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare
 studemus, ut labores tolerare discant, et excipere
 e proximo plagas, nec vulnerum metu auertan-
 tur. Illud vero duas nobis res utilissimas in illis
 efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, et
 qui corporibus non parcant, et insuper ut robusti
 ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum
 vergen-

τες παλαίεσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μαν-
θάνεσι, καὶ αἰνέσασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμῶς
καὶ περιπλοαῖς, καὶ λυγισμῶς, καὶ ἀγχεσθαι
δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβασάσαι τὸν ἀντίπα-
λον, ἢ ἀχρεῖα ἑὸς ἔτοι ἐκμετελῶντες, ἀλλὰ
ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμΦιβόλως
κτώμενοι. δυσπανάξερα γάρ, καὶ καρτερώτερα
τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπονέμενα. ἑτε-
ρον δὲ ἑὸς αὐτὸ μακρὸν. ἔμπειροι γάρ δὴ ἐκ τέ-
τε καδίσανται, εἴ ποτε ὠΦέκοιντο εἰς χρεῖαν
τῶν μαθημάτων τέτων ἐν ὄπλοις. δῆλον γάρ
ὅτι καὶ πολεμῶν ἀνδρὶ ὁ τοῖς τοῖς συμπλακεῖς
καταρρίψει τε θῶττον ὑποσκελίσας, καὶ κατα-
πεσὼν εἴσεται ὡς ῥῶσα ἐξανίστασθαι. πάντα
γάρ

vergentes luctantur, ii cadere discunt sine peri-
culo, et facile surgere, et impulsiones, et com-
plexus, et inflexiones, et vt angī se pati queant,
et in altum tollere aduersarium, non inutilia ex-
ercentes isti quoque, sed vnum quidem primum
et maximum sine controuersia sibi parantes. Mi-
nus enim obnoxia malis, et patientiora corpora
illis, dum ita labore subiguntur, fiunt. Alterum
vero nec ipsum paruum est. Vñ enim inde edo-
centur, si quando opus sit ista disciplina in armis.
Manifestum enim est, futurum, vt celerius ho-
stem etiam talis vir complexus supplantatum deii-
ciat, et ipse si ceciderit, surgere facilius possit.
Nempe,

γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκείνον τὸν ἀγῶ-
να πορίζομεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγέμε-
θα πολὺ ἀμείνους χρήσασθαι τοῖς ἑτάοις ἀσκη-
θεῖσιν, ἐπειδὴν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώ-
ματα καταμαλαζόντες καὶ διασπονήσαντες, ἐρ-
ξομενέστερα καὶ ἐλασιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ
ἡδύα, καὶ εὐκόνα, καὶ τὰ αὐτὰ βάρβα τοῖς ἀντ-
αγωνισαῖς.

Εννοεῖς γὰρ, εἴμαι, τὸ μετὰ τῆτο, οἷος εἰ-
κὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τὰς καὶ γυμνὰς αὖν φό-
βον τοῖς δυσμενέσιν ἐμπειήσοντας, ἢ πολυστα-
σίαν ἀργόν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀπαρτίαν μετὰ ὠχρό-
τητος ἐπίθεικνυμένας, οἷα γυναικῶν σώματα
ὑπὸ σκιοῦ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρῶτί τε
εὐθύς

Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen
suppeditare studemus omnia, putamusque multo
melioribus nos vsuros his, qui ita exercitati sint,
cum prius nuda illorum corpora subigendo labo-
ribus valentiora et robustiora reddiderimus, et
leuia, et contentioni apta, et ob id ipsum grauia
aduersariis.

25. Vides enim, puto, quid sequatur, quales
futuros esse armatos probabile fit, qui nudi etiam
metum hostibus iniiciant: qui non pigram carnis
albamque molem, neque pallidam maciem prae-
se ferant, qualia sunt mulierum corpora in um-
bra marcescentia, tremētia, sudore statim multo
fluen-

εὐθὺς πολλὰ ὥρεόμενα, καὶ ἀσθμαίνοντα ὑπὸ τῷ
 κράνει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν,
 τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγει. οἷς τί ἂν τις χρεῖ-
 σαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κονιορτὸν ἀκάνιστομένοις,
 καὶ εἰ αἷμα ἰδοίεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ
 προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι,
 καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. ἔτι δὲ
 ἡμῶν ὑπερυφροὶ ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τῷ ἡλίῳ
 καχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποί, παλὺ τὸ ἐμψυχάν,
 καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρῶδες ἐπιφαίνοντες, τρυφῶ-
 της εὐεξίας ἀπολαύοντες, ἔτε ῥιμνοὶ, καὶ κατ-
 εσκληρότεροι, ἔτε περιπληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ
 ἐς τὸ ἀντισυμμετρὸν περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον
 τῶν φαιμένων, καὶ περιττὸν, τοῖς ἰδρωσιν ἐξαναλω-
 κότες.

fluentia, et spiritum difficulter sub galea trahenti-
 tia, praesertim si etiam sol, ut nunc circa meri-
 diem aestum augeat: quibus quid facias? sitienti-
 bus, pulverem non ferentibus, qui ad solum
 sanguinis conspectum turbentur statim, praemo-
 rianturque ante, quam intra telli iactum et ad
 manus hostibus venerint. At hi nobis rubicun-
 duli, fuscum a sole colorem trahentes, et virili
 aspectu iuvenes, multum animi, et caloris, et
 virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu
 gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque, sua
 sibi mole graues, sed ad iustam quasi proportio-
 nem circumscripti; qui si quid inutile est carni
 et superfluum, sudoribus absorberint, quod au-
 tem

κότες· ὁ δὲ ἰσχυρὸν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγῆς τῷ Φαύλῃ περιλειμμένον, ἐρρωμένως Φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λιμνῶντες τὸν πυρὸν, τῷτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τὰς ἀθέρας ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινοῦντα, καὶ προσωρεῦντα.

Καὶ διὰ τῷτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπιμήκισον διαρκεῖν ἐν τοῖς κακίοις. ὅψε' τε ἂν ἰδίεν ὁ τοιῦτος ἄρχαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἀν' ἀσθενῶν Φανείη· ὥσπερ ἂν, εἰ πῦρ τις Φέρων, αἶμα ἐμβάλοις πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τὴν ἄχνην (αὐθις γὰρ ἐπὶ τὸν λιμνῶντα ἐπάνειμι) θάττον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἢ καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ
πυρὸς

tem vim ac tenorem praestat, sincerum omnis vitii relictum valide seruent. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant in corporibus, glumam nempe atque paleas flatu abigunt, fructum autem purum separant, et accervant.

26. Hinc valere illos necesse est, et quam longissime durare in laboribus: seroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul iniiciat in triticum atque eius stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, tritictum vero paulatim, neque

πυρὸς κατ' ὀλίγον, ἅτε φλογὸς μεγάλης ἀνίστα-
μένης, ἅτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὀρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μι-
κρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕπερον καὶ αὐτὸς ἂν
κατακαυθεῖν. ἂ τρίνυν ἔδὲ νόσος, ἔδὲ κάμα-
τος, ἐς ταῖατο σῶμα ἐμπερόντα, ῥαδίως ἐλέγ-
ξειεν ἂν, ἔδ' ἐπιπρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἔνδο-
θεν γὰρ εὖ παρεσκευάσαι αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω
μάλαι καρτερώς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ
παριέναι ἐς τὸ εἶσω, μὴδὲ παραδέχεσθαι μῆτε
ἥλιον αὐτόν, μῆτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τῆ σῶματος.
πρὸς τε τὸ ἐνδιδῆν ἐν ταῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-
μὸν τὸ ἔνδοθεν ἐπιρρέον, ἅτε ἐκ πολλῆ προπαρ-
εσκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρεῖαν
ἀποκείμενον, ἀποπληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀ-
κμῇ, καὶ ἀκαμάτως ἐπιπλεῖσον παρέχεται.
τὸ

que flamma surgente magna, neque vno impetu,
sed paullatim fumigans, aliquamdiu post et ipsum
comburatur. Non igitur neque morbus, neque la-
bor, in tale corpus incidens facile illud redarguat,
aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt,
et exteriora valide contra ea inunita, ut non ad-
mittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel
frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam
cedit laboribus; copiosum illud calidum intesti-
num adfluens, tamquam olim paratum et ad ne-
cessarios usus repositum, supplet statim, et vigo-
rem recreat, et labori propemodum inuictos prae-
stat.

τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, ἐν ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδασιν ἐργάζεται καὶ ἀναρρίπιζομένη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικὰς εἶναι ἀσκᾶμεν αὐτὰς ἐς μῆκος τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύτατον ἐπικυφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὗ πρὸς τὸ σερρὸν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθεῖα, ἐνθα ἔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τῇ βασιν, ἔτε ἐπισηρίξαι ῥαδίον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τᾷ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπερᾶλκεσθαι τὰ φρόν ἐἰ δεοί, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τᾷτο ἀσκῶνται ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβδίνης χειροπληθεῖς ἐν ταῖν χερσίν ἔχοντες. εἰτα
περί

stat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae maiores fiunt.

27. Verum etiam ut cursu valeant eos exercemus, cum affuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido et resistente solo, sed in arena profunda, vbi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam transire si opus sit, aut si quid obstat aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentis mani-

περὶ ἀκοντίᾳ βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες
 δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκῆν, περι-
 φερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ εἰκὴς ὄχανον καὶ ἐχούση,
 καὶ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτῆς, κα-
 μένῃ ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσ-
 ληπτον ὑπὸ λειότητος. ἐκείνο τοίνυν ἄνω τε
 ἀναρρίπτῃσιν εἰς τὸν αἴερα καὶ ἐς τὸ πόρρω, Φι-
 λοτιμάμενοι, ὅσις ἐπιμήκισον ἐξέλθοι, καὶ τὰς
 ἄλλας ὑπερβάλλοιτο. καὶ ὁ πόνος ἔτος ὥμας τε
 αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἀκροῖς ἐντίθῃσιν.

Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότε-
 ρα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκκσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτε
 ἐνεκὺ ὑποβέβληνται. πρῶτον μὲν, ὡς μὴ
 ἐπὶ

manibus tenentes. Tum de proiiciendis in lon-
 gum iaculis certant. Vidisti vero etiam aliud
 quid in Gymnasio aeneum, rotundum, paruo
 clypeo simile, ansam non habenti neque lora: ac
 tentasti illud cum iaceret in medio, videbaturque
 tibi graue, et difficile ob laeuitatem comprehen-
 su. Illud igitur et sursum iactant in aërem, et
 in longinquum, certamine quodam, quis lon-
 gissime progressus superet reliquos. Ac labor iste
 tum humeros illorum roborat, tum contendendi
 facultatem conciliat artubus.

28. Lutum vero et puluis, quae aliquantum
 tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster,
 cuius rei causa subiecta sint. Primo quidem ne
 Luc. Op. T. VI, X in

ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτωῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτουσιν. ἔπειτα, καὶ τὸν ὀλισθόν ἀνάγκη πλείω γίνεσθαι, ἰδρῶτων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχεύουσιν εἰκάζεις, καὶ ἀχρεῖον, καὶ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τῆτο ἐς ἐσχὺν καὶ τόνον καὶ ὀλίγα συντελεῖ, ὅποταν ἔ- τως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζονται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχεν διολισθαίνον- τας. αἰρεσθαι τε ἐν πηλῷ ἰδρωπότα μετ' ἐλαίᾳ ἐκπесεῖν, καὶ διαζεύηται τῶν χειρῶν σπαδάζον- τα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τὰς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι Φίλον τρωθέντα ῥαδίως ἀρά- μενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαν-
τα

in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant ne- cesse est, cum madescunt in luto, quod tu an- guillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum, sed ipsum quoque ad robur et conten- tionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alteros prehendere, et con- tinere elabentes: tollere sane eum qui praeter oleum in luto permaduit, elabi et effluere mani- bus studentem, noli paruum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum fac- ile sublatum acie efferre, aut etiam hostem com-
prehen-

τα ἤκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τὲτο ἐς
ὑπερβολὴν ἀσκήμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέν-
τες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέ-
ροιεν.

Τὴν μέντοι κόνην τέναντίον χρησίμην οἰόμεθα
εἶναι, ὥς μὴ διολισθανοῖεν συμπλεκόμενοι. ἐπει-
δὲν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ δια-
διδράσκον ὑπὸ γλισχρότητος, ἐθίζονται καὶ ἐκ-
φεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ
ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὲν καὶ τὸν
ιδρῶτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνη, ἀθρόον ἐκχεόμε-
νον ἐπιπαττομένη, καὶ ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ
τὴν δύναμιν, καὶ κώλυμα γίνεται μὴ βλάπτε-
σθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀρχαιοῖς τότε καὶ ἀνεω-
γόσι

prehensum sublimem rapere. Ac propter hoc vi-
tra modum illos exercemus, propositis difficilio-
ribus, uti minora multo ferant facilius.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem puta-
mus, ne de complexu elabantur: postquam enim in
luto edocti sunt continere illud, quod prae lubrici-
tate facile effugit, adsuescunt etiam effugere ipsi
comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiam-
si, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum
etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur,
ne densus nimis effluat: et facit uti diutius durent
vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis
percipiat, qui laxatis tum atque apertis corpori-
bus

γόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ
τὸν ῥύπον ἀποσμά, καὶ σιλπνότερον ποιεῖ τὸν
ἄνδρα. καὶ ἔγω γε ἡδέως ἂν παρασησάμενος
πλησίον τῶν λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ
δεδιητημένων, καὶ ὃν ἂν ἔλῃ τῶν ἐν τῷ Λυκαίῳ
γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόνιν καὶ τὸν πη-
λὸν, ἐροίμην ἂν σε ποτέρῳ ἂν ὁμοίος εὖξαιο γε-
νέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλαιο ἂν ἐκ πρῶ-
της προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πε-
ραθεῖς ἐκατέρῃ, συνεσηκῶς καὶ συγκεκροτημένος
εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν, καὶ λευ-
κὸν εἶναι ἀπορίᾳ καὶ Φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τῆς αἵματος.
Ταῦτ' ἐσιν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τὰς νέας ἡμεῖς
ἠσκηῖμεν, οἰόμενοι Φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως
ἀγα-

bus incidunt. Caeterum fordes etiam detergit,
ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego liben-
ter in proxime collocatis cum alborum istorum
vno, qui sub vmbra vixere, tum quemcunque
delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati
sunt, vt puluerem et lutum abluat; interrogaue-
rim te, vtri similis fieri praeoptes? Noui enim,
te statim ex primo adspectu electurum, etiam si
neutrum factis tentaueris, consistentem et com-
pactum esse potius, quam esse delicatum, et
diffluere, et album esse defectu, et fuga interio-
ra versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharsi, ad quae iuuenes
nos exercemus, rati, custodes nobis ciuitatis bo-
nos

ἀγαθαὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατῶντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰς ἐπίοιεν, Φοβερὸι δὲ τοῖς περιούκοις ὄντες, ὥς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὖ πολὺ ἀμεινοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, περὶ μηδὲν τῶν αἰσχυρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστὶ λέγειν, ὅπόταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἀριστα παρσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX.

nos futuros, et fore ut in libertate ipsorum opera viuamus, deuictis, si inuadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, et tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur, neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant, et otium omne consumant. Et quod dixi commune bonum et summam ciuitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuuentus, in iis quae pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

ANAX. Οὐκᾶν, ὦ Σόλων, ἦν ποτε ὑμῶν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρυσάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρῶϊτε καὶ αὐτοὶ, πύξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· καὶ κείνοι δηλαδὴ ὑποπτῆσθασιν ὑμᾶς, καὶ Φεύγῃσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον εἰς τὸ ξόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νῶτα γένησθε, περιπλεξήτε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διάγχετε, ὑπὸ τὸ κρᾶνος ὑπαβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νῆ Δί', οἱ μὲν τοξεύσασι ἐηλονότι, καὶ ἀκοντιῶσιν, ὑμῶν δὲ, ὥσπερ ἀνδριάντων, ἔκαστ' ἰδέσθαι τὰ βέλη, κεχρησμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. ἔ γάρ καλὰ μὴ καὶ ἀθέρως ὑμεῖς ἔσθε,

ὡς

31. ANACH. Igitur, Solon, si quando invadunt vos hostes, vincti oleo et pulvere sparsi etiam vos proceditis pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos et fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumacto quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subiecto sub galeam: et, per Iovem, alii sagittas arcu mittent nimirum, et iaculabuntur: in vos vero, tanquam in statuas non penetrabunt tela, qui colorem a sole traxeritis, et multo sitis sanguine instructi; neque enim stipula vos estis aut paleae,

qui

ὥς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ
ὄψέ ποτε ἂν, καὶ μόλις κατατεμνόμενοι βαθέ-
σι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξετε.
ταυῦτα γὰρ Φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκασα τοῦ
παραδείγματος.

Ἡ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψετε,
τὰς τῶν κωμῳδῶν τε, καὶ τραγωδῶν. καὶ ἢ
προτεθῇ ὑμῖν ἐξῆδος, ἐκείνα τὰ κράνη περιθή-
σεσθε τὰ καχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἴητε τοῖς
ἐναντίοις, μαρμαρυττόμενοι αὐτὰς, καὶ ὑποδή-
σεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκείνα δηλαδή· φεύγεσθε γὰρ,
ἢν δέη, κῆφα, καὶ ἢν διώκητε, ἄφικτα
τοῖς πολεμίοις ἔσαι, ὑμῶν ἔτω μεγάλα διαβα-
νόντων ἐπ' αὐτὰς. ἀλλ' ἄρα μὴ ταῦτα μὲν ὑμῖν
τὰ

qui celeriter cedatis plagis: sed sero tandem ali-
quando, et vix profundis confossi vulneribus,
paullum sanguinis subostenderitis. Talia enim
dicis nisi plane aberravi a sensu similitudinis.

32. Aut forte illa tunc arma sumetis Comoedo-
rum et Tragoedorum, et si eruptio vobis propo-
sita sit, galeas illas imponetis hiantes vt formidabi-
liores sitis hostibus, quos sic larvati perterreatis:
altosque illos induetis calceos nimirum, leues
enim, si ita opus sit, fugientibus, et, si ipsi per-
sequamini, effugere ea hostes non poterunt, ma-
gnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Ve-
rum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vo-

τὰ κομψὰ λῆρος ἤ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ δια-
 τριβαὶ ἀργῶσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλωσι τοῖς νεα-
 νίσκοις. εἰ δὲ βέλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ
 εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δαῖσι,
 καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ
 ἡ ἀμιλλα ἔς πρὸς ἀλλήλους μετὰ παιδιᾶς, ἀλλὰ
 πρὸς τὰς δυσμενεῖς ἔσαι, μετὰ κινδύνῳ μελε-
 τῶσι τὴν ἀρετὴν. ὥς ἐφέντας τὴν κόριν καὶ
 τὸ ἔλαιον, διδάσκατε αὐτὰς τοξεύειν καὶ ἀκον-
 τίσειν, μὴ μὲν φη διδόντες τὰ ἀκοντῖα, καὶ οἷα
 διαφέρεσθαι πρὸς τὸν ἀνεμον, ἀλλ' ἔσω λόγχῃ
 βαρεῖα, μετὰ συρισμῶ ἐλιπτομένη, καὶ λίθος
 χειροπληθὴς, καὶ σάγαρις, καὶ γέρον ἐν τῇ ἀ-
 ριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος.

Ως

bis videntur, nugae sint et ludus temere *susce-*
ptus, et occupatio otiosorum, ac remittere ani-
 mum volentium adolescentulorum. Si vero vo-
 lueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis
 gymnasiis opus erit, et exercitatione vera quae fit
 sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo,
 sed contra inimicos vobis instituetur, inter peri-
 cula virtutem meditantibus. Itaque relicto pul-
 vere atque oleo, sagittare illos docete et iaculari,
 nec date levia illis iacula, quae ventis ferantur;
 sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta
 feratur, et lapis manum implens, et securis, et
 in sinistra scutum, et thorax et galea.

33. Vt

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τίνος εὐμενείᾳ σώζε-
σθαι μοι δοκεῖτε, οἱ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ
τινῶν ὀλέγων ψιλῶν ἐπιπεσόντων. ἰδὲ γέ τοι
ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τῆτο ξιφίδιον τὸ πα-
ρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν
ἅπασιν, αὐτοβοῇ ἂν ἐλοιμὶ τὸ γυμνάσιον, φυ-
γόντων ἐκείνων, καὶ ἔδενός ἀντιβλέπειν τῷ σιδή-
ρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τὰς ἀνδριάντας ἂν πε-
ρὶσσεύμενοι, καὶ περὶ τὰς κίονας κατακρυπτόμε-
νοι, γέλωτα ἂν μοι παράσχων, δακρύοντες οἱ
πολλοί, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε ἂν ἰδοίς οὐκ
ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτὰς τὰ σώματα, αἱοὶ νῦν
εἰσὶν, ἀλλὰ ὥχρου ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἂν,
ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ
εἰρήνη

33. Vt vero nunc habetis, Deorum cuiusdam
benevolentia servari mihi videntur, qui nondum
ab ingruentibus paucis levis armaturæ militibus
perieritis. Certe si stricto isto parvo ad Zonam
gladiolo solas irruam in iuvenes illos vestros o-
mnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fu-
gientibus illis, et nemine contra intueri ferrum
auso, sed circumstantes, statuas, et occultati circa
columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac
trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non,
ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi, statim
fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos
X. 5 statum

εἰρήνη διατεθεῖσθαι βασιλεῖα ἔσται, ὡς μὴ ἀνδροδῶς
ἀνασχέσθαι λόφον ἕνα κράτες πολέμῳ ἰδόντας.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι,
Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπῃ ἐφ' ἡμᾶς ἐσρά-
τευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἴππο-
λύτης ἐλάσασα ἐπὶ τὴν πόλιν, ἐδὲ ἄλλοι ὅσαι
ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμῖς γάρ, ὦ μα-
κάριε, ἐκ ἐπειδήπερ οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα
ἐκπονᾶμεν τῶν νέων, διὰ τῆτο καὶ ἀνοπλὰ ἐξ-
άγομεν ἐπὶ τὰς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴν καθ' αὐ-
τὰς ἀριστοὶ γίνονται, ἀσκῶνται τὸ μετὰ τῆτο
ζὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἀμεινον χερσίντ' ἢ
αὐτοῖς, ἔτω διακείμενοι. ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ
τῆτο ὑμῖν ἔστι τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις;
ἔ γάρ.

statum longinqua pax adduxit, vt non facile cri-
stam vnā hostilis galeae videre sustineatis.

34. S O L. Non dicebant ista, Anacharsi,
Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditio-
nem contra nos susceperunt, neque illae vestrae
mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram
inuasere, neque alii, quicumque periculum no-
stri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non
quoniam nuda sic iuuenum corpora labore subi-
gimus, propterea etiam inermis educimus ad pe-
ricula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exer-
centur cum armis; quibus sic affecti multo iam
vtantur melius. ΑΝΑΧ. Et ubi est illud vo-
bis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil
in

ἐ- γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν,
 ἅπανσαν αὐτὴν ἐν κώλῳ περιελθών. ΣΟΛ.
 Ἄλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν
 συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐνάσω μάλα πολλὰ,
 οἷς χρώμεθα ὅποτεν ἀναγκάσθω ἢ, καὶ λόφους
 καὶ Φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν
 τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ἄπλοφο-
 ρεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεξῶσθαι, περιττὸν
 ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόσμιόν γ' ἐσιν,
 ὅστις ἐκ ἄσει σιδηροφοροίῃ μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα
 ἐξενέγκει εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωσθεῖ,
 ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιέντες. τό, τε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ
 οἰκεῖν, ῥάδιον ἐς ἐπιβελήν· καὶ οἱ πόλεμοι μά-
 λα πολλοί, καὶ ἄδηλον ὅποτε τις ἐπιςτάς, κοι-
 μώμε-

in vrbe vidī, quam undique totam hustraverim.
 SOL. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius
 apud nos moreris, et arma unicuique nostrum
 multa, quibus utimur, quoties opus est, et cri-
 stas, et phaleras, et equos, et equites quartam
 fere partem civium. Verum arma gestare semper,
 et cinctum esse acinace, superfluum in pace puta-
 mus: ac poena sancita est, si quis in vrbe cum
 ferro fit, vbi opus non est, aut arma in publi-
 cum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in
 armis semper vivitis. Quum enim habiteris sine
 munimentis, expositi estis insidiis; et bella vobis
 bene multa; obscurumque, quando aliquis subito
 aditans

μοίμενον κατασπᾶσας ἀπὸ τῆς ἀμάξης, Φονεύ-
σθαιεν. ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαιρέτως 5),
καὶ μὴ ἐν νόμῳ ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον αἰεὶ
τὸν σίδηρον ποιεῖν, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνῆντα
εἴ τις βιάζοιτο.

ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηραφορεῖν εἰδε-
νὸς ἀναγκαῖα ἔνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν
ὅπλων Φεῖδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ἐντα Φθεί-
ροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρη-
σόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώ-
ματα τῶν νέων, εἰδενὸς δεινῆ ἐπείγοντος, κατα-
πανεῖτε παύοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρώτων κατ-

ανα-

adstans detractum de plauastro dormientem inter-
ficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, et
quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in
communione civili viuitis, necessarium semper
ferrum faciunt, vt prope sit quo defendatis, si
quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum
quidem sine necessitate gestare superfluum videtur,
et armis parcendum, ne si in manibus sint, per-
dantur; sed reposita custoditis, vt, cum opus
fuerit, utamini: corpora autem iuuenum, nullo
urgente incommode, labore subigitis, feriendo

et

5. αὐθαιρέτως] Ante hoc verbum deesse ali-
quid videtur, minimum particulæ καὶ τὸ,
vel τὸ, τε. Et sic interpretatus sum.
Gesner.

εναλίσκοντες, ἔ ταμμευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγ-
καῖον τὰς ἀλκὰς 6) αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πε-
λῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. ΣΟΛ. "Εοικας, ὦ
Ἀνάχαρσι, τοῖόν δέ τι δυνάμειος πέρι ἔννοεῖν,
ὥς οἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλω τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐ-
τὴν ἔσαν· δέδicias ἔν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείας κερα-
μεῦ λάθῃ διαέρρουῖσα ἐν τοῖς πόνοις; κατὰ ἡμῶν
κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχηται τὸ σῶμα καταλιπέσα,
ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθεν ἀναπληρέμενον. τὸ δὲ ἔχ
ἔτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσω τις 7) ἂν αὐτὴν ἐξαν-
τλή

et exhauriendo sudoribus, non reponentes ad ne-
cessitatem illorum robora, sed temere in luto at-
que pulvere effundentes. SOL. Videris, Ana-
charsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino,
aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes:
metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter
labores effluant, ac deinde inane nobis et aridum
corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo
intus suppleatur. At illud non ita se habet: ve-
rum quanto quis magis illas laboribus exhauriat,
tanto

6. ταμμευόμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem mo-
do utitur Diod. Sic. IV. c. 12. Ad quem
Wessel. No. 17. pluribus docet, usurpari de
militibus non omnes vires primo impetu ef-
fundentibus, sed dispensantibus. Reitz.
7. ὅσω τις] Sequens μᾶλλον etiam hic tacite
repetendum. Reitz.

τλῇ τοῖς πόνοις, τασῶδε μᾶλλον ἐπιρρεῖ, κατὰ
 τὸν τῆς Ἰδρας μῦθον, εἴ τινα ἤρασας, ὡς ἀντι-
 μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δὴ αἰεὶ ἄλλαι ἀνε-
 φύοντο. ἦν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτο-
 νος ἦ, μηδὲ διαρεῖν τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημέ-
 νην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιοτο αἶψα
 καὶ καταμαραινόιοτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρεθὺς καὶ λύ-
 χνου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ Φυσήματι,
 τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας αἶψα, καὶ μείζον ποιή-
 σειας ἐν βραχεῖ, παρεθῆγων τῷ πνεύματι
 καὶ τὸ τοῦ λύχνου Φῶς ἀποσβέσειας, ἔκ ἔχον
 ἀποχρῶσαν τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρε-
 κῆ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυ-
 ρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο.

ANAX.

tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae
 fabulam, si quam audisti, ut pro vno abscisso ca-
 pite, duo semper alia succreuerint. Si vero ab
 initio non exerceantur neque contenduntur, nec
 satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum lae-
 datur a laboribus et consumatur: quale quid in
 igne et lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel
 accendas ignem, et maiorem brevi tempore fa-
 cias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel extin-
 guas flammam lucernae, si non satis materiae illi
 suppeditetur, ut durare aduersus vim flatus possit:
 nec enim *flamma eiusmodi* satis firma de radice
 existit.

36. ANACH.

ANAX. Ταυτὶ γάρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ
 συνήμι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμέ εἰρηκας,
 ἀκριβῆς τινος Φροντίδος, καὶ διανοίας ὅξυ δε-
 δοκυίας δεόμενα. ἐκείνο δέ μοι πάντως εἶπέ,
 τίτος ἕνεκα ἔχῃ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμ-
 πιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις,
 ὅποτε πολλοί, ὡς Φῆς, συνίασιν ὀψόμενοι τὰς
 νέας ἀγωνισομένους, ἔδε ποτε ἐν ὅπλοις ποιῆ-
 σθε τὴν ἀμιλλαν, ἀλλὰ γυμνὰς ἐς τὸ μέσον παρ-
 αγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπι-
 δέοντες, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτες,
 ἄξιον γὰρ εἰδέναι τῷτό γε, ἃ τίνος ἕνεκα τῷτο
 ποιῆτε. ΣΟΛ. Ἡγάμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι,
 τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν ἔτως ἂν πλείω
 ἐγγενέ-

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non
 plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo
 captu dixisti, accurata quadam cogitatione et
 mente acutum cernente indigentia. Illud vero
 mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis
 certaminibus, et in Isthmo, et Pythone, et reli-
 quis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri iu-
 venes certantes, interdum in armis institutis pu-
 gnam, sed nudos in medium producit, calci-
 bulque petendos et feriendos ostenditis, victori-
 bulque mala datis atque oleam? Dignum enim
 scitu est, cur hoc faciatis. SOL. Putamus enim,
 Anacharsi, maiorem ita exercitationum amorem
 in

ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τὰς ἀριεύοντας ἐν τού-
τοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν
μέσοις τοῖς Ἑλλήσι, καὶ διὰ τῆτο ὡς ἐς τοσά-
της-δ) ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελῆνται,
ὥς μὴ αἰσχύνονται γυμνωθέντες, καὶ ἀξιουνότα-
τον ἕκαστος αὐτὸν ἀπεργάζεσθαι. καὶ τὰ ἄλλα,
ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, ἔμικρά, ὃ ἑκαστος ὁ
παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέ-
σθαι, καὶ δέικνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον εἶ-
ναι τῶν κατ' ἐαυτὸν δοκῶντα. τογάρτοι πολ-
λοὶ τῶν θεατῶν, οἷς κατ' ἡλικίαν ἐτι ἡ ἀσκη-
σις,

in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, et in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, et bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari, et dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parua; laus a spectatoribus, et quod maxime fit insignis, et digito monstratur, tanquam aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestiva adhuc propter

8. ἐς τοσάτης] τοσάτης Solano dedimus, quia efficacius; si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Gesneri versionem tamen servavi, quia ad vulgatam, τῆτης, composita nihil incommodi habet. Reitz.

σις, ἀπείασιν ἔμετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς
καὶ πόνων ἐρασθῆντες· ὡς εἰ γέ τις, ὦ Ἀνά-
χαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τῆς
βίης, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν
τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ
καὶ ἀπὸ τέτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἂν σοι, ὁποῖοι
ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυ-
ναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιτ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ
κατίνε περὶ καὶ μῆλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυ-
μίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφέρόμενοι.

Καίτοι τί ἂν πάθοις 9), εἰ θεάσαιο καὶ ἑρτύ-
γων

propter aetatem exercitatio, discedunt non medio-
cri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati.
Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e
vita expulerit, quid iam boni nobis contingat?
aut quis splendidum quiddam cupiat perficere?
Iam vero ex his quoque coniiciendum tibi prae-
beant, quales sint in bellis pro patria, et liberis,
et vxoribus, et sacris, armati, qui pro olea et
malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant.

37. Verum quid diceret, si coturnicum et Gal-
lorum

9. τί ἂν πάθοις] Non semel habuimus, pro,
quid faceres? tamen hoc melius erit, quo-
modo adfectus fueris, i. e. nonne mirareris?
Sed quia sequitur, γελάσῃ δηλονότι, quid
faceres aliquo modo locum haberet, minus
tamen commodum fuerit. Interim liberior
Luc. Op. T. VI. Y versio,

γων καὶ ἀλεκτρυόνων 10) ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ
 σπᾶδὴν ἐπὶ τέτοις ἔμικράν; ἢ γελάσῃ δηλονό-
 τι, καὶ μάλιστ' ἦν μάθης ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὰ
 δρῶμεν, καὶ προσέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ
 παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ θρεῖα διαπυκνυόμενα με-
 χρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγερσεύσεως; ἀλλ' ἔδὲ τότο
 γελοῖον. ὑποδύεται γάρ τις ἡρέμᾳ ταῖς ψυχαῖς
 ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ
 ἀτολμότεροι φαίνονται τῶν ἀλεκτρυόνων, μὴδὲ
 προ-

lorum apud nos pugnas videres, et studium ea
 in re non paruum? Ridebis nimirum: praesertim
 si audias lege nos istuc facere, et imperatum esse
 adultis omnibus adesse, et videre atque ad ultimam
 usque animi defectionem pugnantes. Sed neque
 hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in ani-
 mos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur
 et minus audaces gallis, nec prius quam illi defi-
 ciant

versio, *quid diceret*, ad sensum adcommoda
 non displicet. *Reitz.*

10. ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας] De his omnia *Sam.*
Petit ad LL. Att. I, 40. f. p. 84. Si ve-
 ram eorum certaminum originem docet *Ae-*
lian. V. H. 2, 28. ubi refert ad Themisto-
 clem, non cauit sibi ab insigni anachronismo
 aliquot aetatum Lucianus, ut neque in illo,
 quod paullo post σύγχρονον Soloni facere vi-
 detur Lycurgum, ducentis forte annis ma-
 iorem. *Gesner.*

προαπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων,
ἢ τῶν ἄλλων δυσχερῶν. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶ-
σθαι αὐτῶν, καὶ ὄραν τιτρωσκομένους, ἀπαγε,
Θηρεῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σκαιόν, καὶ προσέτι
γε ἀλυσίτελές ἀποσφάττεται τὰς ἀρίστους, καὶ
οἷς ἂν τις ἀμεινον χρῆσασαιτε κατὰ τῶν δυσμενῶν.

Ἐπεὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην
Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἣν ποτε καὶ ἐς
Λακεδαιμόνα ἐλθῆς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκεί-
νων, μηδὲ οἶσθαι μάτην πονεῖν αὐτὰς, ὅποταν
ἢ σφαίρας περὶ ἐν τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες,
παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδα-
τι περιγεγραμμένον, ἐς Φάλαγγα διασάντες,
τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐ-
τοί,

ciant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate
quacumque alia. In armis autem tentari illos,
et videri vulnerari, apage. Beluinum enim, et
planè finistrum, atque insuper inutile, interficere
optimos, quibus melius aliquis vtatur aduersus
iniunicos.

38. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam
etiam Gracciam peragratum, memento, vbi
Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque
putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in
theatro certantes impetu facto, alteri alteros cae-
dunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum,
diuisique in suam quisque Phalangem, hostiliter,
nudi et ipsi, se mutuo inuadunt, donec circum-

τοὶ, ἄχρις ἂν ἐμβάλωσι τῷ περιγράμματι τὸ
 ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τὰς κατὰ Λυκῆρχον
 οἱ κατ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαινον, συνώθοντες ἐς
 τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τέττα εἰρήνη λοιπὸν) καὶ
 πόεις ἂν ἔτι παύσωνται. μάλιστα δὲ ἦν ὁρᾶν μασι-
 γημένους αὐτὰς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι βου-
 μένας, πατέρας δὲ καὶ μητέρας παρενώσκει, ὥς
 ὅπως ἀνιωμένους ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ
 ἀπειλούσας, ἦν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς πληγὰς
 καὶ ἱκετεύσας ἐπιμήκισον διαρκέσαι πρὸς τὸν
 πόνον, καὶ ἐγκατερεῆσαι τοῖς δεινοῖς. παλ-
 λαὶ γὰρ καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαν-
 τες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν
 οἰκείων, μηδὲ εἶσαι τοῖς σώμασιν ὧν καὶ τὰς
 ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς

Σπάρ-

scripto illo loco alterum agmen alteri eiiciant,
 nempe Lycurgi factionem Herculani, aut contra,
 detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caete-
 rum, neque quisquam alterum percusserit: maxi-
 me vero si videas, cum flagris caeduntur ad alta-
 re, et sanguine fluunt; patres vero aut matres
 adstantes adeo indigne, quae aguntur, non fe-
 runt, ut etiam minentur, si non durent ad pla-
 gas, atque illis supplicent, ut quam longissime
 ferant molestiam, et mala tolerant. Multi ergo
 huic certamini immortui sunt, cum nollent se
 victos fateri, dum vita superesset, in oculis suo-
 rum, neque cedere corpore: quorum etiam sta-
 tuas videbis honorari publicè, a Spartanorum
 repu-

Σπάρτης ἀναστρέφοντας. ὅταν ποίνων ὀρεῖς καὶ
 κῆνα, μὴτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτὰς, μὴτε
 εἶπης, ὡς ἔδεκταις ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαιᾶς τα-
 λαηπῶρσι, μὴτε τυράννῃ βιαζομένῃ, μὴτε πο-
 λεμίων διατιθέντων. εἶποι γάρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ
 ἐκείνων Λυκῆργος ὁ νομοθέτης αὐτῶν πολλὰ τὰ
 εὐλογεῖ, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει αὐτὰς, καὶ ἐχθρὸς
 ὢν, ἔδδ' ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρᾶν, ἔδδ' τὴν νεολαίαν
 τῆς πόλεως εἰκὴ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερι-
 κωτάτας, καὶ παντὸς δεινῆ κρείττονας ἀξιώμ
 εἶναι, τὰς σῶζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι
 καὶ μὴ ὁ Λυκῆργος εἶπη, ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ
 αὐτὸς, ὡς καὶ ἂν ποτε ληφθεῖς ὁ τοιαῦτος ἐν
 πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι εἰκοίται τῆς Σπάρτης,
 αἰκίζο-

republica positas. Etiam ista proinde cum vide-
 bis, noli putare illos furere, neque dicito, illos
 nulla idonea causa aerumnas sustinere, neque
 tyranno cogente, neque hostibus illam necessita-
 tem imponentibus. Dicat enim pro illis etiam
 Lycurgus illorum legislator multa rationabilia,
 quidque spectans illos ita castiget, qui non ut ho-
 stis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem
 ciuitatis ita consumere velit temere, sed quod po-
 stulet, ut patientissimi, et malo omni superiores
 sint, qui seruaturi sint patriam. Quamquam,
 etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis
 quam non vnquam captus in bello talis arcanum
 quoddam Spartaee enunciaturus sit, hostibus
 Y 3 ipsum

αἰκίζομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐ-
τῶν, μαστιγοῖτο ἄν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν παί-
οντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ANAX. Ὁ Λυκῆργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σό-
λων, ἐμαστιγῆτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρέσθειςτος
ὢν ἤδη τῷ ἀγῶνι, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεα-
νιεύσατο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης ἤδη ὢν ἐκράψα
τὰς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν ἀφικόμενος· ἀπο-
δεδημήκει δὲ παρὰ τὰς Κρήτας, ὅτι ἤκασεν εὐ-
νομωτάτης εἶναι, Μίνως, τῷ Διὶ, νομοθε-
τήσαντος ἐν αὐτοῖς. ANAX. Τί ἔν ἐ καὶ σὺ,
ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκῆργον, καὶ μαστιγοῖς τὰς
νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐσιν.
ΣΟΛ.

ipsum torquentibus; sed derisis illis, ita flagellan-
dum se praebiturum, vt ad certamen prouocet
ferientem, vter prius fatigetur.

39. ANACH. Vtrum vero ipse quoque, mi
Solon, Lycurgus, iuuenis cum esset pulsiatus est,
an egressus iam aetatem certaminis illius pro-
priam, secure talia iuuenili velut petulantia con-
stituit? SOL. Senex iam erat, cum has illis le-
ges scriberet, e Creta redux: eo autem pereгри-
natum abierat ad Cretenses, quod optimis illos le-
gibus florere audierat, quarum Minos Iouis filius
conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quo-
que, Solon, non imitaris Lycurgum, et flagel-
las adolescentulos? pulchra enim ista, et vobis
digna.

ΣΟΛ. "Οτι ἡμῖν ἱκανὸν, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα
τὰ γυμνάσια, οἰκεία ὄντα· ζηλᾶν δὲ τὰ ξενικά
μὴ πλὴν ἀξιοῦμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνήης
οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγᾶσθαι γυμνόν, ἄνω τὰς
χεῖρας ἐπάροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμῃ, ἢ
αὐτῷ ἐκάσῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὥς ἐγώ γε ἤν
ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν καιρὸν
ταῦτα δεῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθή-
σεσθαι δημοσίας πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκάστοις,
ἐπὶ τὸν ὀρθὸν τυπτομένους καθ' ἅπερ κλέπτας, ἢ λω-
ποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἄτε-
χρῶς γὰρ ἐλθεῖν δεῖσθαι μοι δοκεῖ ἢ πόλις αὐ-
τῶν, ἔγωγε καταγέλασθαι ὑφ' ἑαυτῆς πάσχουσα.

ΣΟΛ.

digna. SOL. Quod istae nobis sufficiunt exer-
citationes, domesticae quae sint: peregrina au-
tem aemulari non sane dignum nobis putamus.
ANACH. Non? Verum intelligis nempe,
quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in al-
tum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel
ad unumquemque singulatim, vel communiter
ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregri-
ner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt,
metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar,
si ad singula rideam, videns pullari illos tanquam
fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo gene-
re fecerint. Omnino enim helleboro mihi indi-
gere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fie-
ri publice patiatur.

ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷα κρατεῖν. ἔσαι γὰρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερίων ἐν Σπάρτῃ. σπλὴν αἰδῶ, ἐπεὶ περ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελλυθῶ, ἐν δὲ ἔπαυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, ἐκ ἀδίκῃ αἰτήσῃν ἔοικα παρὰ σέ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθης πρὸς μέ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκυθῶν διασκεῖτε τὰς νέας τὰς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρεφέτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται. ΑΝΑΧ. Δικαιοτάτα μὲν ἐν, ὦ Σόλων, καὶ ἐγὼ γε διηγέσσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, ἔσμεν δὲ ἴσως, ἔδὲ καθ' ὑμᾶς οἶγ' ἔδὲ κατὰ κόρης παταχθῆναι τολμήσαι-

ΜΕΝ

40. SOL. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartaë, qui pro istis etiam, ea quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarraui, tu autem non satis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae iuvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, et quomodo honesti apud vos viri fiant. ANACH. Iustissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam
mala

μεν εἴη μίαν πληγὴν· δειλοὶ γὰρ ἔσμεν· ἀλλὰ
εἰρησέσθαι γε ὅποια αὐτὸς εἴη. τοὺς αὖτις μὲνται,
εἰ δακεῖ, ὑπερβαλλόμεθα τὴν συνκρίαν, ὡς ἂν
τε αὐτὸς εἴπῃ, ἔτι μᾶλλον ἐνκοήσασθαι καθὶ
ἡσυχίαν, ἢ τὰ χρεὶ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ
μνήμῃ ἐπελθών. ἐπὶ δὲ νῦν ἔχον, ἀπιδίωμεν ἐπὶ
ταῦτοις, ἐσπέρη γὰρ ἡδὴ.

mala vnam excipere audeamus, meticulosi homi-
nes; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in
crastinum, si videretur, differamus disputationem,
vel et quae ipse dixisti magis adhuc silentio per-
pendam, et quae dicenda sint, memoria percur-
rens cogitem. Nunc autem ut se res habet, his
ita dictis abeamus. Iam enim est vespere.

Περὶ πένθους.

Ἀξιὸν γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν
τοῖς πένθεσι γινόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ
ὑπὸ τῶν παραμυθεμένων δῆθεν αὐτοὺς αὐτοῖς λε-
γόμε-

De luctu.

Operae pretium sane fuerit observare, quae a
vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque
vicissim ab his, qui consolantur istos, dicuntur;

γόμενα, καὶ ὡς ἀφόρητα ἡγῶνται τὰ συμβαί-
 νοντα σφίσι τε αὐταῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκεί-
 νοις ἐς ὀδύρονται, ἔ, μὰ τὸν Πλάτωνα, καὶ
 Περσεφῶνην, κατ' ἑδὲν ἐπιστάμενοι σαφῶς, ἔτ'
 εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, ἔτε εἰ τάναν-
 τιν ἡδίω καὶ βαλτίω τοῖς παῖδ' ἐσι, κόμῳ δὲ καὶ
 συνηθείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὴν τοῖ
 νυν ἀποθάνῃ τις, ἔτω ποιῆσι. μᾶλλον δὲ πρό-
 τερον εἰπεῖν βέλομαι ἅς τινας περὶ αὐτῶ τῶ
 θανάτῳ δόξας ἔχουσιν. ἔτω γὰρ ἔσται Φανερὸν,
 ἔ τινος ἕνεκα τὰ περὶ τὰ ἐκείνῳ ἐπιτερόμενοι.

Ὁ μὲν δὴ πειλὺς ὄμιλος, ὃς ἰδιώτας οἱ σεφοὶ
 καλεῖσιν, Ὀμηρῷ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλ-
 λοις μυθοποιοῖς περὶ τῶτων πειθόμενοι, καὶ
 νόμον

et ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae
 sibi eueniunt ipsis, tum quae illis, quorum vi-
 cem dolent: non illi, per Plutonium ac Proserpi-
 nam! vlla ex parte scientes dilucide, nec, sint-
 ne mala ista ac dolore digna, neque an contra ea
 suauiora sint ac meliora his, quibus eueniunt;
 sed institutis et consuetudini illum dolorem suum
 condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis,
 sic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-
 te ipsa quas habeant sententias: sic enim appare-
 bit, cuius rei causa in superuacuis illis elaborent.

2. Vulgus igitur promiscuum, quos idiotas ap-
 pellant docti, Homero atque Hesiodo, et fabula-
 rum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, et
 legem

νόμον θέμενοι τὴν ποίησιν αὐτοῦν, τόπον τινα
 ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, Ἄδην ὑπεκλήφασιν, μέγαν
 δὲ καὶ πολύχωρον τέταν εἶναι, καὶ ζοφάρων
 καὶ ἀνήλιον, ἐκ οὗ ὅπως αὐτοῖς Φωτίζεσθαι
 δοκῶντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνόντων ἑκά-
 στον. βασιλεύειν δὲ τῷ χάσματος ἀδελφὸν τῷ
 Διὶ, Πλάτωνα κεκλημένον. (ὥς μοι τῶν τὰ
 τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλατεῖν τοῖς
 νεκροῖς τῇ πρᾶσσηγορίᾳ τετιμῆμένον· τῆτον δὲ
 πόν Πλάτωνα τὴν παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν
 κάτω βίον κατασχέσασθαι τὸν τοιῆτον. κεκλη-
 ρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόν-
 των· καταδεξάμενον δὲ αὐτὰς, καὶ παραλα-
 βάντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, εἰδένι τὸ
 παρά-

legem sibi statuant illorum fictionem, locum
 quendam sub terra profundum esse putant inferos,
 eumque magnum et spatiosum esse, et tenebrico-
 sum, ac sole carentem; eundem tamen nescio
 qua ratione illustrem in tantum, ut quae in eo
 sunt conspici possint omnia. Imperare autem in
 magno illo hiatu fratrem Iouis, Plutonium s. *Di-
 tem* nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis
 mihi talium peritissimus retulit) ideo cohonestatus
 est, quod *diues* sit mortuis. Hunc porro Ditem
 suae ciuitatis, et vitae illius apud inferos, haec
 habere instituta. Nam forte ipsi obrigisse mor-
 tuorum imperium, quos ille receptos atque as-
 sumptos vinculis contineat, quae effugere nemo
 possit,

παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφίστασθαι, πλὴν ἐξ ἅπαν-
 τος τῆ αἰῶνος πάντο ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.
 Περιρρεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτῇ ποταμοῖς
 μεγάλαις τε καὶ φοβεραῖς, καὶ ἐν μένωντων ὀνομα-
 των· Κωκυτοῖ γάρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ
 τοιαῦτα κέκληνται· τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερυσία
 λίμνη πρᾶνεται, πρώτη δεχομένη τὰς ἅπαντων
 πᾶς, ἥ ἐκ ἐνὶ διαπλευσῶν, ἢ παρελθεῖν, ἀνευ τῆ
 πορθμεως· βαθεῖαί τε γὰρ περάσαι τοῖς ποσὶ
 καὶ διμνήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, ἐκ αὐτῆς
 διαπταίη ἡ δὲ ταῖς νεκρὰ τῶν ὀφθέντων.
 Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ, ἔσθι ἀ-
 δαμαντίνη, ἀδελφιδὲς τῆ βασιλέως Αἰακὸς ἐστὶ
 τὴν

possit, nec vlli omnino redeundi facultatem tri-
 buat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni
 aevo praecissimis.

3. Circumflui autem ipsius regionem fluvius
 magnis, et terrorem vel ipso nomine iniicienti-
 bus; Cocyti enim (*ploratus*) et Pyriphlegethontes
 (*ignicremi*) et similiter appellantur. Quod vero
 maximum, Acherusia palus obiacet, quae pri-
 mum venientes excipit, quam traicere non licet,
 nec praeterire sine portitore; cum profundior sit,
 quam ut pedibus transiri possit, et latior, quam
 ut natatu traicias; adeo ut neque volucres mortui
 eam transuolare possint.

4. Ad ipsum porro descensum et portam, quae
 adamantina est, Aeacus est fratre regis genitus,
 cui

τὴν Φρουρὰν ἐπιτετραμμένος, καὶ παρ' αὐτῷ,
 κύνων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος, τοὺς μὲν
 ἀφικνεμένους Φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέ-
 πων, τὰς δὲ περὶ ὧντας ἀποδιφράσκειν ὑλακτῶν,
 καὶ τῷ χάσματι δέδιττόμενος.

Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην τὸ εἶσω, λειμῶν
 ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἀσφρόδελῳ κατὰφυτος,
 καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γὰρ διὰ τῶν
 τοῦ νόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγῆσαντα τοῖς
 πάλαι ἐκείθεν ἀφικνέμενοι. Ἀλκίσις τε, καὶ Πρω-
 τεσίλαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεύς ὁ τῷ Αἰγέως,
 καὶ ὁ τῷ Ὀμήρῳ Ὀδυσσεύς, μάλα σεμνοὶ καὶ
 ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πτόντες
 τῆς πηγῆς, ἃ γὰρ ἂν ἐμὲ μνηντο αὐτῶν.

Ὁ μὲν

cui custodia illius credita, et prope illum triceps
 canis, asperrimus, qui aduenientes quidem ami-
 co vultu et pacato adspiciat, fugere autem si qui
 conentur, latratu atque rictu terreat.

5. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pra-
 tum suscipit magnum, consitum asphodelo, et
 potus expugnator memoriae, Lethes (obliuionis)
 enim *poius* propter hoc ipsum appellatus est.
 Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redie-
 runt, Alceſtis atque Proteſilaus, Theſſali, et Ae-
 gei Theſeus *filius*, et Homericus Vlyſſes, graues
 et digni fide testes, vt mihi videtur, qui de fon-
 te illo non biberunt, neque enim alias memoriam
 eorum retinuiſſent.

6. Dis

Ὁ μὲν ἐν Πλάτων, ὡς ἐκείνοι εἶπασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστύνει, καὶ τὴν τῶν ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν ὑπηρετῶσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν συνδιαπράττεσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐριννύες τε, καὶ Ποινά, καὶ Φέβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· ἔτος μένγε ἐκ αἰεὶ συμπικρῶν.

Ἦπαρχοι δέ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ καθήνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρηῆτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τῷ Διός. ἔτοι δὲ τὰς μὲν ἀγαθὰς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν συναλισθῶσι πολλοί, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἡλύσιον πεδῖον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσομένους.

Ἄν δέ τινας τῶν σπονθηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἑρινύσι παραδόντες, ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσιν.

6. Dis ergo, vt illi dixerunt, et Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, et imperium vna exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, et Mercurius: hic quidem non semper praesens.

7. Magistratus vero et Satrapae et iudices sedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenses, et Iouis filii. Hi vero bonos quidem viros et iustos, qui cum virtute vixere, vbi plures conuenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, vbi vitam agant beatissimam.

8: Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, pro portione suae

πέμπασσι, κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησόμενες. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν ἐπάσχασι, σρεβλάμενοί τε καὶ καίόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι καὶ τροχῶ συμφερόμενοι, καὶ λίθας ἀνακυλίωντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖτος ἔζηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τῆς δίψης ὁ κακοδζίμων ἀποθανεῖν.

Οἱ δὲ τῷ μέσῳ βίε πολλοὶ ὄντες ἔτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν σωμάτων, σκιαὶ γειόμενοι; καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καθάπερ καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῶν χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων. ὥς εἰ τῷ μὴ εἶη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς Φίλος, ἡ συγγειῆς, ἄσιτος ἔτος νεκρός, καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύεται.

Ταῦτα

suae iniustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, vstulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum voluentes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum siccus, siti mori miser metuit.

9. Sed mediae cuiusdam vitae homines, magnus sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, vmbrae facti, quique sub ipso tactu fumi instare evanescent. Nutriuntur ergo libaminibus nostris, et inferiis quas tumulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, et fame cruciatus inter illos vitam agit.

10. Haec

Ταῦτα ἔτιωσ ἰσχυρῶς περιβλήλυθε τὲς πόλ-
 λας, ὥς ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων,
 πρῶτα μὲν φέροντες ὀβολόν, εἰς τὸ σῶμα κατέ-
 θηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθμῇ τῆς ναυτι-
 λίας γενησόμενον· οὐ πρότερόν ἐξετάσαντες
 ἴσπαιον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ 1)
 παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις
 Ἀττικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγινεὺς ὀβολός·
 ἀδ' ὅτι πολὺ καλλίον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμῆα
 καταβαλεῖν. ἔτω γὰρ ἂν, εἰ παραδεξαμένα τὰ
 πορθμῆως, ἀναπύμπμοι πάλιν εἰς τὸν βίον
 ἀφικνῶντο.

Μετὰ

10. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, vt
 si quis moriatur familiarium, prius quidem obo-
 lum in os illi imponant, mercedem futuram por-
 titori traiectus, non explorato prius, quod numi
 genus lege ibi receptum sit? an apud inferos com-
 meet? valeatne apud illos Atticus, an Macedoni-
 cus, an Aegineticus obolus; neque *illud cogitant*,
 multo esse melius, si qui pro vectura soluere non
 possint, sic enim portitore non admittente reiecti
 in vitam rursus redeant.

11. Postea

1. διαχωρεῖ] Eandem hic notionem habet hoc
 verbum, quam cognato *περχωρεῖν* copiose
 vindicat *Salmas.* ad Solin. p. 769, b. B. quae-
 que conuenit cum eo quem vulgo *cursum*
 vocamus? *Gesner.*

Μετὰ ταῦτα δὲ, λήσαντες αὐτὰς, ὡς εἶχ
 ἰκανῆς τῆς κάτω λίμνης λατρὸν εἶναι τοῖς ἐκεῖ,
 καὶ μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς
 δυσωδίαν ἤδη βιαζόμενον, καὶ σεφανώσαντες
 τοῖς ἑραίοις ἀνδρσι, προτίθενται, λαμπρῶς
 ἀμφέσσαντες, ἵνα μὴ ἐγγῶεν δηλονότι παρὰ τὴν
 ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποντο τῷ Κερβέρῳ.

Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ ταῖσι, καὶ κωνωτὸς γυναι-
 κῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ σέρνα τυ-
 πτόμενα, καὶ σπαρattoμένη κόμη, καὶ Φοινισ-
 σόμενα παρειαί. καὶ κε καὶ ἐσθῆς καταρρή-
 γνυται, καὶ κόμης ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πᾶσσεται, καὶ
 οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τῶ νεκρῷ. οἱ μὲν γὰρ
 χαίμαϊ καλινδροῦνται πολλαῖς, καὶ τὰς κε-
 φαλαῖς ἀράττκει πρὸς τὰ ἑδοφας. ὁ δὲ εὖρ
 σχή-

11. Postea vero eum abluerunt illos, (quasi
 non sufficiat pro lauacro infernus iste lacus his,
 qui ibi sunt) et vnguento optimo vnixerunt pro-
 cliue iam ad foetorem corpus, et floribus illud
 tempestiuus coronarunt, splendide vestitum pro-
 ponunt, ne videlicet in via frigeant, vel nudī
 conspiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus, et fletus mulierum,
 et lacrimae ab omnibus, et planctus pectorum,
 et laceratae comae, et genae cruentatae: alicubi
 vestis etiam laceratur, et puluis inspergitur capiti,
 et miseriores viui mortuo. Nam illi quidem hu-
 mi saepe voluuntur, et capita allidunt solo: at
 Luc. Op. T. VI. Z iste

σχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐξέφω-
νωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὡς-
περ ἐς προμπήν κωωσμημένος.

Εἰδ' ἡ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πατήρ, ἐκ μέ-
σων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς
αὐτῷ (προκείσθω γάρ τις νέος, καὶ καλός, ἵνα
καὶ αἰμαλιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δράμα ᾗ) Φωνὰς
ἀλλοκότους, καὶ ματαίας ἀφίησι, πρὸς αἷς ὁ
νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἂν, εἰ λάβοι Φωνήν.
Φήσει γὰρ ὁ πατήρ, γοερόν τι φθεγγόμενος,
καὶ παρατείνων ἑκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον
ἡδισον, οἶχ' μοι 2), καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας
ἀνῆλ-

iste decorus et pulcher, et ultra quam fas est co-
ronatus, sublimis iacet et elatus, ornatus quasi
ad pompam.

13. Tum mater, et, per Iovem, pater, de
medio cognatorum agmine progressus, eumque
complexus (propositum enim fingamus iuvenem,
et pulchrum aliquem, ut magis in eo actus quasi
fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas
edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato,
respondeat. Dicit enim pater lugubri voce pro-
ductis singulis nominibus, *Fili dulcissime, sic ne
abis mihi, et mortuus es, et ante maturam aetatem*
abre-

2. οἶχ' μοι] Verbum istud in recenti luctu
viurpatum illustrat Bergler. ad Alciphr. p.
172. Gesner.

ἀνηρέπασθης, μόνον ἐμὲ ἔτι τὸν αἰθλιον κατα-
λιπὼν, καὶ γαμήσας, καὶ παιδοποιήσιμος, καὶ
στρατευσάμενος, καὶ γεωργήσας, ἐκ εἰς γῆρας ἐλ-
θὼν, καὶ κωμάσῃ πάλιν, καὶ ἐρασθήσῃ, τέκνον,
καὶ ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν με-
θύσῃ.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα Φήσῃ, οἰόμενος
τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τέτων, καὶ ἐπιθυμεῖν
καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν, καὶ δύνασθαι δὲ μετέ-
χειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα Φημί; πόσοι γὰρ
καὶ ἵππες, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόαι
ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν αἶλαν
κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς
χρησιμομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν
κάτω;

Ὁ δὲ

*abreptus es, solo te relicto infelici, non uxore du-
cta, non susceptis liberis, non attigisti militiam,
agrum non coluisti, non pervenisti ad senectutem!
Non comissaberis iterum, non amabis, fili, non in-
ebriaberis in convivio cum aequalibus!*

14. Haec autem atque his similia dicet, putans,
filium suum adhuc indigere talibus, et appetere
ea etiam post mortem, participem autem eorum
non posse fieri. Quamquam, quid ista dico?
Quot enim etiam equos, et pellices, alii vero et-
iam pocillatores iugularunt in funere, vestemque
et alium mundum una combusserunt, defoderunt-
ue, quasi usus ibi, et fructus apud inferos?

Ὁ δ' ἐν πρεσβύτης ὁ πενθῶν ἔτῳσι πάντα
 ταῦτα ὁπόσα εἶρηκε, καὶ ἐτι τέτων πλείονα,
 ἔτε τῷ παιδὸς ἕνεκα τραγωδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ
 ἐκ ἀκουσόμενον, ἔδ', ἂν μείζον ἐμβοήσῃ τοῦ
 Στέντορος· ἔτε μὴν αὐτῷ. Φρονεῖν γὰρ ἔτω,
 καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. ἔδειξ
 γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν ἄνεστιν
 αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, ἔθ'
 ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, ἔθ' ἔποι
 κελώρηκε, μᾶλλον δὲ ἔτε τὸν βίον αὐτῷ ἐξετά
 σαντα ὁ παῖς ἐστίν· ἔ γὰρ ἂν τὴν ἐξ αὐτῷ μετά
 σασιν ὥς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέρανεν.

Εἴποι δ' ἂν ἐν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτη
 σάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Αἰδωνέα πρὸς ὀλί
 γον

15. Senex igitur iste lugens, quaecumque di
 xit, et his etiam plura, neque filii causa tragica
 voce proclamasse videtur; nouit enim non audi
 turum, etsi plusquam Stentorea voce inclamet;
 neque sua ipsius, cum sic sentire et arbitrari et
 iam sine clamore sufficiat: nemo quippe, ut ad se
 ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, il
 lum praesentium causa sic delirare, qui neque
 quid filio acciderit sciat, neque quorsum abierit;
 quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, ex
 plorarit; alioquin enim ipsius inde transitum non
 tanquam malum quiddam grauiter ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco et Di
 te, ut paulum prospicere de illo *inferorum* ostio
 sibi

γον τῷ σομίᾳ ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παύσαι
ματ' αἰάζοντα, ὦ κακόδομον ἀνδρῶπε, τί κέ-
κρυγας; τί δέ μοι παρέχεις πρᾶγματα; παύσαι
τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὰ πρᾶσωπον ἐξ ἐπι-
πολῆς αἰμύσσων· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον
ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον; πολὺ σε βελτίω καὶ
μακαριώτερον γεγεννημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πά-
σχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοιῶτοσί γεγων ἐγενά-
μην οἷός εἰ σύ, Φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν
δὲ ὄψιν ἐρρύτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα
νύθης, καὶ ὅλως ὑπὸ τῷ χρόνῳ σαθρὸς, πολ-
λὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας,
καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ το-
σάτων μαρτύρων; ὦ μάταίε, τί σοι χρῆζόν εἴ-
ναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον, ἢ μηκέτι μεθέξομεν;
ἢ τὰς

sibi liceat, et a vanis querelis patrem reuocare,
*Quid clamas homo infelix? quid molestias mihi fa-
cessis? Desine comas vellere, et faciei cutem cruen-
tare. Quid maledicis mihi, et miserum me vocas,
et fato malo usum, qui multum te melior factus sum
ac beatius? Aut quid mali pati tibi videor? illudne
quod non talis, qualis tu es, senex factus sum,
caluo capite, facie rugosa, incuruus, imbecillis
genibus, atque in uniuersum a tempore ipso veter-
nosus, post menses multos atque Olympiadas imple-
tas, denique sic delirans sub tot testibus? Stolide,
quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius
futu-*

ἢ τὰς πότας ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τέτων ἐνδεὴς γενόμενος, ἀπόλωμα; καὶ ἐκνοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τῷ πιεῖν, καὶ τὸ μὴ σκεῖν 3), τῷ Φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ῥιγᾶν, τῷ ἀμπεχόνῃς εὐπορεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, διδάξομαι σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, ἐκτί διψήσεις, ἐκτί πεινήσεις, ἐδὲ ῥιγώσεις. οἷχῃ μοι κακό-

futurus sim particeps? Potationes dices nimirum et coenas, et vestes, et res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bibere, melius; et non esurire, quam edere; et non rigere, quam copiam habere vestium?

17. Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti

3. διψῆν — πεινῆν] Διψᾶν et πεινᾶν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristoph. Nub.* 440. παρῆχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. *Pbryn.* p. 18. πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ διὰ τῷ ᾧ. *Reitz.*

κακόδαμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν
 ἔτι δαδῶς, ἔ πολέμιον, ἔ τύραννον· ἐκ ἔρω-
 σς ἀνιάσει, ἔδὲ συνᾷσία παρατρέψει, ἔδὲ σπα-
 θήσεις 4) ἐπὶ τέτῳ δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας, ὦ
 τῆς

*gisti morbos, febrim non amplius metuis, non ho-
 stem, non tyrannum. Non amor tibi facesset ne-
 gotium, non coitus te atteret, neque insuper infer-
 cies te bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex*
 Z 4 *factus*

4. παρατρέψει, ἔδὲ σπαθήσεις] Putabam le-
 gendum esse παρατρέψει, quod verbum
 conuenire huic loco, non est opus vt
 ostendatur. Alterum σπαθᾶω intelli-
 gam de epulis, quas bis, aut ter adeo, so-
 litas apud Graecos etiam instaurari in singu-
 los dies, vel nomina ἀρίστει, δεύπνῃ, ac δόρ-
 πῃ satis indicant. Porro ipsa propria verbi
 σπαθᾶω notio non tam ad *dissipationem* et
dilapidationem bonorum pertinet, quam ad
 aliquid *densandum, inferciendum*, cum signi-
 ficet proprie spathae textoriae ope subtemen
 intra staminis tramas insertum densare et
 coire cogere. Puto igitur σπαθαῖν vel σπα-
 θασθᾶν dici eos, qui cupide ac copiose ci-
 bum potumque ingerunt; tum, ventri qua-
 ro omnia donant, et in illud barathrum
 tota detrudunt patrimonia. Haec commode
 transtuleris ad loca auctorum, quae collegit
Spanhem. ad Aristoph. Νεφ. 55. Ἐπὶ τέτῳ
verti eodem sensu atque ἐπὶ τέτοις insuper;
 non

τῆς συμφορᾶς· οὐδὲ καταφρανθήσῃ, γέρον
γενόμενος· εἰ δ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλαπόμενος.

Ἄν ταῦτα λέγῃς, ἦ πάτερ, εἰα οἶσι πολὺ ἀ-
ληθέστερα, καὶ γελοιότερα εὐαίων, εἶναι· ἀλλὰ
ὄρα μὴ τόδε σε ἀνίσῃ καὶ διανοῇ τὸν παρ' ἡμῶν
ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κατὰ θεδίας μὴ σοι
ἀποπνιγῶ κατακλεισθεῖς ἐν τῷ μνήματι; καὶ
δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν
διασαπνόντων, ἢ καὶ, νῆ Δία, καέντων μετ'
ὀλίγον, εἴγε καῦσαι με διεγνώκατε, αὔτε σκό-
τος, οὔτε φῶς εἶναι δύνησάμεθα, καὶ ταῦτα
μὲν ἴσως μέτρια.

Τί

*factus contemneris, neque molestus eris ipso con-
spectu inuenibus.*

18. Haec si dicas, parer, nonne putas te multis
veriora istis ex magis vidicula dicturam? Verum vi-
de an non illud te cruciet, et evigiles tenebras, quas
apud nos sunt, et multam caliginem; deinde illud
ternas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? O-
porteret autem adcoGITARE illud, putrefactis oculis,
aut etiam, per Ioanem, combustis paullo post, si qui-
dem cremare me decrevissis, neque tenebras neque lu-
cem videre poterimus. Ac ista forte quidem tolera-
bilia.

19. Quid

non quo vehementer probem, sed quod nihil
noui rectius. Gesner.

Τί δέ με ὁ κωκυτός ὑμῶν ὀνίνησι, καὶ ἡ πρὸς
τὸν αὐλὸν αὐτῇ σεβνοτυπία, καὶ ἡ τῶν γυναι-
κῶν περὶ τὸν θρῆνον ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ
τάφου λίθος ἐξεφανώμενος; ἢ τί ὑμῖν δυνατὸν
τὸν αἶρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε κατασάξαι
αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τῆς Ἰδα διίξασθαι;
τὰ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν καθαρῶν καὶ αὐτοὶ ὀρᾶ-
τε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νόσιμώτατον τῶν παρε-
σκευασμένων ὁ καπνὸς παραλαβὼν, ἀνω εἰς τὸν
ἐρανὸν οἶχεται, μὴδὲν τι ἡμᾶς ὀνήσας τὰς κα-
τὰ τὸ δὲ καταλείπομενον, ἢ κόνις, ἀχρεῖον,
ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπι-
σευκατέ. ἀλλ' ἔτιωσ' ἀσπὸρος, ἔδδ' ἀκέρπος ἢ τῆς
Πλετωνος ἀρχῇ, ἔδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφό-
δελος,

19. *Quid vero me fletus ille vester iuvet, et ille
ad tibiam planctus pectorum, et mulierum illa immo-
derata lamentatio? Quid vero coronatum in sepul-
cro saxum? Aut quid apud vos valet infundere
illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos,
penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim
ad inferiarum sacrificia, et ipsi, puto, videtis,
cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad
superiora in caelum abire, neque quidquam nobis
prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem
inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis.
Non adeo sterile nobis atque infragiferum Ditis im-
perium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis
cibos*

δελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μετασπλώμεθα.
ὥς μοι, νῆ τὴν Τισιφόνην, πάλαι δὴ, ἐφ' οἷς
ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγχετε, παμμέγεθες ἐπὶ αἰ-
καγχάσαι· δισκόλυσε δὲ ἡ ὀδόνῃ, καὶ τὰ ἔρια,
οἷς με τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγγατε.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.
πρὸς Διὸς δέ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστρα-
φείς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, ἐκ ἂν οἴω-
μεθα δικαιότατα ἂν αὐτὸν εἶπεν; ἀλλ' ὅμως
οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μετασπείλόμεναί τινα
Φρήνων σοφιστῇ, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς
συμφορὰς, τάττω συναγωνισῇ, καὶ χορηγῶ τῆς
ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκείνος ἐξάρχη
πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες.

Καὶ

*cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim
propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cachin-
nari subiit: ac impedit lintheum ac lanae, quibus
mihi deuinxistis maxillas.*

20. *Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.
At per ego vos Iouem obsecro, si dicat talia con-
uersus mortuus, et nixus cubito; nonne aequis-
sima nobis videatur dicere? Sed tamen stolidi ho-
mines et vociferantur, et arcessito quodam la-
mentationum Sophista, qui veteres multas calami-
tates collegerit, hoc adiutore et praecentore quasi
suae amentiae vtantur, et ubi ille incepit, suas
querelas illius cantui subiiciunt.*

21. Et

Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασιν νόμος
 τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ὑπὸ τέτων, διακόμενοι
 κατὰ ἔθνη τὰς ταφάς, ὁ μὲν Ἕλληνας ἔκαυσεν,
 ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περι-
 χρίει 5), ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει
 δὲ

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omni-
 bus lex ineptiarum. Quod vero superest, diui-
 si per gentes quantum ad sepulturae rationem,
 Graecus illos cremat, humat Persa, Indus vitro
 quodam oblinuit, Scythia vero edit, *succis velut*
muria

5. ὑάλῳ περιχρίει] Περιχύει vel περιχέει
 malim ex *Diod. Sic.* Nam de mortuis hoc
 modo condendis et condiendis loquens saepe
 et constanter verbo περιχεῖσθαι utitur ut II,
 15. de Aethiopibus; nec non III, 9. non
 tamen nostrum vitrum fuisse recte ad locum
 priorem No. 45. monet *Wesseling*. At si ar-
 tificialis, quod *Gesner.* existimat, composi-
 tionis incrustatio fuerit, vulgatum Luciani
 περιχρίει aequae satisfaciatur. *Reitz.* Non vi-
 trum proprium hic intelligi posse, manife-
 stum est ex verbi περιχρίει notione. *He-*
sych. non tantum ὑαλὲν et ὑαλόεν λαμπρὸν
 interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam
 ὑαλόν. Et quid similis vitro, quam illa
 accepta a Seribus, b. e. Indis pigmenta,
 quas *Laccas* vocamus? et variae gumma-
 tum solutiones ac praeparationes ad condi-
 turam corporum idoneae? *Gesner.*

δὲ ὁ Αἰγύπτιος. οὗτος μέντοι (λέγων δὲ ἰδὼν)
ξηράνας τὸν νεκρὸν, ἀνδραπνον καὶ συμπότην
ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων
ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔδωκε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον
ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ σῆλαι,
καὶ ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκέοντα, πῶς
καὶ περιττὰ, καὶ παιδιαῖς προσεοικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἐνιοὶ διέθεσαν, καὶ λόγους
ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημάτων, ὥσπερ
συναγορεύοντες, ἢ μαρτυρῶντες παρὰ ταῖς κα-
τὰ δικασαῖς τῷ νεκρῷ.

Ἐπὶ

mutia condit Aegyptius. Hic vero, quæ vidi
parro, siccatum cadaver conuiuium suum et com-
potorem solet facere. Sæpe etiam pecuniae in-
digenti Aegyptio soluit inopiam pignori opposi-
tus in tempore frater paterue.

22. Aggesti quidem tumuli, et pyramides, et
cippi, et inscriptiones paruo tempore durantes,
quei non superflua, et lusibus similia?

23. Verum etiam ludorum certamina quidam
instituerunt, et funebres ad monumenta oratio-
nes habuerunt, quasi causam defuncti agerent,
aut testimonium illi perhiberent apud illos infero-
rum iudices.

24. Post

Ἐπὶ πᾶσι τέτοισι τὸ περίδειπνον, καὶ παρέ-
σαν οἱ προσήκοντες, καὶ τὰς γυνᾶς παραμυθάν-
ται τὰ τετελευτηκότας, καὶ πείθεσι γεύσα-
σθαι ὡς ἐκ ἀηδῶς, μὰ Δι', ἔδ' αὐτὰς ἀναγκα-
ζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμῶν τριῶν ἐξῆς ἡμερῶν
ἐπηυδηκότας. καὶ μέχρι μὲν τίνος, ὦ οὗτος,
ὀδυρόμεθα; ἔασον ἀπαύσασθαι τὰς τῶ μακα-
ρίτε δαίμονας· εἰ δὲ καὶ τὸ παράπαν κλάεν διέ-
γνωκας, αὐτῆ τε τέτῃ ἕνεκα χρεὶ μὴ ἀπόσιτον
εἶναι, ἵνα καὶ διατρέσῃς πρὸς τῇ πένθει τὸ μέ-
γεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἀπάντων ῥαψῶδεν-
ται δύο τῶ Ὀμήρου σίχου·

Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτε. καὶ,
Γαστέρι δ' ἔπως ἐσὶ νέκυν πενθήσασι Ἀχαιῶς.

Οἱ

24. Post haec omnia sunt parentales epulae:
Adfunt cognati, et parentes consolantur defuncti,
et gustare illos cogunt, ut qui non inuiti, per
Iouem, cogendos se praebeant, sed iam trium
dierum fame macerati ferre in mediam diutius non
possint. Et, quo usque tandem, aiunt, lugemus?
amice. Patere requiescere felicitis pueri manes. Si
vero omnino plorare decreuisti, illius ipsius rei caus-
sa oportet cibo non abstinere, ut magnitudini luctus
sufficiat. Tunc sane, tunc in omnium ore sunt
duo Homeri versus:

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita cibo.
rum

Et: Non iam venire licet functos lagere Pelasgis.

III

Οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, αἰσχυρόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ δεδιότες, εἰ Φανῶνται μετὰ τὴν τελευταίαν τῶν Φιλτάτων τοῖς ἀνδρωπύνοις πάθειν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ πολλὰ τέτων γελοιότερα εὗροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τὰς πολλὰς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὴν θάνατον οἶσθαι.

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, et veriti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen passionibus obnoxii. Haec, et multo his magis ridicula, inueniat aliquis si obseruet, quae in luctu fiunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

Ῥητόρων διδάσκαλος.

Ἐρωτᾷς, ᾧ μισράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνέτατον τέτο καὶ πάνδημον ἔνομα, σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ εἶναι σοὶ Φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην τίνα τὴν δύναμιν
περι-

Rhetorum praeceptor.

Quaeris, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor, atque honestissimum illud et omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quan-

περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἀμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς πάντων, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπᾶδασον ἀκσμα τοῖς Ἕλλησι δοκῶντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τῷ τοῦ ἀγέσας ὁδῶς, αἱ τινὲς ποτέ εἰσιν, ἐθέλεις ἐνμαθεῖν. ἀλλὰ εἰς Φθόνος, ὃ παῖ· καὶ μάλας ὁπότε νέος τις αὐτὸς ὢν ὀρεγόμενος τῶν ἀρίστων, ἐκ εἰδῶς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσκητο, ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβαλὴν ἔσαν, καθάπερ νῦν σὺ, τῷ αὐτοῖς προσελθών. ὥς ἀκχε τὸ γε ἐπ' ἐμοὶ I), καὶ πάνυ θαρρῶν, ὡς τάχιστα δεινὸς ἀνὴρ ἔσῃ γινῶναι τε τὰ δέοντα, καὶ ἐρμηνεύ-

quandam in dicendo facultatem assequaris, ut inuictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, et conspicuus, et quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecumque tandem sint, studes ediscere. Verum nulla, puer, inuidia est: in primis ubi iuuenis aliquis, optinarum ipse rerum cupidus, ignarus autem vnde haec petat, illud *tantum* consilium, rem sanctam, uti tu modo, rogatum veniat. Audi ergo quod in mea potestate est, et cum fiducia, ut quam celerrime vir acer fias, tum ad co-

gno-

I. τὸ γε ἐπ' ἐμοὶ] Recte Gesner. iungit, pro κατὰ τὸ γε, i. e. quantum in me. Reitz.

μηνεῦσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τὸτο ἐθέλῃσεις αὐ-
τὸς ἐμαρτυρεῖν εἰς ἂν ἀνάσῃς παρ' ἡμῶν, καὶ Φι-
λοπόνως αὐτὰ μαλετᾶν, καὶ προθύμως ἀνύειν
τὴν ὁδὸν, ἕς' ἂν ἀΦίκη πρὸς τὸ τέρμα.

Τὸ μὲν ἔν θήραμα ἔ σμικρὸν, ἐδὲ ἐλίγης τῆς
σπουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ καὶ πονήσῃ
πολλὰ, καὶ ἀγρυπνήσῃ, καὶ πᾶν ὅτι ἔν ὑπομῆ-
ναι ἄξιον. σκόπει γὰρ ὅπόσοι τέως μηδὲν ὄντες,
ἔνδοξοι, καὶ πλάσιοι, καὶ, νῆ Δί', εὐγενέστατοι
ἔδοξαν ἀπὸ τῶν λόγων.

Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος
τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίας τινὰς
τὰς πόνους προπονήσῃν οἰηθεῖς. ἔ γάρ σε τρα-
χειάν

gnoscendum quae opus est, tum ad explicandum,
si postea manere in illis, quae a nobis audies,
volueris, et diligenter ea meditari, et studiose
viam pergere, donec ad metam perueneris.

2. Atque illud quod venaris non paruum est,
neque paruae curae indigum, sed in quo multum
laborare, et vigilare, et nihil non sustinere ae-
quum sit. Vide enim, quot homines, qui as-
tea nihil essent, nobiles, et diuites, et, per Io-
vem, generosissimi, ob dicendi facultatem visi sint.

3. Interim tamen noli metuere, neque te ma-
gnitudo eorum, quorum spes proponitur, ipsa
assequendi difficultate reiciat, qui putes, infini-
tos tibi ante fubeundos labores. Neque enim
aspe-

χειάν τινα, ἐδὲ ὄρθιον, καὶ ἰδρωῶτος μεσὴν ἡμῶς
γε ἄχομεν, ὥς ἐκ μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι κα-
μόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων,
ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγῶνται, μακράν, καὶ
ἀνάντη, καὶ καματηράν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπε-
γνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον
τῆς συμβαλῆς, τὐτὸ ἐστίν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα
καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππῆλατον 2) καὶ κατ-
άντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμηδία καὶ τρυφῇ, διὰ
λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιᾶς ἀκριβῆς, σχολῇ
καὶ βάδην ἀνίων, ἀνιδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἀκρῇ,
καὶ ἀγρεύσεις ἔ καμῶν, καὶ, νῆ Δί', εὐωχῆσῃ
κατα-

asperam te neque arduam et plenam sudoris viam
ducemus, vt in media illa fatigatus retro eas:
alioqui nulla pars meliores essemus reliquis, qui
consuetae illius duces sunt, longae, et praeruptae,
et laboriosae, et vt plurimum desperatae. Ve-
rum eximium in consilio nostro illud est, quod
per iucundissimam simul et maxime compendia-
riam, et equos etiam capientem viam, atque de-
cliuem, multa cum voluptate atque oblectatione,
per prata florida et vmbra solidam, otiose ince-
dens, sine sudore stabis in summo, et prae-
dam nullo labore capies, et, ita me Iupiter,
epula-

2. ἱππῆλατον] Hemsterb. equitabilem superscri-
pserat, quod Gesner. per circuitationem de-
dit. Reitz.

κατακείμενος, ἐκείνους 3), ὅποσοι 4) τὴν ἐτέ-
ραν ἐτράποντο, ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἐπισκοπῶν ἐν
τῇ ὑπὲρ τῆς ἀνόδου. ἔτι κατὰ δυσβάτων
καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέροντας,
ἀποκυλλομένους ἐπὶ κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ
τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέ-
τραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἐξεφανωμένος,
εὐδαιμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα
ἐσίν.

epulabere iam accumbens, cum anhelantes,
quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab
alto videbis, circa inum adscensum, adhuc per
difficilia et lubrica praecipitia vix repentes, deuó-
lutos nonnunquam in caput, et vulnera multa
asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim
supra coronatus, felicissimus eris, qui breui tem-
pore,

3. ἐκείνους] Ante Benedictum iam *Flor.* Ed. recte
habebat. Reliqui libri, quod mireris ἐκπνους.
du Soul.

4. ἐκπνους, ὅποσοι] Sanus mihi videtur locus,
tentatus vt videtur, propter verbum non-
dum relatum in Lexica. Vt ἄπνους est, qui
non respirat, δύσπνους qui difficulter: sic
ἐκπνους, qui labore, cursu, multam spiri-
tus effudit, et nunc aegre eum recipit,
verbo *anhelus*. Iungo igitur ἐπισκοπῶν
ἐκπνους et deinde ἀνέροντας κ. τ. λ.
Gesner.

ἐσὶν ἀγαθὰ παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονοναχὶ κα-
θεύδων λαβῶν.

Ἡ μὲν δὴ ὑπόσχεσις ἔτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς
Φιλίππῳ Διὸς, μὴ ἀπίσῃσθης, εἰ ῥᾷδ' αὖτε ἄμ' αὖ καὶ
ἡδιστὰ σοι ταῦτα ἐπιδείξεν Φαμῖν. εἰ γὰρ Ἡ-
σίοδος μὲν ὀλίγα Φύλλα ἐκ τῷ Ἑλικῶνος λαβὼν,
αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποιμένος κατέστη, καὶ
ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος ἐκ Μεσῶν
γενόμενος· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἔνεργε τῆς ποιη-
τικῆς μεγαληγορίας ἐστίν, ἐν βραχεὶ καταστῆναι
ἀδύνατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν ταχίστην ὁδόν;

Ὡς ἔγωγε καὶ διηγῆσασθαι σοι βέλομαι Σι-
δωνίᾳ τινὸς ἐμπόρου ἐπίνοϊαν, δι' ἀπιστίαν ἀτε-
λῇ.

pore, quaecumque bona sunt a Rhetorice tantum
non dormiens acceperis.

4. Promissio sane quam magna; Sed per ego
te amicitiae praesidem Iouem rogo, ne fidem no-
bis deneges, si facillima simul et suauissima haec
tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim Helio-
dus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poeta sta-
tim de pastore factus est, et Deorum genera at-
que hominum, a Musis obsessus cecinit: Rheto-
remne, quod multum infra poetica magnilo-
quentiam est, breui tempore fieri posse negabi-
mus, si celerrimam quis viam ediscat?

5. Quorsum ego etiam enarrare tibi volo Sido-
nii cuiusdam mercatoris inuentum, quod ob ne-

λῇ γενομένην, καὶ τῷ ἀκῆσαντι ἀνόνητον. ἤρ-
χε μὲν γὰρ ἤδη Ἀλεξάνδρος Περσῶν, μετὰ τὴν
ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθήρηκώς. ἔδει
δὲ πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τὰς γραμμα-
τοφόρους, τὰ ἐπιτάγματα τῷ Ἀλεξάνδρῳ κομι-
ζοντας· ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγί-
γνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριῖέναι γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα
διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν.
εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας 5), ἀφικέσθαι
ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστες ἀνδρὶ
εὐζώνῳ σαθρὰς τέτρες διανύσαντας. ἤχθετο
ἄν' Ἀλεξάνδρος ἐπὶ τέτῳ, διότι Αἰγυπτίως τι πα-
ρακι-

gatam illi fidem caruit successu, et vtilitatem au-
dienti nullam attulit. Imperabat iam Persis Ale-
xander, post devictum praelio ad Arbela Darium.
Opus autem erat per omnes imperii partes discur-
rere tabellarios, perferentes Alexandri imperia.
Porro multum erat ex Persis in Aegyptum viae.
Circumeundi enim montes, deinde per Babylo-
niam pergendum in Arabiam, tum, deserta re-
gione multa superata, peruenire denique in Ae-
gyptum, viginti maximas expedito viro istas man-
siones emensum. Molestè hoc ferebat Alexander,
quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non pot-
erat

5. ἐλάσαντας] Ἐλαύνειν γῆν pro *vagari*, *pera-
grare* regionem, etiam supra Alex. c. 46.
γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. Reitz.

ρακινεῖν ἀνέων, ἐκ εἵχε διαταχέων ἐκπέμπειν
 τοῖς σατράπαις τὰ δοκῶντα οἱ περὶ αὐτῶν. τό-
 τε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ
 βασιλεῦ, ὑπισχνῶμαι δείξαι ὁδὸν, ἢ πολλὴν ἐκ
 Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γάρ τις ὑπερβαίῃ τὰ
 ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' ἂν τριπλάσιος, αὐτίκα
 μάλα β) ἐν Αἰγύπτῳ ἔτος ἐστὶ· καὶ εἵχεν ἔτι
 πλὴν

erat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de
 illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator,
*Ego tibi, inquit, Rex, promitto me ostensurum
 viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis
 enim montes istos superet, superaverit vero triduo,
 ille statim est in Aegypto. Et res ita se habuit.*

A a 3

Verum

6. αὐτίκα μάλα] Si veram narrat historiam
 Lucianus, merito fides non est habita ho-
 mini vano ab Alexandro, quem alia omnia
 edocere nempe poterant mentores sui. In-
 ter fines occidentales Perfidis et Orientales
 Aegypti interfunt gradus non minus xv,
 id est miliaria Germanica minimum cc, ex-
 pedito etiam homini xx mansiones deno-
 rum milliarium. Itaque puto hanc ipsam
 narrationem vel fictam vel veram pertinere
 ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ
 ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam
 eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἵχεν
 ἔτι, ducunt. *Gesner.*

πλὴν ὅγε Ἀλεξάνδρος ἐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόη-
τα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. ἔτω τὸ παράδοξον
τῆς ὑποσχέσεως ἅπιστον ἐδόκει τοῖς πολλοῖς.

Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἰσὴ γὰρ πει-
ρώμενος ὡς ἔδέν σε κωλύσει ῥήτορα δοκεῖν μιᾶς
καὶ ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ὄρος ἐκ
Περσῶν εἰς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον,
ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκείνος, εἰκόνα γραψάμενος τῷ
λόγῳ, ἐκάτεραν ἐπιδείξαι τὴν ὁδὸν (δύο γάρ
ἔσον, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγεται) ἧς ἑρᾶν οὐ
μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψη-
λᾷ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος,
τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ
παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον· ἐν θασέρᾳ δέ μοι
δοκεῖ

Verum non credidit Alexander, sed impostorem
esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter
spem promittebatur, incredibile visum vulgo.

6. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat.
Experimento enim scies, nihil ob stare, quin Rhe-
tor videaris, intra unum nec solidum diem alis
traiecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo
autem tibi prius, ut ille Cebes, imagine verbis
depicta utramque viam ostendere. Duae enim
sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non
mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa
iam in alto sedeat, pulchra undique, Amalthaeae
cornu dextra gerens, fructibus abundans omni-
genis:

δόκει τὸν πλεῖτον παρεξῶτα ὁρᾶν, χρυσῆν ἔλον
 ὄντα, καὶ ἐπέραςεν. καὶ ἡ δόξα δέ, καὶ ἡ ἰσχὺς
 παρέξωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐτὴν,
 ἔρῳσι μικροῖς ἐοικότες, πολλοὶ ἀπανταχέθεν
 περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴ περ τὸν Νεί-
 λον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμε-
 νον ἐπὶ κροκοδείλῃ τινὸς ἢ ἵπποποτάμῃ, οἷον
 οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παι-
 δία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πῆχεις αὐτὰς 7) οἱ
 Αἰγύ-

genis: ad alteram vero manum imaginare adstan-
 tem Plutum, aureum totum atque amabilem: ad-
 stent vero etiam Gloria, et Vis, et Plautus circa
 illam vndique, paruis Cupidinibus similes, multi,
 amplexi se mutuo, circumuolent. Si quando
 Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem
 in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut pleri-
 que in eo *repraesentando* pingunt: paruos autem
 ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vo-
 cant

A a 4

7. πῆχεις αὐτὰς] Si quis inspicere velit *Phi-
 lostrati* Icona I, 5. et quae ibi dedit *Olea-
 rius*, nihil ad explanationem huius loci
 desiderabit. Caeterum Πῆχεις in vers. re-
 liquit, *Peches*, *Olcarius*; ego non dubitavi
 dare *Cubitos*, cum *Dactylos* *Idaeos* *Digitos*
 vocare non refugerint *Cicero* de Nat. Deor.
 3, 16. atque *Arnobius* 3. p. 124. Nempe
 utrobique ad significationem nominis respi-
 citur, quod de Digitis docet *Pollux* 2, 156.
 Cubi-

Αἰγύπτιοι καλῶσι) τοιᾶτοι καὶ περὶ τὴν ῥητο-
ρικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόσαι δὴ σὺ ὁ ἐρασῆς, ἐπι-
θυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς
ἄκρας, ὥς γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀναλθὼν, καὶ
πάντα ἐκεῖνα ἔχοις, τὸν πλῆτον, τὴν δόξαν
τὰς ἐπαίνας. νόμῳ γὰρ ἅπαντα γίγνεται τοῦ
γεγαμηκότος.

Εἶτα ἐπειδὴν πλησιάσῃς τῷ ὄρει, τὸ μὲν
πρῶτον ἀπογιγνώσκεις τὴν ἀνοδὸν· καὶ τὸ πρᾶ-
γμα ὁμοίον σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἄορνος ἐφάνη
τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχόθεν
ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπερπτήναι ῥαδίαν,
Διόνυ-

cant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt
Plausus. Accede iam tu, amator, cupiens nimi-
rum quam celerrime in summo esse, ut et ipsam
uxorem ducas ubi ascenderis, et omnia illa habeas,
Plutum, Gloriam, Plausus: lege enim fiunt o-
mnia mariti.

7. Deinde cum ad montem accedis, primo
quidem desperas ascensum, et similis tibi res vi-
detur, qualis Aornus visa Macedonibus, cum
praeruptam undique cernerent, neque auihus ad-
eo ad transuolandum facilem, Baccho quodam
aut

Cubitos *Philostratus* l. c. παιδία vocat ξύμ-
μετρα τῷ ὀνόματι. Et quod Noster de
Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine
suae linguae, cubitam notante, utebantur.
Gesner.

Διονύσε τινός, ἢ Ἡρακλέας, εἰ μέλλοι καθαί-
ρεσθῆσεν, δεομένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ
πρῶτον· εἶτα μετ' ὀλίγον ὁρᾷς δύο τινὰς ὁδούς·
μᾶλλον δὲ ἢ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ σενή, καὶ ἀκανθώ-
δης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δόρυς ἐμφαίνουσα,
καὶ ἰδρωτά. καὶ ἔφθη γὰρ ἡδὴ Ἡσίοδος, εὖ
μάλᾳ ὑποδείξας αὐτήν, ὥς ἐδὲν ἐμὴ δέησι· ἢ
ἐτέρᾳ δὲ πλατείᾳ, καὶ ἀνθηρᾷ, καὶ εὐδρος,
τοιαύτη, οἷαν μικρῶ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ
τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις, ἐπέχω σε ἡδὴ ῥήτα-
ρα εἶναι δυνάμεον.

Πλὴν τό γε τοσῶτο προσθήσειν μοι δοκῶ,
ὅτι ἢ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ ἀνάντης, ἢ πολ-
λὰ ἴχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ
παλαιά·

aut Hercule, si capienda sit, indigentem. Haec
tibi primum videntur. Tum post paullo vides
duas quasdam vias: quin altera semita modo est
angusta et spinis obsita, et aspera, fitim multam
ostentans ac sudorem. Et iam occupavit illam
pulchre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea ope-
ra indigebit. Altera autem lata, florida, irrigua,
talís, qualem paullo ante dicebam; ne etiam ea-
dem dicendo saepius retineam te, cum iam Rhe-
tor esse posses.

8. Verum illud modo adiiciendum puto, aspe-
ram illam atque arduam, non multa habuisse
viatorum vestigia: si vero quaedam, ea omnino

παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἀθλιος ἀνῆλ-
 θον, τοσαῦτα καμῶν, ἔδεν δέον· ἡ ἑτέρα δὲ
 ἄτε ὁμαλὴ ἦσα, καὶ ἀγκύλον ἔδεν ἔχουσα, πῶ-
 ῥωθέν μοι ἐφάνη, οἷά ἐστιν, ἔχ' ὁδεύσαντι αὐ-
 τῷ. οὐ γὰρ ἐώρων νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον·
 ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνον ἀληθεύειν ὤμην, λέ-
 γοντα, ἐκ τῶν πόνων Φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ
 δ' ἐκ εἶχεν ἔτως. ἀπονητὶ γὰρ ὁρῶ τὰς πολ-
 λὰς μειζόνων ἀξιαμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰρέσεως
 τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ δ' ἔν 8) εἰς τὴν
 ἀρχὴν

antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi,
 tot susceptis sine causa laboribus. Altera vero,
 utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e
 longinquo mihi, qualis sit, conspecta est: non
 qui ipse ea iuerim, nec enim, iuuenis cum es-
 sem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere
 poetam illum putabam, ex laboribus nasci bona,
 dicentem. At illud non ita habebat. Video enim
 sine labore plerisque maiora consequutos quadam
 eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad
 initium

8. ἐπεὶ δ' ἔν] Ἐπεὶ non habet, quo satis
 commodè referatur: sequitur enim ὡς ἔν.
 Equidem aut ἔπειτ' ἔν legendum putem,
 aut dicam, τὴν εἰς esse glossam τῆς ἐπὶ,
 proinde omittendam. Atque hoc interpre-
 tando expressi. Gesner.

ἀρχὴν ἀφικόμενος, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέραν καὶ τραπητέον. ὥς οὖν παίησας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστὸς πᾶσι δόξεις, ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἐξαπατηθῆναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ ἔτι ἄσπορα καὶ ἀνήρστα φυέσθω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τῷ Κρόνῳ.

Εὐθύς οὖν πρόσεισί σοι καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσιληρος, ἀνδρώδης τὸ βᾶδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματος δεικνὺς, ἀρρένωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορὼς, τῆς τραχείας ἐκείνης ἰδὲ ἡγεμὼν, λήρας τινὰς ὁ μάταμος διεξιὼν πρὸς σέ, ἔπεσθαι οἱ παρακελευόμενος, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους ἰχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλ-

λων

initium igitur *utriusque viae* delatus, dubitabis, scio, et iam dubitas in utram te vertas? Quid igitur iam faciendo facillime ciscendas in summum, et beatus sis, et *illam* ducas, et admirabilis omnibus videre, ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine semine et aratro nascantur omnia, ut sub Saturno.

9. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus, virili incessu, multum in corpore solem ostendens, masculo vultu, vigilax, alpe-
rae illius dux viae, nugas quasdam stolidus ille apud te enarrans, uti se sequaris adhortans, monstrans tibi Demosthenis et Platonis, et aliorum quo-

λων τινῶν, μεγάλη μὲν, καὶ ὑπὲρ τὰς νῦν, ἀ-
 μαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφὴ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ
 χρόνου, καὶ Φήσει εὐδαίμονά σε ἔσεσθαι, καὶ νό-
 μῳ γαμῆσιν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων
 ὁδεύσεις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες.
 εἰ δὲ καὶ μικρόν τι παραβιάης, ἢ ἔξω τῆς εὐ-
 θείας, ἢ ἐπὶ θάτερε μᾶλλον κληθείης τῇ βάσει,
 ἐκπεσεῖσθαί σε τῆς ὀρθῆς ὁδῷ, καὶ ἀγέσης ἐπὶ
 τὸν γάμον. εἴτ' αὖ σε κελεύσει ζηλῶν ἐκείνης τὰς
 ἀρχαίας ἀνδρας, ἑώρα παραδείγματα παρατι-
 θείς τῶν λόγων, ἔ' ῥάδια μιμεῖσθαι, οἷα τὰ
 τῆς παλαιᾶς ἐργασίας εἰσιν, Ἡγησίε, καὶ τῶν
 ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην 9), ἀπεσφιγμέ-
 να,

quorundam vestigia, magna illa quidem, et his,
 quae nunc sunt, maiora, sed obscura iam, et ple-
 raque a tempore euanida: ac dicet, beatum te
 futurum, et lege ducturum esse Rhetoricen, per
 haec si incedas, ut qui per funes eunt; si vero
 vel pauxillum quiddam aut transgrediare extra
 lineam, aut in alterutram partem magis inclines
 vestigium, futurum esse, uti ducente ad nuptias
 recta via excidas. Deinde imitari te iubebit an-
 tiquos illos viros: obsoletis orationum exemplis
 propositis, nec facilibus ad imitandum, qualia
 sunt de illa veteri officina, Hegesiae, et Cratetis,
 et Insulani illius, adstricta, et nervosa, et aspera,
 et

9. Καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην]
 In

να, καὶ νευρώδη, καὶ σκληρά, καὶ ἀκριβῶς
ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀ-
γρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρές 10),
ἀναγ-

et accurate intentis *quasi* lineis descripta: laborem
porro et vigiliam, et potum aquae, et cultum
neglectiorem, necessaria esse dicet, et quae de-
preca-

In MS. legitur Καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν καὶ
Νησιώτην. quod est verius. Critias cele-
bris fuit discipulus Socratis, corruptus a
Thessalis, et vnus ex triginta tyrannis.
Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam
Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν
νῆσος dicitur, quia insularum maris medi-
terranei fuit maxima, is fuit Empedoclis di-
scipulus, et principatum inter antiquissimos
Sophistas tenuit. Graevius. Vide omnino
Φιλοψ. c. 18. Quo loco rite perpenso pa-
tet, ni fallor, delendam esse coniunctionem
καὶ, vt Critias hic etiam νησιώτης dicatur.
Ego vero non de Rhetoribus haec dicta pu-
to, sed pictoribus aut potius sculptoribus,
ad Critiamque confugio, qui l. c. νησιώτης
iterum vocatur, et inter sculptores recense-
tur. du Soul.

10. τὸ λιπαρές] Quom. Hist. c. 1. λιπαρεῖ
τῷ πυρετῷ, febris continua, s. magna. Ab-
dic. c. 4. προθυμία λιπαρεῖ. Gesn. reddi-
dit, multo studio. At quum hic dedit, cul-
tum neglectiorem, credo ἀλιπαρές ei placu-
isse. Iam vero verterem, ἀσφιδαιναίαν, imo
indi-

ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα Φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνευ τέτων διανῦσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιάρετατον, ὅτι σοὶ καὶ τὸν χρόνον πᾶμπολυν ὑπογράψει τῆς ὁδοιπορίας, ἔτη πολλὰ, καὶ κατὰ ἡμέρας, καὶ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὡς προαποκαμῖν τὸν ἀκρόντα, καὶ ἀπαγορεῦσαι, πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπιζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ. πρὸς δὲ τέτοις καὶ μισθὸς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν. ἀλλὰ καὶ ἂν ἡγήσκητό σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λάβοι.

Ο

precari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium est molestissimum, illud est, quod plurimum etiam tibi temporis itineris huius praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat et renunciaret labori, et longum valere speratam illam felicitatem iubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere ausit talium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magnum quiddam ante acceperit.

IC. II.

indigentiam, cum *Hesychio*, qui λιπαρές, τὸ δεόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τῆς λίσαν παρεῖναι unde et λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν. Per *indigentiam* hic intelligo aliorum gratiam auxiliumue rogandi necessitatem. Reitz.

· Ὁ μὲν ταῦτα Φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκρὰς εἰς μίμησιν παλαιὰς προτιθεῖς, καὶ ἀνορύττειν ἀξιώσας λόγους πάλαι κατορυγμένους, ὥς τι μέγιστον ἀγαθὸν, μαχαριστοῖς ἔν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτη τινὸς γραμματιστῶ, ζηλῶν ἀξίων, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ μῆτε Φιλίππου ἐπιόντος, μῆτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπως τὰ ἐκείνων τέως ἐδόκει χρήσιμα· ἐκ εἰδῶς ὁποῖα νῦν κεκαυνοτόμηται, ταχεῖα καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθὺ τῆς ῥητορικῆς ὁδός. σὺ δὲ μῆτε πείθεσθαι, μῆτε προσέχειν αὐτῷ, μὴ σε ἐτραχηλίσῃ που παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον, προγηράσαι τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ
τάχι-

10. Ille quidem ista dicet, insolens homo et obsoletus vere et Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, et eruere te postulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiatorum fabri filium, et alium Atrometi grammaticae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philippo inuadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tum videbatur; nesciens quae nunc recens inuenta sit, brevis, et minime laboriosa, et directā via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte assumptum euertat, aut denique ante tempus ut consenes laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetoricen, et
quam

τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀνιμάζων
 ἔτι, ὡς καὶ σπυδαῖοιο πρὸς αὐτῆς, ἴδι τῷ μὲν
 δασεῖ τέττω, καὶ πέραν τῆ μετρίως ἀνδρικῶ, μα-
 κρὰ χαίρειν λέγε II) ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλ-
 λας, ὅποσας ἂν ἐξαπκτῶν δύνηται, ἀνάγειν,
 καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ πολλῶ ἰδρῶτι
 συνόντας.

Πρὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἑλθὼν, εὐρήσεις πολλὰς
 μὲν καὶ ἄλλας, ἐν τέτοις δὲ καὶ πάνσοφόν τι-
 να, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασσεσλευμένον τὸ
 βᾶδισμα, ἐπικειλασμένον τὸν αὐχέναν, γυναι-
 κῆϊον τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ φώνημα, μύ-
 ρων ἀποπνέοντά, τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφα-
 λην

quam celerrime illa vis potiri, plena adhuc vigo-
 re dum frueris., vt etiam ab illa colare; videlicet
 hirsutum illum et vltra mediocritatem virilem,
 longum valere iube, escendere ipsum, et alios,
 quotquot decipere potest, educere; anhelantes-
 que et multo sudore diffuentes relinque.

II. Ad alteram vero viam transgressus, cum
 alios multos inuenies, tum in his omniscium
 quendam et vsquequaque pulchrum hominem,
 fluctuante incessu, infracta ceruice, vultu femi-
 neo, mellita voce, vnguenta spirantem, summo digi-

II. χαίρειν λέγε] Ita construo, λέγε μακρὰ
 χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν etc. Reitz.

λὴν κακόμενον. ὁλόγας μὲν ἔτι, ἄλλας δὲ καὶ ὑα-
κυνθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάντα βρόντι-
να Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθω-
να, τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέραςον ἐκείνον ποιη-
τὴν. λέγω δὲ ὡς ἀπὸ τέτων γνωρίζοις αὐτὸν,
μηδὲ σε ἔτιω θροσέσιον χρεῖμα, καὶ Φίλον Ἀ-
Φροδίτη καὶ Χάρισι, διαλάθοι. καίτοι τί Φη-
μι; κοῦν εἰ μύοντι γάρ σοι προσελθὼν εἶποι τι,
τὸ Ὑμήττιον ἐκεῖνο ἀνοίξας σόμῃ, καὶ τὴν συν-
ῆδη Φωνὴν ἀφίῃ, μάθοις ἂν ὡς ἔχῃ τῶν καθ' ἡ-
μᾶς τίς ἔστιν, οἱ ἀρέρης καρπὸν ἐδόμην, ἀλλὰ
τι ξένον Φάσμα δρόσω ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμε-
νον. τέτω τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδῶ σε αὐ-
τὸν,

digito scalpentem caput, paucos illos iam quidem,
sed crispis ferrugineo colore capillos studiose com-
ponentem, delicatissimum quendam Sardanapa-
lam, aut Cinyram, aut Agathonem ipsum, ve-
nustum illum poetam Tragoediae. Dico autem
ideo, ut his illum indicis agnoscas, neque fugiat
te res adeo diuina, adeo Veneri cara atque Gra-
tiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te clau-
dentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio
illo aperto ore, et consuetam vocem emittat, sta-
tim agnoscas, non esse de nostro genere aliquem,
qui terrae fructum edimus, sed peregrinum quod-
dam monstrum, rore pastum vel ambrosia. Ad
hanc igitur si accesseris, huic te si tradideris, e
Luc. Op. T. VI. B b vesti-

τὸν, αὐτίκα μάλα ῥήτωρ ἔσῃ, καὶ περίβλεπτος,
καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λα-
οῖς ἀπονητὶ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύ-
κων τῷ λόγῳ. διδάσκεται γὰρ σε παραλαβὼν τὰ
πρῶτα μὲν ἐκεῖνα.

Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. χελοῖον
γὰρ ὑπὲρ τοιῶντε ῥήτορος ἐμὲ ποιῆσθαι πρὸς λα-
οὺς, Φαῦλον ὑποκριτὴν ἴσως τῶν τοιῶντων καὶ
πηλικίων, μὴ καὶ συντρέψω πε πεφῶν τὸν ἥ-
ρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη ἂν τοιγαρὶν πρὸς
σέ ὥδέ πως, ἐπισπασάμενος ἀπόσπον-ἐτι λοιπὴν
πῆς κόμης, καὶ ὑπομέδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεί-
νο, καὶ ἀπαλὸν, οἶον εἶωθεν, Αὐτοθαΐδα τὴν
κωμικὴν, ἢ Μάλθακην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μι-
μησάμενος τῷ προσηνεῖ τῷ φθέγματος. ἀγροί-

vestigio Rhetor eris, et conspicuus, et, vt ipse
appellat, rex in dicendo sine labore constitueris,
quadrigis orationis inuectus: assumptum enim te
prima statim ista docebit.

12. Potius vero ipse te alloquatur: ridiculum
enim fuerit pro eo me Rhetore verba facere, ma-
lum forte talium tantorumque actorem, vt *meus*
fit ne lapsus alicubi *personam* Herois quam ago,
conteram. Dicat ergo ad te ita fere, vbi prius
quantum adhuc supereft comae demulserit, ac
venustulum illud atque molle, vt solet, subrisenti
Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Gly-
ceram quandam blanditia vocis imitatus: rusticus
enim

κοι γὰρ τὸ ἀρρενευκτόν, καὶ ἂν πρὸς ἀνδρῶν καὶ ἐκα-
σμία ῥήτορας.

Φησὶ δ' οὖν πᾶν ματριάζων ὑπὲρ ἐαυτοῦ
μῶν σε, ὦ ἀγαθὲ, ὁ Πύθιος ἐπεμψε πρὸς μέ-
ῥήτορων τὸν ἄριστον περσειπών, ὥσπερ ὅτε Χα-
ρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅσις ἦν ὁ σο-
φώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τότε, ἀλλὰ
κατὰ κλέος αὐτὸς ἦκεις ἀκίων ἀπάντων ὑπερ-
πεπληγμένων τὰ ἡμέτερα, καὶ ὑμνούντων, καὶ
τεθρηπύτων, καὶ ὑποπεπτηχότων, αὐτίκα μά-
λα εἴσῃ πρὸς οἷόν τινα δαμόνιον ἄνδρα ἦκεις.
προσδοκῆσαι δὲ μηδὲν τοιῶτον ἔψευθαι, οἷον
πῶδε ἢ τῶδε παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τίτυος,
ἢ Ὀτος, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ταύτης πᾶν Φα-
νείται

enim est virilis ille vultus, nec delicatum anabi-
lemque Rhetorem decens.

13. Dicet igitur modeste admodum de se,
Numquid te, vir optime, Pythius misit ad me,
quem Rhetorum vocarit optimum, ut Chærophonti
se interroganti ostendat, quis esset eorum, qui cum
viverent, sapientissimus? Si vero non istud, sed
gloria inuitatus sponte venis, cum omnes audias su-
pra modum ad postera percelli, et decantare eadem,
atque stupere, et fœces tuis submittere: statim
sine scies, ad quem divinum virum veneris. Ex-
pectabis vero tibi te eorum visuram, quale huic vel
illi queat comparari: sed si quis aut Tityus, aut
Otus, aut Ephialtes, supra illos omnino ingens tibi

νέττα σοι τὸ πρῶγμα ὑπερφύεις, καὶ τεράσιον
ἐπεὶ τὰς γε ἄλλας τοσῶτον ὑπερφωρῶντα εὐρή-
σεις, ὅποσον ἡ σάλπιγξ τὰς αὐλὰς, καὶ οἱ τέτ-
τηγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδι-
δόντας 12).

Εἴτα
nostrum opus et prodigiosum videbitur: quandoqui-
dem ita superari meis clamoribus inuenies alios,
quantum a tuba tibiae, et apes a cicadis, et a cho-
ris, qui tonos accipiunt.

14. Quan-

12. τὰς ἐνδιδόντας] Verum est, qui remisse
canunt. Et est sane verbo ἐνδιδόναι etiam
illa concedendi et remittendi notio, sicut
ab his qui poculum, ut haec uter, ministrant
et praebent bibenti, atque ad eum se ac-
commodant, vid. Xenoph. Cyrop. I, 3.
Vnde deinde ἐνδιδόναι et ἐντρέχειν oppo-
nuntur apud Plur. de discr. adul. p. 95. fin.
Steph. Verum haud paullo melius conuenire
videtur ille intellectus, quem monstrat no-
men τὸ ἐνδοσιμον, late s. Budaeo explica-
tum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor,
cum submissa voce choro tonum indicat,
quo iam statim utendum sit. Etiam nostri
vocant, den ton angeben, cum praecentor
tenui voce, ut nemo praeter proxime ad-
stantes exaudiat, harmonicam tetrastyn, c,
e, g, c, vel similem accinit, quam illi dein-
de legem carminis habent. Hinc domum
via illa comparisonis apparet. Gesner.

Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς εἰδέναι χρῆναι,
καὶ πᾶσι ἐν αὐτῷ παρὰ ἄλλας ῥᾶν μαθήσεις, ἐπομ
μονον, ὡς Κλητίκας μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ῥή
τα πάντα, καὶ τὰς νόμους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆν
αι, ἀκριβῶς μοι σκεραφύλαττε, μᾶλλον δὲ
ἡδὲ προχωρεῖ, μὴδὲν ὀκνήσας, μὴδὲ πτοηθεὶς,
εἰ μὴ προσηλαστήσῃς εἰσεῖναι τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς
ὅσα ἢ ἄλλη προπαιδεία ταῖς ἀνοήτοις καὶ μα
ταίσι μετὰ πολλῇ καμᾶτι ὀδοποιοῖ· ἔδεν γὰρ
αὐτῶν δεήσει. ἀλλ' ἀνίπταις ταῖς περὶ (ἢ παρ
ομήν Φησὶν) ἐμβασιν, ἔ μείων ἔξων διὰ τέ
τα, ἔδ' ἂν τὸ κοινότατον, μὴδὲ γράφειν τὰ
γράμματα εἰδῆς. ἄλλα γὰρ πᾶσι παρὰ πάντα
ταῦτα ὁ ῥήτωρ.

Λέξω

14. Quando autem ipsa quoque Rhetor vis fieri,
et sane a nemine facilius hoc didiceris, sequere tan
tum, o cura Clyzii, ea quae dicam, et aemulare
omnia. Et leges quibus te uti iussero, accurate mihi
obserua. Qui potius iam procede, nihil cunctatus,
neque perterritus, si non initiatus ante sis illis,
quae ante Rhetoricen altera illa praeuia disciplina
demonstrabis et uanis hominibus multo cum labore tan
quam viam substernuit. Nihil enim iis opus erit.
Sed illotis pedibus, ait prouerbiū, ingredi, ni
hilo propter hoc deteriore condicione futurus, etiam
si neque communissimum illud scias scribere literas.
Aliud enim quid Rhetor, supra ista omnia.

Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρή αὐτόν σε εἰ-
κοθεν ἔχοντα ἥκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν,
καὶ ὅπως ἐπισιτίσασθαι, ὥς αὖ τάχιστα διαπύ-
σαι δυνήσῃς. ἔπειτα καὶ αὐτός, ὃ μὲν προῖόν-
τι ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδόν, ὃ δὲ καὶ παραι-
νῶν, πρὶν ἡλίσθαι δύναι, ῥητὸρά σε ὅπερ τὰς πάν-
τας ἀποφάνω, οἷος αὐτός εἰμι, ἀναμφιλέκτως
τὰ πρῶτα, καὶ μέσσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέ-
γειν ἐπιχειρούντων ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέ-
γιστον μὲν τὴν ἀμυχθίαν, εἴτα θράσος ἐπὶ τέ-
τοις καὶ ἄλλως δὲ τόλμην καὶ ἀναίσχυντίαν.
αἰδῶ δὲ ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριοτήτα, ἢ ἐρύθη-
μα, οἴκοι ἀπόλιπε. ἀχρεῖα γὰρ, καὶ ὑπεναπ-
τία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὲν καὶ βοῶν ὅτι μεγί-
στην,

15 Dicam verò prius, quae oporteat ipsam ie-
viatici instar ad hoc iter domo afferre, et quomodo
commeatum parare, ut quam celerrime emetiri illud
possis. Tum ipse quoque partim progrediens in via
ostendens, partim admonens ante solem occasum Rhe-
torem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui
extra controuersiam primas et medias et ultimas fe-
ram eorum qui audent dicere. Affer igitur maxi-
mam quidem inscitiam, deinde confidentiam post
haec, et praesertim audaciam atque impudentiam:
pudorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut
ruborem domi relinque: inutilia enim et contraria
negotio. Verum enimvero clamorem quam maxi-
mum

σην, καὶ μέλας ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον
τὸ ἐμὸν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόναι
ἔσιν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθῆς δὲ ἔσω εὐανθής, καὶ
λευκή, ἔργον τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς δια-
φαίνεσθαι τὸ σῶμα· καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ
γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές 13]· ἡ ἐμβαῖς Σικυω-
νία,

*um affer, et modulationem imprudentem, incessum-
que qualis meus est. Haec vero necessaria omnino,
et quae sola interdum sufficiant. Vestis autem sit
florida, et candida, de Tarentino texturino, ut cor-
pus perluceat: crepida Attica, et muliebri, illa scis-
B b 4 filis:*

13. πολυσχιδές] Vix dubium, idem esse ge-
nus calceamenti, de quo Pollux 7, 85.
σχισαὶ πολυτελές ὑπόδημα, καὶ θρυπτι-
κόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδεῖς ὠνόμα-
ζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ
ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυ-
σχιδές· ἡ ἐμβαῖς Σικυωνία κ. τ. λ. Κρη-
πίδας et ἐμβαδας vno tempore vt induat
aliquis, non videtur posse fieri: quare pro
ἡ ἐμβας legendum puto ἢ. Denique πῖλας
intelligo tibialia e lana condensata vel con-
ciliata. Vnice huc facit Pollux. Adscriba-
mus verba 7, 171. Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν
κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος ἔτιωσ ἐκαλεῖ-
το, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσίν, ὡς δημοῖ Κρα-
τῆνος ἐν Μαλθακοῖς λέγων, λευκὰς ὑπὸ
ποσίν ἔχων πῖλας. Gesner.

νία, πύλοις τοῖς λαυκοῖς ἐπιτρέπεσκε, καὶ ἀνέ-
δεδου πολλοί, καὶ βιβλίου αἰεὶ ταῦτα μὲν
αὐτὸν χρηρ συκτολεῖν.

Τὰ δ' ἄλλα καθ' ἑαυτὴν ἡδὴ προῖον, ὅρα καὶ
αἶνε. καὶ δὴ σοι τὰς νόμας δίδωμι, οἷς χρημα-
τὸν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωρίει καὶ προσήσεται, καὶ
ἀποσραφήσεται καὶ σκορακίῃ (14), καθάπερ α-
τέλεσόν τινα καὶ κατὰσκοπον τῶν ἀπορρήτων.
ἄλλα σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι
χρηρ μάλισα, καὶ εὐμόρφῃ τῆς ἀναβολῆς, ἔπει-
τα πεντεκαίδεκά πε, ἢ ἂν πλείω γε τῶν εἰκοσιν
Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθεῖν, καὶ ταῦτα
ἀκρι-

*fitis: aut calcens Sicyonius, qui in albis coactilibus
magis deceat. Sine etiam pedissequi multi, et semper
liber. Et haec ipsum te conferre oportet.*

16. Reliqua in via iam inter progrediendum vide
atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus
vientem agnoscer te Rhetorice atque admittet, neque
aversabitur et iubebit facessere, tanquam non ini-
tium et mysteriorum exploratorem. Sed primo
maxima habitus cura habenda est, et decentis ami-
tus. Deinde quindecim circiter, non plura certe
viginti, Attica nomina undecumque collecta, eaque
diligenti-

14. σκορακίῃ] Quasi tu dicas *incornabiz*, h. e.
in cornuorum praedam cedere iubebit, ira-
cunde reijciat, a vulgari illo ες κόρακας.
Illustrat Bergler. ad Alciph. p. 177. Gesner.

ἐκρηβῶς ἐκμελετήσας, πρᾶξις ἐπ' αἵρας τῆς
 ἡδαιτῆς ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ κῶτα, καὶ μῶν,
 καὶ ἀμηγέπη, καὶ λῶσε, καὶ τὰ παλαιῦτα, καὶ
 ἐν παντί λόγῳ, καθάπερ τι ἄνεμα ἐπιπαιττε
 πύτων. μελέτων δὲ μελέτων πᾶν πᾶν, θέν ἀνὸ
 μὲν τέτοις, καὶ ἀσυνφύλα καὶ ἀσφιδά. ἡ
 πορφύρα (5) μόνον ὅσω καλῇ, καὶ εὐανδῇ, καὶ
 σιούρας τῶν παχεῶν τὸ κλάτιον ἡ

Μετὰ
*diligenti meditatione comprehensa, in promptu et ex-
 tremo lingua habeto, illud ἄττα et κῶτα et μῶν,
 et ἀμηγέπη, et λῶσε, et similia, et in unaquaque
 oratione, tanquam condimentum illorum adsperge:
 reliquorum veto nulla cura sit, si dissimilia bis, et
 ex alia quasi tribu sint, et absorta. Purpura modo
 pulchra sit, et florida, licet crassa de pellibus pinguia
 sit ipsum vestimentum.*

Bb 5

17. Post-

15. ἡ πορφύρα] Nimirum ad clauum illum
 purpureum tunicarum respicit, et ad prae-
 textam togae purpuram, s. εὐανδῆτα παρ-
 πορφύρον. Absurdam nempe huius Prae-
 ceptoris orationem sic declarat, vt dicat si-
 milem centoni misero, de leuidentis panno,
 filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui
 attexta vel assuta sit purpura. Nempe σιούρας
 nomen non satis definitam habet notionem,
 et ista complecti potest omnia; quod appa-
 ret, si quis conferre velit, quae ad Aristoph.
 Nub. 10. attulit Spanhem. et antiquus Schol.
 ad Euid. Ran. 1507. Gesner.

Μετὰ δὲ ἀπόρρητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπινάκις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρημένα· καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξενος προχειρίζομενος ἐς τὰς προσμιλλῶντας. ἔγω γάρ σε ὁ λειῶς ὁ πολὺς ἀποβλέφονται, καὶ θαυμαστὸν ὑποκλίνονται, καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς. εἰ ἀποσλεγγίσασθαι (6) μὲν τὸ ἀποξίσασθαι λέγοις, τὸ δὲ ἡλιῷ θέρεσθαι, εἰληθερεῖσθαι, τὸν ἀῤῥαβῶνα δὲ προτίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ ἀκροκνεφές· ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποιεῖ κἀνανὰ καὶ ἀλλόδοκτα ὀνόματα, καὶ

17. *Postea abstracta sunt et peregrina verba, et rarenter a veteribus dicta. Atque haec collecta in promptu habe, ut iaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim vulgus te respicient, atque admirandum hominem putabunt, cuius supra caput suum sit cruditio, si ἀποσλεγγίσασθαι dicas pro destringi et pro sole vri εἰληθερεῖσθαι, et arrhabonem, nomines προτίμιον, et diluculum ἀκροκνεφές. Interdum vero et ipse facies, ac pones rebus,* noua

16. ἀποσλεγγίσασθαι] Nisi consultum videretur in ipsa interpretatione signare voces damnatas, possit forte effingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Graecis iudicet Lucianus. Sic ἀποσλεγγίσασθαι esset destrigilari, εἰληθερεῖσθαι solicalere, προτίμιον proprietium, ἀκροκνεφές summicrepusculum, εὐλεξιν benedicium, σοφόναν doctanimum, χειρόσοφον manihodotum. Gesner.

καὶ ὀνομασθεὶς τὸν μὲν ἐρηνηεῦσαι δεινὸν, εὐ-
λεξιν καλιῶν, τὸν συνετὸν, σοφόναν, τὸν δὲ
χρηστὴν δὲ χειρόσοφον. ἂν σολοκίσῃς δέ, ἢ βαρ-
βαρίσῃς, ἐν ἑσσι Φάρμακον, ἢ ἀνασχυντία·
καὶ πρόχειρον εὐθὺς ὄνομα, ἔτε ὄντος τινός,
ἢτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητῆ, ἢ συγγραφέως,
ὅς ἔτω λόγῳ ἐδοκίμαζε σαφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν
Φωνὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ
καὶ ἀναγίνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μη-
δὲ εἴ τι ὁ λῆρος Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοι-
ρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τὰς
πῶν πρὸ ἡμῶν ἐλίγαν λόγους, καὶ ὥς Φασιταύ-
τας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπισιτισά-
μενος

noua et absurda nomina, vocans eum, qui eloquen-
do valet, εὐλεξιν, et prudentem σοφόναν, salta-
torem vero χειρόσοφον. Si vero vel in iungendis
verbis peccaueris, vel barbara singula protruleris;
unum sit remedium, impudentia, ac in promptu sta-
tim nomen, alicuius, qui neque sit, neque fuerit
unquam, poetae, vel solutae orationis scriptoris,
qui ita dicendum probauerit, vir doctus, et linguae
ad summam accuratorem peritus. Verum leges et-
iam non tu quidem vetera, neque si quid nugator ille
Isocrates, aut expertus Gratiarum Demosthenes, aut
frigidus Plato, scripsere: sed libros paullo ante no-
stram aetatem editos, et istas quas declamationes vo-
cant, ut commentu ab his instructus habeas, quo in
tempo-

μενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι, καθόπως ἐν τα-
μείᾳ προαιρῶν.

Ἐπειδὴν δὲ καὶ δέη λέγειν, καὶ οἱ παρόντες
ὑποβάλλωσι τινὰς ὑποθέσεις. καὶ ἀφορμὰς τῶν
λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα αὖ ἢ δυσχερῇ (17).

λεγέ-

tempore abutaris, atque inde, tanquam e penna de-
proptas.

18. Si vero etiam dicendum sit, et argumenta
quaedam praesentes subiiciant, atque dicendi materi-
em; quaecumque difficilia sunt, facilia dicantur, et
con-

17. ὅποσα αὖ ἢ δυσχερῇ] Editi misere hic
corrupti omnes. Quomodo legendum cen-
seam, iam interpretatio indicat, nempe
hunc in modum: Ἀπαντα μὲν, ὅποσα αὖ
ἢ δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθω, καὶ —
αὐτῶν ἐλαμένων. Καὶ μὴ μεληήσας λέγε,
ὅτι κεν ἐπὶ γε γλῶτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Vi-
deamus de mutationis ratione singulatim.
Post δυσχερῇ ob similitudinem maximam
excidisse aio εὐχερῇ. Parum novit genus
hominum, de quo hic sermo, quod non-
dum totum κατὰ γαῖα κάλυψε, qui nesciat,
primam artem esse continnere, facilia nimis
dicere, quae ipsi nesciant: Postulat hoc sup-
plementum sequens ἐμφαυλιζέσθω. Quam
imperite diuulsa sint αὐτῶν et ἐλαμένων,
ita apertum mihi videbatur, vt reuerentia
quadam lectorum nihil ea de re dicendum
putem. Sed admissa semel prava interpre-
tatione,

λεγέσθω, καὶ ἐκφραυλιζέσθω, ὡς εἰδέν ὅλος
 ἀνδρῶδες αὐτῶν ἐλομένων· καὶ μὴ μελλήσας,
 λέγε ὃ, τιπτεν ὅσα κε ῥῆμα γλῶτταν ἐλθῇ, μη-
 δὲν ἐκείνων ἐπιμελεσθῆις, ὡς τὸ πρῶτον, ὥσπερ
 ἔν· καὶ ἐστὶ πρῶτον, ἐρεῖς ἐν κορυφῇ προσήκοντα
 καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τῆτο, καὶ τὸ τρίτον μετ'
 ἐκείνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐκπεπὸν, πρῶτον λεγ-
 ῶσθω, καὶ ἔν· αὐτῶ τυχῇ, περὶ τῷ μετὰ
 πῶ μὲν ἢ κνήμῃς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἢ κόρυς.
 πλὴν

*contemnat, quasi virile omnino nihil ipsi elegerint:
 ita vero nihil tamēntis dicito, quodcumque tandem
 verbum in linguam venerit, nihil curans, ista, ut pri-
 mum, sicut nempe primum est, suo tempore dicas,
 et secundum post hoc, et post illud tertium: sed
 quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita
 usu veniat, fronti ocrea circumdetur, et galea cruri.
 Verum*

ἐτιονε, καὶ in δὲ facile abiit. Μελλήσας an
 villo modo huc conueniat, valde dubito;
 μελλήσας aptum esse apparet. Rhetor non
 permittit longum deliberandi spatium audito-
 ribus, sed fortiter occupat argumentum, de
 quo ipse mauult dicere. Cui κε in γε muta-
 tum audacius videtur, illum rogo, vti me
 doceat, ecquid possit κε post κεν, proximae
 voci adiectam, orationi addere? Denique
 ῥῆμα esse nominatiuum casam, et ab ἐπὶ
 regi γλῶτταν, dubio caret. Superest, ut
 ἐπὶ ad γλῶτταν admoueat. Gesner.

πλὴν ἀλλ' ἐπειγέ, καὶ σὺναιρε, καὶ μὴ σιώπα μόναν.
καὶ περὶ ὕβρις ἔτινος, ἢ μοιχῆ ἀλόγης Ἀθήνησι,
τὰς ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τοῖς ἐν Ἐκβατανοῖς λεγέσθω. ἐπὶ
πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, αὖν ἀκ. αὖν
ἐκ τῶν γένετο. καὶ αἰεὶ ὁ Ἄθως πλείσθω, καὶ ὁ
Ἑλλάσποντος περσεύεσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν
Περσικῶν βελῶν σκοπέσθω, καὶ Ξέρξης Φεύγεται,
καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀφρυάδων
γράμματα ἀνωγνῶσις θω, καὶ ἡ Σαλαμίς, καὶ
τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαί, πολλὰ ταῦτα
καὶ πυκνά, καὶ ἐπίπασα τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ὀνόματα
ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπανθείτω, καὶ συνεχές τὸ
ἄττα καὶ τὸ δὴ πεθεν, καὶ μηδαμῶς αὐτῶν δέη.
καλὰ γάρ ἐστὶ καὶ εἰκὴ λεγόμενα.

“Hv

*Verum instat, et verba continua, et modo ne tace.
Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis,
quae apud Indas aguntur et Ecbatanis, dicuntur:
praeter omnia vero Marathon et Cynaegirus, sine
quibus nihil fiat: et semper navigetur Aëbos, et pe-
dibus transseatur Hellepontus, regaturque sol a sa-
gittis Persicis; et fugiat Xerxes, et Leonidas in ad-
mirazione sit; et legantur sanguineae Orbryadis lite-
rae, et audiantur Salamis, et Artemesium, ac Pla-
taeae. Multa haec sunt et crebra: cum adpersa
pauca illa nomina in summo quasi nascent, et florum
instar praenitent; perpetuumque sit illud ἄττα,
etque δὴ πεθεν, lices nusquam illis sit opus: pulchra
cum sunt; etiam cum disjunctur temere.*

19. Si

Ἦν δὲ ποτε καὶ ἄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ἀδέσθω, καὶ μέλος γινέσθω. καὶν ποτε ἀπορήσης πρᾶγματος ὠδικῶ, τὰς ἀνδρας τὰς δικαστὰς ἐνομάσας ἐμμελῶς, πεπληρωμέναι αἴαν τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ αἴμοι τῶν κακῶν, πολλὰ καὶ ὁ μῆρὸς πατασσέσθω, καὶ λαρυγγίζε[ι] καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βαδίζε[ι] μεταφέρων τὴν πυγὴν. καὶ ἤκ μὲν σε μὴ ἐπακρύωσιν, ἐγανάνκτει, καὶ λαιδορᾷ αὐτοῖς. ἦν δὲ ὀρθοὶ ἐξηκῶσιν, ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἤδη πρὸς τῇ ἐξόδῳ

19. Si vero aliquando etiam cantandi tempus esse videatur, cantentur omnia et fiant cantilena. Et si quando non habeas, quod cantari aptum sit, appellandis, flexa in cantum voce, iudicibus impletam tibi harmoniam existima. Atque illud hei malorum! frequens esto, et percutiatur femur, tum modulanti gutture pronuncia, et screatu verba distingue, et inter agendum fluctuante pedice ingredi. Et si te non laudent, indignator illis, et maledicito: sin pudore quodam stent suspensi, ad abeundum parati, affide-

18. λαρυγγίζε] Quod Aeschini obiicit Demosthenes pro Cor. c. 90. repetit Plinius Epist. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίζειν, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronunciandum adhibet, et inde tanquam ex ἡχείω quodam augere modulationemque reddere sonum studet. Gesner.

ἔξεδον ἑτοιμοί, καθέζεσθαι κέλευε, καὶ ὅλως, τορυνίς τὸ πρᾶγμα ἔγω.

Ὅπως δὲ καὶ τὸ πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρχαίματος, ἢ καὶ, καὶ Δία, ἀπὸ τῶν Δεουκαλίωνος καὶ Πύρραος γάμων, ἢ δούῃ, καταβίβας τὸν λόγον ἐπὶ τὰ νῦν ἀσθεσῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, οἱ μέλλουσιν μὲν σωπῆσονται ὑπὸ συνγνωμοσύνης· ἢ δὲ καὶ λέγουσιν τε, ὑπὸ Φθόνης αὐτὰ δάξουσι δρᾶν δι' πολλοὶ δὲ καὶ τεχῆα, καὶ Φωνήν, καὶ βάδιθακ, καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἅττα σε ἐκείνο θαυμάσονται, καὶ τὸν ἰδρωτὰ ὀρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, ἔχ. ἔξουσιν ὅπως ἀπισήσονται μὴ ἀχί πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις

assidere illos iubeto, atque in uniuersum, regnum quoddam exerceo.

20. *Ut vero vulgus etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus factō initio, aut, per Iouem, a Deucalionis et Pyrrhae nuptiis, si uideatur, ad illum qui nunc est status rerum orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; itque maximam partem bonitate quadam reuicebunt; si quid vero dicant etiam, inuidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, et vocem, et incessum, et inambulationem, et cantillationem, et crepidam, et illud tuum ἅττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse. In primis*

τοῖς ἀγωνιστῶν ἐπὶ τῷ λόγῳ, ἀλλὰ καὶ τὸ ταχὺ
τὸτο, ὃ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαυ-
μασθὰ τοῖς πολλοῖς, ὥσπερ ὅρα μὴ ποτε γρά-
ψῃς, ἢ σκεψάμενος παρέλθῃς. ἑλθόντος γὰρ
σαφὲς ταῦτά γε.

Οἱ φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἰεὶ, καὶ ἡσθόντες
δείπνων ἀποτινέτωσαν, εἰ ποτε ὀφείδοντο σε
καταπεσόμενον, ἡδὲ καὶ ἐρέγοντες, καὶ παρέχον-
τες εὐρεῖν τὸ λεχθισόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν
ἐπαίων διαλεκτήμασι 19). καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τὸδε

μελέ-
primis vero etiam illa extemporality excusationem
non parvam præstat, atque apud papyram admira-
tionem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post
aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in ista
enim aperie deprehendaris.

21. Amici autem semper plaudant pedibus, et
mercedem soluant coenarium, si quando labare te sen-
tiant, præbentes manum, et inter moras laudatio-
num inueniendi quid dicas occasionem suppeditantes.

Nam

19. τῶν ἐπαίων διαλεκτήμασι] Moras lauda-
tionum vocat Quintil. II, 3, 126. et 131.

Illud artificium dissimulandi hæsitati-
onem tanto felicius procedebat nonnunquam, quod
solebant interdum oratores eius notae, quam
describit noster resistere subito, et laudem
silentio postere, ut ait Fabius l. c. f. 121.

Hoc ut ponerem dedi Fabio, e quo illud
etiam πηδάτωσαν explicari potest, cum re-

μελέτω· καὶ τὸν χορὸν ἔχειν αἰετῶν, καὶ συνα-
δόντα. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν ταῖς λόγοις. με-
τὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δορυφορεῖταισαν, ἐγ-
κεκαλυμμένον αὐτόν, καὶ περὶ ὧν ἔφης μεταξὺ
διαλαμβάνοντα. καὶ ἦν τις ἐντύχη, θαυμάσια
ὑπὲρ σκουφέ λεγε, καὶ ὑπερεκάνει, καὶ ἐπαχθῆς
ᾤκησεν αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παιανίεὺς πρὸς ἐμὰς, καὶ
πρὸς ἐναῖ ἰσως μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ
ποιᾶται.

Ὁ δὲ μέγιστον, καὶ πρὸς τὰ εὐδαιμονεῖν ἀνυ-
καίότατον, ὀλίγου δεῖν παρέλιπον, ἀπάντων
καταγέλα τῶν λεγόντων, καὶ ἦν μὲν τις, καλῶς
εἶπη, ἀλλότρια, καὶ ἄχ' ἐαυτῷ δεικνύειν δοκεῖτω.

ἦν δὲ
*Nam illud quoque tibi curae sit, chorum tibi iunctum
viri habeas, qui concinat. Haec quidem observanda
tibi in ipsis orationibus. Post ea vero proceduntem
te deducant, suo rectum satellitio, et de hijs, quae
dixisti, disputantem. Et si quis forte fiat obuiam,
admiranda de te dicito, et supra modum te ipse lau-
da, ut gravis ei sis: Quid enim ad me ille Paca-
niensis? Et, Ad unum forte veterum mihi cer-
tamen est? et id genus alia.*

22. *Quod autem maximum, et ad famam paran-
dam in primis necessarium, fere praetermissem.
Quicumque dicunt eos deride. Et si quis bene di-
xerit, aliena, non sua, proferre videatur: si fera-*

tur
prehendit 2, 2, 9. *assurgendi exsultandique
in laudando licentiam. Gesner.*

ἢ δὲ μετρίως ἐνεχθῆ, πάντα ἔσω ἐπὶ λήψιμα.
καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι χρὴ
ἐπίσημον γὰρ καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ξέ-
νον τινὰ ἔπαυον ἐπαπῆν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρ-
όντων ἐπιστρέφοντα, καὶ ἐνοχλήσαντα, ὡς ναυ-
τιῶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ πῶν ἐνομάτων,
καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὦτα. ἐπισείσης δὲ μὴ
πολλὰ κίς τὴν χεῖρα, εὐτελὲς γὰρ, μὴδ' ἀνα-
σῆς, πλὴν ἅπαξ γὰρ ἢ δις τὸ πλεῖστον ὑπομει-
δία δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γίγνεται μὴ ἀρεσκά-
μενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς 20) δὲ αἱ
ἀφορ-

sur mediocriter, reprehensione digna sint omnia.
In recitationibus ultimus omnium ingredi; facit
enim te conspicuum: et tacentibus omnibus peregrini-
nam quandam laudationem subiicere memento, quae
aures praesentium aduertat et offendant, ut nauscent
omnes ad verborum insolentiam, et aures obturent.
Neque vero manum saepe ad laudandum moueas,
vile enim id est: neque affurgas, nisi semel forte
aut bis ad summum. Subride autem frequenter, et
ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Ancipi-

C c 2

tes

20. ἀμφιλαφεῖς.] Et etymon huius nominis
et rem ipsam praeclare explicat Epiet. Ench.
c. 65. πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν
μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφορητοῦ. Sed pot-
est hic quidem ἀμφιλαφῆς simpliciter op-
portunum notare: qui reprehendere volunt,
ansam ubique accipiunt. Gesner.

ἀφορμαὶ τῶν μάλιστα ταῖς σκεφαντικοῖς τι
ῶτα, τὰ δὲ ἄλλα, χρηθάρειν· ἡ τέρμα γὰρ
καὶ ἡ ἀνασχυντία, καὶ τὸ ψεύσας πράχουσι
καὶ ὄρκος ἐπ' ἀκριτάει ταῖς χήραι, καὶ φθό-
νος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία,
καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε αἰεδισμόν ἐν
βραχεῖ καὶ περιβλεπτόν ἀποφανοῖ. τοιαῦτα
μὲν τὰ φανερά καὶ πᾶ ἔξω.

Ἰδίᾳ δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδοχθῆναι,
κυβεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνύειν, μοιχεύειν,
αὐχεῖν γε, καὶ μὴ ποιήσης, καὶ πρὸς ἅπαντας
λέγειν, καὶ γραμματικά ὑποδεικνύονα ὑπὸ γυναι-
κῶν δῆθεν γραφέντα· καλὸς γὰρ εἶναι θέλες,
καὶ σοι μελέτῳ ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπιδάσσεσθαι
δοκεῖν.

*res autem sunt reprehendendi occasiones apud eos,
qui pronas ad calumniandum aures habent. Coe-
terum confidendum est: audacia enim, et impuden-
tia, et mendacium in promptu, et iusiurandum in
extremis semper labiis, et invidia contra omnes, et
odium, et maledicentia, et calumnias probabiles.
Haec celebrem te brevis et conspicuum facient. At-
que talia sunt quae extra sunt et apparent.*

23. In privato autem facinora omnia committere
tibi decrevum sit, aleciorem esse, inebriari, libidi-
nari, moechari, gloriarique etsi non feceris, idque
apud omnes dicere, et literulas ostendere scriptas a
mulieribus. Etenim puer esse velles debes, et hoc
agere, ut mulieres studiose videantur te sectari.

Nam

δοκεῖν. ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τὴν ἀνοίσχ-
σιν οἱ πολλοί, ὡς διὰ τὴν σε καὶ ἄχρι τῆς
γυναικωνίτιδος εὐδοκίμεντος· καὶ τὸ δέονα δὲ
μὴ αἰδεσθῆς, καὶ πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἐτάρει
ἐρασθαι δοκιμῆς· καὶ ταῦτα γαλανότητος, ἢ καὶ
τῇ Δία, Φαλακρὸς ἦδη ὢν. ἀλλ' ἐβωσαν οἱ καὶ
ἐπὶ ταύτῃ συνάντες· ἦν δὲ μὴ ὦσιν, οἱ οἰκέται
ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τῆς τοῦτε πρὸς τὴν
ῥητορικὴν χρήσιμα παρὰ γίνεταί. πλείων ἢ
ἀνασχυντία, καὶ φράσας· ὁρᾷς ὡς λαλίστρας
αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ
ὑπὲρ πρὸς ἀνδρας, εἰ δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις, διοί-
σεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πιττῆσθαι χρὴ
μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκείνα.
καὶ

Nam hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referunt,
quasi ea causa in ipsa quoque gynaeconitide gratio-
sus sis. Verum nec illud, quod dicere volo, tibi
pudori sit, etsi a viris alterius rei causa amari vi-
deare, idque barbauius cum iam sis, aut, ita me
Iupiter, caluus. Sed sint, qui etiam hac ipsa caus-
sa semper rectum sint. Si vero non sint, serui certe
sufficient. Multa enim ex hac etiam re commoda
facultati dicendi vilia accedunt: maior certe impu-
dentia atque audacia. Vides, ut loquaciores sint
mulieres, et abunde maledicant ac supra viros. Si
ergo idem quod illae patiaris, procelles reliquis.
Verum etiam pice velli oportet maxime sane per
omnia; si vero minus, omnino quidem illa. . . Ipsum

καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ σῶμα πρὸς ἅπαντα ἡδύως
 κεχρησένω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετεῖτω καὶ πρὸς
 τὰς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν δύνη-
 ται. δύναται δὲ καὶ σολοικίζειν μόνον, καὶ δὲ βαρ-
 βαρίζειν, καὶ δὲ ληρεῖν, ἢ ἐπιορκεῖν, ἢ λοιδορεῖ-
 σθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ
 νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλιστα ἦν πρὸς
 ἔτω πολλὰς τὰς ἐρωτάς μὴ διακρίσεως, πάντα
 αὐτῇ γε ἐπιστάσθαι, καὶ γονιμωτέρᾳ 21) γιγνέ-
 σθαι, καὶ μηδὲν ἀποσφραδίσθαι.

Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, καλῶς ἐκμάθης (δύνα-
 σαι δὲ· οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) θαρρύνειν ἐπ-
 αγγέλ-

vero os tibi ad omnia biter facile; et ministres lin-
 gua cum ad sermones, tum ad alia quaecumque pot-
 erit. Potest autem non soloecismos tantum commit-
 tere aut barbarismos, neque nugari solum, aut
 peierare; aut male dicere, aut calumniari ac menti-
 ri; sed noctu aliud quoque subire ministerium, in
 primis ad multos adeo amores si non sufficiat. Omnia
 quidem illa norit, et natitia magis facit, neque quid-
 quam aueretur.

24. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes
 vero; neque enim quidquam est in illis difficile:
 confi-

21. γονιμωτέρᾳ] Illud monemus, etiam apud
 Longinum l. 31. γόνιμον esse orationis virtu-
 tem, quam forte commodissime expressit
 Pearcius, cum natiuam reddidit, secundam
 sublimitatis alii, alii puram, genuinam. Gesner.

σπγγέλλομαι ἐν εἰς μακρὰν σε ἄρκον ῥήτορα, καὶ
 ἡμῖν ὁμοιον ἀποτελεσθήσεσθαι. τὸ μετὰ τῷ
 τοῦ δὲ ἐν εἰς χρὴ λέγων, ὅσα ἐν βραχυῖ παρῆσαι
 σοι τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὁρᾷς γάρ
 ἐμὲ, ὃς πατὴρ μὲν ἄφανῆς, καὶ ἔδδ καθαριῶς
 ἐλευθέρῃ ἐγενήμην, ὑπὲρ Σοῶν καὶ Θυμῶν δεδου-
 λευκός, μητὴρ δὲ ἀκαρτερίας, ἐπ' ἀμφοδίου
 τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν ἃ παντάπασιν ἀδόκι-
 μος εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ
 τρέφεσθαι συνῆν τινι κηκοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ
 ἐραστῇ. ἐπαί· δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ῥᾶσιν οὔσαν
 κατῴδον, καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγε-
 νόμην (ὑπῆρχε γάρ μοι, ὦ Φάη Ἀδράστει,
 πάντα ἐκεῖνα, ἃ προεῖπον ἐφόδια, τὸ θρά-
 σος,

confidenter tibi polliceor, non longo interiecto tem-
 pore optimum te Rhetora et nobis similem redditum
 iri. Quod sequitur, non opus est uti ego dicam;
 quos brevis bene a Rhetorice adfutura tibi sunt. Vi-
 des enim me, qui ignobili patre natus sim, et ve-
 rare quidem libero, ut qui ultra Xoin et Thmuis
 seruire, matre autem sarcinatrice triviali. Ipse
 vero qui forma videretur esse non omnino contemnenda,
 primo fotorum altimemorum pretio fui cum amatore
 misero atque avaro. Cum autem viderem, hanc
 viam essem facillimam, eamque emensus in summo
 iam esse, (Aderant mihi enim, parce cara Adrastea!
 praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confi-
 dentia,

φας, ἢ αἰμαδία, ἢ ἀναμαχυντία). πρῶτον μὲν
 22) ἐτι. Ποσειδῶνος ἀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὶ
 καὶ Ἀθῆναι παῖσιν ὁμώνυμος γεγάνημαι· ἔπειτα
 δὲ γράϊ συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαγεῖζε-
 μην 22) πρὸς αὐτῆς, ἐργῶν προστάτης γυναι-
 κὸς ἐβδομηκοντάτιδος, τέτταρας ἐτι λαίπυ-
 ρας ἔχουσα, χρυσίῳ καὶ τέλει ἐνδεδεδεμένης.
 πλὴν αἰὶα γε διὰ τὴν πενία καὶ φερόμενη τὸν ἄνθρωπον,
 καὶ τὰ ψυχρὰ εἶναι τὰ ἐκ τῆς σοφῆς φιλήμα-
 τα, ὑπερήδιστά μοι ἐποίησεν ὁ δαίμων· εἴτα ὀλίγη
 δαῖν, κληρονομία δὲν εἶχαν ὀπάων κατέστη,
 22) ἐτι μὲν

dentia, inicitia, impudentia A prima quidem non
 amplius Boethius, nominor, sed tam Iouis et Iodas
 pueris cognominis factus sum. Deinde adiunxi me
 ad anum mulierem, a qua primum laute alebar,
 amare dum simulo mulierem septuagenariam, dentes
 adhuc quatuor habentem: reliquos, aurā reuinclos et
 ipsos. Verumtamen paupertatis causa laborem susti-
 nai, cum frigida illa de capulo oscula suauissima
 mihi fames redderet. Deinde parum oberat, quin
 heres constitutus essem, quae habebat, omnium, nisi
 seruae

22. ἐγαγεῖζομαι] Recte Attici Phrynichus, The-
 mas Magister, ipse Hesychius, ac Suidas
 aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον
 τρέφεσθαι, ἐμπυλάσθαι, καρένναι, κα-
 χορτάσθαι, λαβρότερον τρέφεσθαι. Sic cer-
 te hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam
 licentiam reprehendit. Gesner.

εἰ μὴ κατώφλιός τις οἰκίτης ἐμήνυσεν, ὡς Φάρι-
μακόν εἶναι ἐπ' αὐτὴν ἐσσημένον.

Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὁμῶς ἔδδ' τότε
ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ,
καὶν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδῶς τὰ πολ-
λὰ, καὶ τὰς δικαστὰς τοῖς ἀνέγκτοις καθυπισχρό-
μενος. καὶ ἡττώμαι μὲν τὰ πλεῖστα· εἰ Φαί-
νης 23) δὲ ἐπὶ τῇ θυρᾷ χλαῖρσιν ἐσεφανωμένοι·
τέτοις γὰρ ἐπὶ τὰς δυσυχεῖς χρώμαι τοῖς δε-
λέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς πάντων,
καὶ ἐπίσημόν εἶναί με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τῶ τρέ-
πε,

*feruus execrabilis indicasset, venenum a me, quod
illi darem, esse eintum.*

25. Praeceptis igitur eiectus, necessariis tamen ne
sic quidem carui. Sed Rhetor esse videor, et in iu-
diciis probandum me praebeo, praeuaricans saepe,
et iudicum corruptionem imprudentibus pollicens.
Et plerumque causa equidem cado: sed palmae ta-
men in ianua virides, in coronam plexae. Illa enim
ad infelices esca voror. Sed id ipsum quoque, quod
odio sum omnibus, et quod insignis sum ob morum
C c 5 peruer-

29. οἱ Φαίνης.] De palmis ad ianuas Rheto-
rum et caussidicorum Casaub. ad Sueron. Do-
mit. 23. Caeterum cogitabam, an fonte me-
lius legatur ἐσεφανωμένη, ut ad θυρὰ refe-
ratur: sed necesse non est. Gesner.

πρ, καὶ πολὺ πρότερον 24) τῶν λόγων, καὶ τὸ
δείκνυσθαι τῷ δασυτύλῳ τῆτον ἐκείνον τὸν αἰκρό-
τατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον, ἔμικρόν ἐμοί
γε δοκεῖ. ταῦτά σοι παρανέω, νῆ τὴν πάνδη-
μον 25), πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παρανέσας,
καὶ χάριν ἑμαυτῷ ἔμικράν ἐπισπασάμενος.

Εἶεν· ὁ μὲν γεννάδας εἰπὼν ταῦτα πεπαύσε-
ται· σὺ δὲ ἦν πεισθῆς τοῖς εἰρημένοις, καὶ δὴ
παρεῖναι νόμιζε ὡς περ ἐξαρχῆς ἐπόθεις ἐλθεῖν.

καὶ

*peruersitatem, et prius etiam orationis, quodque
digito ostendor, atque ipse princeps in omni malitia
dicor, non paruum mihi quidem videtur. Haec ti-
bi, ita me popularis Venus! praecipio, quae multa
prius ipse mihi praecepi, eaque ratione, gratiam
mihi non paruum conciliaui.*

26. *Sint ista satis! Generosus ille post haec
dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo moueare,
etiam adesse te puta, quorsum venire initio de-
fide-*

24. καὶ πολὺ πρότερον] Repeto ἀπὸ τῆ κοινῆς
verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui non-
dum vitium hominis norunt, odio tantum
illum habent ob orationis peruersitatem,
cum primum audiere. *Gesner.*

25. τὴν πάνδημον] Hic *Venerem Deam* quidem
intelligi notum est; at respicitur simul ad
eam orationis venustatem, quae celebritatem
per totum orbem, vel saltem vniuersam suam
nationem orator adipiscitur. *Gesner.*

καὶ ἄδόν σε καλύψει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἔντε
 τοῖς δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθε-
 σιν εὐδοκμεῖν, καὶ ἐπέραιον εἶναι, καὶ γαμεῖν
 ἔγραυν τινα πῶν κομικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέ-
 της καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ καλλίστην γυναῖκα τὴν
 Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τῷ Πλάτῳ ἐκείνο πτηνὸν
 ἄρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, σοὶ μᾶλλον πρέπει
 περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός·
 ἐγὼ δὲ (ἀγασνὴς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι) ἐκστήσομαι
 ὑμῖν τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ Ῥητορικῇ ἐπι-
 πολάζων, ἀσύμβολος 26) ὡς πρὸς αὐτὴν τὰ
 ὑμέτε-

fiderabas; neque quidquam te prohibebit, quo
 minus legi illi obsecutus cum in iudiciis vincas,
 tum bene audias apud multitudinem, et amabi-
 lis sis, ducasque non anum quandam comicam,
 vt tuus ille legislator et magister, sed mulierem
 pulcherrimam Rhetoricen, adeo vt magis te deceat
 de te dicere, te Platonis illo volucris curru ve-
 ctum ferri, quam ipsum de Ioue dicere decuit.
 Ego vero, ignauus enim et timidus sum, de via
 vobis decedam, et desinam Rhetoricen sectari,
 qui consiliis ad eam *obtinendam* vestris vti non
 possim.

26. ἀσύμβολος] Versionem Gesneri ad vul-
 gatam ἀσύμβολος esse factum, quilibet vi-
 det; sed alterum potius esse credens, iam
 verterem: *qui vestra ad illam spectata*, (i. e.
cum illa) *conciliare nequeam*. ἀσύμβολος enim
 ἀ συμβάλλομαι coniicio, hic est, qui conie-
 ctura

ὕμετρα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέπαιμμαι. εἴς τε ἀκο-
 υητὶ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζεσθε, μόνον
 τῆτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τοῦ τάχει ἡμῶν κε-
 κρατήκατε, ὠκύτεροι Φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥά-
 γην καὶ πρᾶνῇ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

possim. Vel potius iam defui, Itaque sine pul-
 uere praedicandos vos atque admirandos praebe-
 te, illud solum recordati, non celeritate vos ve-
 stra vicisse, qui velociores iudicati sitis, verum
 quod facillimam et declivem viam elegistis.

ἔτι ἀδσεQUI nequit; et licet ἀσύμβελος
 quoque bonum esset, si solum poneretur;
 tamen haud adsequor, quo modo cum πρὸς
 αὐτὴν et ὕμετρα construi possit; ideo id
 adipui quod intelligo. Reiz.

Φιλοψευδής, ἢ ἐπίςτων.

Τυχιάδης καὶ Φιλοκλῆς.

ΤΥΧ. Ἐχῶς μοι, ἢ Φιλοκλῆς, εἰπῆν, τί ποτε ἔρα τέτό, ἐγὼ, ὃ τὰς πολλὰς εἰς ἐπιθυμῆν τέ ψευδῶσαι περσάγεται, ὡς αὐτὰς τε χάρειν μὴδὲν ὕγες λεγόντας, καὶ τὰς τα τοιαῦτα διεξίῃσι μάλιστα προἰσέχων τὸν ἄνθρωπον. ΦΙΛ. Πάλλα, ὦ Τυχιάδη, εἰσὶν αὐτὰς ἀνθρώπων πους ἐνίους ἀναγκάζει τὰ ψευδῆ λέγειν, ὥς τὸ χρησίμῳ ἀποδιδόντας. ΤΥΧ. Οὐδὲν, πρὸς ἑπὸς ταῦτα, φασὶν, ἀδὲς περὶ τῶν ἡρώων, ἀπέσαι τῆς χάριτος ἐνεκα ψευδόντας, συγγνώμης μοι τοιγαρὲν ἔσται, γὰρ μᾶλλον καὶ ἐπὶ πάντας πινὲς αὐτῶν τῶν

Philopseudes, siue incredulus.

Tychiades ac Philocles.

TYCH. Potestne mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut et ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, et narrantibus talia maxime me attendant? PHIL. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu. TYCH. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot vius alicuius causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel

hostes

τῶν ἄξιοι, ὅποσοι ἢ πολέμους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῷ τοιᾷτω Φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίησεν, τὴν τε αὐτὰ ψυχὴν ἀνύμενος, καὶ τὰ νοσῶντων ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὃ ἄριστε, Φημί, οἱ αὐτὸ ἀνευ τῆς χρόας τὸ ψεῦδος περὶ πολλὰ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἠδόμενοι τῷ πρᾶγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' ἀδεμιά, προφάσει ἀναγκαίᾳ. τέττες ἐν εὐέλῳ εἰδέεαι, τί νὺς ἀγαθὰ τέτο ποιᾷσιν.

ΦΙΛ. Ἡ περὶ κατανενόηκας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς ἐμφυτός ἔρωσ ἐτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος; ΤΥΧ. Καὶ μάλιστα πολλοὶ εἰσιν οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἀνοσίαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς Φάναι τὰ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε
τὸ

hostes deceperunt, vel ad salutem tali remedio in malis vsi sunt, qualia etiam Vlysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum sociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, et nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cuius boni causa hoc faciant.

2. PHIL. Numquid nosti tales quosdam, quibus insitus sit talis amor mendacii? TYCH. Et plurimi quidem sunt tales. PHIL. Quid ergo aliud causae illis esse, quam amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod possi-

possi-

τὸ χρίσασθαι αὐτὶ τῇ βαλτίσει, προαιρούμεται
 ΤΥΧ. Οὐδὲν τῆτο· ἐπεὶ πολλὰς ἂν ἐγὼ σοὶ
 δείξαιμι, σωτὴς τὰλλα, καὶ τὴν γνώμην θάυη
 μαςίς, καὶ οἶδ' ὅπως ἐκλυκότας 1) τῆτο τῷ
 κακῷ, καὶ Φιλοψευδεῖς ὄντας, ὡς ἀνιῶσθαι με,
 οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαί-
 ρουσιν αὐτὰς τε καὶ τὰς ἐντυγχάνοντας ἐξαπα-
 τῶντες. ἐμνήμης μὲν γὰρ τῆς παλαιᾶς πρὸ ἐμῆ
 σε χρὴ εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὴν
 Κνίδιον, καὶ πρὸ τέτων, πᾶς ποιητὰς, καὶ τὸν
 Ὅμηρον αὐτὸν, ἀοιδίμους ἄνδρας, ἐγγράφω
 τῷ ψεύσματι κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπα-
 τῶν

pestimum est pro optimo eligunt? TYCH. Hoc
 nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi osten-
 derim, prudentes alioqui, et admirabili sapientia,
 nescio quomodo illo malo captos et mendaciorum
 studiosos, adeo ut male me habeat, si tales viri,
 optimi *reliqua* omnia, tamen gaudent seque et
 illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim
 antiquos prius quam ego, ut noueris, oportet,
 Herodotum, et Ctesiam Cnidium, et ante hos,
 poetas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberrimos,
 scripto usos mendacio, adeo ut non mo-
 do,

1. ἐκλυκότας] Hoc exemplum Ienſius ad Ty-
 ran. c. 12. adlegat, quo probet hoc particip.
 actiuum, aequè ac ἄλλες valere passiuè. Re-
 cte; et quidem perpetuo apud alios etiam,
 vid. Bud. Comment. L. Gr. et Scheidii Ind.
 Herodiani. Reitz.

τῶν τῆς τότε ἀκρόντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέγας
 ἡμῶν δαίμωνισθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν
 καλλίσοις ἔπεσι καὶ μέτροις φυλάττομενον. ἐμοὶ
 γὰρ πολλὰ κίς αἰδέσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ὅπο-
 ταν ἔραν ἔτομήν, καὶ ἑρμιόνης δέσμα διηγόν-
 ται, καὶ Γυγάντων ἐπανάσσειν, καὶ τὴν ἐν Ἀδᾷ
 πῶσαν τραγῳδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτος Ζεὺς ταῦτα
 ἢ κύκνες ἐγένετο, καὶ ὡς ἐν γυναικὶς τις ἐς ὄρεον ἢ
 ἐς ἄριστον μετέπεσεν ἔτι δὲ Πηγάσας, καὶ Χιμαί-
 ρας, καὶ Γαργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ἄσποια
 τά, πᾶν ἀλόκοτα, καὶ τεράσια μινθίδια, παῖ-
 δων ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα, ἐπὶ τὴν Μορμῶ 2) καὶ
 τὴν Λάμιαν δεδιότων.

Και

do, qui tum erant, auditores suos deceperint, sed ad nos etiam mendacium successione quadam verbis, versibusque pulcherrimis comindatum, peruenierit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Caeli castrationem et vincula Promethei, enarrant, et seditionem Gigantum, et totam inferorum traggædiam, et ut propter amorem Iupiter sit taurus vel cycnus factus, et ut ex muliere in aue[m] aut vrsam aliqua mutata sit. Ad haec vero Pegasos, et Chimaeras, et Gorgones, et Cyclopes, et quae sunt ex eo genere, absurdae omnino et portentosae fabellae, puerulorum mentes mulcere aptae, qui Larvâ[m] Lamiamque metuunt.

3. Quam-

2. τὴν Μορμῶ] Μορμῶ, ὡς ἔ. μορμών, ὄνος larviam

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ
 δὲ καὶ πόλεις ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ
 δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς ἔ γελοῖον; εἰ Κρήτες
 μὲν τῷ Διὸς τάφον δεικνύοντες ἔκ αἰσχύνονται,
 Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀναδο-
 θῆναι Φασι, καὶ τὰς πρώτας ἀνθρώπους ἐκ τῆς
 Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα· πο-
 λὺ σεμνότερον ἔτοι τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄφθως
 ὀδόντων, Σπαρτᾶς τινὰς ἀναβεβηκασθῆναι διη-
 γνῆνται. ὅς δ' ἂν ἐν ταῦτα καταγέλασα ὄντας,
 μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξε-
 τάζων ταῦτα, Κοροῖβος τινὸς, ἡ Μαργίτα νο-
 μίζοι.

3. Quamquam poetarum forte tolerabilia fue-
 rint mendacia. Quod vero iam ciuitates et gentes
 multae, communiter, et publice, mentiuntur,
 qui non ridiculum? Si Cretenſes Iouis ſepulcrum
 ostendentes non erubescunt, Athenienſes vero
 Erichthonium de terra exſtitisse aiunt, primos-
 que homines, olerum instar, de Attico solo ena-
 tos: multo hi quidem specioſius quam Thebani,
 qui de ſerpentis dentibus Spartos (*ſaturos*) quos-
 dam germinasse narrant. Si quis vero haec tam
 ridicula non putet vera eſſe, ſed, iis prudenter
 examinatis, Coroebi cuiuſdam aut Margitae iu-
 dicet,

laruam eſſe, pueris terrendis conſictam a
 nutricibus, vnde μορμολύττων eſt, et μορ-
 μολύκειον, peruulgatum eſt. *Gesner.*

μῖζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον εἰλᾶσαι
διὰ τῷ αἵερος ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνη
ἦμεν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἢ
Ὀρεΐθυϊαν ὑπὸ τῷ Βορέῳ ἀναρπασθῆναι ἀσεβῆς
ἔτος γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, ἥ τω προ-
δῆλοις καὶ ἀληθέσι πράγμασιν ἀπιστῶν· ἐς το-
σαύτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

ΦΙΛ. Ἀλλ' οἱ μὲν ποιηταί, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ
αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἂν. οἱ μὲν
τὸ ἐκ τῷ μύθῳ τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγ-
καταμιγνύντες τῇ γραφῇ, ἔπερ μάλιστα δέον-
ται πρὸς τὰς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θη-
βαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρας ἀποφαι-
νονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιότων. εἰ γὰρ τις
ἀφεί-

dicet, credere, aut Triptolemmum per aëra vectum
alatis draconibus, aut Panem venisse ex Arcadia
auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea
Orithyiam: ille impius et amens illis videri solet,
qui manifestis adeo et veris rebus fidem neget.
Eo usque mendacium inualuit.

4. PHIL. Sed poëtae, Tychiade, et ciuitates
veniam consequantur; alteri suauitatem ex fabu-
lis, quae tantum habeat illecebram, suae scriptio-
ni admiscentes, qua scilicet maxime, ad audito-
res suos opus habent: Athenienses vero ac Theba-
ni, et si qui alii, augustiores talibus *commentis*
reddunt patrias. Si, quis enim tollat e Graecia
fabulo-

ἀφ' ἑλπίος τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος,
ἐδὲν ἂν κωλύσει λιμῶ τὰς περιηγητὰς αὐτῶν
διαφθαρεῖναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τὰ ληθῆς
ἀκούειν ἐδωλησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μιᾶς ἕνεκα
ποιούτης αἰτίας ὁμῶς χαίροντες τῷ ψεύσματι,
παγγέλαιοι εἰκότως δοκοῖεν ἂν.

ΤΤΧ. Εὐ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτη
ἤκου σοι τῶ πάνυ, πολλὰ τὰ ἀπίστα καὶ μυθώ-
δη ἀκέσας· μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπὸ
ἐχόμενῃ, ἢ Φέρων τῶ πρέγματος τὴν ὑπερβο-
λήν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ Ἑριννύες ἐξήλασαν, πολ-
λὰ τεράσια καὶ ἀλόκοτα διεξίοντος. ΦΙΛ. Καί-
τοι, ὦ Τυχιάδη, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ,
καὶ εἰς ἂν εἰς πειθεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, ἔγωγε
βαθύν

fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum mon-
stratores perire, cum ne gratis quidem hospites
audire verum velint. At qui nulla tali causa
inducti tamen gaudent mendacio, illi merito pla-
ne videantur ridiculi.

5. TYCH. Recte istuc dicis. Ego enim ab
Eucrate tibi adsum, praeclaro viro, ubi incredi-
bilibus multis et fabulosis auditis; vel potius in
media eorum enarratione, discessi, qui ferre
egressam modum licentiam non possem. Sed
tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo por-
tentosa multa et absurda enarrante. PHIL. At-
qui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque
quisquam temere crediderit, illum, qui proli-

βαδὺν πώγωνα καθεσμένος, ἐξηκοστῆς αἰῆς,
 ἔτι καὶ Φιλοσοφία ξυνὼν τὰ καλλὰ, ὑπομι-
 νειν ἂν καὶ ἄλλῃ τινὸς ψευδομένην αἰεῖσαι πα-
 ῖων, ἔχ' ὅπως αὐτός τι τολμήσῃ τοιαῦτον. ΤΥΧ.
 Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἑταῖρε, οἷα μὲν εἶπεν, ὅπως
 δὲ αὐτὰ ἐπισώσατο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμυντο τοῖς
 πλείστοις, παρασησάμενος τὰ παιδία, ὥς με
 καὶ ἀποβλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐνοεῖν.
 ἄρτι μὲν ὡς μαμήνοι, καὶ ἔξω εἶη τ' ἐκ καθεσκό-
 τός, ἄρτι δὲ ὡς γόης ὢν, ἄρα τοσαῦτον χρέον
 ἐβλήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖον τινα πίδα-
 κὸν περιστέλλων; ἔτως ἄτοπα διηγέτο. ΦΙΛ.
 Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑσίας, ὦ Τυχιάδῃ; ἔθελ-

λο

xam adeo barbam submiserit, hominem sexage-
 narium, et in Philosophia diu versatum, vel su-
 stinere posse, vt audiat alium se praesente men-
 tientem, nedum vt ipse tale quid audeat. TYCH.
 Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo
 fidem illis facere studuerit, quomodo deierau-
 rit ad pleraque, pueros etiam suos (*per quorum*
caput iuraret) interponens, vt etiam vultu in il-
 lum defixo varia cogitarem: iam quidem furere
 hominem, et mente non constare; nunc; impo-
 storem esse ac tamdiu me fugisse, qui leonina pel-
 le finium tegeret ridiculum; adeo absurda narra-
 bat. PHIL. Quanam ista? per ego te Vestam

rogo,

λω γὰρ εἰδέναι ἦν τινα τὴν ἀλαζανίαν ὑπὸ τῆς
 λυκτικῇ τῷ πόνῳ ἐσκεπεν.

ΤΥΧ. Εἶωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλης,
 φοιτᾶν πρὸς αὐτὸν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχο-
 λὴν ἄγριμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι
 δεόμενος (ἐταῖρος δὲ μοι, ὡς οἶσθα) ἀκέσας
 παρὰ τῷ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην ἔωθεν ἀπέλ-
 θαι, νοσῶντα ἐπισκεψόμενος β), ἀμφοῖν ἕνεκα,
 ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, καὶ κῆνον
 ἰδοίμι (ἠγνοῦμαι γὰρ ὡς νοσοῖ) παραγίγνομαι
 πρὸς αὐτόν· εὐρίσκω δὲ αὐτόφιν τὸν μὲν Λεόντι-
 χον καὶ ἐτι (ἐφθάκει γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον
 πρὸς ἑ-

rogo, Tychiade. Volo enim scire, ecquam sub
 tanta barba tegat vanitatem.

6. TYCH. Solebam etiam alias, Philocles,
 ventitare ad illum, si valde otiosus essem. Hodie
 vero cum Leonticho conuento mihi opus esset,
 qui meus, vt nosti, sodalis est, audissemque ab
 eius puero, mane abiisse ad Eucratem, vt aegro-
 tantem viferet; vtriusque causa, vt nempe et
 Leontichum conuenirem, et viderem ipsam,
 ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac Leonti-
 chum quidem non amplius ibi inuenio, qui paul-
 lo ante, vti dicebant, discessisset: sed alios fre-

D d 3 quen-

3. νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος] ἐπισκεψασθαι
 proprie esse inuifere aegros, docet Elfen.
 ad Matth. 25, 36. ἡσθένησα, καὶ ἐπισκε-
 ψασθέ με. Reitz.

προεξηληλυθώς) ἄλλας δὲ συχνὰς, ἐν οἷς Κλεό-
 δημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου, καὶ Δει-
 νόμαχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἴων οἷσθα τὸν ἐπὶ
 τοῖς Πλάτωνος λόγοις θαυμάζεσθαι ἀξιῶντας,
 ὡς μόνον ἀκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην
 τῶ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποφητεῦσαι δυνά-
 μενον. ὁρᾷς οἷας ἄνδρας σοὶ φημί, πανσόφεις,
 καὶ παναρέτας; ὅ, τι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ
 ἐκείνης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαντας, καὶ
 μόνοναχὶ Φοβερὰς τὴν προσοψίν. ἔτι καὶ ὁ ἰα-
 τρὸς Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρεῖαν, οἶμαι,
 τῆς νόσου ἐπικληθεὶς, καὶ ῥῶον ἐδόκει ἤδη ἔχειν.
 ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τῶν συντρόφων ἦν.
 τὸ ῥεῦμα γὰρ, ἐς τὰς πόδας αὐτοῖς αὐτῷ κατε-
 ληλύθει. καθέζεσθαι ἔν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλί-
 νῃ ὁ

quentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus,
 et Stoicus Dinomachus, atque Ion: nosti illum
 qui Platonicarum disputationum causa admi-
 rationi esse postulat, tanquam qui solus accurate
 sententiam viri perceperit, et interpretari possit
 aliis. Vides, quos tibi viros narrem sapientia
 omni et virtute praeditos, quodque caput rei est,
 de vnaquaque secta, venerabiles omnes, ac tan-
 tum non adspectu ipso terribiles. Insuper vero
 aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto,
 aduocatus. Ac iam mollius videbatur habere
 Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio
 enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur
 assidere me apud se in lectulo iussit Eucrates,

sub-

νη ὁ Εὐκράτης ἀνέβλεπεν, ἡρέμα ἐγκλίνας τῇ Φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὁπότε εἶδέ με, καίτοι βοῶντος αὐτῆ καὶ διατεινομένῃ, τί μεταξὺ εἰσιῶν ἐπήκχον· καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτῆ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοῆσαιμι νοσῶντα, καὶ ὡς ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖας ἐλθοίμι, ἐκαθεζόμενῃ πλησίον.

Οἱ μὲν δὴ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τῆ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη προετερηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἑκάστοις ὑποβάλλοντες. ὁ γὰρ Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, Φησί, τῇ ἀριστερᾷ τις ἀναλόμενος χαμόθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυγᾶλης, οὕτω Φανευθείσης, ὡς προῆπον, ἐνδὴ-

submissa paullum ad infirmitatem significandam voce, cum me vidisset, quamquam clamantem illum, et contenta voce aliquid dicentem, in ipso ingressu audirem. Et ego summa cautione adhibita, ne forte pedes illius attingerem, excusatione illa vulgari prolata, me morbum ipsius ignorasse, audito autem, cursim statim venisse, prope illum assedi.

7. Illi forte iam de morbo partim dixerant, partim adhuc disputabant, insuper vero etiam curationes unusquisque nonnullas subiiciebant. Nam Cleodemus, si ergo, inquit, sinistra aliquis humani tollat dentem mustelae, ita uti dixi interfectae,

ἐνδύσειεν εἰς δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρέντας,
 εἶτα περιάψει περὶ τὰ σκέλη, αὐτίκα παύεται
 τὸ ἀλγος. ἐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δεινόμα-
 χος, ἐγὼ ἤκασα ἐλάφῃ δὲ θηλείᾳ, ἔτι παρ-
 θένῃ καὶ ἀβύτῃ· καὶ τὸ πρᾶγμα ἔτω πιθανώ-
 τερον· ὡκυ γὰρ ἡ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μαλίστα
 ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἀλκιμος μὲν, καὶ τὸ
 λίπος αὐτῆς, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες
 ἐκ τῆς πύργου αἱ ὀρθαί, μεγάλα θνῆσκοντο, εἰ-
 τις ἐπίστατο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰκείας
 ἐπωδῆς ἑκάστῳ. ποδῶν δὲ ἱάσιν ἤμισα ἐπαγγέ-
 λεται, καὶ αὐτὸς, ἡδ' ὁ Κλεόδημος, ἔτω πα-
 λαὶ ἐγὶ γνωσκὸν ἐλάφῃ χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι 4),
 διότι

*et excoriati modo leonis pelle deliget, ac deinde cir-
 cumponat cruribus; statim cessat dolor. Non leoni-
 na, inquit Dinomachus, audiui equidem, sed cer-
 vae virginis et nondum initae: et probabilior sic res
 est: celere enim cerua et robustum maxime pedibus.
 Et leo fortis ille quidem, atque adeps illius et ma-
 nus dextra, et pili de barba recti, multum valeant,
 si quis cum suo quodque carmine adhibere possit.
 Pedum vero curationem minime promittit. Ipse quo-
 que, inquit Cleodemus, ita olim putabam, ceruae
 oportere pellem esse, propterea quod velox cerua.
 Sed*

4. χρῆναι — εἶναι] Nonnihil incommodi prae-
 ferunt hi infinitivi; verum quia recte ἐς
 χρῆναι licet uti, vel utendum est, dicitur; non
 offen-

διότι ὠκὺ ἔλαφος. ἑναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σο-
φός τὰ τοιαῦτα, μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὠκυέ-
ρης εἶναι τῶν ἐλαφῶν τὰς λέοντας. ἀμέλει,
εἶφη, καὶ αἰετῶσιν αὐτὰς διώκοντες. ἐπῆνεσαν
οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τῷ Λίβυος.

Εγὼ δὲ, οἰεσθε γάρ, εἶφην, ἐπὶ δαῖς τισι
τὰ τοιαῦτα πανεσθαι, ἢ τοῖς ἐξωθεν παρὰ
τήμασι, τῷ κακῷ ἐνδοῦ διατρέβοντος; ἐγέλα-
σαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μὲ, καὶ ὄηλοι ἦσαν κατεγνώ-
κότες μὲ πολλὴν τὴν ἀνοσίαν, ἐπεὶ μὴ ἐπιστάμην
τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν ἔδοις φρονῶν
ἀντίποι, μὴ ἔχι ἔτως ἔχειν. ὁ μὲντοι ἰατρός

Ἀντί-

*Sed nuper e Libya vir sapiens talium, aliter me do-
cuit, cum diceret, velociores esse leones cervis. Ni-
mirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Lau-
dabant praesentes Libyn, qui recte dixisset.*

8. At ego, *Putatis enim, dicebam, incantatio-
nibus quibusdam talia sedari, aut rebus extra ap-
pensis, cum tamen intus habitet malum? Ridebant
in hoc sermone meo, ac manifestum erat con-
demnari ab illis multam meam incitiam, quando
nescirem, quae essent manifestissima, ac de qui-
bus nemo sanus contradiceret, quasi non ita se
haberent. Verumtamen Antigonus Medicus vi-*

D d 5

deba-

offendet, peritum, vtrumque infinite, vt
structura postulabat, efferri. Reitz.

Ἀντίγονος ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσει μὲν
 πάλα γὰρ ἡμελεῖτο, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ
 Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης, οἶν τε παραγγέλ-
 λων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖσθαι, καὶ
 ὅλως ὑφαρξῆν τῷ τόνῳ 5). ὁ γὰρ Κλεόδημος,
 ὑπομειδιῶν αὖτα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδη;
 ἀπίσον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γί-
 γνεσθαι τινος ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοι
 γε ἦν δ' ἐγώ· εἰ μὴ πάνυ τὴν ρίζαν κορύζης με-
 σὸς εἶην, ὡς πισεύσειν τὰ ἔξω καὶ μηδὲν κοινω-
 νῆντα

debatur delectari mea interrogatione, olim enim,
 puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua
 afferre vellet Eucrati, et vino illum abstinere
 iubens, et vesci oleribus, et in vniuersum de
 contentione remittere. Cleodemus ergo subri-
 dens, *Quid ais*, inquit, *Tyobiade?* *Incredibile*
tibi videtur, quasdam existere e talibus utilitates
ad morbos? *Mibi vero*, inquam; *nisi omnino pi-*
tuita plenus mihi sit nasus, ut credam, externa,
et

5. ὑφαρξῆν τῷ τόνῳ] Videtur exprobrare ta-
 cite Eucrati intemperantiam, ut circa vinum
 et carnes, sic etiam circa res venereas,
 quorsum τόνον hic respicere suspicor, licet
 generalius nomen ad omnem contentionem
 vehementiorem pertinere non ignorem.
Gesner.

πάντα τοῖς ἐνδοθεν ἐπεγείρασι τὰ νοσήματα με-
τὰ ῥηματίων, ὡς Φατέ, καὶ γοητείας τινὲς ἐν-
εργεῖν, καὶ τὴν ἰασιν ἐπικέμπειν προσαρτώμε-
να. τὸ δ' ἐκ ἂν γένοιτο, ἀδ' ἦν ἐς τῷ Νευρίῃ
λέοντος τὸ δέριμα ἐνδήσῃ τῆς ἐκκαίδεκα ἑλασμυ-
γαλαῶς. ἐγὼ γὰρ αὐτὸν τὸνλέοντα εἶδον πολλά-
κις χωλεύοντα ὑπ' ἀλγηδόνων, ἐν ὁλοκλήρῳ τῷ
αὐτῷ δέριματι.

Παῖνυ γὰρ ἰδιώτης, ἔφη δ' Δεινόμαχος, εἰς
καὶ τὰ τοιαῦτα ἀν' ἐμέλησέ σοι ἐκμαθεῖν, ὅν
τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερό-
μενα. καὶ μοι δοκεῖς, εἰς τὰ προφανέστατα
ἂν παραδέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρε-
τῶν τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τῶν ἐρπύτων τὰς κατα-
θέξεις.

*et quae nihil communicent cum internis rebus, mor-
bos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dici-
tis, praestigiisque operosa esse, et sanationem, si
appendantur, immittere? Enumero hoc non con-
gerit, neque si quis in pelle de Nemeaco leone sex-
decim rotas mustelas deliget. Ego enim leonem ip-
sum saepe claudicantem prae dolore in integra sua
pelle vidi.*

9. Omnino nimirum idiota es, ait Dinomachus,
neque talia discere curasti, quemadmodum, cum
morbis adhibentur, prosint: ac videris mihi ne ma-
nifestissima quidem ista recipere, febrium intermit-
tentium depulsiones, et serpentium mulcedines, et
supra.

θάλας, καὶ βαβώνων ἰάσεις, καὶ τὰλλα ὁπό-
σα καὶ αἱ γράες ἤδη ποιῶσιν. εἰ δὲ ἐκεῖνα γί-
γνεται ἅπαντα, τί δὴ ποτε ἔχι ταῦτα οἴησιν
γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ'
ἐγὼ, συμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, Φα-
σίν, ἐμάρξεις τὸν ἥλαν. ἐδὲ γὰρ ἄ. Φῆς, ταῦ-
τα δῆλα μετὰ τοιαύτης δυνάμεως γιγνώμενα
ἦν γὰρ μὴ πείσης πρότερον ἐπάγων τὸν λόγον
διότι Φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τῷ τε πυρετῷ, καὶ
τῷ οἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα θεσπέσιον, ἢ
ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τῶτα ἐκ τῷ βαβῶ-
νος δραπτεύοντος, ἔτι σοι γράων μῦθοι τὰ λε-
γόμενά ἐσι.

Σὺ μοι δοκεῖς, ἡδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ πει-
ρῶτα λέγων, ἐδὲ θεὸς εἶναι πιστεύειν, εἴγε μὴ οἶει
τὰς

*tumorum inguinalium sanationes, et reliqua, quae
iam et anus faciunt? Si vero illa sunt omnia, quid-
ni et ista putabis fieri a similibus? Ea quae non
consequuntur, inquam, concludis, Dinomache, et
clauo, quod aiunt, clauum eiicis. Neque enim,
quae dicis, ea tali potentia fieri manifestum est. Ni-
si enim prius eo conuersa disputatione persuasferis,
quomodo fieri ista possint, metuenze febris aut tu-
more, vel diuinum nomen, vel sermonem Barbari-
cum, et propterea de inguinibus aufugiente; adhuc
quae dicis aniles sunt fabulae.*

10. *Videris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui
discas, neque Deos credere, si quidem non putas fie-*

ταῖς ἰάσεσι οἷόν τε εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γί-
γνεσθαι. τὸτο μὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ λέγε, ὦ
ἄριστε· κωλύει γὰρ εἶδέν, καὶ θεῶν ὄντων, ὅμως
τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεὸς σέ-
βω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἅ-εὺ ποιῆσι τὰς
κάμνοντας, ὑπὸ Φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀνι-
σχάντες. ὁ γὰρ Ἀσκληπιὸς αὐτός, καὶ οἱ πάν-
τες αὐτῷ, ἥκιστα Φάρμακον πάσχοντες, ἐθερά-
πουν τὰς νοσῶντας, ἃ λείοντας καὶ μυγᾶλας
περιπτόντας.

Ἐὰ τῶτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῖν θαυμά-
σιόν τι διηγῆσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ πεντάκις ἔτη
ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη πρηνὴς· ἦκε δὲ
τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδα τὸν ἀμπελεργόν,
ἐξέειπε

ri posse, ut per diuina nomina sanationes contin-
gant. Illud quidem, inquam, noli dicere, vir op-
time. Nihil enim prohibet, etiam si Dii sunt, ta-
men talia esse mendacia. Ego vero et colo Deos, et
curationes illorum video, et quae bene faciant la-
borantibus, quos medicamentorum et medicinae ope-
ra restituant. Aesculapius enim ipse, eiusque filii,
medicamentis suis miscendis sanabant aegros,
non leonibus mustelisque alligandis.

II. Omitte istum, inquit Ion. Ego mirabile
quiddam vobis enarrabo. Adolescentulus eram cir-
ca quatuor et decem fere annos. Venit autem ali-
quis patri nuntians, Midam vinitoram, robustum
caete-

ἑρρωμένον ἐς τὰ ἄλλα οἰκίτην, καὶ ἐργατὴν
 ἐμφί πληθεύσαν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχιδνῆς δηχθέν-
 τα, κείσθαι ἤδη βεσηκότα τὸ σκέλος. ἀναδύν-
 τι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξι πε-
 ρυπλέκοντι, προσερπύσαν τὸ θηρίον, δακύν κα-
 τὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθάσαι,
 καὶ καταδύνασθαι αὐτὸς ἐς τὸν φωλεόν, τὸν δὲ οἰ-
 μῶζεν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά
 τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδα· ἰσχυρῶς
 αὐτὸν ἐπὶ σιμίποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδάλων προσι-
 νομιζόμενον, ὅλον ἔδηκότα, τελεδόνον, μυδῶν-
 τα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἐτι ἐμπνέοντα. λα-
 ληπήμεναι δὲ τῷ κατρὶ, τῶν Φίλων τις παρῶν,
 Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλωνίον
 τῶν Χελδαίων, ὡς φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰα-

σεται

caetera servum, et efficacem, pleno foro a serpente
 morsum, iacere iam putrescente crure. Deligantii
 enim palmites, et palis applicanti, adrepentem vipe-
 ram, morflu appetuisse pollicem, ac subito suam rur-
 sus cauernam subiisse: illam vero plorare, qui peri-
 ret doloribus. Haec igitur nunciabantur: ac Mi-
 dam videbamus ipsum in grabato iaceri a conser-
 vis, totum tumoribus inflatum, luridum, putrescen-
 tem iam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spiran-
 tem. Tristi auzem patri amicorum aliquis, qui
 forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim
 tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos
 vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et

ne

ἔστατον τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρέβω λέγων, ἦκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδαυ, ἐπώδῃ τινι ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τῆς σήμε-
ρας, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ ταθνηκυίας
σφαρθένα λίθον ἀπὸ τῆς σῆλης ἐκκόψας. καὶ
ταῦτο μὲν ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς
ἐκρέμενος τὸν σήμεποδα, ἐφ' ἧ ἐκκόμιστο, ὥχε-
τό ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπικίων. τοσῆτον ἡ ἐπώδῃ ἐδού-
ρηθα, καὶ ὁ σηλῆτης ἐκείνος λίθος.

Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια, ὡς ἀλη-
θεῖς. ἐς γὰρ τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπεικὼν
ἱερατικὰ τινὰ ἐκ βίβλης παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτὰ,
θεῶν καὶ δαδὶ καταγνίσας τὸν τόπον, περιελ-
θὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρπετὰ ἐντὸς
τῶν

ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, re-
stituit Midam, carmine quodam eiiciens de corpore
venenum, cum alligaret insuper pedi illius lapidem,
quem de columella sepulchrali virginis defunctae exci-
derat. Atque hoc fortassis mediocre videatur: quam-
quam ipse Midas, sublato in quo portatus fuerat
grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud
valuit et ille lapis de seplucro.

12. At ille alia quoque petrauit vere divina. In
praedium enim cum abisset, mane, pronuntiatis ex
veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sul-
phur et facem tribus circuitibus lustrato, quosquor
intra fines illos fuerant serpentes eiecit. Veniebant
igitur

τῶν ὄφιν· ἦσαν γὰρ ὥσπερ ἐλκόμενοι πρὸς τὴν
 ἐπ' αὐτὴν ὄφεις πολλοί, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἐχιδναί,
 καὶ κερᾶσαι, καὶ ἀκοντίαι, φρύνει τε, καὶ φύ-
 σαλαι· ἐκείπετο δὲ εἰς δράκων παλαιός, ὑπὸ
 γήρωι, οἴμα, ἐξεργύσαι μὴ δυνάμενος, παραι-
 νάσας τὴν πρόσθιαν· ὁ δὲ μάγος, ἐκ ἔφθ
 παρῆναι ἅπαντας, ἀλλ' ἕνα τινὰ τῶν ὄφιν τὸν
 νεώτατον χειροτόνησας, πρεσβυτήν· ἐπεμψεν
 ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μισθὸν ἤκε κακῆτος.
 ἐπεὶ δὲ συνήλίσθησαν, ἐνεφύσησεν αὐτὰ ὁ Βα-
 βυλώνιος, τὰ δὲ αὐτίκα μάλα κατεκάρθη ἅπαν-
 τα ὑπὸ τοῦ Φυσμήματι, ἡμεῖς δὲ ἐθαυμάζομεν.
 Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦρ' ἐγὼ, ὁ ὄφεις, ὁ πρεσ-
 βυτῆς ὄνέος, ἄρα καὶ ἐχειραγώγει τὸν δράκοντα
 ἡδὴ, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων ἐκεί-
 νος,

igitur velut tracti ad incantationem angues multi et
 aspidēs, et viperæ, ac cerastæ, et iaculi, et rube-
 æ ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui
 prae senio, arbitror, non poterat ekepere, ac pro-
 pterea dicto audiens non fuerat. At Magus negat
 omnes adesse, atque unum serpentium minimum na-
 ru electum, legatum mitti ad draconem. Et venit
 paullo post iste etiam. Cum vero congregati essent,
 afflavit illos Babilœnus: at illi confestim ab illo
 ipso flatu, nobis admirantibus, combusti sunt.

13. Dic mihi, Ion, dicebam ego, serpens ille
 legatus, iunior, numquid manu ducebat draconem,
 vetulum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingre-
 dieba-

ρος, ἐπεξηρίξτο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεό-
 δημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σε πάλ-
 λαι τὰ τοιαῦτα (ᾧμην γὰρ ἔδει λόγῳ δυνατόν
 γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιβεῦσαι) ὁμῶς ὅτε τὸ πρῶ-
 ταν εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν βάρβαρον (ἐξ
 Ἵπερβορέων ἢ ἦν ὡς ἔφασκεν) ἐπίβουσα, καὶ
 ἐνικήθην, ἐπιπαλὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν,
 αὐτὸν ὀρῶντα διὰ τῆ ἀέρος φερόμενον, ἡμέρας
 ἔσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς
 διατρίβοντα, καὶ σχολῇ, καὶ βάδην; σὺ ταῦτα,
 ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν Ἵπερβορεὸν ἄνδρα πετό-
 μενον, ἢ ἐπὶ τῆ ὕδατος βεβηκότα; καὶ μάλα
 ἦδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε καρδατίνας, οἷα μά-
 λιστα ἐκείνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ
 ταῦτα,

*diebatur? Tu quidem ludis, Cleodemus inquit:
 ego vero et ipse magis etiam quam tu incredulus
 circa talia cum essem, (fieri enim nullo modo posse
 putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volan-
 tem vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut dicti-
 zabat ex Hyperboreis, credidi, et diu reluctatus
 tandem vinci me passus sum. Quid enim facerem,
 qui viderem illum, sudo die, per aërem ferri, su-
 per aqua incedere, per ignem transire otiose et gra-
 datim. Tu haec, inquam ego, vidisti, Hyperbo-
 reum hominem volare, et super aqua incedere? Ego
 vero, inquit, calceatum quidem crudo corio, ut
 plerumque illi calceantur: Nam parva illa quid
 Luc. Op. T. VI. E e dicere*

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρωτας ἐπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκρὰς εἰώλης ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῆ παρίστας, καὶ τὴν Σελήνην κατὰσπῶν.

Ἐγὼ γὰρ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτῆς ἐν Γλαυκίᾳ τῇ Ἀλεξικλέᾳ. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τῆς πατρὸς ἀποθανόντος, παραλαβὼν τὴν ἐστίαν, ἡράσθη Χρυσίδος τῆς Δημανέτης θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρῆτο πρὸς τὰς λέγας· καὶ εἴ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκείνος ἀσπὴσχόλησεν αὐτόν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τῆς Περιπάτου ἠπίστατο· ὅς καὶ ὀκτωκαιδεκαέτης ὢν, ἀνέλυε, καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν μετεληλύθει εἰς τέλος· ἀμνηχανῶν δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι, μηνύει μοι τὰ πᾶν.

dicere opus est, quae ostendit, immittendis amoribus, daemonibus evocandis, mortuis veteribus reuocandis in vitam, ipsa Hecate manifesto sistenda, ac detrahenda Luna.

14. Ego enim enarrabo vobis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias enim cum patre vix mortuo adisset hereditatem, amore captus est Cbrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro utebatur: ac nisi amor illum detinisset, omnia iam Peripateticae scholae placita didicisset, qui duodeuiginti annorum adolescens iam analysi uteretur, et acroamaticos de natura libros ad finem usque pertractasset. Attamen consilii circa suum amorem inops, omnia mihi indicat. Ego vero,

πάν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον ὄντα,
τὸν Ἵπερβόρεον ἐκείνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτόν,
ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ παραυτίκα. (ἔδει
γὰρ προτελέσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἐκκαίδεκα
δὲ εἰ τύχοι τῆς Χρυσίδος, ὃ δὲ αὐξομένην τη-
ρήσας τὴν σελήνην (τότε γὰρ ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ
τοιαῦτα τελεσιργεῖται) βόθρον τε ἐρυξάμε-
νος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας
ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξιμέα τὸν
πατέρα τῆ Γλαυκίης, πρὸ ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶ-
τα· ἠγανάκτει δὲ ὁ γέρον ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ
ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμῶς ἐφῆκεν αὐτῷ
ἐρᾶν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπα-
γομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέ-
σπασε, πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε

ἀλ-

vero, quod magistrum decebat, Hyperboreum illum
magum ad eum deduco, quatuor in praesens mina-
rum mercede interposita; oportebat enim statim nu-
merare aliquid ad sacrificia; sexdecim vero, si frui
daretur Chryside. Ille vero plenam cum servasset
Lunam, tum enim plerumque talia sacra peragun-
tur, fossa in subduali domus depressa, circa me-
diam noctem euocavit nobis primo quidem Anaxiclem,
patrem Glauciae, ante menses septem defunctum.
Grauiter autem ferebat senex amorem, atque ira-
scebatur: denique vero tamen amare illi permisit.
Post vero Hecaten euocavit, quae Cerberum secum
duceret, et Lunam detraxit, multiforme spectacu-

ἄλλοιόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικίαν μορφήν ἔχοντα ἐπέδεικνυτο· εἴτα βῆς ἐγένετο καὶ γυναικίαν, εἴτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δ' οὖν ὁ Ὑπερβόρεος ἐκ πηλᾶ ἐρώτιδόν τε καὶ ἀνὰ πλάσας, Ἀπιδίαν, ἔφη, καὶ ἄγχι Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπλετο, καὶ μετὰ μῆδρον δὲ ἐπέστηκόπτεσά τήν θυραν ἐκείνην, καὶ εἰσέλθῃσά περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ῥέζων ἐμμανέσασα ἐρώσα, καὶ συρὴν ἄχει· δὴ ἄλγεα κτερυόντων ἤκυσσά μιν αἰδόντων. τότε δὲ ἦτε σελήνη ἀμείπτατο ἐκ τοῦ ἀφανέος, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδωκε κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφάνισθη, καὶ τὴν Χρυσίδα ἐξέπεμψαμεν περὶ αὐτό· πασχαδὸν τὸ λυκαυγές.

Ei

lum), diuersamque prae se speciem ferens. Prima quidem muliebrem prae se formam gerebat: tum bos fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum finxisset paruulum Cupidinem, Abl, inquit, adduc Chrysidem! Auglat lutum, nec ita multo post adstitit illa pulsans ianuum: et ingressa Glauciam amplectitur, ut quoad summum furorem usque amaret hominem, fuitque cum illo dum gallosum cantum audiremus. Tunc nempe Luna enolauit in caelum, et terram Hecate subiit, et reliqua spectra euanescere, et emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem.

15. Haec

6. γυναίκεϊαν μορφήν] Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Iſis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. Gesner.

Εἰ ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ ἂν ἔτι ἡπί-
στας εἶναι πολλὰ ἐκ τῆς ἐπιφάνειας χρηταίμα. εἰ
λέγεις, ἦν δ' ἐγώ. ἐπίστατον γὰρ ἂν εἶναι εἶδαι
αὐτὰ, νῦν δὲ πυχνηνὴ, οἶμα, εἰ μὴ τὰ ὁμοία
ὑμῖν ὁξυδερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ τὴν
Χρυσίδα ἦν λέγεις, ἔρασεν γυναικα καὶ πρόχει-
ρον· ἔχ' ὅρῳ δὲ τίνος ἔνεκα ἐδεδύται ἐπ' αὐτὴν
τῇ πηλύνῃ πρεσβαυτῇ, καὶ μάλα τῇ ἐξ Ἰπερ-
βορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἴμασι δραχμῶν
ἀναγείν ἐς Ἰπερβορέας δυνατόν ἦν. πάνυ γὰρ
ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπιφάνην ἡ γυνή, καὶ
τὸ ἐναντίον τοῖς Φάσμασι πύσσοντες. ἐκείνα μὲν
γὰρ ἦν ψόφον ἀκασσὴ χαλκῇ, ἡ αἰδὴς πεφου-
γε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀρ-
γυρίον

15. Hæc si vidisses, Tychiade, non amplius fi-
dem negores dicentibus, esse multa in insantationi-
bus utilia. Recte, inquam, mones. Cederem
enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto,
parata est, si non ita acute ut vos videre talia pos-
sum. Verum enim vero, novi enim Cbrysidem,
quam dicis, amatricem mulierem, facilemque et
promptam, non video quam ob causam opus habue-
ritis legato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis,
ipsaque adeo luna; quam viginti drachmis ad ipsos
abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini
cedit mulier, et contrario spectris ingenio est. Nam
illa si strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt;
nempe et hæc vos dicitis: hæc autem argentum si

γυρίον περ ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἥχον· ἄλ-
λως τε καὶ θαυμάζω αὐτῶ τῶ μάγε, εἰ δυνά-
μενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν πλεσιωτάτων
γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῶν λαμ-
βάνειν, ὁ δὲ τεττάρων μνῶν, πᾶντι σμικρολό-
γος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέρασον ἐργάζεται. γελαῖα
ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν.

Ἐγὼ γὰρ ἠδέως ἂν ἐροίμην σε τί περὶ τῶν
Φῆς, ὅσοι τὰς δαιμονίωντας ἀπαλλάττασι τῶν
δειμάτων, ἔτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ Φά-
σματα. καὶ ταῦτα ἐκ ἐμέ χρεὶ λέγειν, ἀλλὰ
πάντες ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης,
τὸν ἐπὶ τῶν σοφιστῶν (7), ὅσας παραλαβὼν
κατα-

qua tinniat, venit ad sonum. Alioquin ipsum quo-
que Magum admiror, si cum possit ipse amari a di-
tissimis mulieribus, et solida ab illis talenta accipe-
re; pro quatuor minis sordidus homo Glauciam red-
dit amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fi-
dem neget omnibus.

16. Itaque lubens interrogauerim te, de illis quid
sentias, qui daemoniacos liberant terroribus, aper-
te adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec
me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum
illum e Palaestina, talium curacionum Sophistam:
quos

7. ἐπὶ τῶν σοφιστῶν] Ἐπὶ cum secundo
casu notat eum qui praest, praepositus est
illi negotio, vt Luc. 12, 42. ὃν καταστήσει
ὁ κύ-

καταπίπτοντας πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τὴν ὀφθαλμῶ διασρέφοντας, καὶ ἀφ' ἧς περιπλαμένους τὸ σῶμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμπει ἀρτίως ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ 8) ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσεληλύθαπιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν ἂν αὐτὸς ἦ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν ἐς τὸν ἄνθρωπον· ὁ δὲ ὄρκους ἐπάγων, εἰ δὲ

quot ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distorquentes oculos, spuma os replem habentes, tamen suscitatur, et sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat iacentibus, et interrogat, unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet aegrotus: respondet vero Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adiuratione, et, si non pareat,

E e 4

minis

ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτῶν. Ac sine verbo, ut hic, *Ioseph. Ant. XII. 1.* ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, *Bibliothecarius.* Et apud *Nostrum Toxar. c. 29.* ὁ ἐπὶ δεσμῶν, *praefectus carceris.* *Reitz.*

8. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ] Haec verba faciunt, ut non credam de Christiano Exorcista sermonem esse, quos de Magistri sui voluntate χαρίσματα illa sua etiam gratis dedisse constat: nec unquam obiecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. *Gesner.*

εἰ δὲ μὴ πεισθεῖη, καὶ ἀπειλῶν, ἐξελκύει τὸν
δαίμονα. ἐγὼ γὰρ ἐν καὶ εἶδον ἐξίοντα μέλανα,
καὶ καπνώδη τὴν χροίαν. ἔμεγα, ἦν δ' ἐγὼ,
τὰ τοιαῦτά σε ὁρᾶν, ὦ Ἴων, ὥς καὶ τὰ ἰδέσθαι
αὐταὶ φαίνονται, ὥς δ' πατρὸς ὑμῶν Πλάτων
δείκνυσιν, ἀμαυρόν τι θεᾶρα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τὰς
ἀμβλυώττοντας.

Μόνος γὰρ Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦ-
τα εἶδεν, ἔχι δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ δαίμονων ἐν-
τετυχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ, οἱ δὲ μεθ' ἡμέ-
ραν; ἐγὼ δὲ ἔχ' ἅπασι, ἀλλὰ μμερίκις ἦδη τὰ
τοιαῦτα πεθεύωμαι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα πέταρα τ-
τόμην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τῷ ἔθει, ἐθέν τι
παράλογον ὁρᾶν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ
ἧ μοι τὸν δακτύλιον ὁ Ἀραβὶ ἔδωκε, ἀνδρὸς

*minis daemionem expellit. Atque ego vidi etiam
exeuitem nigro colore et fumoso. Non erat ma-
gnum, inquam, talia te videre, Ion, cui ipsae et-
iam ideae appareant, quas Plato, pater vester, osten-
dit, euaniidum ac tenue spectaculum, quantum ad
nos qui caecutimus.*

17. Nempe solus talia, Eucrates inquit, vidis
Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones,
noctu partim, partim interdiu? Ego vero non semel,
sed decies millies iam vidi talia. Ac primo quidem
ad ea perterrebar. Iam vero ob consuetudinem inu-
sitatam nihil videre mihi videor: et nunc maxime,
a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro
pati-

τῶ ἐν τῶν σαρκεῶν 9) πεποιθημένον, καὶ τὴν ἐπὶ
 οὐκ ἐδίδαξε τὴν πολυωνυμίαν, ἐκτός τι μὴ καί μοι
 ἀπισήσεις, ὦ Τυχιάδην· καὶ πῶς ἂν, ἦν δ'
 ἐγὼ, ἀπισήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δειωνος, σοφῷ
 καὶ καλῷ, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκῶντα οἱ
 ἀπὸ γένει αἰεὶ παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας;
 Τὸ γὰρ περὶ τῶ ἀνδριαντος, ἡ δ' ὅς ὁ Εὐκρά-
 της, ἀπασιν τοῖς ἐπὶ τῆς σιμίας, ὅσαι γυμνῶς
 φανόμενον, καὶ παῖσι, καὶ νεανίαις, καὶ γέρουσιν
 τῶτο ἔπαρ' ἐμὲ μόνον ἀκρίσειας ἂν, ἀλλὰ καὶ
 παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων· ποίου, ἦν δ'
 ἐγὼ,

*patibulorum factum, et carmen me multorum nomi-
 num docuit: nisi forte nec mihi credis, Tychiade.
 Et quomodo, inquam, non credam Eucrati Dinonis
 F. sapientissimo viro, et libere quae sibi videntur,
 et cum auctoritate, domi suae dicenti?*

18. *Illud enim de statua, inquit Eucrates, quod
 domesticis omnibus quot noctibus apparet, et pueris,
 et adolescentibus, et senibus, illud igitur non ex me
 solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua, in-
 quam,*

9. ἐκ τῶν σαρκεῶν] Caue hoc ad Christianos
 referas, nondum eo fatuitatis dicam an su-
 perstitionis deuolutos, vt ligno virtutem tri-
 buerent. Circulatores isti nempe faciebant,
 quod hodieque fere a stultis hominibus fit,
 qui suspensorum adipi, et cui non rei, vir-
 tutem magicam affingunt. *du Soul.*

ἔγω, ἀνδριάντος; Οὐχ ἑώρακας, ἔφη, εἰσιὼν
 ἐν τῇ αὐλῇ ἐσηκότα πάγκαλον ἀνδριάντα, Δη-
 μητρίου ἔργον τῷ ἀνθρωποποιοῦ; μῶν τὰν δι-
 σκεύοντα, ἦν δ' ἐγὼ, Φῆς, τὸν ἐπικεκυφότα
 κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀφέσεως, ἀπετραμμένον
 εἰς τὴν δισκοφόρον 10), ἡρέμα ὀκλαζόντα τῷ
 ἑτέρῳ, εἰκότα ξυνανασησομένῳ μετὰ τῆς βο-
 λῆς; καὶ ἀκείνον, ἡδ' ὅς, ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔρ-
 γων ἐν καὶ τῷτό ἐστιν ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις·
 ἀδὲ τὸν παρ' αὐτόν, Φημι, τὸν διαδόμενον τὴν
 κεφαλὴν τῇ τακτικῇ τὰν καλόν· Πολυκλείτης γὰρ
 τῷτό ἔργον. ἀλλὰ τὰς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόν-
 των, ἄφες, ἐν αἷς καὶ τὰ Κριτίε τῷ Νησιώτῃ
 πλά-

quam, statua? Non vidisti, inquit, ingrediens,
 in aula stans signum pulcherrimum, Demetrii opus
 statuarum humanarum artificis? Num discobolon,
 inquam, dicis, incurvantem se ad habitum emir-
 tendi iam disci, reflexo vultu ad eam quae discum
 attulit, paulum submisso genu altero, ut in ipso
 statim iactu surrecturus una videatur? Non, in-
 quit, illud quandoquidem Myronis operum et ipsum
 est, discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta
 stans dico, illud taenia redimitum caput, pulchrum;
 istud enim Polyclesei opus. Sed omitte, quae sunt
 ad dextram introeuntium, in quibus Critiae Nesio-
 tae

... 10. τὴν δισκοφόρον] De manu discum gestan-
 te et vibratura intellige. Idem.

πλάσματα ἔσηκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ-
 πνα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιρρέαν εἶδες προγάσο-
 ρα, Φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβολὴν, ἡνε-
 μωμένον τῇ πώγωνος τὰς τρίχας ἐνίας, ἐπίση-
 μον τὰς Φλέβας, αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον II),
 ἐκείνον λέγω, Πέλιχτος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶ-
 ναι δοκεῖ.

Νῆ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, εἰδόν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ
 τοῦ Κρόνου, ταννίας καὶ σεφάνης ξηρὰς ἔχοντας
 κεχρυ-

*zae opera stant, Tyrannicidae. Tu vero si quam
 vidisti statuam ad influentem aquam, ventre promi-
 nulo, caluam, seminudam amictu, cuius barbae
 pilos aliquot ventus videtur iactare, insignes haben-
 tem venas, indiscreta hominis similitudine, illam
 dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur.*

19. Per Iouem, inquam, vidi quandam ad de-
 xtram Saturni, vittas habentem et corollas aridas,
 cuius

II. αὐτοανθρώπῳ ὅμοιον] Omnis statua hu-
 mana vel leui arte facta similis est homini;
 talem si diceret hanc, ὅμοιον ἀνθρώπῳ πλά-
 σμα dixisset; at iam vult eam ita referre vi-
 vum ac spirantem i. e. verum hominem, vt
 nihil differentiae appareat, quin sit ipse ho-
 mo. Talia praeter philosophorum αὐταρχίᾳ,
 αὐτοσοφίᾳ etiam aliis vsurpantur, vt αὐτό-
 παϊς, quod Hesych. adfert, αὐτόλυκος fur
 pecudes lupi instar furari solitus. Reitz.

μεχρυσωμένον πετάλοις τὸ σῆθος. ἐγὼ δὲ, ὃ
 Εὐκράτης ἔφη, εὐεῖνα ἐχρύσωσα, ὁπότε μὲν
 ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ τῆς ἡπιάλης ἀπολλύμενον
 ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος ἄνθρωπος
 Πέλιχος; ἔσι, καὶ μὴ σιωπῇ, ἡ δ' ὅς ὁ Εὐκρά-
 τής· ἢ σε ἔτι μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδαι
 ἐγὼ ὅσον δύναται ἄνθρωπος ὁ ὑπὸ σὲ γελασμένος ἀν-
 δριάς, ἢ ἔτι νομίζεις τὰ αὐτῶν εἶναι καὶ ἐπιπέμ-
 πειν ἡπιάλης, οἷς ἂν ἐθέλοι, εἴγε καὶ ἀποπέμ-
 πειν ἀννατὸν αὐτῶ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔσι ὁ
 ἀνδριάς, καὶ ἡπίος ἄνθρωπος ἀνδρείος ὢν, τί δ' ἐν
 καὶ ἄλλα ποιεῖντα ὁρᾷτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ
 οἰκίᾳ; ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νῦν γένηται, ὁ δὲ
 καταβὰς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἔφ' ἣ ἔσηκε, περι-
 ειπὼν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνον-
 τιν

cuius pectus bracteis inauratum est. At ego inquit
 Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium
 iam feбри querquera pereuntem. Fuit nempe medi-
 cus etiam optimus ille Pelichus? Est; et noli irri-
 dere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille
 se vir ulciscetur. Noui ego quid passit ista derisa
 a te statua. Aut non putas eiusdem esse immittere,
 quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propi-
 tia, inquam, sit et placata virilis adeo statua!
 quid igitur aliud quoque facientem quicumque in
 domo estis, videtis? Cum primum, inquit, nox
 oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum
 orbe quodam circumit, et omnes illi occurrentes, non-
 nun-

σιν αὐτῷ, εἰσὶτε καὶ αἰδοντι· καὶ ἐκ ἑσιν ὄντι-
κα ἠδίκησεν, ἐκτρέψασθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ δὲ
πατέρωσται, μηδὲν ἐνοχλήσας τὰς ἰδόντας· καὶ
μῆν καὶ λέσται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης
νυκτός, ὥς τε αἰετὸν τῷ ὕδατος ψοφῆντος· ὅρα
ποῦν, ἦν δ' ἐγὼ· μὴ ἔχει Πέλγος ὁ ἀνδριᾶς,
ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τῷ Μίνωας ἦ. καὶ γὰρ
ἐκείνος χαλκῆς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος·
εἰ δὲ μὴ χαλκῆ, ὧ Εὐκράτης, ἀλλὰ ξύλῳ ἐπε-
ποίητα, ἔδον αὐτὸν ἐκώλειεν ἡ Δημητρίε ἐργον
εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλε τεχνημάτων. δραπε-
τεύει γὰρ, ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς βίας καὶ ἔτος.
"Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ, μὴ σοι μεταμελήσῃ
τῷ σκώμματός ὕσερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ
τὰς ὀβολὰς ὑφελόμενος, ἅς κατὰ τὴν νυκτιαν
ἐκίστην

*nunquam etiam cunctanti, neque est, quem laeserit:
modo opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla
molestia afficiens videntes. Quin etiam lauat saepe,
et tota nocte ludit, ut strepitus aquae exaudiat.
Vide ergo, dicebam, ne non Pelichus sis illa statua;
sed Cretensis Talus, Minois F. Nam et illa aeneus
eras Cretae circuitor. Si vero non ex aere, sed ex
ligno factus esset, Eucrates; nihil prohiberet non
Demetrii esse opus, sed unum de Daedali artificiiis.
Nam, ut ais, fugit de sua basi hic quoque.*

20. *At tu vide, inquit, Tychiade, ne dicti te
postea poeniteat. Noui ego quid usu venerit ei qui
obolos furatus fuerat, quos singulis noniluminis ipse
offerri-*

ἐκάστην τίθμεν αὐτῷ· πάνθεν αἰχρῆν, ὃ Ἰων
 ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς ἔν αὐτὸν ἡμύνα-
 το, ὦ Εὐκράτης; ἐθέλω γὰρ ἀνῆσθαι, εἰ καὶ ὅτε
 μάλισα ἄτοσι Τυχιάδης ἀπισήσει. πολλοί, ἦ
 δ' ὅς, ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ,
 καὶ ἄλλα νομίσματα ἔνια ἀργυρᾷ πρὸς τὸν μη-
 ρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα ἐξ ἀργύρου,
 εὐχαὶ τινός, ἢ μισθός ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅποσοι δι'
 αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν
 λίβυς τις αἰκίτης, κατάρατος ἵπποκόμος. ἄτος
 ἐπεχείρησε νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκείνα,
 καὶ ὑφείλετο καταβεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν
 ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω
 περισυλημένος ὁ Πέλινχος, ὅρα ὅπως ἡμύκατο,
 καὶ

offerimus. Grauiissima quidem oportuit euenire,
inquit Ion, sacrilego. Quomodo igitur ultus est
illum, Eucrates? volo enim audire, etsi fidem vel
maxime hic Tychiades negaturus sit. Multi, inquit,
oboli ad pedes illius iacebant, et nummi aliquot alii
argentei ad femur ipsius cera agglutinati, et argenti
bracteolae, vorum cuiusdam, aut sanationis merces
eorum, qui per ipsum febre erant liberati. Erat
vero nobis seruus e Libya, sacer homo, equiso.
Hic ausus est noctu suffurari omnia illa, et suffu-
ratus est, observato tempore, ubi descenderat statua.
Cum primum vero rediens cognouit se spoliatum
esse Pelicibus, vide quomodo ultus sit Libyn, ac
 depre-

καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ τῆς
 νυκτὸς περιήει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄθλιος, ἐξ-
 ελθεῖν ἔδυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμ-
 πεσὼν, ἄχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ Φώρια,
 γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ τότε μὲν πληγὰς ἐκ
 ὀλίγας ἔλαβεν ἄλγος· ἔπειτα δὲ ἐπιβίαις χρό-
 νον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγᾶμενος, ὡς
 ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκίστην, ὥς καὶ μώ-
 λωπας ἐς τὴν ἐπιᾶσαν φαίνεσθαι αὐτῷ ἐπὶ τῇ
 σώματι. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ τὸν
 Πέλιχον σκῶπτε, καὶ μὲν, ὥσπερ τὸν Μίνωος
 ἡλικιώτην, παραπαίειν ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὐ-
 κρατες, ἦν δ' ἐγὼ, ἐς' ἃν ὁ χαλκὸς μὲν χαλ-
 κὸς, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν εἰσ-
 γασμένος ἦ, ἔθεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιός
 ὢν,

*deprehenderit. Tota enim nocte in aula in orbem
 circumiit infelix, qui exire non posset, velut in
 Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehen-
 detur cum rebus furtivis. Ac tum quidem depre-
 hensus plagas accepit non paucas. Non diu vero
 cum superuixisset, malus male periit, qui diceret,
 singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam
 postridie illius in corpore apparerent. Post haec,
 Tychiade, et Pelicbum deride, et me, ut Minois
 aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam,
 quam diu quod aes est, aes erit, et opus illud De-
 metrius Alopeciensis elaborauerit, non Deorum fa-
 ber, sed hominum statuarius; nunquam ego statuum
 Peli-*

ὦν, ἔποτε Φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντ᾽ Ἀελίχην,
ὃν ἔδ' ἐζῶντα πάντα ἐδεδίειν, ἀπειλῶντά μοι.

Ἐπὶ ταύτοις Ἀντίγονος ὁ ἰατρός εἶπε· καὶ μοι,
ὦ Εὐκράτης, Ἱπποκράτης ἐς χαλκῆς, ὅσον πή-
χυαῖος τὸ μέγεθος, ὅς μόνον ἐπείδαν ἡ θρυαλλίς
ἀποσβῆ, πρὶς τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύκλῳ ψο-
φῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ Φάρ-
μακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ
μάλιστα ἐπείδαν τὴν θυρίαν ὑπερβαλόμεθα, ἣν
κατὰ τὸ ἔτος ἔκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοῖ γάρ,
ἦν δ' ἐγὼ, καὶ Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρός θύε-
σθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανακτεῖ, ἦν μὴ κατὰ καιρὸν
ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐσιαθῇ· ὃν ἔδοι ἀγαπᾶν, εἴ
τις ἐναγίσσειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπισπεί-
πειν, ἢ σεφανώσειε τὴν κεφαλὴν.

Ἄλγε

*Pelichi timuero, quem, neque si vivus mihi minatus
esset, valde metuisssem.*

21. Post haec Antigonus Medicus ait: Etiam
mibi, Eucrates, aeneus Hippocrates est, cubitali
circiter magnitudine, qui tantum, ubi linum lam-
padis exstinctum est, totam orbe domum circumit,
perstrepit, pyxides evertit, medicamenta confundit,
convertit ianuam, praesertim ubi rem sacram diffe-
rimus, quam singulis annis ei facimus. Postulat
ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrificari
sibi, et indignatur, si non suo tempore optimis epuletur
hostiis? Quem contentum esse decebat, si quis inferias
illi mittat, aut libes mulsim, aut caput coronet.

22. Αἰ.

"Αἴκε τοῖνον, εἶφη ὁ Εὐκράτης, τῷτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὁ πρὸ ἐτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὄν· ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσέσης τῆς ἡμέρας τρυγῶντας ἀφείς τὰς ἐργάτας, κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῆεν, μεταξὺ φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπέμενος. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ συνηρεφεί ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὑλαγμὸς ἐγένετο κυνῶν· καὶ γὰρ εἵκαζον Μνάσωνα τὸν υἱόν, ὥσπερ οἰώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τὸδ' ἐκ εἶχεν ἔτως, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμῷ τινος γενομένῃ, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς, γυναῖκα ὀρῶ προσιῦσαν φοβεράν, ἡμῖν σταδίαίαν σχεδὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δαῖδα ἐν τῇ ἀρισερεῖ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκο-

σάπη-

22. Audi ergo, inquit Eucrates, idque sub testibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tempus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agro circa meridiem operis, solus abii in siluam, cogitans interim aliquid et commentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exoritur canum: et ego arbitrabar Mnasonem filium pro more ludere, et venatus caussa in densam silvae partem progressum. At illud non ita se habebat. Sed post paullo motu quodam terrae facto, et sono qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem, dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero facem etiam in sinistra, et in dextra gladium, viginti
Luc. Op. T. VI. Ff circi-

σαπήχῃ· καὶ τὰ μὲν ἐνερθεὶν ὀφιοπίες ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνη ἐμφερῆς τὸ βλέμμα, Φημί, καὶ τὸ Φρικῶδες τῆς προσόψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τὰς δράκοντας βοσρυχηδὸν περιέκειτο, εἰλαμένους περὶ τὸν αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίξας ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε; ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ φίλοι, μεταξὺ διηγόμενος; καὶ ἅμα λέγων, εἰδείκνυεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τῷ πῆχεος τρίχας πᾶσιν, ὁρθὰς ὑπὸ τῷ Φόβῳ.

Οἱ μὲν ἂν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεόδημον, καὶ ἄλλοι, προσέειχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι τῆς εἰνότητος, ἡρέμα προσκυνῶντες ἔτις ἀπίθανον Κολοσσόν, ἡμισαδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύ-

circiter cubitorum. Ac quantum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vultu inquam, et adspectu horribili: et pro coma dracones erant circinnorum in modum circumiacentes, et implexi circa collum, quidam etiam in humeris spirarum in modum se voluentes. Hic, Videte, inquit, amici, quam inter narrandum perhorruerim! et cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in brachio horrentes a terrore.

23. Ion igitur, et Dinomachus et Cleodemus hiantes atque intenti hominem audiebant, viri senes, qui naso se trahendos praeberent; et tacite adorabant colossus plane improbabilem, mulierem dimidium stadium altam, giganteum quoddam

μολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνενόκην μεταξύ οἷοι ὄντες
 αὐτοὶ νέοις τε ὁμιλῶσιν ἐπὶ σοφία, καὶ ὑπὸ
 πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πολιᾷ καὶ τῷ
 πώγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα
 καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος.
 Ὁ γὰρ Δεινόμαχος, εἶπε μοι, ἔφη, ὦ Εὐ-
 κρατες, οἱ κύνες δὲ τῆς θεᾶς πηλικοί τὸ μέγεθος
 ἦσαν, ἐλεφάντων, ἡδ' ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰα-
 δικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ λάσιοι, πι-
 ναρεῖ καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάχνῃ. ἐγὼ μὲν ἔν ιδῶν
 ἔστην, ἀνασρέψας ἅμα τὴν σφραγίδα, ἣν μοι ὁ
 Ἄραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τῆ δακτύλου. ἡ Ἐ-
 κάτῃ δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τῆδα-
 φος, ἐποίησε χάσμα καμμέγεθες, ἡλίκον ταρ-
 τάρειον

dam terriculamentum. Ego vero interea cogita-
 bam, quales hi homines et versentur sapientiae
 causa cum adolescentulis, et multis admirationi
 sint, qui tamen solo capillitio cano et barba di-
 fferent a puerulis, quibus ipsis caeteroqui facilius
 mendacio ductari se patiantur.

24. Igitur Dinomachus, Dic mihi, inquit
 Eucrates, canes Deae quanti erant? Elephantis,
 inquit ille, Indicis altiores, nigri et ipsi, birsuti,
 villis sordidis ac squalidis. Ego itaque cum viderem,
 constitui, conuersa ad interiorem partem digiti pal-
 anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum
 percussisset anguino pede solum, hiatus effecit ma-
 ximum.

τάρειον τὸ μέγεθος· εἶτα ὥχετο μετ' ὀλίγη
 ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρσήσας ἐπέκυ-
 ψα, λαβόμενος δένδρε τινοῦ πλησίον πεφυκό-
 τος, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ὁμπέσοιμι ἐπὶ κεφα-
 λήν· εἶτα ἐώρων τὰ ἐν Ἄδῃ ἅπαντα, τὸν Πυ-
 ριφλεγέθοντα, τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τὰς
 γαίρας, ὥς ἐ γνωρίζειν ἐνίς αὐτῶν· τὸν γὰρ πα-
 θέρα εἶδον ἀκριβῶς· αὐτὰ ἐκείνα ἐτι ἀμπεχόμε-
 νον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεθάψαμεν· τί δὲ ἔπρατ-
 τον, ὃ Ἴων ἔφη, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί
 ἄλλο, ἢ δ' ὅς, ἢ κατὰ Φύλα καὶ Φρήτρας μετὰ
 τῶν Φίλων καὶ συγγενῶν διατρέιβασιν ἐπὶ τοῦ
 ἀσφοδέλου κατακείμενοι· ἀντιλεγέτωσαν οὖν
 ἔτι, ἢ δ' ὅς ὃ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπίκυρον
 τῷ

rimum, Tartarea magnitudine: tum paullo post in
 illum defiliens euanuit. Ego summo animo, proten-
 soque capite introspexi, apprehensa tamen arbore
 in proximo enata, ne vertigine oborta praeceps in-
 ciderem. Tum vidi, quae sunt apud inferos omnia,
 Pyriphlegethontem, lacum, Cerberum, mortuos,
 padeo quidem, ut quosdam illorum agnoscerem. Pa-
 trem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc
 indutum, in quibus eum sepeliueramus. Quid vero
 agebant, inquit Ion, animae, mi Eucrates? Quid
 aliud, inquit, quam per gentes et tribus cum ami-
 cis et cognatis agunt, accumbentes in asphodelo?
 Contradicant ergo adhuc, inquit Ion, Epicurei
 diuino

τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
γῳ. σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ
τὸν Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκρά-
την ἔγωγε, ἥδ' ὅς, ἔδὲ τῆτον σαφῶς, ἀλλὰ
εἰκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ προγάσῳρ ἦν· τὸν
Πλάτωνα δὲ ἐκ ἐγνώρισα· χρη γάρ, οἶμαι,
πρὸς Φίλῃς ἀνδρας τάλῃθ' ἰλέγειν. ἅμα γοῦν
ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβοῶς εἶρακα, καὶ τὸ χάσμα
συνέμυε, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητᾶντές με,
καὶ Πυρρῖας ἕτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν ἔπω τέ-
λεον μεμυκότος τῷ χάσματος· εἶπε, Πυρρῖας,
εἰ ἀληθῆ λέγω; νῆ Δέ', ἔφη ὁ Πυρρῖας, καὶ ὑ-
λακῆς δὲ ἦκασα διὰ τῷ χάσματος, καὶ πῦρ τι
ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς δαδὸς μοι ἐδόκει. καὶ γὰρ
ἐγέ-

diuino Platoni et libro de animis. Tu vero num-
quid ipsum etiam Socratem et Platonem vidisti inter
mortuos? Socratem equidem, inquit, neque hunc
dilucide, sed coniecturam inde faciens, quod cal-
vus erat et ventricosus. Platonem vero non agnoui:
oportet enim, arbitror, vera dicere apud amicos.
Simul ergo ut omnia accurate ego vidi, et hiatus
clausus est, et quidam seruorum requirentes me, et
in illis hic ipse Pyrrhias, adstiterē, nondum plane
clauso hiato. Dic Pyrrhia, utrum verum dicam?
Per Iouem, ait Pyrrhias, etiam latratum audiui
per hiatus, et ignis subluere de face mihi videba-

ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος 12) τῷ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ τὸ πῦρ.

Ὁ Κλεόδημος δὲ, Οὐ καὶνὰ, εἶπεν, ἔδὲ ἄλλοις ἄγρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ἔπρὸ πολλῷ νοσήσας, τοῖον δέ τι ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος ἕτος. ἑβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὁ δὲ πυρετὸς, αἴσις καὶ σωνος σφαιρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω περιέμενον. ἔτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἴ πως δυνηθεῖν εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε
 ἔν

tur. Et ego risi, corollarium addente teste latratum atque ignem.

25. Cleodemus autem, Non nova, inquit, neque non visa aliis haec spectasti: cum ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Visebat me autem et curabat hic Antigonus. Dies erat septimus. Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehementior. Omnes autem, me solo relicto, clausis foribus extra expectabant: ita enim iusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc
 igitur

12. ἐπιμετρήσαντος] Quid proprie significet, patet ex *Dial. Mort. V. Plur. et Merc. §. 1.* ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur iocose usurpatum, pro testimonio superfluo admetiris, superaddis, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. Reitz.

ἔν ἐφίστατοί μοι νεανίας ἐξηγορότι, πάγκαλος,
 λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος· εἶτα ἀναστήσας,
 ἄγχι διὰ τινὸς χάσματος ἔς τὸν Ἄδην, ὡς αὐ-
 τήκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτυὸν, καὶ
 Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι;
 ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικασήριον ἐγενόμην (παρῆν δὲ
 καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ
 αἱ Ἑρινύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλά-
 των μοι δοκεῖ) 13) καθῆσο, ἐπιλεγόμενος τῶν
 τεθνηξομένων τὰ ὀνόματα, ἔς ἣδη ὑπερημέρας
 τῆς ζωῆς συνέβαιεν εἶναι· ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὰ
 Φέρων

*igitur adstat mihi iuuenis vigilanti undique pulcher-
 rimus, veste candida induitus: deinde surgere me
 iussum deducit per biatum quendam ad inferos, ubi
 statim conspectu primo agnoscerem Tantalum, et
 Tityum, et Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam?
 Cum vero essem apud tribunal (aderat autem Aeacus
 quoque et Charon, et Parcae, et Furiae) aliquis
 velut rex, Pluto ut mihi videtur, assidebat, pro-
 nuntians eorum, qui paullo post morituri essent,
 nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita mane-
 re contigerat. At iuuenis me illi sistebat. Sed*

Ff 4

Pluto

13. δοκεῖ] Mallem δοκεῖν. du Soul. Verum
 est, μοι δοκεῖν locum hic habere. At non
 opus est mutatione, quia et μοι δοκεῖ, in-
 tellecto ὡς, non incommodum sensum ex-
 hibet. Reitz.

Φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλάτων ἠγανάκτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὐπω πεπληρωταί, Φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥς ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκίεα Δημύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη βιοῖ. καὶ γὰρ ἄσμενος ἀναδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπύρετος ἦν, ἀπήγγειλον δ' ἅπασιν, ὥς τεθνήσκειται Δημύλος. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῶν ὥκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἐπήγγελλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἠκόμοεν οἰμογῆς ὀδυρομένων ἐπ' αὐτῷ.

Τί θαυμαστόν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ εἶδα τινὰ μετὰ εἰκοσὴν ἡμέραν, ἥ ἐτάφη, ἀναζάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τῆς θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἀνθρώπον, καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγώ,

Pluto indignabundus ad ductorem meum, Nondum, inquit, impletum illius filum est: abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam enim supra colum vivit. Et ego laetus recurrens ipse quidem iam sine febre eram, denuntiabam vero omnibus, moriturum mox esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse quoque, ut nunciabatur. Et paullo post audiebamus planctum eorum, qui illum deplorarent.

26. *Quid mirabile, ait Antigonus? Ego enim noui quendam vicesimo die post, quam sepultus fuerat, reuixisse, qui et ante mortem, et cum redisset in vitam, hominem curauerim. Et quomodo, inquam,*

ἐγὼ, ἐν εἰκοσιν ἡμέραις ἔτε ἐμύδησε τὸ σῶμα,
ἔτε ἄλλως ὑπὸ λιμῆ διεφθάρη, εἰ μὴ τινὰ γε
Ἐπιμενίδην σὺ γε ἐθεράπευες.

Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ
τῷ Εὐκράτῃ υἱοὶ ἐκ τῆς παλαιστρας· ὁ μὲν ἦδη
ἐξ ἐφίβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα
ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ
τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρὶ· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη
θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς
πρὸς τὴν ὄψιν τῶν υἱῶν, Οὕτως ὀναίμην, ἔφη,
τέττων 14) (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὡς
ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδῃ, πρὸς σέ ἐρῶ. τὴν μα-
καρίτιν

*inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque
alioquin fame periit? nisi forte tu Epimenidem quen-
dam curasti.*

27. Haec dum loquimur, superueniunt filii
Euclatis *redeuntes* de palaestra, quorum alter iam
ex ephebis excessit, alter circa quintum decimum
annum est. Hic, cum salutassent nos, assident
in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella.
Et Euclates, quasi admonitus ad conspectum filio-
rum, *Ita*, inquit, *bisce fruar*, iniecta utriusque
manu, *ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Vxorem*
Ff 5 *meam,*

14. ἔτῳς ὀναίμην — τέττων] Formula bene
precandi et adfirmandi. Τέττων pertinere
ad υἱῶν, monuit *Elfner*. in Ep. ad *Pbilem*.
20. *Reitz.*

καρίτιν με γυναῖκα, τὴν τᾶτων μητέρα, πάν-
 τες ἴσασιν ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ
 αὐτὴν ἔπραξα ἔ ζωσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέ-
 θανε, τὸν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας,
 καὶ τὴν ἐσθῆτα ἣ ζωσα ἔχαιρεν. ἐβδόμη δὲ με-
 τὰ τὴν τελευτὴν ἡμέρα, ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ
 τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παραμυθέμε-
 νος τὸ γε πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ
 ψυχῆς τῆ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐπ-
 εισέρχεται δὲ μεταξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη,
 καὶ καθέζεται πλησίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης
 ἔτοσι, δείξας τὸν νεώτερον τῶν υἱῶν· ὁ δὲ αὐ-
 τήκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πάλαι ἦδη
 ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ
 Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περιπλακεῖς αὐτῇ ἐδάκρυον
 ἀνακω-

*meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes
 quantum amauerim: declaravi autem iis, quae illius
 causa feci non viuentis modo, sed etiam vita fun-
 ctæ, qui mundum illius omnem una cremauerim, et
 eam, qua viua gaudebat, vestem. Septimo autem a
 morte illius die, ego hic in lectulo, uti nunc, iace-
 bam, luctus solatia quaerens: silentio enim legebam
 Platonis de anima librum. Inter haec superuenit
 Demaeneta ipsa illa, et prope affidet, ut nunc Eu-
 cratides hic, ostendens filium suum iuniorē: qui
 statim puerili more cohorrui, pallidus iam ante
 ad hanc narrationem. Ego vero, pergit Eucrates,
 tum viderem, complexus illam cum eiulatu lacruma-
 bar.*

ἀνακωκύσας· ἡ δὲ ἐν εἰς βοᾶν, ἀλλ' ἡτιᾶτο
 με ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θά-
 τερον τοῖν σανδάλειν χρυσοῖν ὄντων, ἐκατα-
 κούσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε, παραπεσὼν
 ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τῆτο ἡμεῖς ἔχ. εὐρέν-
 τες, θάτερον μόνον ἐκάυσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν
 διαλεγομένων, κατάρκτον τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ
 κλίνῃ ὄν, Μελιταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἡφανί-
 σθη πρὸς τὴν ὑλακὴν. τὸ μέντοι σανδάλιον
 εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη ὕστερον.

Ἔτι ἀπισεῖν τέτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐν-
 αργέσιν οὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην Φαι-
 νομένοις; μὰ Δί', ἣν δ' ἐγώ· ἐπεὶ σανδάλῳ γε
 χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παιδία,
 πᾶσι-

bar. Illa non passa me clamare, sed accusavit,
 quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alte-
 rum sandaliorum, erant autem aurea, non cremaue-
 rim: decidisse vero illud dicebas iuxta arcam; ac
 propter hoc nos cum non inuenissemus, alterum mo-
 do cremaueramus. Adhuc loquentibus nobis, exse-
 crabilis quaedam sub lecto canicula Melitenensis latra-
 vit; ad quem illa latratum euanuit. Sandalium ta-
 men, sub arca repertum, postridie eius diei crema-
 tum est.

28. Adhuc ne fidem negare talibus, Tychiade,
 aequum censes, manifestis adeo, et quae singulis
 diebus appareant? Non per Iouem, inquam: quan-
 doquidem digni fuerint, quorum aureo sandalio na-
 zes,

παύσθαι ἄξιοι ἂν εἶεν οἱ ἀπιστῶντες, καὶ ἔτι
ἀνάισχυντῶντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπὶ τέτοις, ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσ-
ῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τῆ προσώπῃ,
αἰσθα τὸν αἰοίδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν
ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδαν αὐτὸν,
ἀνέπνευσα, τῆτ' ἐκείνο ἦκειν μοι νομίσας, πέ-
λεκύν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπισομιεῖ
γὰρ αὐτὲς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ἔτι τερά-
σια διεξόντας· καὶ τὰ τῆ λόγῃ, θεὸν ἀπὸ μη-
χανῆς ἐπεισκληθῆναι μοι τῆτον ὥμην ἀπὸ τῆς
τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἀκαθέζετο, ὑπεκστάντος αὐ-
τῷ τῆ Κλεοδήμῃ, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου
ἤρετο· καὶ ὡς ῥᾶον ἤδη ἔχεν ἤκεσε παρὰ τοῦ
Εὐκρά-

*tes, puerulorum instar, caedantur, si qui recusent
credere, et impudenter adeo veris repugnent.*

29. Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit,
comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae
caussa celebrem, diuini cognomine insignem.
Atque ego illo conspecto respirabam, illud ipsum
venire mihi ratus, securim contra mendacia. Os
enim, cogitabam, istis hic obturabit vir sapiens,
prodigiosa adeo narrantibus. Et, quod est in pro-
verbio, e machina Deum aduocatum mihi hunc
a Fortuna putabam. Ille vero cum assedisset,
assurgente illi Cleodemo, primo quidem percon-
tari de morbo, et cum mollius iam habere, ab
Eucra-

Εὐκράτης, Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφιλο-
σοφεῖτε; μεταξὺ γὰρ εἰσιὼν ἐπήκασα. καὶ μοι
δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθῆσθαι τὴν διατριβήν.
τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τετονί τόν
ἀδαμάντινον πείθομεν (δείξας ἐμέ) ἡγεῖσθαι
δαίμονας τινὰς εἶναι, καὶ Φαντάσματα, καὶ νε-
κρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαίνε-
σθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν ἔν ηὐθυρίασα,
καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀρίγνωτον. ἃ
δὲ, ὄρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τᾶτα Φησὶ Τυ-
χιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας
ψυχὰς περινοσεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπε-
τμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλ-
λῳ γέ τῳ τρόπῳ τοιαύτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τῆ βίης,
τὰς

Eucrate audisset, *Ecquid vero, inquit, inter vos philosophabamini? dum enim intro, audiui: et vi-*
detur mihi, bene vos esse disputationem collocaturos.
Quid vero aliud, inquit Eucrates, quam adamantino-
buic, me autem ostendebat, persuadere studemus,
ut putet daemones quosdam esse, et spectra, et vita fun-
clorum animas vagari in terra, et quibus velint appa-
re. Igitur erubui equidem, et vultum Arignoti
verecundia deiecit. Atque is, vide, inquit, Eu-
crates, num hoc dicat Tychiades, solas eorum, qui
violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si
quis, se suspendit, aut capite truncatus, aut palo
fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus
fit:

τάς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων ἔκείτι;
 ἦν γὰρ τότ' ἡ λέγειν, ἃ πάντα ἀπόβλητα φήσει
 μὰ Δί', ἢ δ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' ἔδδ' ὅλως εἶ-
 ναι τὰ τοιαῦτα, ἔδδ' συνεστῶτα 15) ὁρᾶσθαι
 οἶετο.

Πῶς λέγεις, ἢ δ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμύ ἀπι-
 δὼν εἰς ἐμέ. ἔδδ' σοι τῶν γίνεσθαι δοκεῖ,
 καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρῶντων; ἀπο-
 λελόγησθα, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμῶ, εἰ μὴ πεισέω,
 δίδτι μὴδ' ὁρῶ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἐώρω,
 καὶ

*fit: fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim
 si dicat, non plane reiicienda dixerit. Non ita est,
 per Iouem, respondebat Dinomachus, sed plane
 non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint,
 arbitratur.*

30. *Quid ais?* inquit Arignotus, toruum me
 intuens: *nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum
 omnes, pene dixerō, videant?* Iam *causam pro me
 dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter
 alios non video: si vero vidissem, crederem nimirum,*
 uti

15. συνεστῶτα] Συζητῶναι etiam c. 32. sic acci-
 pitur, ut significet idem fere quod ὑφ' ἑσθ-
 κέναι, Φύσιν ἔχειν. Nimirum συνίσταται
 vel συνεστηκε, quidquid potest cum aliis sta-
 re, quidquid nec sibi nec aliis repugnat,
 non involuit contradictionem, vel implicat.
Gesner.

καὶ ἐπίστανον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἡδ' ὅς, ἦν ποτὲ ἐς Κόρινθον ἑλθῆς, ἐρᾷ ἐνθα εἶεν ἡ Εὐβατίδῃ οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι δειχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκεῖσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε.

Τί δὲ τῆτο ἦν, ὦ Ἀρίγνωτε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. αἰοίκητος ἦν, ἡδ' ὅς, ἐκ πολλῶν ὑπὸ δαιμόνων. εἰ δέ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς ἐκπλαγείας ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος Φοβεροῦ καὶ ταρωχῶδους Φάσματος. συνέπιπτεν ἔν ἡδῃ, καὶ ἡ γῆ κατέρρεε. καὶ ὅλως εἰδὲς ἦν ὁ θαρρῆσων
παρελ-

viri vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum veneris, interroga, ubi sit Eubatidae domus: et cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre unde daemonem Pythagoricus Arignotus, effosso loco, exegerit, et habitabilem ab eo inde tempore domum praestiterit?

31. Quid vero hoc erat? o Arignote, interrogabat Eucrates. Deserta fuerat, inquit, diu propter terrores. Si quis vero immigraret, mox percussus fugiebat, a terribili et tumultuoso spectro eiectus. Ergo iam collabi domus, et defluere tectum; nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam ingredi.

παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν (εἰσὶ δέ μοι Αἰγύπτια μάλ' ἀπολλὰ περὶ τῶν τοιούτων) ἦκον εἰς τὴν οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου, καὶ μόνον ἐκ ἐπιλαμβνομένη, ἐπεὶ ἔμαθεν οἱ βαδίζοιμι, εἰς πρᾶπτον κακόν, ὡς ὤσεται ἐγὼ δὲ λύχνον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταθείς τὸ Φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφίσταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἤκουον νομίζων, καὶ δεδίδεσθαι καὶ μέλ' ἐλπίζων, ὥσπερ τὰς ἄλλας, αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάντερος τῷ ζόφῳ. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειρᾷτό με πανταχόθεν προσβάλλων, εἴ ποθεν κρατήσῃς, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνόμενος

vos

gredi. At ego bis auditis, sumo mecum libros, sunt autem mihi Aegyptii plures de talibus; ingredior domum circa primam quietem, debortante meo hospite, ac tantum non manum iniiciente, cum quorsum irem audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego vero sumta lucerna ingredior solus, et in maximo conclavi deposito lumine, lego tacite, bumi sedens. Adest daemon, ad unum se de multis venire putans, et futurum sperans, ut me quoque sicut reliquos perterreat, squalidus, comatus, caligine nigrior: atque adstans tentat ab omni parte me inuadere, si forte posset vincere: et nunc quidem canis, nunc taurus

νος ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φρικωδεσάτην ἐπὶ ῥῆσιν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωνῇ, συνήλασα κατὰ δὼν αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινᾷ οἰκήματος. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἷ κατέδυ, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην· ἑωθεν δὲ πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὗρήσεν με οἰομέων, καθάπερ τὰς ἄλλας, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι, πρόσσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι καθαρὰν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκῆν. καὶ παραλαβὼν αὐτὸν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλὰς (εἶποντο γὰρ τῷ παραδόξῃ ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, ὃ κατὰ δεδυσκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σιάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σιμφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν,

taurus fit, aut leo. Ego vero deprompta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus, incantando illum adegī in angulum quendam tenebri-
cosi conclavis. Animaduerso autem ubi subierat, reliquum noctis dormiui. Mane, cum desperassent omnes, et mortuum me inuentam iri putarent, uti reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad Eubaridem, bonum ipsi nuncium allaturus, puram et metus expertem domum habitare illi in posterum licere. Atque assumtis cum ipso iam aliis pluribus, sequebantur enim rei miraculo moti, deductisque ad ipsum locum, ubi subire daemonem videbam, iussi rastris et ligonibus humum fodi. Quo facto
Luc Op. T. VI. G g inuen-

ησαν, εὐρέθη ὡς ἐπ' ὀργυιὰν κατορωρυγμένος
 τις νεκρὸς ἑώλος, μόνα τὰ ὅσα κατὰ σχῆμα
 συγκείμενος. ἐκείνον μὲν ἔν' ἐθάψαμεν ἀνορύ-
 ζαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἐπαύσατο
 ἐνοχλαμένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων.

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαι-
 μόνιος τὴν σοφίαν 16), καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος,
 εὐδεῖς ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὃς ἐχὶ κατεγίγνω-
 σκέ με πολλὴν τὴν ἀνοίαν, τοῖς τοιαυτοῖς ἀπι-
 σθέντος, καὶ ταῦτα Ἀριγνώτης λέγοντος. ἐγὼ
 δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε
 τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', εἶπην,
 ὦ

*inuentum est ad passus altitudinem defossus cadaver
 antiquum, cuius sola ossa sua figura composita ia-
 cerent. Hoc igitur effossus sepeliuimus. Caeterum
 domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desit.*

32. Haec cum dixisset Arignotus diuina vir sa-
 pientia et venerabilis omnibus; nemo iam erat
 praesentium, quin magnae me accusaret amen-
 tiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso
 dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, ne-
 que ob comam, neque ob opinionem de viro,

Quid

16. δαιμόνιος τὴν σοφίαν] Facete ludit in du-
 plici significato; quum et pro *valde sapiens*,
 et quasi pro eo qui in spectrorum negotio
 callidus est, accipi queat. *Reitz.*

ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιᾶτος ἦσθα, ἡ μόνη ἐλ-
πίς τῆς ἀληθείας, καπνὲ μεσὸς καὶ ἰνδαλμά-
των; τὸ γὰρ τῷ λόγῳ ἐκείνῳ, "Ανδρακες ἡμῖν
ὁ θησαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ, ἡδ' ὅς ὁ Ἀρίγνω-
τος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιθεύεις λέγοντι, μήτε Δει-
νομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τᾶτ'ω, μήτε αὐτῷ Εὐ-
κράτει, Φέρει, εἰπέ, τίνα περὶ τῶν τοιᾶτων
ἀξιοπιστότερον ἡγῇ τᾶναντία ἡμῖν λέγοντα; νῆ
Δί', ἣν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβ-
δηρόθεν ἐκείνον Δημόκριτον, ὃς ἔτ'ως ἄρα ἐπέ-
πρεισο μὴδὲν οἶόν τε εἶναι συσῆναί τοιᾶτον· ὥσ-
γε, ἐπειδὴ καθεύδων ἐαυτὸν ἐς μνήμα ἐξω πυ-
λῶν, ἐνταῦθα διστέλει γράφων καὶ συντάττων,
καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τῶν νεανί-
σκων,

*Quid istuc, inquam, Arignote, tunc etiam talis
es, sola spes veritatis, idem tamen fumi et spectro-
rum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras, ut
est in proverbio, carbonem appares? Tu vero, in-
quit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque
Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati,
age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis
dicentem? Per Iovem, inquam, admirabilem virum,
Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo
certus erat, nihil horum consistere posse, ut cum
inclusisset se in monumentum extra portas, ibique
perpetuo scriberet et commentaretur nocte atque in-
terdiu; adolescentulis quibusdam ludificari illum et*

σιων, ἐρεσχελεῖν βελλόμενοι αὐτὸν, καὶ δειμα-
τῶν, σείλαμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ
προσωπέοις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περι-
σάντες αὐτὸν, περισχόρευον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βί-
σει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ ἔτε ἔδεισε τὴν προσ-
ποίησιν αὐτῶν, ἔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτάς·
ἀλλὰ μετὰ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παί-
ζοντες· ἔτω βεβαίως ἐπίστευε μηδὲν εἶναι τὰς
ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τῷ-
το Φῆς, ἥδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄν-
δρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέσθαι, εἰ γε οὕτως
ἐγίγνωσκεν.

Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο διηγῆσομαι, αὐτὰς πα-
θῶν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας. τάχα γὰρ ἂν
καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προσβιβασθεῖης
πρὸς

*perterrere volentibus, quod mortuorum instar nigra
veste ornati, et personis ad craniorum similitudinem
effictis, illum circumstarent; crebris passibus exsul-
tantes: nihil ipse hanc illorum assimilationem metue-
rit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scri-
bendum illud solum dixerit, Definite ludere! Adeo
firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum
sunt extra corpora. Hoc ais, inquit Eucrates, amen-
tem hominem etiam Democritum fuisse; si quidem
ita statuit.*

33. Ego autem vobis etiam aliud quid enarrabo,
quod mihi usa venit, non auditum ab alio. Fortas-
se enim tu quoque, Tychiade, audiens vi quadam
ad

πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆ διηγήματος. Ὅποτε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τῆ πατρὸς ἐπὶ παιδείας προφάσει ἀποσταλὴς, ἐπεθύμησα εἰς Κοπτὸν ἀναπλεύσας, ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκῶσαι τὸ θαυμαστὸν ἐκείνο ἡχῶντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον. ἐκείνῃ μὲν ἦν ἡκῶσα, ἔκατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς ἀσημόντινα Φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπτεσεν ἑπτὰ. καὶ εἰ γε μὴ περικτὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἑπη.

Κατὰ δὲ τὸν ἀνάπλυν ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παιδείαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρεῖς καὶ εἴκοσιν ἔτη

ad narrationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto viuerem iuuenis adhuc, doctrinae causa eo missus a patre, cupido incessit animum, Coeptum inde aduerso flumine petere, ad Memnonem audiendum, mirabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius quidem audiui non, ut vulgus, vocem nullius sensus: sed oraculum mihi ipse aperto ore Memnon reddidit versibus septem: ac nisi supernacaneum esset, ipsos vobis recitarem versus.

34. In reditu autem navigabat forte nobiscum homo Memphiticus, de sacris scribis unus, sapientia admirabili, et doctrinae omnis Aegyptiae consultus. Dicebatur autem tres et viginti annos in adytis sub

ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπέγειος ὤκηκέναι, μαγεύειν
 παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Παγκράτην, ἔφη,
 λέγεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἑμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν
 ἄνδρα, ἐξυρημένον, ἐν ὀθονίοις, νοήμονα, καθα-
 ρῶς ἐλληνίζοντα, ἐπιμήκη, σιμὸν, πρόχειλον,
 ὑπέλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἢ δ' ὅς, ἐκείνον
 τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἡγνέεν ὅσις
 ἦν· ἐπεὶ δὲ ἐώρων αὐτὸν, εἶπατε ὀρμίσσαιμεν τὸ
 πλοῖον, ἀλλὰ τε πολλὰ τεράσια ἐργάζομενον,
 καὶ δὴ καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὄχθήμενον, καὶ συν-
 νέοντα τοῖς θηρίοις, τὰ δὲ ὑποπτῆσσοντα, καὶ
 σαίνοντα ταῖς ἄραις, ἔγνω ἱερὸν τινα ἄνθρω-
 πον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν Φιλοφρονούμενος,
 ἔλαθον ἑταῖρος αὐτῷ, καὶ συνήθης γινόμενος.
 ὥς

*terra habitasse, Magicis artibus dum instruitur ab
 Iside. Pancratem dicis, inquit Arignotus, meum
 praeceptorem, virum diuinum, rasum, linea indu-
 tum, cogitandum, pure loquentem Graece, pro-
 cerum, simum, labiosum, extenuatis cruribus.
 Ipsum illum, inquit, Pancratem. Ac primo qui-
 dem, quis esset, ignorabam. Cum vero viderem
 illum, si quando appelleremus nauigium, cum alia
 multa prodigiose facere, tum inequitate Crocodilis,
 et natare inter belluas, has vero illi se submittere,
 et adulari caudis; diuinum quendam hominem esse
 agnoui: et cum paulatim blanditiis ad illius amicit-
 ziam adspirarem; opinione celerius sodalis ipsius ac
 fami-*

ὥς· πάντων ἐκοινώνει μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέλος πείθει με, τὰς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτῷ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ τῷτο ἔτω διηγομεν.

Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἰς τι καταγώγιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινα ἐπωδὴν ἐποίει βαδίζων, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνδρωπον εἶναι δοκῶντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπὴντλει, καὶ ὀψώνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ὅς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκονεῖτο ἡμῖν. εἴτα δὲ ἐπειδὴ ἄλις ἔχοι τῆς διακο-

νίας,

familiaris factus sum. Itaque omnia mihi imperiavit arcana, et tandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequeretur, neque eum defuturos ministros. Ac postea ita vivimus.

35. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum ille vir vectem de ianua, aut scopas, aut pistillum, vestibus induebat, et carmine quodam pronuntiato, ut incederet efficiebat, ut aliis omnibus homo esse videretur: isque abiens et aquam hauriebat, et obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio illius usus esset, rursus scopas

νίας, αὖθις κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὕπερον τὸ ὕπερον, ἄλλην ἐπωδὴν ἐπειπὼν, ἐποίησεν ἄν. τῷ-
το ἐγὼ πάνυ ἐσπευδακῶς, καὶ εἶχον ὅπως ἐκμά-
θοιμι παρ' αὐτῆς, ἐβάσκαανε γὰρ αὐτῆς, καίτοι
πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν. μιᾷ δέ ποτε
ἡμέρᾳ λαθὼν, ἐπήκισα τῆς ἐπωδῆς, ἣν δὲ τρι-
σύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποῶς. καὶ ὁ
μὲν ὥχετο εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐντελόμενος τῷ
ὑπέρῳ ᾧ ἔδει ποιεῖν.

Ἐγὼ δὲ, εἰς τὴν ὑσεραίαν ἐκείνην τι κατὰ τὴν
ἀγορὰν περὶ ματευομένου, λαθὼν τὸ ὕπερον,
σχηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς,
ἐκέλευον ὕδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν
ἀμφορέα ἐκόμιζε, Πέπαυσο, ἔφην, καὶ μηνέ-
τι ὕδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὖθις ὕπερον. τὸ δὲ
ἐκείτι

*scopas, aut pistillum pistillum, carmine alio pronun-
ciato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui
tamen impetrare ab eo uti discerem, illo enim inui-
debat, licet ad alia esset promptissimus. At certo
tandem die clanculum sublegi incantationem, erat
vero trium syllabarum, prope adstans in angulo tene-
bricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepis-
set pistillo, quid facto opus esset.*

36. Ego vero postridie illius dici, ipso aliquid
in foro negotii habente, sumo pistillum, exornatum-
que, dictis similiter syllabis, aquam asferre iubeo.
Cum vero plenam amphoram attulisset, desine in-
quam, nec amplius adfer aquam, sed rursus esto
pistil-

ἐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὑδροφόρει
 αἰεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν
 ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμνηχανῶν τῷ πράγματι
 (ἐδεδίσιν γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελεῖθ' ἄγα-
 νακτῆσιν, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, δια-
 κόπτω τὸ ὑπερὸν εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἐκάτε-
 ρον τὸ μέρος, ἀμφοτέρω λαβόντα ὑδροφόρει, καὶ
 ἀνθ' ἐνὸς δύο μοι ἐγένοντο οἱ διάκονοι. ἐν τῷ
 τῷ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεῖς τὸ
 γενόμενον, ἐκείνα μὲν αὐθις ἐποίησε ξύλα, ὥσ-
 περ ἦν πρὸ τῆς ἐπιδοῆς· αὐτὸς δὲ ἀποκλιπὼν με-
 λαθῶν, ἔκ οἷδ' ὅποι ἀφανῆς ὤχετο ἀπιδῶν.
 νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα καὶ ἐκεῖνο
 ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τῶ ὑπέρη; νῆ Δί', ἦ ὁ' ὅς,
 ἐξ

pistillus. At ille non amplius parere mihi voluit,
 verum adferre aquam perrexit, donec aqua haurien-
 da domum opplevisset. Ego consilii inops (me tue-
 bam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod
 etiam factum est) securi arrepta bifariam pistillum
 diffeco. Sed utraque illa pars, captis amphoris,
 aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant mini-
 stri. Inter haec adest etiam Pancrates, intellectuque
 quid actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante
 incantationem fuerant; ipse vero clam me relicto,
 subduxit se nescio quorsum, et conspici desinit. Nunc
 igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti certe,
 hominem facere ex pistillo? Per Iovem, inquit,

ἐξ ἡμισείας γε· ἀνέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶόν
τέ μοι ἄγαν αὐτὸ, ἣν ἅπαξ γένηται ὑδροφόρος,
ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπ-
αντλασμένην.

Οὐ παύεσθε, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερα-
τολογῶντες φέροντες ἄνδρες; εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καὶ
τῶν μεираκίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλλον καιρὸν
ὑπερβάλλεσθε τὰς παραδόξας ταύτας καὶ φοβε-
ρὰς διηγῆσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπλη-
σθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογη-
μάτων. Φείδεσθαι ἔν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦ-
τα ἐθίζειν ἀκχεῖν, ἀ διὰ παντὸς τῷ βίᾳ ἐνοχ-
λήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς ποιήσει, ποικί-
λης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα.

Εὖγε

*ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in
pristinam eum formam reducere, cum semel factus
est aquarius: sed eluercitur nobis illo semper hau-
riente domus.*

37. Non desinitis, inquam, talia portenta loqui
senes viri? Sin minus, at certe horum adolescentulo-
rum cuius in aliud tempus differte incredibiles istas
horribilesque narrationes ne sensim impleantur ter-
roribus, et absurdis fabulis. Parcere igitur illis
oportet, neque adsuefacere talibus audiendis, quae
per totam vitam turbabunt illos retenta animo, et
ad unumquemque strepitum meticulosos facient, va-
riaque superstitione implebunt.

38. Re-

Εὖγε ὑπέμνησας, ἥδ' ἔς ὃ Εὐκράτης, εἰπὼν
τὴν δεισιδαιμονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ,
περὶ τῶν τοιᾶτων δοκεῖ, λέγω δὴ χρησμῶν,
καὶ θεσφάτων, καὶ ὅσα θεσφορέμενοί τινες ἀνα-
βοῶσιν, ἢ ἐξ ἀδύτων ἀκέσται, ἢ παρθένος ἔμ-
μετρα φθεγγομένη, προθεσπίζει τὰ μέλλοντα;
ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιᾶτοις ἀπισήσεις; ἐγὼ δὲ
ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλω-
νος τᾷ Πυθίᾳ εἰκόνα ἐκτυπᾶσης τῆς σφραγίδος,
καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμέ, &
λέγω, μὴ σοι ἀπιστᾷ δόξω περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλ-
αυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχου τε ἠκούσα
ἐν Μάλλῳ, τοῦ Ἡρώος ὑπερδιαλεχθέντος μοι,
καὶ συμβαλεῦσαντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον
αὐτός,

38. Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, et diuinis vocibus, et quae a Deo agitari quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo versibus deum-eta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilochi templo audiui, in Mallo, Heroë praeterea mecum loquente, et de rebus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi, dicere

αὐτός, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἴτα ἐξῆς ἃ ἐν Περ-
γάμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε
γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανήειν οἴκαδε, ἀκούων τὰ
ἐν Μάλλῳ τῷτο μαντεῖον ἐπιφανέσατόν τε, καὶ
ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρεῖν ἐναργῶς πρὸς ἔπος
ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς τὸ γραμ-
ματεῖον παραδῶ τῷ προφῆτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν
ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τῷ χρησῆϊ,
καὶ τι περὶ μελλόντων συμβαλεῦσασθαι τῷ θεῷ.

Ταῦτα ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἱ
τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἔμελλε, καὶ ὥς ἔπερὶ
μικρᾶς ἐνήρχετο τῆς περὶ τὰ χρησῆρια τραγω-
δίας, ἔδοκεν οἰηθεῖς δεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἄ-
πασιν, ἀπολιπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ Αἰ-
γύπτου

*dicere vobis volo: tum deinceps, quae Pergami vi-
di, et audiui Pataris. Cum enim ex Aegypto do-
num redirem, audito, illud Malli oraculum illu-
strissimum esse verissimumque, et dilucida fundere
oracula, dum ad verbum respondeat his, quae in
tabellis scripta Propheetae irradat aliquis; optimum
factu putabam, ut obiter tentarem oraculum, et de
futuris aliquid deliberarem cum Deo.*

39. Haec adhuc dicente Eucrate, cum viderem
quorūm res euaderet, utque inciperet non par-
vam illam oraculorum tragoediam; ratus, non
decere me solum contradicere omnibus, relin-
quens illum nauigantem adhuc ex Aegypto ver-
sus

γύπτει εἰς τὴν Μαλλὸν (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι
 ἔχθοντα παρὲντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν
 ψευσμάτων) Ἀλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόν-
 τιχον ἐπιζητήσων· δέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγε-
 νέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ ἔχικανὰ ἡγεῖσθε τὰ ἀν-
 θρώπινα εἶναι, καὶ αὐτὰς ἤδη τὰς θεὰς καλεῖ-
 τε συνεπιληψομέναις ὑμῖν τῶν μυθολογεμένων·
 καὶ ἅμα λέγων, ἐξήειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθε-
 ρίας λαβόμενοι, εἰσίων, ὡς τὸ εἶκος, αὐτοὺς,
 καὶ ἐνεφοροῦντο τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά
 σοι, ὦ Φιλόκληις, παρὰ Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω,
 τῇ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τῷ γλευκὺς πιόντες,
 ἐμπεφυσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δεόμενος.
 ἡδέως δ' ἂν ποθὲν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδα-
 νόν

fus Mallum, (etenim sentiebam illos praesentiam
 meam grauari, vt qui contra illorum mendacia
 disputarem) Ego vero, inquam, discedo requisi-
 turus Leontichum: etenim illo mihi conuento opus
 est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse
 humana putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulosa-
 rum disputationum vestrarum adiutores: et cum
 dicto exiui. Illi vero libertatem eam lubenter
 arripientes, tanquam epulis, credibile est, se
 tractarunt inuicem et ingurgitarunt mendaciis.
 Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis
 venio, vt qui mustum biberunt ventre inflato,
 vomitorii indigens. Lubens autem alicunde et
 magno emerim medicamentum obliuionem indu-
 cens

νόν τι Φάρμακον, ὦν ἤκιστα, ὡς μή τι κακὸν
ἐργάσηται με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικεῖσθαι. τέ-
ρατα γοῦν, καὶ δαίμονας, καὶ Ἑκάτας ὄραν μοι
δοκῶ.

ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδη, τοιοῦτόν τι
ἀπέλαυσα τῆς διηγήσεως. Φασὶ γέ τοι μὴ μό-
νον λυττᾶν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ἐπόσους
ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκωσιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ
ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῷ κυνὶ δύνα-
ται τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ κακῆνος φοβεῖ-
ται. καὶ σὺ τοίνυν ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους
δηχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδω-
κέναι καί μοι τοῦ δῆγματος. ἔτω δαιμόνων μοι
τὴν

cens eorum quae audiui, ne quid mali mihi faci-
at in me residens illorum memoria. Portenta
enim, et Daemones, et Hecatas videre mihi
videor.

40. PHIL. Ipse etiam ego, Tychiade, tale
quid de narratione tua abstuli. Dicunt certe,
non solum insanire et aquam metuere, quos canes
rabiosi momorderint; sed etiam, si quem homo
morsus mordeat, eandem quam canis, vim habe-
re illum morsum, eademque illum quoque me-
tuere. Et tu igitur morsus in Eucratis domo a
multis mendaciis, mihi videris aliquid illius mor-
sus impertuisse; ita daemonibus mihi mentem
opple-

τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας. ΤΤΧ. Ἀλλὰ θαρρῶ-
μεν, ὦ Φιλότῃς, μέγα τῶν τοιοῦτων ἀλεξιφάρ-
μακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ πᾶ-
σι λόγον ὀρθόν. ὧ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ
μὴ ταράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευ-
σμᾶτων.

oppleuisti. TYCH. Sed bono sumus animo, ami-
ce, magnum talibus noxis depellendis remedium
habentes, veritatem, et rectam in omnibus ratio-
nem, qua vſos nos de vanis hiſce atque inanibus
mendacijs nullum turbabit.

Ἱππίας, ἢ βαλανεῖον.

Τῶν σοφῶν ἐκείνης μάλις ἐγὼ γέ Φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποσοι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπισώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὅγε νῦν ἔχων οὐ τὰς ἀρίστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μετασελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξαι τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικός, οἶμαί, τῷ διακρίνειν ῥυθμὸς καὶ ἀρμονίας ἐπισαμένα, ὁ καὶ ψάλλαι καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν σρκτηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριθέντας, ὅτι οὐ

Hippias, seu Balneum.

ERuditorum ex numero illos maxime laudandos aio equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio vnoquoque attulerunt, sed operibus similibus firmarunt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus non eos arcesset, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se parauerint. Melior etiam musicus, arbitror, eo, qui numeros et harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam et citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non

οὐ τὰ ττεν μόνον καὶ παραινεῖν ἦσαν ἀγαθοί, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλαι μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας.

Πρὸς δὴ τί ταῦτ' ἔφην; ἔ γάρ ἄλλως ἰσορίαν ἐπιδείκνυσθαι βεβλόμενος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἀξίον θαυμάζειν, ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γεγόμενοι, καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ πράγματα τοῖς μετ' αὐτὰς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ γὰρ τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισαὶ ἂν εἰκότως μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον

τον

non in ordinanda modo acie et adhortandis militibus praestantes, sed etiam ut in prima acie pugnarent et manu rem gererent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem, sequioris autem aetatis Alexandrum et Pyrrhum fuisse cognovimus.

2. Quorsum vero ista dixi? Non enim temere illorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostenderem, sed hoc ut ostenderem, etiam inter mechanicos admiratione dignos esse, quotquot inspectione et scientia clari, tamen etiam monumenta artis et opera posteris reliquere. Quandoquidem sola in disputatione exercitati, sophistae potius quam sapientes dici meruerint. Talem

τον ἀκαύωμεν τὸν Ἀρχιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν
Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρω-
πάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πολιορκίας,
ὑποστροφῇ καὶ διατρέσει τῶ ποταμῷ· τὸν δὲ τὰς
πῶν πολεμίων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέ-
χνῃ· καὶ Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑπο-
σχάμενος Κροίσῳ ἄβροχον διαβιβάσειν τὸν στρα-
τὸν, ἐπινοίᾳ κατόπιν τῶ στρατοπέδῳ μιᾷ νυκτὶ
τὸν Ἄλυν περιήγαγον, ἔ μηχανικὸς ἔτος γενέ-
μενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοήσας, καὶ συνέιναι πι-
θανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τῶ Ἐπειῷ πάνυ ἀρ-
χαῖον, ὃς ἔ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς
τὸν ἵππον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐταῖς ἐς
αὐτὸν λέγεται.

By

audimus Archimede[m] fuisse, et Cnidium Sostra-
tum, quorum hic Ptolemaeum subegerit atque
Memphin, sine obsidione, auersione sola ac dis-
persione fluvii: ille vero triremes hostium artē
sua combusserit. Atque ante hos Milesius Thales,
cum promississet Croeso, se siccum traiecturum
exercitum, commento quodam a tergo castrorum
intra vnam noctem circumduxit Halyn; non
quod ipse machinandi artifex esset, sed homo acu-
tus ad inueniendum, et in sermone vehementer
probabilis. Nam illud de Epeo antiquum nimis,
qui non tantum machinatus esse Achiuis equum,
sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur.

Ἐν δὴ τέτοις καὶ Ἰππία τέττει τῷ καθ' ἡμᾶς, μεμνησθαι ἄξιον, ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὃν τινα βάλει τῶν πρὸ αὐτῷ γεγυμνασμένε, καὶ συνεῖναι τε ὁξέως, καὶ ἐρμηνεύσαι σαφεστάτῃ, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων ἀμείνω παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀποπληρῶντος, καὶ ἐν τῇ αὐταῖς μὲν ὑποσχέσασιν 1), ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτῷ γενέσθαι ηὐτύχησαν, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρικὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, Φασίν, εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς συνιζαμένε. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδοκιμήσας, εἰ
ναί.

3. In his vero Hippiae quoque huius, qui nostra aetate fuit, mentionem iniicere aequum est, viri literarum exercitatione cuius antiquorum comparandi, in disputando acuti, disertissimi in explicando, opera autem verbis multo meliora praestantis, et artis suae professionem implentis, non in argumentis modo talibus, in quibus bona quadam fortuna superiores iam versati sunt; sed, ex Geometrico proverbio, in data quacumque recta triangulum accurate construendis. Atqui reliquorum unusquisque, si in vno quodam artis opere, sibi desumto, bene rem gessisset, tamen

H h 2

esse

1. ὑποσχέσασιν] Repetiit, puto, librarius improvide vocem, quae paullo ante adfuerat: legendumque ὑποθέσασιν, ut non ita multo post κοινῇ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Gesner.

ναί τις ὁμῶς ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὧν τὰ
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν,
 καὶ μουσικῶν φαίνεται· καὶ ὁμῶς ἕνασον τῶν
 ἔτως ἐντελῶς δείκνυσιν, ὡς ἐν αὐτὸ μόνον ἐπι-
 στάμενος. τὴν μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνα-
 κλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν, ἔτι δὲ καὶ
 ἀστρονομίαν, ἐν ἧ παῖδες τὰς πρὸ αὐτῶ ἀπέφη-
 ρεν, ἐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαινεῖν.

Ἄ δὲ ἑναγχος ἰδὼν αὐτῶν ἔργων κατεπλά-
 γην, ἐκ ἐκνήσω εἰπεῖν· κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπό-
 θεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλή, βα-
 λανεῖα κατασκευή· περὶ νοῖα δὲ, καὶ ἐν τῷ κοι-
 νῷ τῶν συνέσις θαυμασῆ. Τόπος μὲν ἦν ἐκ
 ἐπίπεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὀρθίος,
 ὅν

esse aliquid visus est: hunc vero et mechanicorum
 principem, et geometrarum, et harmonicorum
 musicorumque esse apparet: et tamen vnumquod-
 que horum adeo perfecte *in se esse* ostendit, qua-
 si illud ipsum vnum modo sciret. Scientiam de
 radiis et refractionibus et speculis, insuper etiam
 Astronomiam, in qua effecit vt pueri videantur
 superiores, laudare, non parui temporis fuerit.

4. Quae vero illius opera nuper cum stupore
 viderim, enarrare non pigrabor. Argumentum
 quidem commune, et in vita nostra satis frequens
 balnei aedificatio, at ingenium, et intelligentia
 in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non ae-
 quabilis planitie, sed accliuus admodum et ere-
 ctus,

ὃν παραλαβὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν τα-
πεινὸν, ἰσόπεδον θατέρῳ ἀπέφηνε, κρηπιδὰ
μὲν βεβαιοτάτην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος,
καὶ θεμελίῳν θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφά-
λειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψει δὲ πᾶν 2) ἀπο-
τόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ
ἅλῳν κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ
τε τῆς τόπῃ μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλό-
γῳ τῆς κατασκευῆς ἀρμοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν
Φώτων λόγον φυλάττοντα.

Πυλῶν

Itus, quem cum accepisset ab una parte vehemen-
ter humilem, solo alterius aequavit, subiecta
toti operi firmissima crepidine, eorumque quae
imponenda erant securitate, positus rite funda-
mentis, stabilita. Altitudinibus autem montium
praeruptis valde, et ad securitatem continuis, to-
tum opus roboravit. Quae porro inaedificavit,
ea cum ad loci magnitudinem congruunt, tum
propter observatam in tota structura proportio-
nem, maxime sunt concinna, et respondentem
sibi fenestrarum rationem servant.

H h 3

5. Ve-

2. ὕψει δὲ π.] Accipio haec de montium iu-
gis circumpositis, quae portu quasi quodam
facto tutum a ventis undique praestarent bal-
neum. Laudatur hic prudentia Hippiae in
eligendo loco, et quatenus opus erat, ac-
commodando. Gesner.

Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας
 ἔχων, ὑπτίος μᾶλλον ἢ ὀρθίος πρὸς τὴν τῶν
 αἰνιόντων εὐμεγέθειαν. εἰσιόντα δὲ τῷτον ἐκδέ-
 χεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων ἀ-
 κολάθοις καὶ ὑπηρέταις διατριβὴν· ἐν ἀριστερᾷ 3)
 δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων.
 βαλακίῳ δ' ἔστι καὶ ταῦτα περπωδέςατα, χα-
 ρίεσσα, καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμενα ὑπο-
 χωρήσεις· εἴτ' ἔχόμενος αὐτῶν οἶκος, περιττός
 μὲν

5. Vestibulum altum, gradus ad ascendendum
 latos habens, supinum magis quam arduum, ad
 ascendendum commoditatem. Per hoc qui in-
 gressus fuerit, eum excipit Oecus communis, be-
 ne magnus, ubi morari commodè pedisequi et
 ministri possunt, *sinus* ad sinistram paratorum ad
 delicias cubiculorum: balnea enim etiam haec
 pulchrè conveniunt, secessus iucundi et multo
 lumine collustrati. Tum continens illis oecus,
 super-

3. ἐν ἀριστερᾷ] Oecus ille, (vid. noster *περὶ
 τῆς οἴκῃ*) atrium illud magnum et commune,
 ita constitutum est, ut sinistrum sit concla-
 vium, siue ad dextram ingredientium per
 vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria.
 De his conclavibus primo dicit auctor, ea
 decere balneum, deinde laudat a iucundita-
 te et multa luce. Nempe eadem sunt, nisi
 fallor, οἰκημάτων et υποχωρήσεις. *Gesner.*

μὲν ὡς πρὸς τὸ λατρὸν, ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς
τὴν τῶν εὐδαιμονεσέων ὑποδοχὴν. μετὰ δὲ
ταῦτον ἐκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυομένοις
ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τὴν ὑψηλότητα,
καὶ φωτὶ Φαιδρότατος, ψυχρῶ ὕδατος
ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, λακαῖνῃ λίθῳ κεκο-
σμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθῳ λαμβάνει τῆς
ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας, ἡ δὲ Ἀσκλη-
πιου.

Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα χλισινό-
μενος οἶκος, ἐν ἀπηνεῖ τῇ θερμῇ προαπαντῶν,
ἐπιμήκης, ἀμφιστρόγγυλος, μεθ' ἐν ἐν δεξιᾷ
οἶκος, εὖ μάλα Φαιδρὸς, ἀλέψασθαι προση-
νῶς

superuacaneus ille quidem quantum ad balneum,
at necessarius, quatenus beatis hominibus reci-
piendis destinatum est. Post hunc ab utraque
parte, quae sufficiant exuere se volentibus, spo-
liaria; et medius *inter ea* oecus altissimus et *mole*
luce laetissimus, aquae frigidae descensiones ha-
bens tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Sta-
tuae in illo de candido lapide vetusti operis Hy-
geae una, altera Aesculapii.

6. Progressos excipit oecus leniter tepidus, ca-
lore non molesto occurrens, longus, utrinque
rotundus: post quem in dextra parte hilaris ad-
modum oecus vngendi facultatem comiter prae-

νῶς παρεχόμενος, ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισμένας, τὰς ἀπὸ παλαιστρας εἰσιόντας δεχόμενος. εἴτ' ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἰκῶν ἀπάντων κάλλιστος, σῆναι τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβραδύναι ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώτατος, Φρυγίᾳ καὶ αὐτὸς εἰς ὄρεφὴν ἀκραν ἀποσίλβων. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς ὑποδέχεται διὰδρομος, Νομάδι λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἔνδον οἶκος κάλλιστος, Φωτὸς τε πολλῶν ἀνάμεσος, καὶ ὡς πορφύρεα διηνητισμένος.

Τρεῖς καὶ ἕτος θερμαὶς πυέλαις παρέχεται. λασκαμένῳ δὲ, ἐνεσί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἰκῶν αὐτὶς ἐπανιέναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ
ψυ-

bens, ianuss vtrunque habens Phrygio lapide politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus; ad stationes ac sessiones iucundissimus, ad commorandum minime noxius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide et ipse ad summum usque tectum fulgens. Deinde transitus excipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde oecus pulcherrimus, luce multa plenus, et purpureae instar floridus.

7. Tria hic labra calida praebebat. Cum vero laueris, licet tibi non per eosdem redire oecos,
sed

ψυχρὸν, δι' ἡμέραν θερμᾶ οἰκήματος, καὶ ταῦ-
 τα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ
 ἔνδον ἡμέρᾳ· ὕψη πρὸς τέτοις ἀνάλογα, καὶ
 πλάτη τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ
 πολλὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτη ἐπανθεῖ. κατὰ γὰρ
 τὸν καλὸν Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργα, πρὸσω-
 πον χρὴ θέμεν τηλαυγές. τῆτο δ' ἂν εἴη ἐκ
 τῆς αὐγῆς μάλιστα, καὶ τῆ Φέγγεος, καὶ τῶν
 Φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ σοφὸς ὡς
 ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς
 βορρᾶν προεχωρηκότα ἐποίησεν ἐκ ἁμοιβῶν 4)
 ἔδδ

sed celeri viâ ad frigidam per conclaue mediocri-
 ter calidum, idque in multa luce, et multo
 intus die. Ad haec altitudines congruentes, et
 latitudines longitudinibus pro portione respon-
 dentes, et multa vbique Gratia atque Venus eni-
 tet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui
 opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgen-
 tem.* Haec autem contigerit maxime, e splenda-
 re, et luce, et fenestris, si quis machinetur.
 Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium
 fecit, vt in boream procurrat, nec meridiani ta-
 men

4. ἐκ ἁμοιβῶν] Vt nempe non quiescens aër
 esset, sed copiose a Septentrionibus adflu-
 ens, angustum versus meridiem exitum ha-
 beret, eaque ratione ventilatus esset salu-
 brior. *Gesner.*

ἄδὲ τῷ μεσημβρινῷ αἶέρος· τὰς δὲ πολλὰς τῷ θαλά-
πους δεομένους, νότῳ, καὶ εὖρῳ, καὶ ζεφύρῳ
ὑπέθηκε.

Τί ἂν σοι τὸ ἐπὶ τέτῳ λέγοιμι παλαίστρας,
καὶ τὰς κοινὰς τῶν ἱματιοφυλακέντων κατα-
σκευάς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ λητρὸν, καὶ μὴ
διὰ μακρῶν τὴν ὁδὸν ἐχέσας, τῷ χρησίμῳ τε καὶ
ἀβλαβῶς ἕνεκα; καὶ μὴ με ὑπολάβῃ τις μικρὸν
ἔργον προθέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαρεῖ-
σθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, κινὰ ἐπινοῆσαι
καλλὲς δείγματα, ἢ μικρᾶς σοφίας ἔγω γε τί-
θεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὁ θαυμάσιος ἡμῖν
Ἱππίας ἐπέδειξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανεῖας
ἀρετάς, τὸ χρησίμον, τὸ εὐκαίρον, τὸ εὐφει-
γές

men aëris expertem: eos autem qui tepore multo
indigent, noto et euro atque zephyro subiecit.

8. Quid deinde tibi dicam Palaestras, et com-
munes eorum, qui vestes custodiunt, commora-
tiones, celerem habentes ad lauacra nec per am-
bages transitum, utilitatis pariter causa et salu-
britatis? Et ne putet aliquis, paruum me opus
oratione exornandum suscepisse. In communi-
bus enim excogitare nova pulchritudinis speci-
mina, non parvae sapientiae esse arbitror equi-
dem. Quale sane hoc quoque opus nobis admi-
rabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat
virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, cla-
rita-

γὰρ, τὸ σύμμετρον, τὰ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον,
 πρὸ τῆν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρσχόμενον· καὶ προσ-
 ἔτι τῇ ἄλλῃ περιβαίᾳ κεκοσμημένον, ἀφ' ὧν
 μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσασιν, ἐξόδοις τὸ
 πάλαις τεθυρωμένον· ὧρων δὲ διττὰς δηλώ-
 σεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος 5]·
 τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα
 μὴ ἀποδῆναι τὸν πρέποντα ἑπαιτὸν τῷ ἔργῳ,
 ἐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μάλ-
 λον.

ritatem, proportionem; quod loci ingenio ac-
 commodatum sit, quod vñum sui securum prae-
 beat: et praeterea cetero adparatu ornatum: sel-
 larum familiaricarum duobus secessibus, et ianu-
 is pluribus, apertum: horarum gemina indicia,
 alterum per aquam et mugitum, alterum per so-
 lem, exhibens. Haec si quis viderit, neque di-
 gnā operi laudem tribuerit, ille non stupidus
 modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius
 mihi

5. ὧρων — μυκήματος] Non igitur simplex
 clepsydra hic indicatur, sed operosior et ma-
 gis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo
 genere *Vitruvius* 9, 9. vbi inter multa deli-
 ciarum genera etiam horologiorum ex aqua com-
 parationes memorat, in quibus praeter cae-
 tera etiam buccinae canunt, qui est ipse μυ-
 κηθμός, bubulae vocis imitatio. *Gesner.*

λον δὲ βασιάνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν ἔν
 εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην,
 καὶ δημιουργὸν ἡμετέραν τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς
 παράσχοι καὶ λούσασθαι ποτε, πολλοὺς οἶδα
 καὶ ἄλλους ἔξω τούτοις κοινωνήσαντάς μοι τῶν
 ἐπαίνων.

mihi videatur. Ego proinde pro viribus et opus,
 et artificem, atque auctorem muneris oratione
 remuneratus sum. Si vero fortuna praeberit,
 ut etiam lauare quandoque hic possim, multos
 noui et alios in partem laudum mearum venturos.

S omnium, seu Gallus	I
Icaromenippus, siue Hypernephelus	70
Bis accusatus, seu Fora	131
De parasito, siue quod ars sit parasitica	198
Anacharsis, seu de Gymnasiis	276
De Luctu	345
Rhetorum praeceptor	366
Philopseudes, seu Incredulus	413
Hippias, siue Balneum	480

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.